

НОВИТЕ ВИДОВЕ

*ЛОРЪН
ДОНЪР*

ФЮЮРИ

ЛОРЪН ДОНЪР ФЮРИ

Превод: Illusion

chitanka.info

Ели с ужас открива, че учените във фармацевтичната компания, за която работи, извършват нелегални експерименти, като комбинират човешка ДНК с животинска и създават Нови видове. Едно от тези *създания* пленява сърцето ѝ и тя ще направи всичко, което е по силите ѝ, за да го спаси... въпреки неговата омраза.

Фюри не знае какво е състрадание или любов. Той е прекарал живота си в килия, окован и малтретиран от хората, а единствената жена, на която си позволява да се довери, го предава. Сега е вече свободен и иска да си отмъсти. Заклева се, че ще я убие, но когато най-после попада в ръцете му, последното нещо, което иска да направи, е да нарани тази малка, сексапилна човешка жена.

Фюри не може да устои на Ели — на докосването на ръцете ѝ, на устните ѝ върху кожата си, на тялото ѝ, обвито около неговото. Той е обсебен от аромата на *своята* жена.

Ели желае Фюри... Винаги го е желала. Мечтае за силното му снажно тяло и иска да излекува студеното му сърце.

Но да обича Фюри е едно, а да го укроти... съвсем друго.

ПРОЛОГ

— По дяволите! — промърмори Ели под нос, докато наблюдаваше окования към стената мъж в съседната стая. Всеки път, след като се промъкнеше в помещението за наблюдение, се депресираше, но не можеше да стои далеч.

Знаеше, че той не може да я види през двойното огледало, но въпреки това гледаше право в нея. Погледът ѝ се плъзна по голите му гърди и изпъкнали мускули, по добре оформеното му тяло. Големите му бицепси се издуха, а ярост преобрази лицето му, докато се опитваше да се освободи от оковите.

Изпитваше симпатия и състрадание към него. Показваше решителност, въпреки че гордостта и свободата му бяха отнети. Осъзнаваше безполезните си усилия, но въпреки това продължаваше. Ръката ѝ се повдигна да докосне дървената рамка под стъклото. Искаше да го успокои като му покаже, че някой го е грижа за него. Но най-много от всичко искаше да го измъкне от адския затвор, в който бе попаднал. Заслужаваше да бъде свободен.

Движение в края на стаята, привлече вниманието ѝ далеч от мъжа, който изпълваше мислите ѝ ден и нощ. Сърцето ѝ започна да препуска от страх, когато техници започнаха да изпълват помещението. Якоб Алтер бе един от най-коравосърдечните и безчувствени чудовища, които работеха за Мерикул Индъстрис. Този задник в действителност се наслаждаваше да причинява болка на обектите, които се тестваха. За жалост си бе набелязал този мъж с цялата си жестокост. Преди месец затворникът бе счупил носа на Якоб, когато той се бе приближил прекалено близо до него. Ели знаеше, че си го бе заслужил. Синината все още можеше да се види по лицето на техника, когато се усмихна злобно към поредната си жертва. Планираше да му причини още болка.

— Здравей, 416 — изхили се той неприятно. — Чух, че си вбесил д-р Трент. Знаеш какво значи това, нали? — И сложи светлокафява кутия с големината на чанта за боулинг върху масата в ъгъла. Чу се

ясно тупкане. — Значи, че трябва да направя нещо, което желая от доста време. Днес ще страдаш. — Погледна към охранителната камера в горния ъгъл и имитира с пръст как прерязва гърлото си — явно, знак за изключване на камерата.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите — започна да проклина Ели, докато я обхващаше паника. Беше чувала за затворници, които са били измъчвани, ако са успели да ядосат наистина докторите. Якоб очевидно не искаше да се записва това, което се канеше да стори на 416. Сигурно щеше да е ужасно.

Техникът наклони глава, докато продължаваше да се взира в обектива на устройството, след малко се засмя и се обърна към 416.

— Сега камерата е изключена. Няма да се записва нищо. Това, което доктор Трент няма да узнае, е, че ще ти се случи ужасна злополука, ненормалнико. Не трябваше да се ебаваш с мен. Предупредих те, че ще ти го върна. — Мъжът сграбчи кутията, която бе донесъл. — Никой не може да ми счупи носа и да живее. Знаех, че е въпрос на време, да те накажа. Просто чаках да настъпи удобния момент. — Извади спринцовка. — Днес ще умреш, негоднико!

Това не може да се случи, помисли си Ели. Не се беше борила последните два месеца по цял ден с кошмара, в който се бе превърнал животът ѝ, само за да изгуби сега 416. Бе живяла в непрекъснат страх да не я разкрият, че шпионира, но постоянното неподчинение на 416 ѝ бе дало сили да продължи да се бори. Бе поела огромен риск да събере достатъчно доказателства, за да освободи него и останалите затворници. В действителност, очакваше всеки момент охраната да дойде при нея. Беше станала толкова фанатична в събирането на уличаващи доказателства, за това какво става в изследователската лаборатория, че си призна, че може би наистина е полудяла точно преди час и половина. Беше откраднала една от значките на лекарите, за да се промъкне в офиса и да копира досиетата от компютъра. Ако охраната прегледаше служебните записи, щяха да я заловят. Да я арестуват незабавно и да я накарат да страда както 416. И двамата щяха да са мъртви до края на деня.

Колебаеше се между това дали да направи нещо изключително глупаво, за да се опита да го спаси, или да следва заповедите на истинския си шеф, които гласяха да не се намесва. Най-накрая се бе добрала до доказателството, което можеше да освободи обектите,

които се тестваха насилствено. Имаше възможност да измъкне нещо извън сградата в края на смяната, ако само успееше да си държи главата ниско, устата затворена и не привличаше вниманието на никого. Което означаваше да не прави нищо, докато Якоб убиваше затворника.

Погледът ѝ се спря на 416. От всички затворници искаше да освободи най-много него. Той я държеше будна през нощите, откакто бе прехвърлена в нелегалната изследователска лаборатория, която Мерикъл Индъстрис притежаваше. Лицето на 416 бе последното, което си представяше преди да заспи. Понякога, признаваше си тя, заемаше голяма част от сънищата ѝ. Взе бързо решение. Бе невъзможно просто да наблюдава какво ще се случи. Това щеше да разбие сърцето ѝ. Нямаше да може да се примири със себе си, ако не направи опит да го спаси.

— Този път няма да имаш възможност да се бориш с мен. Ще бъдеш беззащитен. Искам да разбереш, че сега ще умреш — с твърд глас продължи Якоб. — Но не и преди да те накарам да страдаш, животното такова.

Ели се завъртя, без да има предвид някакъв план, но отчаяно решена да спаси 416. Прекоси стаята и забави движенията си, след като излезе в коридора. С пълното съзнание, че коридорът се наблюдава, се вмъкна в кабинета, който служеше за склад на медицинско оборудване, и грабна един комплект принадлежности за тестване. Щеше да събуди подозрение, ако влезе в стаята на затворника без видима причина. Взе пластмасовата кутия с медицински принадлежности и се опита да не изглежда отчаяна, когато отново тръгна по коридора. Знаеше, че трябва да стигне до стаята на 416, преди Якоб да успее да стори нещо ужасно.

— Ели!

Замръзна. Обърна се бавно с разширени очи. Доктор Бренър, висок и червенокос мъж, бе излязъл от съседната стая и държеше график в ръцете си.

— Взел ли секрет от 321 за последния месец?

— Да. — Тя стоеше неподвижно, въпреки че искаше да се обърне и да побегне.

— Добре. Занесе ли я в лабораторията?

— Разбира се.

Той посегна и разтри врата си с ръка.

— Доста дълъг ден, нали? Не си ли мечтаеш вече за уикенда?

Млъкни, заповяда му тя мислено, *за да мога да тръгна*. Сви рамене:

— Харесва ми да работя. И като заговорихме за това, трябва да взема кръвна проба. Това е заповед.

— Да, разбира се — погледът му се спусна по тялото ѝ. — Искаш ли да излезем на вечеря утре вечер?

Въпросът я зашемети за момент.

— Имам си приятел — с лекота го излъга. Повдигаше ѝ се само от мисълта да излезе с някой, който работи за Мерикъл. — Но, благодаря, че попита.

Устните му се сковаха, а топлото чувство, което грееше в зелените му очи помръкна.

— Разбирам. Добре. Тръгвай. Трябва да попълвам документи. — Обърна се в противоположна посока и се отдалечи. — Занимавам се с прекалено много бумащина — чу го да мърмори, преди да изчезне зад ъгъла.

Камерите ме наблюдават, напомни си Ели, като се бореше с порива си да побегне. Отиде небрежно до килията на 416, сякаш нямаше никакви проблеми. Поне се надяваше да изглежда така.

Боже мой, молеше се на ум, *нека да стигна навреме!* Пръстите ѝ трепереха, докато набираше кода на дигиталната ключалка. Алармата сигнализира, когато прие кода, металната преграда се плъзна на една страна със съскащ звук и тя отвори вратата. Влезе бързо вътре. Принуди се да се усмихне изкуствено.

— Идвам, за да взема кръвна проба.

След нея вратата автоматично се затвори, ключалките щракнаха и я заключиха в стаята. Огледа помещението и ахна от жестокото насилие, което се разкри пред очите ѝ.

416 вече не беше прикован към стената. Лежеше с лице към студения под. Веригите, които обхващаха китките му, бяха приковани към желязна халка, циментирана за пода. Ръцете му бяха широко разтворени над главата, а краката все още приковани към стената. Якоб беше махнал панталоните на затворника — захвърлени на топка в ъгъла — и бе застанал на колене между широко разтворените бедра на 416, които заемаха това положение, благодарение начина, по който

беше завързан. Отне ѝ само секунда да осъзнае какво беше намислил техникът. Якоб се дръпна назад върху петите си и замръзна, изненадан от внезапната ѝ поява. След като се съвзе, той изпусна инструмента, с който смяташе да измъчва — една от полицейските палки на охраната — и понечи да се изправи. Посегна към разтворените си панталони и опита да ги закопчее, проклинайки.

— Ти, болен негоднико...

Ели започна да действа, преди да помисли, замахна с всички сили с твърдата пластмасова кутия, която стискаше толкова силно, че се бе забила болезнено в дланта ѝ, и удари Якоб през лицето. Той падна и извика, но тя не спря до тук. Скочи и възседна тялото му, приковавайки го към земята. Сграбчи кутията с две ръце и продължи да го налага, обхваната от чиста ярост. Той опита да защити лицето си, но след няколко удара, ръцете му се отпуснаха безжизнено на пода.

— Чудовище — продължи тя, като го удари отново, но след това осъзна колко кърваво беше станало лицето му. Спря с треперещо тяло и се загледа в техника.

Погледът ѝ се отмести от обезобразеното му лице към кутията, която още стискаше. Кръв беше размазана по цялата страна, с която го бе удряла. Изпусна кутията на пода, шокирана, и се дръпна от тялото на техника. Гърдите му не се повдигаха.

— О, боже! — ахна тя. Посегна към гърлото му, за да провери пулса. Простена. Не можеше да го долови. — О, боже! О, боже! О, боже! — продължи да шепне, сигурна, че го е убила.

Обърна се и погледна 416, сякаш сега си бе спомнила за него. Гледаше я с широко отворени очи. Той премигна — беше видял какво бе направила с техника. Ръцете ѝ трепнаха и тя сведе поглед надолу.

Току-що убих Якоб. Погледът ѝ се върна яростно към ужасната гледка на чудовището, което бе атакувала. Заслужаваше си го. Опита да се успокои. Мисли! Те ще дойдат и ще го намерят. Ще узнаят, че аз съм го убила. Ще ме отведат и измъчват, за да се опитат да разберат защо съм се намесила. След това ще ме убият. Доказателството никога няма да стигне до шефа ми. По дяволите, Ели, мисли!

Погледна нагоре към камерата. Червената лампичка не светеше, значи не беше включена. Охраната беше изпълнила заповедта на Якоб. Значи никой, освен 416, не бе видял какво се случи. Нямаше представа,

докога камерите щяха да останат изключени, но предполагаше, че докато Якоб не дадеше знак да се включат отново. Преглътна мъчително и се изправи. Погледна към мъжа, който я наблюдаваше напрегнато, безпомощно окован на пода.

— Всичко ще бъде наред — прошепна тя.

Обектите, които се тестваха, бяха опасни. Бяха я предупреждавали хиляди пъти, че веригите, с които ги приковават, често се чупеха. По някакъв начин Мерикул Индъстрис нелегално беше комбинирала човешка ДНК с животинска, което правеше тези създания по-силни физически от обикновените хората. Дори техният облик се отличаваше. Но въпреки това, понякога лабораторен персонал и доктори биваха убити от хората, които бяха създали. Вътрешно се бе зарадвала, когато чу за първи път новината, защото мразеше всеки, който работеше в секретната лаборатория или взимаше участие в нелегалните експерименти. Мерикул Индъстрис бе изследователска компания за лекарства, която щеше да направи всичко, за да спечели пари.

Наблюдаваше 416 предпазливо, а погледът ѝ обхождаше голото му тяло. Гърбът му се издигаше и спадаше в синхрон с дишането, но освен премигването с очи, нищо друго не помръдваше в него. Забеляза червен белег от едната му страна. Ръцете му бяха изпънати нагоре, така че можеше да го види ясно. Поколеба се — ако той скъсаше веригите, можеше да я убие.

Заслужаваше си да го спася. Повтаряше го наум, докато събра смелост да се приближи до окованото му тяло. Вече бе решила да рискува живота си, когато се съгласи да работи под прикритие. Разбираше възможността, че може да не оцелее. Прекалено често бяха отнемани животи в името на науката. Тази компания се интересуваше само от пари и трябваше да бъде спряна.

— Няма да те нараня — обеща му тя. Обхвана я ярост, когато ръката ѝ докосна червения белег. Якоб бе забил достатъчно силно спринцовката, за да остави такава рана. Погледна лицето му. — Упоите те, нали?

Мъжът не отговори, но тя не очакваше и да го стори. Знаеше, че те могат да говорят, беше ги чула да проклинат персонала, докато взимаше кръвни проби. Но този тук никога не ѝ бе казал и дума. Дори не изръмжаваше, когато влизаше в килията му. Наблюдаваше я

мълчаливо, понякога душеше въздуха, но тъмните му очи винаги следяха всяко нейно движение. Преглътна отново, забеляза, че кожата му е гореща и се разтревожи, че може би се разболява. Изглежда го обхващаше треска.

— Всичко ще е наред. Той е мъртъв. Не може да те нарани отново.

Прилекна до тялото му и трепна от това, което Якоб му бе причинил. Задните му части бяха станали червени от ударите с палката. Техникът го беше бил по бедрата и вътрешната страна на краката. Стисна зъби. Изглежда не бе дошла навреме, за да предотврати да се случи и още нещо. Якоб беше използвал палката, за да малтретира сексуално 416.

Отново я обхвана ярост, очите ѝ се спряха на мъртвия мъж. Панталоните му бяха все още отворени и отпуснатият му пенис се показваше, покрит с презерватив. Не виждаше кръв по него. Леко облекчение премина през нея, че бе пристигнала навреме, преди Якоб да успее да го изнасили. 416 изръмжа.

— Леко — промърмори тихо тя. — Кървиш. Нека да погледна. Медицинска сестра съм.

Не си направи труда да отиде до медицинския кабинет на ъгъла в коридора, за да си вземе ръкавици. Не знаеше с още колко време разполага. Като се поколеба малко, вдигна крак и прескочи плътното, мускулесто бедро на затворника, за да има по-добра гледка. Погледна към добре оформения му задник. Ръцете ѝ го докоснаха нежно, като разтвориха леко плътта, за да видят щетите. Изглеждаха минимални.

— Съжалявам за това, което ти е причинил. Но изглежда не е... — Гласът ѝ се изгуби. Да каже, че Якоб не го е изнасилител много или не е проникнал достатъчно дълбоко, звучеше ужасно дори и на нея. Това не трябваше да се случва изобщо. — Ще се оправиш. — *Поне физически*, поправи се тя. Ръцете ѝ се отдръпнаха от задните му части.

Премести се от разтворените му бедра към горната част на тялото и се наведе да види лицето му. Той я наблюдаваше и тя забеляза яростта, която изпълваше очите му. Устните му се отвориха и разкриха остри кучешки зъби. Изръмжа към нея, което прозвуча малко по-силно от първия звук, който издаде, но остана напълно неподвижен.

Боже мили, той има кучешки зъби. Можеше да види колко са остри. *Като на куче или вампир.* Предположи, че може би е някаква

кучешка порода. Поне приличаше. Ужасяващото ръмжене, което излезе дълбоко от гърлото му, наподобяваше това на озверено куче. Поколеба се, защото се страхуваше, че ще я ухапе с остриите си зъби, ако се приближеше достатъчно близо до него.

— Леко — промърмори отново. — Няма да те нараня.

Забеляза няколко неща, когато погледна в очите му. Зениците му бяха необикновено широки и той изглеждаше малко объркан. Ели нямаше представа какво му бе дал Якоб, но изглежда бе достатъчно силно, за да го обездвижи. Въпреки че очите му горяха, той лежеше покорно пред нея, но още едно ръмжене се изплъзна от разтворените му устни. Ели опита да не трепне от гледката на остриите му кучешки зъби.

— Успя ли да ти стори нещо друго? Спомена ли какъв наркотик е използвал?

416 спря да ръмжи, но не каза нищо. Тя се зачуди дали може да говори. Вероятно наркотикът не му позволяваше да издаде нищо друго, освен приглушени гърлени звуци. Ели знаеше, че трябва да го прегледа бързо и да измисли начин как да се измъкне от кашата, в която се бе забъркала, когато влезе в килията на затворника. Охранителните камери в коридора сигурно бяха записали влизането ѝ в стаята.

Отвори металния пръстен, заварен за пода, за да освободи веригите, които го държаха. Изсумтя, докато го обръщаше по гръб. Той бе много висок и може би тежеше над сто и шестнадесет килограма. Опита се да не зяпа голите му гърди и да преглътне факта, че нямаше никакви дрехи по себе си.

Забеляза колко мургава е кожата му и реши, че това е естественият ѝ цвят, след като още от самото начало го държаха затворен под земята. Тенът му навсякъде беше еднакъв. С тъмнокестенявата си коса и шоколадово кафявите си очи можеше да мине за индианец. Въпреки че изглеждаше по-едър от всички индианци, които беше виждала.

Не беше красив по общоприетия начин. Скулите му бяха прекалено изпъкнали, което го правеше да изглежда по-скоро груб. Някои можеха да сметнат, че въобще не е привлекателен, но притежаваше някаква екзотична красота. Предположи, че структурата на лицето му се дължи на генетичната промяна, която бе извършена с него. Приличаше на човек, но не съвсем. С поглед, изпълнен с омраза,

и стиснати челюсти изглеждаше почти жесток. Ели се приближи към него. Дълбокото ръмжене я накара да спре с разтуптяно сърце. Обхвана я страх. Изглеждаше изключително силен и груб, което създаваше впечатление колко опасен можеше да бъде. Обезпокои я фактът, че го намира за изключително красив. Не можеше да отрече, че я привличат добре оформеното му тяло и подчертаната мъжественост.

Ако помръднеше, щеше да умре. Ели знаеше това. Може би му се искаше да се докопа до нея. Погледна през стаята към напуканата и олющена бяла лента, която минаваше по пода, близо до вратата. Персоналът я наричаше зоната за убиване. Въпреки че всички обекти бяха приковани напълно, те бяха достатъчно силни да строшат някои от веригите. Но никой досега не бе чупил всички окови наведнъж. Нуждаеха се само от една свободна ръка, за да убият. Ели стоеше наред зоната за убиване с разярен и огромен мъж, чийто ръце бяха оковани, но не и приковани към пода. Осъзнаването на това я изпълни с нуждата да избяга от него, но бързо я отхвърли.

Заслужаваше си да го спася. Кимна. *Той има нужда от помощ. Прегледай го, направи каквото е нужно и се моли през това време да не влезе никой. Да.* Можеше просто да се надява, че ефектът от наркотиците не е минал. Щеше да ѝ счупи врата, още преди да успее да се помоли за живота си. Той сигурно мразеше всички, които работеха за Мерикъл. Имаше доста добра причина за това. Очите ѝ се спряха на мъртвото тяло на Якоб, стисна зъби и се принуди да погледне към 416. *Виж какви са нараняванията му.*

Червени следи минаваха през стомаха му. Пръстите ѝ проследиха белезите, които доказваха, че Якоб го беше бил там. Опипа ребрата му. Не усети никакви счупени кости. Коремът му бе твърд, с изпъкнали мускули, но не напипа нищо, което да я наведе на мисълта, че има някакъв вътрешен кръвоизлив. Опита да се държи професионално, но пръстите ѝ се задържаха малко по-дълго върху подчертаните мускули, докато го преглеждаше. Не можеше да отрече, че ѝ харесва да го докосва. Той бе забранен, опасен и изключително секси.

Погледът ѝ се плъзна по таза му, неспособна да отмести очи от мъжа, когото намираше за толкова привлекателен — и ахна. Посегна, преди да помисли, обхвана леко набъбналия му пенис и се опита да махне гумената лента, която беше завързана болезнено около него. Опита да бъде нежна, но Якоб бе омотал здраво един презерватив,

няколко пъти, около главичката му. Успя да го разхлаби, след което го свали и захвърли на една страна. Пръстите ѝ продължиха нежно да масажират почервенялата кожа, преди да осъзнае колко неуместно се държи. Загледа се в него и осъзна, че дори и полунабъбнал, бе изключително впечатляващ. Кръвта се бе насъбрала болезнено в горната част на главичката му, защото не можеше да се стече надолу.

— Този кучи син — промърмори тя, докато проклинаше Якоб, че бе успял да стори толкова ужасно и отвратително нещо. Бузите ѝ се зачервиха, когато осъзна какво прави. Обхвана я смущение, когато усети реакцията на тялото си от това, че го докосва, дори и за да махне обидното нещо, което го измъчваше. Държеше пениса му в ръцете си.

416 изръмжа. Погледът ѝ се вдигна към лицето му. Той я наблюдаваше с потъмнели от ярост очи. Осъзна, че го обгръща все още с ръка и бързо го пусна.

— Съжалявам! Трябваше да го махна. — Погледна надолу и видя, че кожата, където бе обвит презервативът, е все още червена. — Сигурна съм, че ще се оправи.

Надяваше се. Якоб го бе сторил, за да го нарани. Ако бе останал прекалено дълго така, липсата на кръвообращение можеше да причини сериозно увреждане. Но, разбира се, негодникът беше планирал да го убие. *Щеше да е ужасно престъпление да се обезобрази толкова секси мъж.* Това я накара да простене и да осъзнае напълно как тялото ѝ реагира на голата мъжка плът, просната пред нея. Отпъди мисълта, не можеше да си позволи да разсъждава за това сега, трябваше да спре да го зяпа.

Прехапа устни, докато се опитваше да измисли начин как да се измъкнат от ситуацията, в която бяха попаднали. Трябваше да остане свободна, за да си тръгне след работа и да достави информацията, която бе откраднала. Очите ѝ погледнаха отново към мъртвото тяло. То все още лежеше там, окървавено върху пода, където го бе оставила. Причината за смъртта му най-вероятно бе травмата, която му бе нанесла с кутията. Изпитваше истинска омраза, когато го удряше. Стомахът я присви. Никой нямаше да повярва, че е пребит с юмруци.

— По дяволите. Има само един начин да се измъкна от това. — Тя посрещна ядосания поглед на 416. — Съжалявам, но нямам избор. — Поколеба се. Искаше да му каже коя е и защо трябва да му причини толкова ужасно нещо, но не посмя. *Ами ако им кажеше? Можеше да го*

направи. Нямахте причини да вярва на никой, който работи за компанията. Ще съм в безопасност, ако си мисли най-лошото за мен.

416 беше убеден, че Ели никога няма да го нарани. Обхвана го паника, когато тя му се извини за това, което щеше да направи. Опита се да мръдне, но тялото му отказа. Единственото, което можеше да прави, бе да движи очите си, да премигва и преглъща. Успя да изръмжи няколко пъти, но не можеше да говори. *Дали не смята да ме унищожи? Тогава защо премахна техника, който се опита да ме убие?*

Всеки друг, но не и тя, помисли си обезумял 416. Щеше да умре безпомощен на пода в килията си. Вдиша чистия аромат на жената, която всеки път успяваше да го развълнува. Ели винаги беше мила, докосването ѝ бе нежно, а погледът ѝ любезен, когато взимаше проби от него. Тя бе единственият човек, който му бе дал топлина и истинска усмивка. Чакаше с нетърпение времето, когато щеше да влезе в килията му. Вярваше ѝ, че няма да го нарани. Тя бе единственият човек, в чието присъствие той не чувстваше ужас, болка или унижение.

Забеляза притаения страх в очите ѝ, докато красивият ѝ син поглед го наблюдаваше, и сърцето му се сви леко. Никога досега не я бе заплашвал или ръмжал срещу нея, както към останалите техници. До днес. Само мисълта да я изплаши го караше да съжалява. Тогава жената щеше да го лиши от усмивките, които беше свикнал да цени, откакто тя работеше в лабораторията.

Тялото му започна да откликва на присъствието ѝ, пенисът му трепна. Изпита болка, не знаеше какво му бе направил техникът, но лекото движение му даде надежда, че ще се възстанови напълно. Ели го караше да изпитва разни неща — да пожелае да докосне русата ѝ коса или да притисне нос в гърлото ѝ, за да вдиша чудесния ѝ аромат. Понякога я сънуваше гола под него, а той свободен, без окови. Мечтаеше да докосне и вкуси всеки сантиметър от кожата ѝ, да чуе гласа ѝ и да научи всичко за жената, която го очароваше. Звукът на гласа ѝ бе като музика за ушите му. Искеше да види усмивката ѝ, да изучи смеха ѝ и да зададе хилядите въпроси, които изпълваха ума му, на жената, която бе пленила душата му. Кожата ѝ изглеждаше невероятно мека и миришеше прекалено хубаво.

Но сега бе заявила, че ще го нарани.

Почувства се предаден. Обхвана го срам от това, което беше видяла. Беше го спасила да бъде изнасилен, но видя какво му бе причинила човешката жестокост. Болеше го да знае, че всеки път, когато погледнеше към него, щеше да си спомня всичко. Обхвана го ярост. Не само го бяха измъчвали, но му бяха отнели и фантазиите, че тази жена може да го приеме като желан мъж.

Изръмжа отново, за да я изплаши и да предотврати онова, което бе намислила. Тялото му отказваше да се движи, а крайниците му да работят, но знаеше, че няма да я убие, дори и ако успееше да се освободи. Просто щеше да я отхвърли надалеч, зад линията, за да не се поддаде на изкушението да последва инстинктите си. Искаше я по начин, който знаеше, че е невъзможен за един затворник.

Видя как тя се изправи на крака и напусна полезрението му. Когато го бе обърнала по гръб, бе закрила гледката към мъртвия техник. Опита се да обърне глава, но не успя. Долови мърморенето ѝ и чу странни звуци. *Какво ли прави?*

Нямаше никаква идея, но се ужасяваше. Всички хора бяха жестоки. Не знаеха какво е милост. Още бе шокиран, че бе убила техника. Първо, беше го направила, за да предотврати по-нататъшно насилие и второ, Ели беше изключително дребна жена. Беше повалила мъж. Може би подценяваше жените. Смяташе я за нежна и деликатна, но бе атакувала диво и брутално напълно развит мъж. Сърцето му заблъска лудо. Опита се да помръдне крайниците си, но те останаха неподвижни.

— Искам да знаеш, че ти си един некадърен негодник. Мразя те — изсъска Ели.

Съзнанието му прие думите ѝ, заболя го, но това не го изненада. Знаеше, че всички, които работят в лабораторията за тестване, смятаха, че те са само плът за експерименти. Беше грешка да мисли, че тя ще е различна.

Глупава и незабравима. Обхвана го ярост и пръстите му се свиха. Помръдна устни и си обеща, че ще отмъсти на жената, която го бе накарала да мисли, че е различна.

Искам да знаеш, че си един некадърен негодник. Мразя те, надяваше се, че където и да се намираше Якоб, я чува. Искаше той да знае, какво мисли за него. Не съжаляваше, че го е убила.

Притесняваше се малко, но щеше да го преодолее скоро. Той не заслужаваше да изпитва вина за това, което беше направила.

Почисти кутията от кръвта на техника. Имаше вдлъбнатина по нея, но се съмняваше, че някой щеше да я забележи в суматохата. Скри кървавата салфетка в кутията. Трябваше да докосне тялото му и се намръщи, когато свали панталоните още по-надолу, за да може презервативът да се вижда напълно. Не можеше да има съмнения относно намеренията му. Опита се да успокои паниката, която се надигаше в нея. Погледът ѝ се върна на 416. Слава богу, не бе мръднал и сантиметър.

Можеше само да се моли планът ѝ да проработи и това, което ѝ бяха казали, да е истина. Затворникът беше твърде ценен, за да бъде убит.

Той ще е добре. Трябва да вярвам в това.

Взе още една салфетка и я нацапа с част от все още прясната кръв на пода. Обърна се към 416. *Дали ще ме намрази за това? Вероятно.* Но нямаше друг избор. Никога не биха я оставили да напусне подземната лаборатория, ако я подозираха за смъртта на Якоб. Не смееше да каже дори на 416, какво смята да направи. Ако той кажеше на някой, щяха да я затворят, разпитват и никога нямаше да я пуснат. Трябваше да смъкне всички подозрения от себе си, за да може да спаси него и останалите затворници. Намери спринцовката, която бе използвал Якоб. Слава богу, беше я затворил, след като я бе употребил. Не искаше да рискува да зарази 416 с някаква инфекция, но нямаше друг избор, освен да я използва отново. Надяваше се, Якоб да не я бе замърсил, преди да я затвори. Поколеба се. Нямаше връщане назад, след като го стори.

Започна да действа бързо, преди да е променила решението си. Клекна до 416 и размаза кървавата салфетка по ръцете и пръстите му. Не искаше да поглежда към лицето му, докато подготвяше сцената на убийството. Просто не можеше.

Нямаше да го умъртвят. Беше чувала доста пъти, че понякога затворниците успявали да убият някой от техниците, но въпреки това ги оставяха живи. *Обектите за тестване не се убиват. Прекалено ценни са. Той ще бъде добре,* постоянно си повтаряше наум. Изправи се, прибра кървавото доказателство в кутията и взе спринцовката. Не искаше да го наранява. Очите ѝ се напълниха със сълзи. 416 лежеше

безпомощен. Искаше да го прегърне, дори и да желаше да я убие. Някой трябваше да му покаже какво е състрадание, но за жалост нямаше да бъде тя. Някой трябваше да поеме вината за смъртта на Якоб, за да може тя, необезпокоявана, да изнесе информацията и да я предаде на шефа си. Когато се съберяха достатъчно доказателства, съдът щеше да издаде заповед за обиск. Лабораторията щеше да бъде претърсена, а затворниците открити. Щяха да излязат на бял свят всички мръсни тайни, които Мерикъл Индъстрис се опитваше да скрие.

Клекна до 416. Красивият му, но гневен поглед се фокусира върху нея. Изгаряше го ярост. Ели преглътна горчивината, която се бе надигнала от това, което се канеше да стори:

— Наистина, съжалявам, че трябва да ти причиня това.

— Ще те убия — дрезгаво отговори той, като помръдна едната си ръка. — Кълна се! Ще те убия с голи ръце.

Обхвана я страх, че той ще направи точно това. Очевидно започваше да възвръща контрола над тялото си. Погледна надолу, за да намери мястото, където го беше пробол Якоб и заби иглата. Изправи се на крака, без да поглежда към 416, въпреки че той изръмжа от болката, която му причини.

Взе кутията и отиде до стената. Обърна се и го погледна за миг, точно преди да се удари в нея. Болка избухна в скулата ѝ. Коленете ѝ се подкосиха, а устата ѝ се напълни с кръв. Нямаше огледало, но мигновено си спомни за онова в стаята за наблюдения. Ами ако някой беше влязъл и видял това, което бе направила? Помисли си, че ако бе вярно, охраната вече щеше да е нахлула.

Надяваше се, че лицето ѝ изглежда толкова зле, колкото го чувстваше. Пръстите ѝ трепереха, когато набра кода, за да отвори вратата. Алармата се изключи, стоманената преграда се плъзна встрани и вратата се отвори. Излезе от стаята, преградата се върна на място и алармата се включи отново. Падна на колене в коридора, обърна глава към камерата и извика:

— Помощ! О, боже! Помощ!

Минаха секунди, а може би цяла минута, преди да чуе тропота на ботуши. Четирима охранители се показаха зад ъгъла, тичайки към нея. Спряха и я погледнаха объркано:

— Влязох в стаята да взема кръвна проба — изплака тя. — Якоб малтретираше сексуално обекта. Нападна ме. — Повдигна ръката и докосна лицето си там, където пулсираше. — Мисля, че припаднах и когато се свестих видях 416 да чупи оковите си. Якоб го прободде с инжекция, но каквото и да имаше в нея, не действаше достатъчно бързо. Вероятно е мъртъв! Мисля, че онова същество го уби, преди самото то да се строполи на пода.

Господ да ми прости, помоли се наум, след като спря да говори. Охранителите посегнаха към оръжията си, докато един от тях се бореше с кода. Влязоха в килията на затворника. Вратата се затвори след тях. Пристигна още един екип от охраната заедно с медицинския персонал. Беше д-р Бренър, който бе разговарял с нея, пред една от стаите за персонала. Намръщи се и прочисти гърло.

— Ще се справиш.

Ели кимна.

— Какво ще правят с 416? Това, което Якоб искаше да направи с него, беше направо ужасно.

Червенокосият доктор стисна устни ядосано.

— Знаем. Създадохме тези същества, за да намерим лекарства за болестите, за които животните имат имунитет или частична устойчивост. За да предотвратим заразяването между двата вида. Знаеш ли колко пари ни коства, за да ги създадем? Персоналът трябва да използва проститутки за тези неща, а не толкова скъпи животни.

Ели трябваше да стисне зъби и да погледне надолу, за да не покаже, колко е отвратена и ядосана от студеното му изказване за тези хора.

— И сега, след като сме го постигнали, ги използваме, за да тестваме медикаменти, които да употребяват армията и някакви фитнес лунатици. — Обърна се и свали ръкавиците си. — Видя ли колко големи сме ги създали? Колко силни? Тренираме ги как да се бият само за да видим какво могат да причинят на хората и колко болка могат да понесат от новите експериментални лекарства. Знаеш ли колко милиони могат да се направят само от това? И колко много пари вече сме спечелили? Те са само прототипове. Да покажем какво можем да ги накараме да правят, колко бързи, силни и смъртоносни могат да бъдат, това е постижение, с което Мерикул ще срина конкуренцията на пазара. Всеки мъж ще поиска да купи това, което сме създали. Онова,

което Якоб е искал да стори, е недопустимо. 416 е прекалено ценен, за да бъде рискуван.

Очите ѝ се затвориха, за да прикрият сълзите на облекчение. Нямаше да го убият. Беше взела правилното решение. Може би щеше да я намрази за това, което му бе причинила, но поне щеше да живее. Сега просто трябваше да си тръгне, след като смяната ѝ приключеше и да предаде доказателството, за да го спаси по единствения начин, по който можеше. Щеше да помогне Мерикъл Индъстрис да бъде осъдена.

— Хей — въздъхна д-р Бренър, — съжалявам, говоря само за пари, а ти току-що си претърпяла нещо ужасно. Защо не си отидеш вкъщи? Вземи си почивка до края на деня. По дяволите, може да си вземеш почивен ден и утре.

Ели отвори очи и срещна погледа му, като се опита да скрие колко го мрази.

— Благодаря ти. — Гласът ѝ трепереше. — Бях толкова изплашена.

Той сграбчи ръката ѝ, погали я и се усмихна.

— Мога да дойда по-късно у вас, за да те видя как си. — Очите му погледнаха гърдите ѝ. — Не трябва да бъдеш сама.

— Имам приятел — излъга го отново тя.

— Добре, тръгвай. Ще кажа на охраната, че те изпращам вкъщи — освободи я той.

Обърна се и отиде до телефона, докато Ели го наблюдаваше. Надяваше се, че ще прекара живота си в затвора. Заслужаваше го напълно.

ГЛАВА 1

Южна Калифорния

Единадесет месеца по-късно

Ели въздъхна и намести слушалките по-удобно. Хевиметълът звучеше от MP3 плеъра, който бе сложила в предния джоб на памучните си панталони. Високата температура я караше да се изпотява, въпреки че бе единадесет часа вечерта и подухваше лек бриз, който галеше кожата ѝ. Погледна към отворения прозорец. Климатичната инсталация на общежитието се бе развалила отново. Екипът, който поддържаше жилищата, все още извършваше довършителни работи по новата сграда.

Отиде до вратите на балкона, които възнамеряваше да остави отворени, и излезе навън, за да се наслади на прохладния въздух и да освежи загрялото си тяло. Отпи студена вода от малката бутилка, която бе взела от хладилника, когато влезе в апартамента. Току-що бе приключила с нощния си маратон. Лекият полъх обгърна кожата ѝ. Очите ѝ се спряха на охранителните зидове, само на петстотин метра по-надолу.

Прекалено тихата сграда я притесняваше, но бе предупредена да го очаква. Повечето от жените все още не бяха настанени в общежитието, но веднага щом го стореха се надяваше, че нещата ще потръгнат гладко. Искаше да бъде сигурна, че в Хоумленд всичко върви както трябва. Тук щяха да се приютят оцелелите от опитите на Мерикъл Индъстрис, едно място далеч от останалия свят, където можеха да живеят и да се приспособят, като едно свободно общество. Имаха нужда да се чувстват в безопасност.

До онзи момент знаеше само за една нелегална лаборатория, тази на компанията. Но веднага, след като я разкриха, се появиха още три други. Затвори очи, ужасена от броя на жертвите, които бяха показани по телевизията през последните месеци. Тези лаборатории бяха открити от правителството и полицията, а жертвите освободени, но не

всички бяха оцелели достатъчно дълго, за да бъдат спасени. Броят на жертвите беше огромен, което съкруши сърцето ѝ.

Принуди се да отвори очи. Преди две години, когато работеше в административната сграда на Мерикъл, офицер Виктор Хелио бе дошъл при нея. Беше ѝ обяснил, че се носят слухове за секретни изследователски лаборатории, в които принуждават хора да станат обекти за тестване на нелегални наркотици. Полицията опитвала да внедри агенти под прикритие в компанията, но те отказвали да наемат персонал отвън. Като техен служител тя нямало да събуди подозрения, ако поиска да я прехвърлят в някоя от изследователските лаборатории за тестване на лекарства. Ели се бе съгласила веднага, ужасена от мисълта, че хората страдат. Отне повече от шест месеца, докато молбата ѝ бъде одобрена и още един, да получи достъп до долните етажи на лабораторията, където срещна 416 и останалите затворници. Бе горда, че стана част от екипа, разкрил първата лаборатория за тестване. Бе рискувала живота си, за да измъкне тези файлове — достатъчни, за да се издайства заповед за обиск, който завърши с повдигнати обвинения към Мерикъл.

Въздъхна. Всеки път, когато попиташе за *него*, ѝ отговаряха едно и също — поверителна информация или програма за защита на жертвите. Знаеше, че някои от тях не дочакаха да бъдат освободени от лабораторията, в която работеше. Бяха убити преди полицията да успее да стигне до най-охраняваната подземна зона, където държаха много от тях. Всичко, което успя да научи, бе, че 416 е умрял под земята, заключен в килията си, без да разбере, че те са на път да го спасят. Сърцето ѝ се късаше заради това.

Ели свали слушалките, изключи плеъра и го остави на бюрото, докато се бореше със силната болка, която изпитваше всеки път, щом започнеше да мисли за 416. Искаше да бъде там, докато заповедта за обиск се изпълняваше, да застане пред вратата му и да го пази. Дължеше му толкова много. Бе молила офицер Хелио да ѝ позволи, но той ѝ отказа. Отговориха ѝ, че тя не е служител в полицията и не могат да рискуват живота на информатор, който по-късно ще трябва да свидетелства по делото срещу Мерикъл.

— По дяволите — прокле тихо.

Не можеше да забрави тъмните очи на 416, израза на лицето му, когато го изостави през онзи ден в килията, нито начина, по който ѝ

ръмжеше. Бе искала просто да спаси живота му, но той нямаше как да узнае защо го остави да поеме вината за смъртта на техника. Сигурно я мислеше за чудовище. Горещи сълзи напиреха в очите ѝ и тя примигна, за да ги спре. Бе плакала прекалено много от деня, в който го изостави безпомощен на пода в килията му.

Телефонът в общежитието на Хоумленд звънна и тя се стресна. Мобилният беше единствената ѝ връзка с останалия свят, но никой не се обаждаше по него. Беше се отдалечила от всичките си приятели и семейството си. Целият ѝ живот се бе променил, след като започна да работи за компанията. Не можеше повече да толерира разделените ѝ родители да я използват като оръжие един срещу друг или постоянно да ѝ напомнят за нейния собствен развод. На този свят съществуваха истински проблеми и тя искаше да прекара времето си да помогне за решаването им. Сега вниманието ѝ бе насочено към Новите видове и това я изпълваше с чувство на задоволство. Придаваше значение на живота ѝ. Вдигна телефона:

— Ели Брауер.

— Госпожо Брауер, обажда се Коуди Паркс от охраната. Звъня, за да ви кажа, че тази вечер пристигнаха още четири жени. Току-що ни съобщиха новината. Засега са настанени в мотела.

— Тръгвам.

По дяволите. По някакъв начин медиите са разбрали, че са спасени още четири жени и са ескортирани тук. По протокол, ако хеликоптер кацнеше, след като се стъмни, жертвите трябваше да се настанят в мотела с охрана и да се транспортират до Хоумленд през деня. Охраната смяташе, че ще е по-лесно да се защитят, ако преместването им станеше по светло, но явно настаняването им в мотела също не бе много добра идея, както си мислеха. Можеше само да се надява, че жените не бяха много травмирани от това, което им се бе случило. За бедните жертви истинският свят беше достатъчно плашещ, за да бъдат оставени и на медийните лешояди, които ги заобикаляха и крещяха въпроси.

Отне ѝ само няколко секунди, за да надене обувките си и да грабне картата за пропуск. Излезе от стаята и целенасочено пренебрегна асансьора. Това нещо се движеше прекалено бавно и бе изпитание за търпението ѝ. Спусна се по стълбите до входа. Прозорците бяха прозрачни, но направени от стъкло, което можеше да

издържи на продължителен обстрел с куршуми. Забеляза четирите жени, приближаващи с двама бодигардове, помъкнали куфарите им. Увеличи темпото. Коуди Паркс, от охраната, я посрещна с усмивка:

— Добър вечер, госпожо Брауер. Съжалявам за късното пристигане на новите ни приятели.

Ели му върна усмивката и насочи вниманието си към четирите, приличащи на амазонки жени. Най-ниската от всички бе висока почти метър и деветдесет. В общежитието живееха вече десет жени, също толкова едри и мускулести. До тях Ели се чувстваше дребна и крехка. Усмивката ѝ се разшири, докато ги оглеждаше една по една, но никоя от тях не отвърна на жеста ѝ. Изглеждаха изморени и леко ядосани. Обхвана я симпатия.

— Добре дошли в новия ви дом — меко започна Ели. — Знам, че сте преживели доста, но тук сте в безопасност. Аз съм Ели, вашата отговорничка.

Две от тях се намръщиха. Третата, най-високата и най-недружелюбната, само я погледна. Но блондинката, четвъртата от тях, попита:

— Нашата какво?

— Отговорничка. Това е просто термин — бързо обясни Ели. — Не се опитвам да ви стана майка. Ако имате проблеми, въпроси или се нуждаете от нещо, аз съм тази, към която трябва да се обърнете. Тук съм, за да ви помагам по всякакъв начин. Може да говорите с мен за всичко, винаги ще ви изслушам.

— Доктор за главата. — По-ниската, чернокоса жена изсъска и оголи зъбите си към Ели.

— Не — поправи я Ели. — Имам основни познания като медицинска сестра, но не съм доктор. Знам, че всяка от вас вече се е срещала с психолози. Самата аз не ги харесвам, след като ми се наложи да мина през кабинетите им. — Лицето ѝ излъчваше симпатия. — Ще ви разведа и покажа стаите, за да може да се настаните. Ще...

— Госпожо Брауер — прекъсна я Коуди.

Ели се обърна към него, докато жените влизаха през вратата и започнаха да оглеждат огромното пространство, водещо към общежитията. Знаеше, че се нуждаят от време, за да могат да свикнат.

— Да?

— Съобщиха ни, че ще има събрание след двадесет минути. След като вие отговаряте за тази сграда, където се настаняват жени, присъствието ви е наложително. Един от новите членове на съвета държи да се запознае подробно с организацията в Хоумленд. Иска да бъде сигурен, че към хората му се отнасят правилно. Току-що бил заел поста и иска да се увери със собствените си очи за предприетите действия.

Обхвана я ужас.

— Но защо толкова късно. Бих искала да настаня жените, а това може да отнеме известно време.

— Разбирам, но той пристигна с тях и твърди, че това е важно. — Погледът му задържа този на Ели. — За тях е от съществено значение да знаят, че ги подкрепяме в начинанието, което са предприели. Затова се притеснява.

Ели се поколеба. След като бяха освободени, Новите видове се пръснаха по различни местонахождения, докато Хоумленд станеше готов да приеме огромните групи. В недалечно бъдеще това щеше да бъде постоянният им дом. Мъжът имаше основателна причина да се притеснява за безопасността и благополучието на хората си.

— Разбира се. Само да възложи на някой да се погрижи за тях и ще дойда. Събранието ще се проведе в конферентната зала в главния офис, нали?

Той кимна. Ели затвори вратата между тях. Алармата се включи веднага, за да потвърди заключването. Въпреки че мястото се охраняваше, нищо не можеше да спре медиите да се приближат до оцелелите от експерименталните лаборатории. Те постоянно опитваха да нахлуят в периметъра и да направят снимки на жертвите, след като вече имаха установено място за живеене.

Правителството започна процес за създаването на закон, забраняващ разпространяването на снимките и защитаващ Новите видове. Те бяха жертви, с право да се скрият от пресата. Съществуваха също и групи, които ги мразеха и смятаха, че Новите видове не трябва да се считат за хора с еднакви права като техните. Протестираха, че им бе даден Хоумленд и се събираха пред портите.

Ели тръгна напред, като показваше долния етаж на сградата, който се състоеше от конферентна зала за срещи; две огромни всекидневни; просторна кухня за готвене; трапезария, която можеше да

побере над петдесет човека; огромна баня с четири душа и голяма библиотека. На втория и третия етаж се намираха малки апартаменти, които включваха — една спалня, малка всекидневна, баня и миниатюрна кухня.

Тя заведе жените до техните стаи, които се намираха на втория етаж, близо една до друга. Беше се научила да прави това още в първите дни, след като започна да ги посреща. Те бяха изплашени, не че щяха да си го признаят, но искаха да стоят близо една до друга. Знаеше, че жените са преминали през невъобразим ужас и сега трябваше да се доверят на някой, който им бе напълно непознат. Свободата можеше да бъде плашеща, след като си прекарал почти цял живот лишен от нея.

— Ако огладнеете, има храна и студени напитки в металната кутия, близо до мивката. — Не го беше нарекла хладилник. Знаеше от опит, че значението на тази дума им бе неизвестно. — Ако чуете някакви шумове, не се паникьосвайте, на втория етаж живеят още десет жени, които идват от различни места. — *По точно лаборатории за тестване*, поправи се тя на ум. — Но и те са като вас. Сградата се охранява, така че никой не може да влезе. В безопасност сте.

Жените, които стояха в коридора, я изучаваха сякаш бе някоя буболечка. Ели въздъхна, вече бе свикнала. Те трудно се доверяваха на външни хора.

— Ще бъда на третия етаж, когато се върна от събранието, на което трябва да присъствам. Номерът на стаята ми е закрепен на стената до асансьора. Искате ли да ме питате нещо, преди да тръгна?

Четирите жени мълчаха. Най-високата се обърна и влезе в стаята, която ѝ бе показала. Останалите я последваха и Ели остана сама в коридора. Никоя не искаше да има нищо общо с нея, но тя се надяваше с времето нещата да се променят.

Погледна надолу към маратонките си за тичане, черните памучни панталони и светлосинята си тениска. Косата ѝ беше вързана на опашка. Знаеше, че трябва да се преоблече в нещо по-представително, но един поглед към часовника на китката ѝ я увери, че няма да успее. Трябваше да тича, за да стигне навреме. Спусна се по стълбите.

Главният офис бе разположен почти в началото на Хоумленд. За всяко общежитие и сграда бяха определени по няколко колички за голф. Ели паркира своята на паркинга пред сградата и изключи

двигателя. Погледна часовника, тихо проклинайки, беше сигурна, че ще закъснее. Коуди не ѝ бе съобщил точното време, но двадесет минути вече бяха минали. Втурна се към двойните врати на входа. Намали, когато видя въоръжения охранител. Не го познаваше още.

— Здравейте. Аз съм Ели Брауер, отговорничка на женското общежитие. Коуди Паркс ми каза, че има събрание, на което трябва да присъствам.

Мъжът се напрегна и посегна към оръжието си, докато я гледаше. Ели бавно бръкна в предния джоб на панталоните си и извади картата за достъп, която не само отваряше вратите, но и имаше снимка, за да я идентифицира като служител. Пристъпи по-близо и я вдигна.

Охраната я взе, проучи я внимателно, след което я върна обратно.

— Влезте вътре, конферентната зала е наляво. Позната ли ви е обстановката, госпожо Брауер?

— Да, благодаря.

Ели заобиколи мъжа и влезе в сградата. Забърза надолу по коридора и се насочи към двойните врати, пред които нямаше поставена охрана. Сграбчи бравата, отвори вратата и влезе вътре.

Тъмнината в залата я изненада. Осветлението на тавана беше изгасено и само слаба светлина се процеждаше от лампите по стените. Не виждаше много добре, но шепотът, който се чуваше от приглушените гласове, я увери, че помещението беше пълно с хора.

В същия миг двама от бодигардовете се обърнаха и посегнаха към оръжията си. Тя посрещна стреснатите им лица с усмивка. Ръцете ѝ се вдигнаха във въздуха, за да покаже, че не държи нищо, с което да ги заплашва. В залата настъпи тишина. Не смееше да се огледа.

— Аз съм Ели Брауер, отговорничка на женското общежитие. Идвам с мир.

Никой не се засмя на опита ѝ да се пошегува. Единият от мъжете задържа дланта си върху оръжието, докато другият се приближи и взе картата от ръката ѝ. Ели не смееше да мръдне, докато я проверяваха.

— Седнете. Закъснявате — каза мъжът, кимна и върна пропуска ѝ.

Ели го взе и го прибра обратно в джоба си. Трябваше да заобиколи мъжа, след като беше решил да блокира пътя ѝ. Подмина го и погледна към хората в залата.

Дарън Артино, шеф на охраната в Хоумленд и директор Борис също присъстваха. Директорът се намръщи, докато тя скъсяваше разстоянието между тях. Трепна, когато го видя да оглежда дрехите ѝ, явно не одобряваше видяното.

— Нямах време да се преоблека — обясни Ели. — Пристигнаха още четири жени и ми бяха необходими двадесет минути, за да ги настаня и да стигна до тук. Никой не ме предупреди предварително, че ще дойдат.

Напрегнатите линии около устата на директора се поотпуснаха.

— Добре, Ели. Но следващия път се облечи подходящо. Изглеждаш така, сякаш си излязла от фитнеса.

— Почти — призна тя. — Може ли да включим осветлението? В залата е доста мрачно.

— Не — въздъхна директор Борис. — Някои от членовете на съвета предпочитат да е тъмно.

Ели разбра веднага. Казаха ѝ, че някои от оцелелите са били държани в продължение на години в тъмни килии и сега са чувствителни към светлината. Беше обзавела някои от апартаментите в общежитието, специално за такива случаи, дори бе купила слънчеви очила, за да могат да се движат свободно в сградата и бе поставила кибрити във всяка стая. За да бъде добра в работата си, прекарваше много време в разсъждения от какво биха имали нужда Новите видове — нещо, което се бе превърнало за нея в натрапчива идея.

Докато се оглеждаше, разпозна още някои от лицата наблизо. Усмихна се на Майк Торес от общежитието на мъжете, който ѝ намигна. Той бе приятен мъж в начало на тридесетте и флиртуваше с нея по време на първата им среща — ден, след като Ели пристигна. Служителят, който я бе запознал със задълженията ѝ на отговорничка на женското общежитието, седеше до него. Доминик Зорт ѝ кимна рязко. Основно работата му бе да поддържа комуникацията между отделите и наемането на персонал.

Движение в края на залата привлече вниманието ѝ. Обърна се. Някой се приближаваше от далечния ъгъл, но тъй като бе по-ниска от заобикалящите я гиганти, не успя да види кой е.

— Ели — директор Борис привлече погледа ѝ към себе си. — Ще седнем, ето там.

— Добре — обърна се, за да го последва.

— Ти! — грубо изрѣмжа мъжки глас зад нея.

Ели понечи да се обърне, за да разбере на кого принадлежи този ужасяващ глас, но някой я сграбчи. Ахна от изненада, защото мъжът я вдигна от пода. Силни ръце я завъртяха във въздуха. Болка прониза гърба ѝ, а въздухът излезе от дробовете ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато се озова лице в лице с вбесения... 416.

ГЛАВА 2

Оголил кучешките си зъби, 416 изръмжа срещу Ели и когато я сграбчи над лактите, я проряза болка. Той я блъсна по гръб, върху една от масите в конферентната зала. Наведе се над нея с разярено лице, а от тъмния му поглед струеше гняв. Обхвана я истински ужас.

Отвори уста, но от нея не излезе нищо. Пое си дъх. Той изръмжа и я притисна надолу още по-силно.

— Какво, по дяволите? Остави я! — ахна директор Борис.

С периферното си зрение Ели долови някакво движение, но не посмя да отвърне поглед от тъмните яростни очи на 416. Изглеждаше така, сякаш бе готов да разкъса гърлото ѝ с острите си зъби, които сега се намираха на сантиметри от плътта ѝ. Сърцето ѝ блъскаше толкова силно, че тя се зачуди дали то няма да се взриви под ребрата ѝ. Беше оцелял и щеше да я убие по начина, който ѝ бе обещал, ако някога му се удадеше такава възможност.

— Остави я! — заповяда мъжки глас, твърд като стомана.

— Какво, по дяволите, става? — попита друг, с изтънял глас, който звучеше шокирано.

— Фюри, пусни я! — нареди трети мъж с необичайно дълбок глас.

Очите на Фюри, изпълнени с ярост, се отместиха от ужасения поглед на Ели, той обърна глава встрани и изръмжа на някого зад него:

— Не. Това е между мен и нея. Отдръпнете се!

Младата жена с облекчение прокара език по напуканите си устни, можеше да диша отново. Ръцете му бяха направили синини по нейните, а болката беше толкова силна, че напълни със сълзи очите ѝ. Фюри гневно изръмжа на някой зад гърба си, който се опитваше да отклони вниманието му от Ели. Въпреки че стаята бе пълна с мъже, тя знаеше, че ще умре пред очите им, когато погледът му се върнеше обратно към нея.

— Остави я, Фюри! — извиси се мъжки глас над заплашителното ръмжене. — Моля те!

— Тя е една от тях! — озъби се с ярост 416. — Работи като техник в лабораторията за изследване. Отдръпнете се назад. Имам право на отмъщение.

Специфичен шум проряза залата и очите на Ели се отвориха широко. Тя разпозна звука от зареждане на пушка. Преглътна буцата, която се образува в гърлото ѝ от страх, че може да го застрелят, за да я спасят.

Дявол да го вземе. Нямаше да позволи това да се случи. Този ужас разсея загрижеността за собствения ѝ живот. Беше го спасила веднъж, сега щеше да го стори отново.

— Всичко е наред — извика силно, колкото можеше. Гласът ѝ се прекърши, но успя да продължи: — Не го наранявайте! Никой да не стреля! Моля ви!

— Ели? — директор Борис се придвижи по-близо. — За какво говори той?

Тя си пое рязко дъх, когато мъчителят ѝ обърна глава и свирепо я погледна. Студени тръпки плъзнаха надолу по гърба ѝ от напрегнатия му леден поглед и от убедеността, че определено ще изпълни закана си. Изобщо не се съмняваше, че ще я убие на масата, пред очите на всички присъстващи.

— Фюри — изръмжа друг мъжки глас. — Освободи жената! Да уредим разумно нещата.

— Моя — изрева Фюри, очевидно толкова ядосан, че не можеше да говори нормално. Пръстите му стегнаха хватката си още по-силно.

Сълзи потекоха от очите на Ели и се търкулнаха от двете страни на лицето ѝ, но тя не издаде нито звук. Страхуваше се да не разсее присъстващите, особено този, който току-що бе заредил пушката.

— Ели? — обади се Доминик Зорт наблизко. — Ти беше информатор, нали?

Тя преглътна един стон на болка. Фюри тихо изръмжа и ръцете му брутално стиснаха нейните.

— Да — въздъхна Ели. — Познавам го.

В гърлото на Фюри ръмженето се задълбочи до злобно озъбване.

— Фюри! — рязко каза друг мъж. — Освободи тази жена, веднага!

Натискът на хватката му отслабна, но той не я пусна. Все пак се дръпна на няколко сантиметра от нея. Не искаше да се отдалечава от

тялото ѝ, стисна устни, за да скрие кучешките зъби. Пое си няколко пъти дълбоко въздух през носа, но не се отдръпна от Ели.

Фюри. Да, новото име подхождаше на погледа в очите му.

— Тя е от медицинския персонал на Мерикъл. Беше изпратена под прикритие, когато плъзнаха слуховете за първоначално тестване на обектите. Опитахме се да внедрим тайни агенти в Мерикъл, но не успяхме. Мисля, че тя заемаше мястото на медицинска сестра в централния им офис. Костваше ѝ много усилия да бъде прехвърлена в това адско място, за да открие дали слуховете са верни. Тя успя тайно да събере достатъчно доказателства, за да ни гарантира, че се работи върху първия обект на изпитание — заговори бързо Доминик Зорт. — Не знаех, че тя ще се срещне с някой от вашите хора, Джъстис. Не съм бил неин шеф, но Виктор Хелио не споменава нищо в досието за това дали тя е нанесла вреда на някой от Новите видове, или е взаимодействала с тях. Никога не бих я наел да работи с твоите хора, ако имах представа, че познава някого от тях лично. — Гласът на Доминик Зорт остана спокоен и хладен. — Нейното име е Ели Брауер и работи в женското общежитие. Тя рискува живота си всеки ден, за да шпионира Мерикъл за нас, Джъстис. Ели знаеше, че ще бъде убита, ако те разберат, че е приела тази работа, за да събере доказателства за това, което вършеха.

— Пусни я! — каза тихо Джъстис, но думите му прозвучаха като заповед. — По-спокойно, Фюри. Разбирам те. Чу ли какво каза този човек? Тя е работила там, за да помогне да се съберат доказателства за нашето съществуване. Помагала е да спасим нашите хора.

Но Фюри продължи да я стиска и да мята заплашителни погледи. Ели се взираше в него, сигурна, че изобщо не го интересува защо е била там. Знаеше, че той я мрази, защото го беше натопила за смъртта на Якоб, и не го обвиняваше за това. Беше го направила, за да спаси живота си, но този факт не намаляваше вината на престъплението, извършено спрямо него.

— Ели? — проговори директор Борис. — Каква точно е била работата ти в изследователския център и какво си причинила на този мъж?

По дяволите. Ели преглътна. Тя се взираше в очите на Фюри, които все повече потъмняваха и от шоколадовокафяви ставаха черни.

— Аз просто помагах, когато бе необходимо — поясни тихо тя. — Най-вече съхранявах класифицирането на резултатите от пробите на кръв и слюнка, които те извършвах.

— Защо той те мрази толкова много? Наранила ли си го лично по някакъв начин? — гласът на директор Борис се повиши от негодувание. — Навредила ли си им с нещо?

Ели се вгледа в напрегнатото изражение на Фюри. Ако тя беше сексуално насилена, не би искала никога да го излага на показ. Той бе горд мъж и вероятно случилото се не бе нещо, което искаше да сподели с всички в помещението. Беше длъжна да разкаже на присъстващите защо уби техника и да признае какво бе направила, за да ядоса толкова Фюри. Поколеба се. Очите му се присвиха на цепки, ръмженето дълбоко в гърдите му се засили.

— Не! — заповяда 416.

— Фюри? — рече Джъстис. Мъжът имаше необичайно дълбок глас. — Какво е направила, за да искаш да ѝ причиниш толкова много болка? Тя ли те принуди да вземаш медикаменти?

— Ели, кажи ни — настоя директор Борис.

— Аз трябваше да направя тестовете — излъга младата жена. — Налагаше се да му причиня болка. — Това поне бе истина. Знаеше, че онова, което бе направила, трябва да му е причинило емоционално страдание, в добавка към това, което Якоб му бе сторил, докато той бе лежал безпомощен на пода в килията. — Не ме харесва, защото вземах проби от него.

Фюри изръмжа в отговор.

Ели не се отвърна от него, погледите им се заключиха.

— Много съжалявам, но нямах друг избор. Знаех, че ще помогна, ако тайно успееш да събера доказателства. Направих това, което трябваше, за да те спася. Ти беше толкова близо да получиш своя шанс за свобода. — Сълзите, стичащи се по двете страни на лицето ѝ, се увеличиха. — Толкова много съжалявам. Просто исках да те спася.

Фюри държеше в ръцете си жената, която го бе предала. Не можеше да повярва, че е открил Ели отново. Тя работеше в Хоумленд и ръцете му бяха наистина върху нея. Сега беше свободен, вече не бе безпомощен, и се бореше със себе си за това какво да направи с нея. Една малка част от него искаше да захапне гърлото ѝ, докато останалата част желаше да я притисне към тялото си и да я задържи. И в двата

случая не искаше да я пуска. Отвращението му към самия него надделя над противоречивите емоции след онова, което му бе сторила. Той никога нямаше да забрави онзи ден, нито пък този, който последва.

Джъстис настоя отново да освободи Ели, но ръцете му отказваха да я пуснат. Това, че тя се бе осмелила да бъде там, където Новите видове би трябвало да се намират в безопасност от мъчителите им, го вбеси. Тя беше опасна, с красивите си сини очи, които го подмамваха да ѝ повярва, че никога няма да му навреди. Пръстите му се свиха върху нежната кожа, когато вдиша аромата ѝ, който го преследваше толкова много ноци наред.

Светлосиният ѝ поглед се оказа по-красив, отколкото си го спомняше, и той трепна вътрешно, докато наблюдаваше как сълзите ѝ се стичат по лицето, с ясното съзнание, че я е наранил. Бореше се със знанието, че е в правото си да отмъсти, но в същото време мразеше да ѝ причинява болка. Това, че тя помоли всички да не го нараняват, го обърка още повече. Ели би трябвало да бъде негов враг, тогава защо се опитваше да го защити?

— Фюри — прошепна Джъстис. — Тя е жена.

Не бе необходимо някой да му казва какъв е полът на Ели. От нейния сладък аромат на ягоди и ванилия му се прииска да стене и да зарови нос в кожата ѝ, за да изследва мястото откъдето идва. Чудеше се дали шампоанът за коса, или лосионът за тяло ѝ придаваше такава изкусителна миризма. Това го ядоса повече, отколкото бе готов да признае. Беше изумен да научи, че тя е работила против врага му. За него нямаше значение защо е била там, не можеше да се примири с чувството, че го е предала, като го остави, затворен вътре в килията, да се справя с последствията от нейните действия. Нима не разбираше какво бе извършила или как той е бил наранен? Фюри не искаше да се разбира истината за това, което бе направила, за да го разгневи толкова силно. Прекалено много въпроси щяха да бъдат задавани. Беше се срамувал достатъчно. Не желаше никой да разбере колко дълбоко бе унижението му от чувството на безпомощност през всичките тези години, заключен в килията, и от злоупотребите нанесени през живота му. Той бе от Новите видове и имаше контрол върху ума и тялото си, въпреки че беше затворник. Не можеше да попречи на техника да го нападне, тъй като лежеше безпомощен, все още травмиран от това, което му бе сторено, но тялото му реагира на Ели, когато тя се

доближи до него. Беше го възбудила, въпреки ужасната ситуация. Той не искаше да реагира на нея по този начин. Това правеше предателството ѝ още по-непростимо. Бе отпуснал гарда и тя му бе навредила. Призна си, че отново е загубил контрол, когато я бе сграбчил безсмислено, и сега отказваше да я освободи.

Болката, изписана на лицето ѝ, го накара най-накрая да разбере колко здраво е стиснал ръцете ѝ, ужаси се като осъзна, че е насинил нежната ѝ кожа. Искаше да я убие, но вместо това желаше да разтрие нараняванията, дори да ѝ се извини, а това го отврати още повече. Беше спечелил с чест мястото на втори в командването сред народа си, служеше за пример на Видовете как да живеят в мир с хората, а сега стискаше в ръцете си тялото на една дребна, ужасена жена, чийто дух го преследваше, откакто бе освободен.

Винаги си бе задавал въпроса, какво е станало с нея. Дори бе използвал придобитата си власт, за да прочете списъка от арестуваните сътрудници на Мерикъл. Беше си фантазирал, че я посещава в килията ѝ... да я наблюдава, само за да може да я види отново. Ръмжене се изтръгна от гърлото му. Знаеше, че трябва да се откъсне от нея, преди да загуби и малкото контрол, който си бе възвърнал.

Необходимо му бе да помисли, да се овладее, независимо от това, което се бе объркало в мозъка му, когато се доближи до Ели. Обикновено успяваше да запази разума си и да остане спокоен, независимо от обстоятелствата, затова го считаха за добронамерен. Хората му зависеха от него, затова трябваше да си възвърне самоконтрола. Беше си избрал име, което отговаряше на това, което криеше в сърцето си, но външно го прикриваше добре. Обикновено.

Втрени се в Ели и заповяда на ръцете си да се отпуснат, независимо че инстинктите му крещяха да я задържи. Хватката на Фюри отслабна и той я пусна, сякаш докосването до нея го изгаряше, след което се завъртя и избута хората от пътя си.

Ели остана да лежи неподвижно върху масата, докато някой не я докосна по крака. Беше шокирана, че Фюри ѝ позволи да живее. Дарън Артино приближи до нея и нежно я издърпа до седнало положение. Ели видя потресените лица на мъжете, които я заобикаляха. Бързо изтри сълзите си, изумена, че е жива. Потърси с поглед Фюри, но той бе изчезнал.

— Госпожо Брауер?

Човекът, който заговори, бе висок колкото Фюри. Имаше широки рамене и дългата му коса бе пригладена назад в опашка. Очите му бяха привлекателно тъмносини, почти черни, и странно оформени, подобно на котка. Беше облечен в костюм, шит по поръчка, но нищо не можеше да скрие опасните вибрации, които излъчваше, когато застана на няколко метра от нея.

— Извинявам се за Фюри... — Той замълча. — За нападението му над вас. Аз съм Джъстис Норт и искам да ви уверя, че той ще бъде наказан за това, което стори. Причини ли ви болка? — Екзотичният му, изнервящ поглед бавно се плъзна надолу по тялото ѝ.

— Добре съм — излъга тихо Ели.

Сърцето ѝ се разби на парчета, че мъжът, от когото бе обсебена, току-що си бе тръгнал. Устоя на желанието да се спусне след Фюри, да го умолява да я изслуша и още веднъж да му се извини за онова, което му бе сторила. Искаше да оправи отношенията си с него, затова я болеше толкова. Но разбра, че за момента това е невъзможно, тъй като видя едрия мъж, препречил пътя ѝ. Той представляваше заплаха за Фюри и тя трябваше да се справи със ситуацията, преди да ескалира.

Ели се опита да не зяпа открито добре изглеждащия мъж с очарователните очи.

— Моля ви, не го наказвайте. — Ако се наложи, щеше да умолява. Това беше най-малкото, което можеше да направи, за да бъде сигурна, че Фюри няма да има никакви неприятности. — Неговият гняв е оправдан. Доверете ми се. Аз нямаше да го обвинявам, ако ме беше убил.

Шокиран, мъжът пребледня и примигна няколко пъти, втренчен в нея. Широките му рамене сякаш се отпуснаха.

— Може би трябва да бъдете освободена от тази среща. Травмирана сте и аз съм сигурен, че някой може да ви предаде това, което ще се обсъжда тук, утре в удобно за вас време, след като сте имали възможността да се възстановите.

Директор Борис се придвижи напред.

— Ние ще я отстраним веднага от Хоумленд, господин Норт. Моля, приежете нашите извинения.

Страх обхвана Ели. Беше се преместила в този щат, за да бъде част от проекта за преминаване към нормален начин на живот на Новите видове, а сега щеше да загуби тази работа. Не можеше да

обвинява директор Борис за решението му да я изгони, като се имаха предвид обстоятелствата. Хоумленд бе определен за Новите видове, за да имат сигурно убежище срещу злоупотребите, от които можеха да пострадат. Случилото се последните няколко минути в това помещение, щеше да наруши тази концепция.

Джъстис се намръщи, когато погледна към директор Борис.

— Уволнението ѝ няма да е необходимо. Тя е помогнала за спасяването на хората ни от изследователската лаборатория. Не можем да ѝ се отблагодарим за това, като я отстраним от нещо, за което се е жертвала толкова много. Това не е начинът, по който действаме. Все пак Хоумленд е наша територия, нали така?

Директор Борис отвори уста потресен.

— Но Фюри я мрази, а той е втори по ранг в командването.

— Фюри ще се справи с гнева си. — Джъстис погледна към Ели. Суровият израз изчезна от лицето му, чертите му се смекчиха. — Идете да си починете, госпожо Брауер. Вашата работа е сигурна. Може да продължавате да работите в женското общежитие. Бяхте изключително вълнуваща с искреността си и аз оценявам разбирането ви за поведението на Фюри.

Ели знаеше, че трябва да бяга, когато ѝ предоставяха такава възможност. Спусна се от масата. Коленете ѝ трепереха, но успя да се задържи, след като се изправи. С наведена глава и поглед забит в пода, се отправи бързо към празния коридор. Спря пред конферентната зала и се облегна на стената, покрила лицето си с длани. Цялото ѝ тяло се разтресе. Отне ѝ минута да се овладее.

След известно време се отпусна и излезе през входната врата. 416 беше оцелял и сега носеше името Фюри. Но по-лошото бе, че заемаше втора позиция в командването на Джъстис Норт. Потрепери, щом излезе навън. Въръжената охрана се намръщи, но не каза нищо, когато мина покрай тях с голф количката.

Джъстис бе оглавил организацията на Новите видове. Народът му бе избрал да ги води, да бъде тяхно лице и глас, но също така бяха назначени членове на съвета, представляващи групите от оцелели, които му помагаша да се справи с новата работа. Един оцелял на всеки четири, от изпитателните лаборатории, ставаше член. НСО, както самите те се наричаха, имаха за цел да създадат правителство, като

бяха уверени, че Щатите ще ги подкрепят в свободата на действие при структуриране на тяхната независимост.

Мина доста време, докато фактът, че правителството бе финансирало центрите за изследване с големи субсидии, без да знае какво става в тях, успее да огъне чичо Сам да стане сговорчив за всичко, което искаха. Властта бе използвала парите на данъкоплатците, за да помогне в създаването на Новите видове и да се провеждат ужасните изследвания, правени върху тях в продължение на десетилетия, в името на усъвършенстването на лекарствата и ваксините. Много пари бяха сменили притежателя си за сметка на страданието на Видовете. За да спаси репутацията си и да подобри общественото мнение, в знак на щедър жест, правителството им бе подарило новопостроена военна база, за да я използват за свой дом.

Ели паркира количката за голф в предната част на общежитието и слезе. Разтърка мястото, където я боляха ръцете и забърза към предната врата. Почти стигна до нея, когато косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Успокои се, след като извади личната карта и бавно надникна през рамо.

Мъж се криеше в сянката на едно дърво от другата страна на улицата и макар че можеше да различи само смътната му фигура, Ели почувства, че я наблюдава. Знаеше, че това може да е само Фюри. Спря и се вгледа в него. И двамата замряха, без да помръднат. Ели прехапа устни, чудейки се дали да го приближи. Искаше още веднъж да му се извини за онова, което му бе сторила. Да му обясни по-подробно мотивите си, докато той разбере какво я бе накарало да постъпи така. Но нерешителността ѝ я задържаше на място, докато се бореше с необходимостта да поговори с него и страхът, че той е все още бесен. Мъжът не помръдваше, а тя не успя да накара краката си да се раздвижат, за да отиде при него. Споменът за неговия гняв и как ръцете му стискаха плътта ѝ, промени решението ѝ да говори с него тази вечер. Страхът я накара да се обърне към вратата, да прокара ключ-картата и да влезе бързо в общежитието. Убеди се, че езицето на ключалката се е плъзнало обратно на мястото си, преди да се втурне към асансьора.

Късно вечерта в сградата цареше зловеща тишина. Влезе в асансьора с усещането, че мъжът я наблюдава. Тъй като стените бяха от стъкло, Ели знаеше, че може да я види от мястото, където стоеше.

Вратите на кабинката се затвориха плътно и скриха гледката към улицата. Тя се отпусна до стената. Щеше ли да я остави на мира? Ели нямаше представа, но сега той знаеше къде живее. Фюри работеше в Хоумленд и вероятно живееше в едно от жилищата построени само на няколко пресечки от тук, за членовете на съвета и високопоставените служители на Новите видове.

По дяволите.

Асансьорът звънна, когато вратите му се отвориха на третия етаж, където за момента живееше единствено тя. След транспортирането на повечето жени в общежитието, стаите щяха да се напълнят и сградата да се изпълни с живот. Не желаше повече да бъде сама на етажа.

Сградата е сигурна, напомни си Ели. Единствените хора, които имаха достъп до зданието, бяха жените, които живееха в него, и охраната, която ги пазеше. Дори членовете на съвета нямаша достъп. Фюри не можеше да влезе вътре. Отключи вратата на малкия си апартамент.

Беше оставила осветлението да работи, а балконските врати зееха широко отворени. Бързо прекоси помещението, затвори ги плътно и за първи път ги заключи. Никой не можеше да стигне до нейния балкон, но сега нямаше време да мисли логично. Огледа ръцете си, след като се съблече — и двете бяха зачервени и със синини от пръстите на Фюри — после влезе в банята да вземе душ.

Фюри е оцелял! Това бе единственото, което се въртеше в главата ѝ. Горещи сълзи потекоха по бузите ѝ. Ако в онзи ден не се бе случило нищо, щеше да има шанс да го опознае. Той може би има... Затвори очи от болка. *Какво? Дали е влюбен в мен така, както аз съм влюбена в него?* Беше лудост, дори да допусне такава възможност. Те двамата не се познаваха, но така ѝ се искаше да промени това. *Той ме мрази.* Това бе станало ясно, когато я блъсна върху масата и гневът му се изля върху нея.

Ели посегна да избърше сълзите си. Онова, което му бе сторила, не можеше да бъде избегнато. Можеше само да се надява, че един ден ще ѝ прости, задето го бе оставила в килията да поеме вината за нейното престъпление.

Тогава може би...

— Дявол да го вземе, не трябва да си причинявам това —
прошепна тя на глас, клатейки глава.

ГЛАВА 3

Ели наблюдаваше жените от Новите видове с разочарование. Тя знаеше, че ще е тежка задача да се сприятели с тях, но и представа си нямаше, че те бяха решили да я направят непосилна за нея. Нито една не бе дружелюбно настроена към Ели. Бяха тясно свързани помежду си, но не и с нея. Надяваше се, че успява да прикрива наранените си чувства. Да им помага бе станало мисия в живота ѝ, единствената ѝ цел, а те не ѝ позволяваха да го стори.

— Някоя от вас би ли желала да се научи да готви? Аз мога да ви покажа или да ви пусна готварски курс на DVD плеъра, който съм приготвила. — Погледът ѝ мина от едно лице на друго. — Сигурна съм, че на някои от вас им е омръзнала храната, която се предлага в главната кафетерия на НСО. Аз обичам да готвя. Всеки харесва храната, затова е добре да се научите. — Никой не каза нито дума, докато три дузини чифта очи я наблюдаваха. Ели въздъхна. — Кълна се, аз не съм враг. Тук съм, за да ви подготвя да усвоите умения от живота, които ще ви помогнат да се интегрирате в обществото. Искам да съм полезна по някакъв начин за онова, от което се нуждаете. Наистина ми се иска да ми позволите да го направя.

Тяхното мълчание се проточи смущаващо дълго. Ели отпусна рамене в моментно поражение.

— Добре. Може би имате нужда от повече време, за да ме опознаете. Ако ви е необходимо нещо, само ме уведомете. За това съм тук. О, опекох няколко сладкиша, които мушнах в хладилника, така че моля, хапнете си.

Ели избяга от стаята, преди да им позволи да видят отчаянието ѝ. Веднага, след като изчезна от погледите им, чу женски гласове, което засили още повече желанието ѝ да заплаче. Всички мълчаха, докато тя бе в стаята, но започнаха да говорят, след като излезе. Не можеше да пренебрегне възможността, че вероятно я ненавиждат. Отказваха да разговарят с нея, освен в случаите, когато се налагаше, и изглежда не желяеха нейната помощ. Беше ѝ се наложило да проведе задължителен

курс, за да ги научи на основните неща, като например как се използват уредите. След него въпросите бяха малко, но тя бе забелязала, че някои от жените имат невероятна памет. Те съхраняваха информацията и после помагаха на другите, които се нуждаеха.

Беше обмисляла да се откаже, но един от членовете на съвета я бе уверил, че жените отбягват всеки, който заема някаква длъжност. Тя бе аутсайдер, беше естествено хората от Новите видове да ѝ нямат доверие. Посъветваха я да си даде време и ѝ напомниха, че са минали само две седмици.

Две седмици в ада, тихо изръмжа и се отправи към апартамента си. Ако си тръгнеше отгук обаче, нямаше къде другаде да отиде, нямаше друг живот, след като бе прекъснала всички връзки с миналото. Самата идея да помоли родителите си да живее с единия от тях, докато успее да си стъпи на крака, ѝ носеше опасност от мигрена.

Нейните родители се караха за всичко, независимо че живееха разделени, а после настояваха тя да бъде рефер на глупавите им битки. И двамата яростно се съпротивляваха срещу собствения ѝ развод — единственото, за което бяха на едно мнение — и останаха в контакт с бившия ѝ съпруг. С техните погрешни и досадни опити да ги съберат отново заедно, щяха да я увещават да прекарва времето си с него. По-добре да скочи в яма със змии, отколкото да се върне към предишния си живот. Със сигурност не го желаше и точно по тази причина не звънеше вкъщи. Родители ѝ се сърдеха, което означаваше, че най-накрая ще я остават на спокойствие, нещо, което ѝ липсваше след развода им, когато беше десетгодишна.

В новия си живот желаше да върви напред и да помага на хората с реални проблеми, две неща, които искаше да направи за Новите видове. Те бяха важни за нея и се нуждаеха от хора, които да се грижат за тях. А Ели определено се грижеше.

Тя бързо се преоблече с долнище на анцуг, потник и маратонки. Нуждаеше се от чист въздух и да бъде далеч от общежитието, възможност, която не би пропуснала. Стараеше се да не чувства съжаление към себе си. Бе приела тази работа, защото щеше да я държи постоянно заета и може би щеше да получи удовлетворение от нея. Вместо това страдаше от самота и депресия. Пъхна MP3 плеъра и личната си карта в предната част на сutiена, защото нямаше джобове. Излезе от стаята и затича леко на място, докато чакаше асансьора.

Ели погледна часовника си, когато излезе от сградата на общежитието и забеляза тъмното небе, на което тук-там блещукаха вече звезди. Завъртя се и погледна към прозорците, за да види жените, които седяха на дивана във всекидневната и се смееха. Не можеше да чуе онова, което си говореха, но десетината жени, които съзря, изглеждаха щастливи.

Доволна съм, че не съм там, помисли си тя мрачно. Прокле под нос и обърна гръб на гледката. Никога не бе тичала, преди да се премести в Хоумленд. Физическата активност ѝ помагаше да се справи със скуката. Спусна се с бавно темпо надолу по тротоара. Районът на парка заемаше голяма площ покрай охранителните стени.

Ели бръкна в сутиена си, за да увеличи силата на звука на МРЗ плеъра и мелодията я удари в ушите. Мина през няколко стила музика, докато стигне до хевиметъла, който отговаряше на настроението ѝ. Движеше се непрекъснато по пътя, който се отдалечи от стените, и се насочи към парка с голямото езеро. Радваше се, когато бе в непосредствена близост до водата.

Щом се отегчи, Ели забави темпото до бързо ходене, докато стигна до езерото. Тя спря, за да разпусне, наведе се да докосне пръстите на краката си, после се изправи. С периферното си зрение забеляза някакво движение. Обърна се, като очакваше да види друг бягащ, но там нямаше никого. Намръщи се. Можеше да се закълне, че бе видяла нещо.

Ели поклати глава и се извърна. Предположи, че клоните на дърветата, които се поклащаха от вятъра, са привлекли вниманието ѝ. Вдигна ръце нагоре и заизвива тялото си в различни положения, за да отпусне мускули. Когато тичаше, всичко я болеше, но тя искаше да е във форма. На двадесет и девет изглежда беше добро време да го направи.

Усмихна се при мисълта, че бившият ѝ съпруг ще получи удар, ако можеше да ѝ се полюбува отнякъде сега. Някога беше с наднормено тегло. Но се превърна в напълно друг човек след горчивия си развод с онзи изневеряващ задник, който вярваше, че е достатъчно жалка да приеме каквото той ѝ даде. Не беше прав. Тя не беше изтривалка и никога нямаше да остане с човек, който не знае как да обича, затова приключи брака, въпреки протестите на Джеф.

Беше променила живота си напълно, след като стана пряк свидетел на страданието, докато работеше в лабораторията за изследване.

Осемнадесет килограма по-лека и без бившия си, беше много пощастлива. Засмя се. Всъщност бе загубила сто и осемнадесет килограма нежелано тегло, тъй като първите сто принадлежаха на Джеф. Най-доброто отърсване от нейното минало бе бягството от родителите ѝ, които се опитаха да обвинят нея и да върнат Джеф обратно. *Адът не е замръзнал още*, помисли си тя с усмивка.

Изведнъж косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Краката ѝ изтръпнаха, а погледът ѝ се стрелна из парка. Озеленителите бяха посадили множество дървета и превърнали района около езерото в малка гора. На определени места бяха поставени няколко пейки, а сградите се намираха по външния край на парка. От мястото където стоеше можеше да види най-горните етажи. Огледа се отново в тъмнината и чувството, че някой я наблюдава се засили.

Ели бръкна в сутиена, извади MP3 плеъра, натисна бутона „изключено“ и свали слушалките. Ослуша се внимателно, но не чу нищо от мястото където се намираше. Посегна да включи музиката отново, но леко ръмжене я накара да подскочи. Куче? Погледна през рамо, да огледа пак околността.

Имаше няколко кучета-пазачи, които патрулираха в Хоумленд, но техните водачи винаги ги държаха на каишка. Охраната би трябвало да е на оглед, след като в близост имаше кучета. Обхвана я внезапно желание да се върне в общежитието.

Ели направи няколко крачки и чу друго ръмжене, този път по-близо. Тялото ѝ се напрегна от тревога. Огледа отново наоколо, за да потърси източника на звука, като в същия момент свали и постави слушалките на врата си, а плеъра стисна здраво в юмрук. Надяваше се някое от кучетата да не е пуснато на свобода. Те бяха едри, зли животни, обучени да защитават собствеността. Щяха да се отнесат към нея като с нарушител.

— Ехо? — повиши глас. Надяваше се охраната да ѝ отговори. — Има ли някого там?

Фюри бе наблюдавал женското общежитие, където живееше Ели, и много пъти я бе гледал през стъклата на прозорците на приземния етаж. Тя работеше с жените от неговия вид и той беше горд, когато те

се отнасяха хладно към нея, докато не съзря тъгата по лицето ѝ. Сякаш нещо го разкъса, когато стана свидетел на болката ѝ. Не искаше да го е грижа.

Беше смаян, когато тя напусна охраняваната сграда сама, за да тича, далеч от сигурността. Нима не знаеше каква опасност представлява той? Това, че я следеше? Нима инстинктът ѝ за самосъхранение не крещеше, че той е наблизо?

Очевидно не, след като успя лесно да я последва и наблюдава как бавно тича в парка, където изолираният район почти го молеше да се доближи до нея. После тя спря, сякаш го чакаше. Той вдиша аромата ѝ, който вятърът донесе, и изпъшка, щом тялото му реагира. Искаше да бъде близо до нея, на един дъх разстояние и това наистина го разяри. Тя му беше враг.

Изръмжа, докато се бореше за контрол със звяра, който се криеше в него. Човешката му страна знаеше, че жената е забранена територия. Тя беше информатор и помагаше на хората му. Това беше причината да се намира в изпитателната лаборатория, но животинското в него искаше да приближи, да я докосне, да претендира за нея. Тази истина го стресна.

Беше се отказал да се доверява на инстинктите си. Тя го бе предала, след като ѝ бе повярвал, че няма да му стори нищо, което да му навреди. Независимо от нейните причини да работи за Мерикъл, той не оправдаваше постъпката ѝ спрямо него или гнева, с който той живееше, знаейки какво му костват действията ѝ.

Той обучаваше мъжете от своя народ да държат животинското у себе си изкъсо и сега трябваше да направи същото — да даде пример и да запази самоконтрол. Носеше отговорност за Видовете, да им покаже, че съществува живот и извън пределите на изпитателната лаборатория и че те не са просто животни, създадени от Мерикъл, на които цял живот бяха набивани в главите само оскърбления. Ели бе живото доказателство за това, че той има една-единствена слабост — нея.

Тя се взираше в тъмнината наоколо, сякаш можеше да го усети. Животното в него виеше в душата му да отиде при тази жена, да я вземе, да я докосва. Бореше се със своя копнеж, но най-накрая тръгна насреща ѝ, въпреки волята си. За пореден път бе загубил контрол по

отношение на Ели. Просто не можеше да устои на аромата ѝ и на силното си желание да погледне в очите ѝ и да чуе гласа ѝ.

Ярост кипеше в човешката му същност, докато животното в него се наслаждаваше на чистата похот при звука на сладкия ѝ дразнещ глас. Отново се бореше със себе си, когато подуши страха ѝ, искаше да я защити, но също така трябваше да я държи колкото се може по-надалеч, за да не я изплаши.

Движение отново привлече вниманието на Ели. Тя ахна, когато Фюри излезе иззад едно дърво, на двадесет метра от нея. Цялото ѝ тяло реагира при вида на този висок привлекателен мъж и усещането за опасност, излъчваща се от него. Преглътна, задъха се и когато шокът от появата му отмина, я разтърси страх. Не беше чула куче — ръмженето бе идвало от него. Фюри бе издавал този страшен звук.

Неговата дълга копринена коса се спускаше надолу по раменете и гърдите му, свободна и необузdana, като него самия. Черните дрехи, които носеше, обгръщаха широките му рамене, впечатляващите мускулести ръце и подчертаваше стегнатата му талия. Аура на опасност се излъчваше от него, когато тъмният му поглед, сякаш залепна за нея и погълна бавно цялото ѝ тяло. Меко ръмжене излезе дълбоко от гърлото му. Дори и в мъждивата светлина се виждаше стиснатата му челюст и напрегнатите мускули.

Той направи крачка напред с грация, присъща повече на животно, отколкото на човек, напредвайки бавно към нея. Погледът ѝ се спусна от мускулестите му бедра, очертани от тесните черни панталони, чак до черните му обувки. Мъжът излъчваше сила и сексапил и тя преглътна мъчително. Сърцето ѝ ускори ритма си, дишането ѝ се учести, а тялото ѝ реагира на чисто мъжкото му излъчване.

Никой никога не ѝ бе повлиял така, както той го правеше. Със съблазнително плавно движение мъжът направи още една дебнеща крачка напред. Ели осъзна, че той нарочно се бе облякъл така, за да се слее с мрака, но сега бе пристъпил в светлината, за да разкрие самоличността си единствено на нея.

Фюри я гледаше мълчаливо, изучаваше лицето ѝ и докато тя отвръщаше на погледа му, можеше да се закълне, че вижда глад в красивите му очи. Езикът му се стрелна да навлажни долната устна, розовият му връх, като че ли нашепваше за нещо забранено, но

съблазнително тъмните му очи се присвиха, сякаш четеше мислите ѝ. Ели искаше да го целуне, копнееше да го остави да я докосне отново, но този път без ярост. Разбира се, това нямаше да стане. Той я мразеше.

— О, мамка му — прошепна тя, но след това каза по-силно: — Здравей, ъ-ъ, Фюри! Приятна вечер за тичане, нали?

Той не отговори нищо, но пристъпи още по-близо до нея, преди да спре. Обхвана я ужас. Те бяха сами, а той се бе заклел да я убие. Нямаше как да извика на помощ патрула — не бяха в полезрението им.

Ниско ръмжене излезе от отворените му устни, когато пристъпи още една крачка към нея. Желанието на Ели да избяга се засили, но остана на място, защото беше чела, че създанията от Новите видове са много бързи. Тяхната променена ДНК, в зависимост от това с какво животно е била комбинирана, се грижеше за това. При Фюри очевидно е била смесена с кучешка и със сигурност би я настигнал, ако тя понечеше да избяга. Не беше сигурна дали трябва да вика за помощ. Може би изходът от плашещата ситуация бе да го склони да я пусне или просто да се надява, че той няма да ѝ стори нищо лошо. Мъжът приближи още.

— Знаеш ли на какво ни обучаваха, за да покажем на какво сме способни пред техните инвеститори? — Гласът му прозвуча рязко, хладно и плашещо.

Ели трябваше да прочисти гърлото си, за да не покаже своя страх.

— Не съвсем. Повечето от файловете бяха унищожени при разрушаването на лабораториите за тестване на Мерикул Индъстрис. А когато работех там, не ми беше разрешен достъпът до тази информация.

— Преследване — изръмжа той. — Ненадминат съм в тази дисциплина. Бях най-добрият от прототиповете. Те ни научиха на тези неща, за да продават лекарствата си. Показваха живи примери за това, което хората биха могли да станат, ако купуват техните глупави коктейли и медикаменти.

Ели осъзна, че в този момент бъдещето ѝ е несигурно. Фюри я ненавиждаше, той говореше по начин, който можеше да се окаже опасен. Не успяваше да намери точните думи, за да успокои напрежението. Той пристъпи още веднъж. *По дяволите, два пъти, по*

дьяволите, помисли си младата жена трескаво. Още няколко крачки и щеше да е до нея.

— През онзи ден, нямах друг избор — изтърси. — Убих Якоб, за да те защитя, но ако те бяха усетили, че аз съм го направила, нямаше да ми позволят да изляза. Просто исках да те спася.

— Казала ли си на някого за онова, което той ми стори и как ме остави да страдам заради постъпката ти?

— Не — поклати глава Ели. Тогава беше прекалено изплашена, за да признае на своя шеф, че се е намесила, уверена, че той ще се ядоса, че е пренебрегнала заповедта му да не прави нищо, с което да предизвика подозрение. Убийството на техника в защита на Новите видове, определено щеше да доведе до това. Но една дума се откри в съзнанието ѝ. *Страдание?*

— Не се ли срамуваш от това, което направи?

Тя се поколеба.

— Изобщо не можеш да си представиш колко. Аз...

— Ти каза на охраната, че аз съм го убил — прекъсна я, ръмжейки. — Размаза неговата кръв по ръцете ми. Не си прави труда да го отричаш.

Горещи сълзи на съжаление заплашваха да прелеят от очите ѝ, но бързо успя да ги спре.

— Аз... — Преглътна. — Нямах друг избор. Не мислех, че ще те убият, иначе никога нямаше да прехвърля вината за убийството му върху теб. Трябва да ми по...

— Да ти повярвам? — Тъмните му очи се присвиха, опасен звук се изтръгна дълбоко от гърлото му. — Ти се възбуди, когато видя страданието ми, значи знаеш каква жестокост си ми причинила.

От къде знае, че съм се възбудила? Не се осмели да го попита, но нямаше и да го излъже, като се имаше предвид, че му дължи твърде много, за да го стори. Устата ѝ остана затворена. Не беше сигурна как да му обясни защо така силно откликваше на него, нямаше оправдание за това. Реакцията на тялото ѝ към мъжкото му излъчване, при тези условия, беше грешно.

— Не беше заради болката, която видях да изпитваш, или заради иглата, която трябваше да забия в тялото ти. За да изглежда правдоподобно, бях длъжна да сторя така, все едно той е умрял, докато те е инжектирал. Много съжалявам.

— Изненадан съм, че не се опитваш да излъжеш.

Ели вдигна брадичка, за да срещне ядосания му заплашителен поглед.

— Прав си. Тялото ми реагира, когато съм в близост до теб. Нямам оправдание. Всичко, което мога да направя, е да се извиня. Знам, че не е морално и се чувствам наистина виновна. Ти си... — Поколеба се, преди да му признае колко привлекателен го намира. — Ти беше гол и не можех да не го забележа, въпреки ужасяващите обстоятелства. Съжалявам.

Челюстта на Фюри се напрегна. Сега когато ги разделяха само няколко метра, можеше ясно да види чертите на лицето му.

— Ти си работила за Мерикъл Индъстрис. Смяташе ли да проточиш намирането на уличаващи доказателства? Хареса ли ти онова, което техникът направи с мен? — изръмжа към нея, остриите му зъби проблеснаха. Придвижи се по-близо. — Знаеше ли, че той планира да ме нарани и изнасили? Спечели ли доверието и на други мъже от Новите видове, като влизаше в килиите им, докато не почнат да ръмжат срещу теб? Примамваше ли ги с чувството, че не си заплахата за тях? Позволи ли да бъдат обвинявани за неща, които ти си сторила? — Ноздрите му се разшириха, дълбоко от гърлото му излезе ръмжене. — Кой друг предаде?

Ели залитна от зловните му обвинения, все едно я беше ударил.

— Не! Ти беше единственият, с когото някога съм постъпвала така. Опитвах се да намеря достатъчно доказателства, за да може съдията да издаде заповед. Как се осмеляваш?! Събирах проби, пишех доклади, но няхах достъп до по-старите файлове, които доказваха вашето съществуване. Претърсвах ни всеки ден, преди да напуснем работа. Не можех да внеса тайно камера, за да докажа какво, по дяволите, правех с вас и че не са само слухове. Нямах представа колко ужасяващо беше за мен да минавам през портала всеки ден. Винаги съм се чудила ще видя ли отново дневна светлина, ако ме заловят, че шпионирам за полицията. Щяха да ме убият. Другите сътрудници говореха и ме предупреждаваха какво ще се случи, ако Мерикъл заподозре, че някой работи срещу тях. Казаха ми, че просто ще изчезна и тялото ми никога няма да бъде намерено.

— Щом са ви събличали, как тогава си изнесла доказателството? Топлина разцъфна по бузите ѝ.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се — изръмжа той.

— Погълнах го.

Лицето му остана безизразно за секунда, после се намръщи.

— Не разбирам.

— Трябваше да се сприятеля с лекарите и това ми отне време. Аз няхах достъп до нещо изключително важно, но те имаха. Внимателно спечелих доверието и станах близка с една докторка, която приличаше на мен, и размених лабораторните престилки по време на един обяд. Откраднах картата ѝ за достъп и сресах косата си, както тя я носи. Когато минавах покрай охранителните камери, навеждах глава, докато стигна до кабинета ѝ. Бях виждала няколко пъти кода ѝ и си го спомних, така получих достъп до стаята ѝ. Имах малък компютърен диск, даден ми от моя шеф, където да копирам файловете. Глътнах го. Толкова много неща могат да се объркат.

Той я погледна и се намръщи.

— Бях сигурна, че ще ме хванат, че охраната ще нахълта в офиса и ще ме убият. Нямах представа колко ужасно се чувствах, докато вървах и се молах да върна престилката обратно, без някой да разбере. Това беше именно в онзи ден, нали знаеш. — Тя замълча. — Последното нещо, което исках да направя, бе да привлека внимание с това проклето нещо в стомаха ми, знаейки колко е важно то да стигне до моя шеф. Но въпреки това се опитах да те спася, независимо от риска за живота ми и доказателствата. Искаш ли да знаеш колко е болезнено да се изхвърли нещо с размера на мини флаш памет? Изглежда лесно да се погълне. Бях склонна да им позволя да ме оперират, за да го извадят, ако с повръщането не проработи. Те се страхуваха, че стомашните киселини могат да го повредят, ако преседи по-дълго време.

Той продължи да мълчи, секундите течаха.

— Ти също така ме излъга. Направи го. — Той стисна устни в твърда линия. — Ти подлъгваш хората, а после ги предаваш. Не си по-добра от онези чудовища, които създадоха и поробиха народа ми.

Болка прониза гърдите ѝ от тежките му думи, последвани от всепоглъщащ гняв. Бе убила човек заради него и рискувала живота си, за да освободи неговите хора. *Мамка му.*

— Не желая да те нараня по никакъв начин. — Тя замълча. — Но ще ти кажа нещо. Аз ти спасих задника, Фюри. Ти си все още жив благодарение на това, което направих. Щеше да си мъртъв, ако не бях влязла в килията ти и не бях спряла онзи задник. Щеше да умреш прикован към пода, след като кучия син бе злоупотребил с теб, само дни, преди да ви освободят. Ако това е непростимо за теб, тогава много лошо. Да те запазя жив се превърна в мой основен приоритет.

— Ти каза, че ме мразиш. Нарече ме безполезно копеле и искаше да го чуя. Никога няма да забравя думите ти.

Ели го зяпна.

— Не!

— Лежах по гръб, безпомощен, и ти се отдръпна от мен да вземеш кръв от техника и да я размажеш по кокалчетата на пръстите ми. Ти изсъска тези омразни думи към мен.

Изведнъж ѝ просветна и тя разбра, цветът се оттече от лицето ѝ.

— Но аз не говорех на теб. Казах го на Якоб. Ненавиждах го, той беше голям негодник заради това, което ти причини.

— Мъжът беше мъртъв. Не ме лъжи. Ти каза тези омразни думи на мен.

— Не — поклати трескаво глава, срещна погледа му. — Кълна се, че говорех на него. Надявах се да ме чува в ада — сигурна съм, че това е мястото, където е отишъл заради злите си дела — и да разбере отношението ми към него. — Фюри мълчеше и изучаваше лицето ѝ намръщен. — Това е истината.

— Знаеш ли коя е най-лошата част, след като влезе в килията ми. — Дълбокият му глас стана леден. Цялото му тяло видимо се напрегна. Тя само поклати глава, страхът ѝ се върна. Очите му излъчваха ярост. Те изглеждаха по-тъмни, отколкото си ги спомняше, но сега в парка светлината бе по-слаба от тази в конферентната зала преди седмици. — Все още мога да почувствам твоето докосване. В началото ти ме успокои. Спаси ме и аз си мислех, че няма да ме нараниш. Всъщност приветствах ръцете ти върху моето тяло. Когато затворя очи, споменът за теб ме изгаря. — Той пристъпи още една крачка. — Спомням си, че ти избяга, след това което ми стори, оставяйки ме объркан и наранен. Болката от иглата, която заби в плътта ми, бе нищо в сравнение с болката, която прониза сърцето ми.

— Толкова съжалявам. Не минава и ден без споменът да ме преследва. — Тя замълча. — Направих го, за да спася живота ти. Ти знаеш какво беше решил да прави с теб Якоб, но аз го спрях. Бях длъжна да намеря начин да измъкна тайно тези доказателства. Толкова съжалявам. Последното, което исках да направя, е да ти причиня още по-голяма болка. Не исках да те натопя за убийството или да забия иглата, но всичко трябваше да изглежда достоверно, за да ми разрешат да изляза оттам.

Фюри пристъпи още веднъж.

— Нищо от това няма значение — изръмжа. — Всичко, което си спомням, е страданието, което ми причини. Това е единственото, което има значение. Заклел съм се, че когато те видя отново, ще те убия с голи ръце. — Почти я докосна, когато спря на сантиметри от нея. — Ако имаш мозък в главата си, ще бягаш. Боря се със себе си да запазва контрол, но не знам коя част от мен ще надделее. Никога не забравяй, че в мен, освен човек, има и животно.

Фюри се надяваше, че тя ще послуша съветите му. Можеше да види страха в изразителните ѝ деликатни черти. Ненавиждаше тънките бръчици около устата ѝ, които разкриваха, че се усмихва често. Чудеше се какво би било да чуе смеха ѝ. Той никога не бе имал причина да се усмихва, докато не получи свободата си.

Ели нацупи долната си устна, по-пълна от горната, от безпокойство и той се изненада на желанието си да я засмуче.

Следващото, което привлече вниманието му, бе косата ѝ. Изобщо не приличаше на неговата със светлия си почти до бяло цвят и непокорни къдри. Тя беше мека, миришеше на ягоди и обрамчваше лицето ѝ, като му придаваше нежност и деликатност.

Жените от Новите видове драстично се различават от моята малка жена. Той замръзна, като осъзна, че току-що я нарече своя. Заля го възмущение. Фюри знаеше много добре, че не трябва да се доверява на човешките същества. Те причиняваха болка, винаги когато имаха възможност за това. Особено тя. Току-що бе признала, че е опитна лъжкиня. Всичко, което той знаеше и което тя бе казала досега, може би бяха лъжи, целящи да спечелят симпатиите му. Да бъде проклет, ако ѝ даде шанс да го предаде още един път. И все пак, идеята тя да бъде негова, го объркваше. Стомахът му се стегна, пръстите го сърбяха да я докосне, беше полудял от желание да каже нещо, за да намали страха ѝ

от него. По дяволите, осъзна той с отвращение, искам да я накарам да се засмее, само за да видя усмивката ѝ. Това беше безумно и грешно. Противоречивите мисли и емоции, когато беше близо до нея, караха гнева му да пламти яростно. Ели изглежда бе станала майстор-манипулатор, а той не искаше никога повече да преживее същото.

Фюри опита да се съсредоточи в настоящето. Беше взел на мушка враговете си и най-накрая имаше възможност да си отмъсти поне на един, който го бе наранил. Досега не му се бе удавала възможност да изравни резултата. Най-лошите престъпници не бяха арестувани и наказани за делата си, а другите бяха успели да избягат и се укриваха. Това правеше жената пред него единствената му възможност.

Сърцето му заби силно и образът ѝ от последния път, когато избяга, след като го бе предала, изпълни съзнанието му. Споменът се върна толкова силно, че той залитна от силата на чувствата, които го превземаха. Тогава тя бе толкова забързана в устрема си да го види наказан за нещо, което сама бе извършила, че не уцели вратата и се блъсна в стената.

Животното вътре в него виеше да я сграбчи. Вече нямаше възпиращи го вериги и медикаменти, държащи тялото му неподвижно. Фюри се напегна, мускулите му се стегнаха и той я видя да отстъпва крачка назад. Мъжът вдиша рязко — страхът ѝ бе толкова силен, че можеше да го вкуси. Инстинктите му крещяха да я прикрие, да я защити, въпреки вбесяващия факт, че имаше такова въздействие върху него. Изръмжа, в душата му се бореха противоречиви чувства. Ели беше враг, но той отчаяно искаше да я докосне. Изведнъж тя се обърна и хукна. Фюри се хвърли напред след жената, която желаше повече от всичко друго, което някога бе искал в живота си. Не беше в състояние да спре животното в себе си.

За пореден път, напълно бе изгубил контрол.

Ели почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ, докато наблюдаваше първичните емоции, бушуващи във Фюри. Добрите намерения, които я задържаха на едно място, се изпариха, когато видя дивия му поглед и чу болката в животинското ръмжене. Обърна се и хукна в паника. Фюри бързо скъси разстоянието между тях. Ужасът, който я бе завладял, я караше да бяга по-бързо. МРЗ плеъра се

изплъзна от изтръпналите ѝ пръсти и се разби на тротоара, секунда преди мъжът да я сграбчи отзад.

Ели отвори уста да изкрещи, но се просна на тревата миг преди да го стори. Едрото му тяло изкара въздуха от дробовете ѝ. Счупи слушалките ѝ. Тежестта върху нея се измести. Ели пое въздух преди той отново да я сграбчи, и натискът от теглото му се върна, когато я претърколи по гръб.

Огромното му тяло плътно я притисна към влажната трева. Опита се да го отхвърли, но той не помръдна. Дланите ѝ напразно бутаха стоманените му гърди. Простена от страх, когато срещна яростта в тъмния му поглед. Кучешките му зъби блестяха в мъждивата светлина на сантиметри от лицето ѝ. Ръцете му бяха нежни, когато хвана нейните и бързо ги издърпа над главата ѝ, като прикова китките ѝ с едната си длан. Той стисна зъби, кучешките все още се подаваха, и дълбоко от гърдите му се изтръгна ръмжене. Страшният звук завибрира срещу тялото ѝ.

— Моля те, не ме наранявай — каза Ели задъхано.

Той измести леко гърдите си, достатъчно, за да може тя да диша. Ели си пое повече въздух. Очите му търсеха нейните и тя се учуди какво искаше да види в тях. Това, което откри, го накара тихо да изругае. Той пусна китките ѝ, отдръпна се и скочи на крака. Ели остана просната на тревата, взирайки се шокирана в него за това, че я бе пуснал. Заболя я от грубото му отношение, сърцето ѝ заби лудо.

— Ставай — нареди Фюри сурово.

Ели с мъка се надигна. Не бе сигурна, че е добре, но се изправи на крака. Искеше отново да избяга, но нямаше сили за това.

— Казах ти, че съжалявам. Какво искаш повече от мен? — Бавно приближи и погледна в присвитите му очи. — Само кажи какво е нужно да направя, за да ти се реванширам, и аз ще го сторя. Готова съм на всичко, за да оправя нещата между нас. Назови го.

Фюри се загледа в нея, докато пристъпваше по-близо, но остана мълчалив и предпазлив. Ръката му се стрелна внезапно и бавно се уви около гърлото ѝ. Объркването ѝ прерасна в паника, но Ели разбра, че хватката му няма да ѝ причини болка. Нещо странно се случваше с нея. С двете си ръце трескаво сграбчи китката му. Той използва свободната си ръка, за да отстрани пръстите ѝ далеч от кожата си.

Коленете ѝ се подкосиха, но Фюри не ѝ позволи да падне, вместо това я повдигна с ръката, стиснала шията ѝ. Тя се опита да изкрещи, но от гърлото ѝ не се чу нищо. Втренчи се в очите му и мълчаливо го помоли да спре. Нещо в погледа му трепна и той внезапно пусна пръстите ѝ, за да обвие ръка около кръста ѝ. Придърпа я плътно до високото си тяло и я обгърна, като наведе глава до ухото ѝ.

— Не се съпротивлявай — изхриптя той.

Да не се съпротивлявам, съзнанието ѝ пищеше от ужас. Разбра, че ще припадне. Пред очите ѝ затанцуваха петна, а гласът му сякаш се чуваше отдалече. Опита да се освободи от хватката му, но Фюри не отмести поглед от изплашените ѝ очи. Чернотата заплашваше да я погълне, тя се бореше, защото искаше да живее.

Той се закле, че ще ме убие, и ето че точно това прави. Наистина, не вярвах, че ще го стори.

Фюри освободи гърлото ѝ и тялото ѝ се отпусна върху неговото. Сега, когато спря да ограничава притока на кръв към мозъка ѝ, тя се отпусна в безсъзнание, дишането ѝ се облекчи. Бе избрал най-безопасния и най-бързия начин да я усмири. Ако бе предприел нещо друго, тя щеше да се бори по-усърдно и по-дълго. Така не бе пострадала, просто спеше спокойно, облегната на него. Той вдиша дълбоко аромата ѝ, потърка носа си във врата ѝ и изстена. Миришеше толкова хубаво, искаше му се да се съблекат голи и да потърка кожата си в нейната.

В далечината излая куче и Фюри дръпна главата си. Погледът му се стрелна из парка, инстинктите му веднага го предупредиха — патрулът на охраната скоро щеше да бъде тук. Той познаваше навиците им, тъй като внимателно бе наблюдавал хората, които си мислеха, че имат пълен контрол над Хоумленд. Те нямаха представа, че Фюри и Джъстис тайно планираха да ускорят процеса Новите видове да поемат контрола над собствения си живот, като обучаваха хората си да вършат всичко, което правеха човешките същества. Хората грешаха, като си мислеха, че на Видовете им е необходимо много повече време да станат независими.

Той погледна надолу към главата на Ели, притисна лицето ѝ към гърдите си, повдигна я леко в люлката на ръцете си и заотстъпва в мрака, за да се скрие. Щеше да бъде предизвикателство да я занесе незабелязано до къщата си, беше достатъчно тих, за да успее.

Беше обучен да убива. Хората от Мерикъл Индъстрис ги бяха научили да се бият, но никога не успяха да установят контрол над тях. Мъжете от Видовете не биха наранили своите събратя, независимо от заповедите, които получаваха. Мерикъл искаше да документира техните умения като доказателство за това, какво можеха да направят с кръвта препаратите, произвеждани от тях. Но ако им се отдадеше възможност да хванат някого от надзирателите в лабораторията, ги убиваха, въпреки че беше грешно. Охранителите бяха порочни и жестоки и Фюри бе премахнал няколко от тях, когато бяха достатъчно небрежни да допуснат грешка. Мерикъл Индъстрис бе смесила животинска ДНК в техните гени и после им бе дала безброй медикаменти, за да промени част от поведението им. Неговото усещане за мирис се усилваше с възрастта, рефлексите му бяха по-бързи от тези на нормален човек, а инстинктите винаги управляваше със съзнанието си.

Беше му трудно да владее постоянната си ярост, но с течение на годините се научи на търпение. Бе започнал да се контролира — през повечето време.

Погледна надолу към Ели и се намръщи. Бе гледал и слушал всяка дума между лекарите и сътрудниците, докато му правеха тестовете. От всичко, което бе чул, установи различията между човешките същества и Новите видове.

Човеците не притежаваха сетивата на Видовете. Те не можеха да виждат в тъмното или да подушат миризмата му, ако той се намираше на подветрената страна. Също така не притежаваха изключителния му слух. Хората не притежаваха тяхната бързина и сила, освен ако не вземеха медикаменти. При Новите видове всичко това бе даденост, докато при човешките същества, лекарствата на Мерикъл не можеха да поддържат същия ефект в дългосрочна перспектива. Понякога медикаментите убиваха хората доброволци. Всичко това беше направило Новите видове недосегаеми, а се отнасяха към тях, като към непълноценни създания.

Фюри нагласи по-удобно тялото на изпадналата в несвяст Ели и я понесе внимателно, крачейки в сенките. Нямахше представа какво ще прави с нея, след като я отнесе в дома си, но животното в него изглеждаше доволно, че я притежава, а в човека — гореше жажда за отмъщение. Беше предложила да изкупи вината си към него и

възможностите за това препускаха през мислите му. Нямахте да я нарани наистина, не бе способен на такова нещо, но пък тя би могла да научи един-два урока за това, как той бе пострадал от нейното престъпление. Една малка част в него се надяваше, че краткото време, прекарано с Ели, ще го излекува от манията, в която се бе превърнала.

Ели се събуди объркана, докато спомените не нахлуха изведнъж. Почувства лека болка в гърлото. Посегна към него, но ръцете ѝ напипаха нещо друго. Отвори очи и се взря в белия таван на слабо осветена непозната стая. Вдигна глава да огледа наоколо. Голяма спалня, обзаведена с тъмни мебели и камина в ъгъла, в която гореше огън — източникът на светлина. Стресна я шум от пусната вода в тоалетна. С няколко подръпвания установи, че ръцете ѝ са широко опънати над главата, завързани за китките с мека черна материя, към двете страни на таблата на леглото.

След краткия шум на течаща вода, вратата в края на стаята се отвори и Фюри излезе от банята. Тя погледна към голите му гърди и черното долнище на анцуга, което бе обул. Страхът ѝ нарасна при вида на голотата му. Внимателно започна да изучава мускулестите му форми. Той изгаси светлината зад себе си, в резултат на което в стаята отново стана тъмно, скривайки всички малки подробности от тялото му.

— Събудила си се. — Тонът му беше смекчен. При тези обстоятелства звучеше измамно спокоен. Мъжът тръгна към леглото. — Добре.

Беше завил Ели с дебело, меко одеяло. Тя погледна надолу и осъзна, че в горната част гърдите ѝ са голи и изложени на показ. Раздвижи крака и усети чаршафа по... голата си кожа. Смаяна вдигна отново поглед към Фюри.

Той спря до ръба на леглото.

— Свалих ти дрехите. — Замълча. — Всичките.

— Защо? — Гласът ѝ излезе дрезгав от сухото гърло. Страхът ѝ нарасна.

Защо му бе да я довежда в дома си и да я завързва гола в леглото? Имаше лошо предчувствие и не желаше да узнае отговора, защото със сигурност щеше да я ужаси още повече.

— Знаеш защо. — Той отиде до нощното шкафче. — Жадна ли си?

Тя кимна. Матракът потъна, когато Фюри седна накрая, грабна бутилка вода, очевидно поставена там за нея и обърна лице към Ели. Протегна едната си ръка и леко я плъзна под врата ѝ, за да я повдигне, като поднесе бутилката към устните ѝ. Тя отпи малко, колкото да не се задави. Той се дръпна, за да не я докосва и остави водата на шкафчето.

— Дълго и упорито мислих какво да правя с теб — информира я тихо. — Преди да науча, че си шпионин, исках да те убия. Не знаех, че си била вътре, в това дяволско място, за да спасиш моите хора. — Млъкна, докато се нагласи да седне така, че да може да гледа в Ели. — Сега реших, че може да живееш.

Пулсът ѝ се успокои и ужасът малко отслабна.

— Защо съм тук? Защо ме взе от парка?

Фюри присви очи.

— Ти каза, че няма нещо, което да не направиш за мен. Реших, че заслужаваш някакво наказание. — Той замълча. — Освен това, не знам дали да вярвам на това, което казваш. Ти си шпионин, който използва лъжите, за да говори на хората това, което те искат да чуят, за да избегнеш опасността. Нарани моята гордост, предаде доверието ми и трябва да си платиш. Знаеш ли как ме накараха да страдам заради убийството на техника?

Тя го зяпна.

— Какво? — Съзнанието ѝ се замая при тези думи. *О, не.* Болка сграбчи сърцето ѝ.

— Те бяха ядосани, че съм убил мъжа. Наказаха ме за това, което ти направи.

ГЛАВА 4

Ели видя истината в мрачното му изражение. Беше се надявала, че няма да го накажат за смъртта на Якоб. Техникът го бе малтретирал, искаше да го изнасили и планираше да го убие. Очите ѝ се напълниха със сълзи и премигна, за да не им позволи да потекат.

— Не знаех. — Не искаше да пита, но трябваше да разбере. — Какво ти направиха?

Тихо ръмжене се изплъзна от устните му.

— Искаш да чуеш подробностите, за да се насладиш на страданието, което ми причини?

— Не! — Ужаси се от това, в което я обвиняваше. — Не мислех, че ще сторят нещо, с което наистина да те наранят. Кълна се, Фюри. Те смятаха, че си прекалено ценен, за да те убият, бяха вложили толкова много пари в теб. За да бъда честна, дори и през ум не ми е минало, че на някой ще му пука за смъртта на Якоб, след това което този кучи син искаше да извърши.

— Но те го направиха — Наведе се по-надолу и погледна към нея. — Измъчваха ме, за да си отмъстят за смъртта му. Причиниха ми огромна болка. Трябваше да се досетиш за това. Все пак си обучен шпионин и успя да избегнеш наказанието за убийството му.

— Просто исках да те спася. Шефът ми обясни, че е въпрос на дни започването на операция за освобождаването ти, ако успея да измъкна онези файлове. Рискувах всичко, когато нахлух в килията, за да спра Якоб да те убие. Излъгах всички в лабораторията, но не и теб. Не съм истински шпионин, а медицинска сестра. — Спря за момент. — Работех в корпоративния офис на Мерикул, където продавах аспирин, когато един мъж дойде при мен и ми предложи да работя под прикритие. Този агент ми разказа за слуховете, отнасящи се за секретна лаборатория, която тества живи обекти, по-точно хора, с което ме шокира, че компанията е способна на такова нещо.

— Защо? — попита той грубо.

— Едно е когато някои позволяват доброволно да експериментират с нелегални наркотици върху тях — те знаят под какво се подписват, някои от тях са толкова болни, че не губят нищо, когато се съгласяват да поемат такъв риск. Но е съвсем различно, когато хората са принудени против волята си да приемат нещо насила. Слуховете твърдяха, че са затваряли в килии използваните хора. Аз работех за Мерикъл и това ме правеше неволен съучастник в тяхната дейност. Исках да постъпя правилно.

— Какво ти пука за мен или моите хора? Защо рискува живота си, за да ме спасиш?

Ели внимателно обмисли думите си.

— Гледах те от помещението за наблюдение, което открих случайно, няколко дни, след като започнах работа. Всички врати бяха толкова еднакви, затова помислих, че е просто още една стая. През огледалото в килията ти можеше да се наблюдава от другата страна. Понякога се промъквах там, за да те проверявам. — Не спомена, че това беше станало ежедневие, не искаше да научава за манията ѝ да бъде сигурна, че той е добре. — Уважавам куража ти и това, че не позволи да пречупят духа ти. Това, което правеха, е престъпно. Беше чиста случайност, че се оказах там, когато Якоб влезе в килията и заплаши, че ще те убие. Не можех да стоя просто така и да го оставя да го направи.

Фюри се замисли.

— Ти никога не се опита да предотвратиш някое от останалите издевателства. Наблюдава ли, когато натикваха жени в килията ми и ги биеха, за да ни накарат да правим секс? Наслаждаваше ли се на гледката?

Ужасът, който обхвана Ели, я накара да замълчи. Нямаше представа, че докторите бяха вършили подобни неща. Може би защото беше прехвърлена наскоро, ги пазеха в тайна. Якоб не бе единственият, който бе малтретирал Фюри сексуално. Това я накара да се почувства зле. Зачуди се дали щяха да я заставят да прави секс с някой от тях, ако я бяха хванали да шпионира.

— Принуждавали са те да правиш секс? Не знаех. Никога не съм виждала жени в килията ти, когато идвах. Кои бяха те, сестри или техници? Никога не съм чувала за подобно нещо, Фюри, кълна се?

— Те бяха жени от Новите видове. Хората се опитваха от години да ни накарат да се размножаваме. Искаха да създадат още такива като нас, но не успяха резултатно да повторят процеса, използван първоначално при създаването ни. Чух достатъчно, за да разбера още докато бях дете, че докторът, който успешно бе комбинирал човешките гени с животински, е напуснал, като взел своите изследвания и унищожил техните. Затова те искаха да създадат още от нас. Ние остаряваме и те се страхуваха, че ще изчезнем. — Яростта промени гласа му до тихо ръмжене. — Бебе или кученце? Така се шегуваше един от лекарите, присмивайки се над възможността една от нашите жени да забременее. — Ръмженето му се задълбочи. — Опитал ли се поне веднъж да спасиш някоя от тях да не бъде принуждавана да прави секс? — Той имаше толкова много причини да мрази. Яростта му, насочена към нея, бе дори по-разбираема.

— Не знаех нищо. Дори не бях виждала жена от Новите видове. Бях техник ниско ниво, с ограничен достъп в лабораторията. Когато по-късно разбрах, че са спасени и жени, бях поразена. Познавах само мъже, Фюри.

— Никога не си питала. Нашите жени понякога са били изнасилвани от техниците. Ядосва ме фактът, че се опита да спасиш мен, а не тях.

— Задавах много въпроси, но ми отговаряха, че не е моя работа. Предупредиха ме да не се бъркам много, да не би в Мерикъл да заподозрат нещо. Шефът ми смяташе, че ще ме убият, ако само опитам да разбера какво точно правеха там, и беше прав.

Ели примигна, за да задържи сълзите, които напиреха в очите ѝ. Знаеше, че в името на науката, се вършеха ужасни неща, но това, което бе сторено на Фюри и хората му, я зашемети. Бяха третирани като генетични експерименти, инструменти и нищо повече. Да взима кръвни проби, да инжектира в телата им насила медикаменти и да ги държи заключени беше ужасно, но да чуе, че бяха принуждавани да правят секс, за да се размножават, направо я разболяваше.

— Вярвах, че няма да ме нараниш? Беше ли наясно с това? Забавляваше ли се, когато влизаше в килията ми и не ръмжах насреща ти с оголени зъби? Не исках да те плаша. Беше мила с усмивката си и нежна, когато използваше иглите. Когато уби техника, вярвах, че го стори, за да предотвратиш по-нататъшното ми страдание. — Гласът му

стана по-дълбок, а лицето му се напрегна. Произнасяше всяка дума бавно и внимателно. — Но ето, че ти ме остави, за да ме измъчват заради твоето престъпление. Те ме биха с камшик, като се редуваха. Някои от тях бяха приятели на Якоб. Не им беше позволено да ме убият, но ми причиниха много страдание.

Сълзи се стичаха по лицето на Ели.

— Съжалявам, аз... — Знаеше, че каквото и да каже, не може да смекчи омразата му към нея, но трябваше да опита. — Не знаех, че са постъпили така с теб. Мислех, че само Якоб ти има зъб, след като му счупи носа. Знаех, че си прекалено ценен за тях, за да те убият. Нямах представа, че са извършвали експерименти и опити да ви размножават. Мислех, че ще бъдеш в безопасност достатъчно дълго, докато измъкна доказателствата и помощта дойде. Нямах да им кажа, че ти си го убил, ако знаех, че ще те накарат да страдаш.

Кучешките му зъби се показаха, когато разтвори устни.

— Да не би да очакваш да ти благодаря? Не им позволи да ме изнасят и убият. Трябва ли да ти благодаря и за часовете, които ме измъчваха?

— Не. — *Може би*, замълча объркана. — Жив си и не беше изнасилен. Това не се ли брой? Когато се случи, не съм седяла безучастно. Рискувах живота си, нахлувайки в килията, за да те спася. Имах намерение да ги накарам да мислят, че си го убил при самозащита, не съм искала да те карам да страдаш. Трябваше да го направя, Фюри. Моля те, опитай се да разбереш. Доказателствата, които измъкнах, се оказаха решаващи, за издаването на заповед за обиск и намирането на хората ти. Ако бях казала на охраната, че аз съм убила Якоб, никога нямаше да ми позволят да изляза. Щях да умра, а ти все още щеше да си затворен в килията. Това нищо ли не означава за теб?

Той си пое дълбоко дъх, очевидно се беше успокоил, след като ръмженето му бе спряло.

— Едно извинявай, не може да промени събитията, които ми се случиха, нали? Не връща обратно това, което ми направи или колко предаден се почувствах. Вярвах ти, но все пак платих за твоите действия. Не смятам да те убивам, но ще те накарам да изпиташ какво е да си унижен и безпомощен.

Фюри се измъчваше, че е бил толкова глупав да ѝ вярва. Охраната дори му се подиграваше, точно преди инцидента, че не ѝ се зъби, когато влизаше при него.

Беше понесъл жестоките им думи и обвинения, че иска да я яхне, безмилостните им шеги, че тя няма никога да пожелае животно като него да я чука, но въпреки това се бе превърнала в негова слабост. След този ден, чувството за предателство се бе задълбочило. Беше прекарал месеци да я мрази, спомняйки си за мъченията, които бе понесъл заради нея. Беше го зарязала на пода, като изпрати охраната да го прикове към стената, където мъченията бяха продължили отново.

Хората бяха лъжливи и жестоки създания. Веднъж вече беше подценил Ели. Болезненият спомен за действията ѝ късаха сърцето му. Никога повече нямаше да ѝ позволи да го подлъже с измамното чувство за доверие.

Всеки човек, за когото го бе грижа, го беше предал. Спомни си своето детство. Почти беше смятал д-р Вела за своя майка. Тя му даваше сладки, рядък жест, който чакаше с нетърпение. Щеше да направи всичко за нея. Беше му казала, че може да извоюва свободата си, ако се научи добре да се бие. Дори записа на видеокасета какъв ефект имат медикаментите върху тялото му.

Беше грешка да го лъже, за да го накара да се подчинява. Когато дойдоха, за да го отведат в друга лаборатория, тя му се присмя колко наивен и изключително глупав е бил.

След което адът се беше отворил. Учиха го как да издържа на болка. Мъченията продължиха, докато порасна. Всички спомени се върнаха — побоят, който беше понесъл, докато се опитваха да създадат лекарства, за да лекуват хората по-бързо; болката и медикаментите, с които го тъпчеха, почти го бяха убили.

Тогава в охраната работеше една жена, която му обеща, че ще му помогне да избяга. А той беше млад и ръководен от страст, все още се срамуваше колко много бе искал да яхне жената. Името ѝ оставяше горчив вкус в устата му. Мери бе отключила веригите и той я бе последвал, надолу по дългия коридор, право в капана, който му бяха устроили, за да тестват уменията му да се бие срещу дузина въоръжени мъже.

Бяха го удряли с палки и бяха стреляли по него с електрошоково оръжие, а Мери бе подвиквала одобрително на охраната, докато той се

бореше да оцелее. След което беше клекнала до окървавеното му тяло и поклатила леко глава. Думите, които каза, убиха нещо в него.

„Наистина ли си помисли, че искам да ме докоснеш? Ти не си нищо друго, освен обикновено животно, 416 — бе се усмихнала на мъжете около нея и докато се бе изправяла, бе добавила: — Жалко, че не можем да го убием. Отведете го обратно в килията. Записа ли всичко с камерата, Майк? Доктор Трент ще бъде впечатлен колко много издържа този път. Един от лекарите има ново лекарство. Ще му го инжектират, за да видят дали процесът за възстановяване на раните може да се ускори. Добра работа, момчета.“

След нейните думи бе изгубил съзнание, но ако не беше, щеше да се опита да я убие. Искаше да си отмъсти на всеки, който го бе наранил, предал или излъгал.

Ели го гледаше с големите си, изплашени красиви очи. Ако сега не беше срещу него, дали щеше да му се подиграва колко глупав е бил да ѝ се довери? Беше ли се шегувала с останалите за това, че 416 не я мрази?

— Ще стоя далеч от теб, ако ме пуснеш. Нали това искаш? Ще напусна работа и ще се махна от Хоумленд — каза тя с надежда в очите. — Никога няма да ме видиш отново.

Обхвана го ярост. Ако наистина съжаляваше за постъпката си, тя щеше да приеме наказанието, което бе измислил, за да му се отплати. Така постъпваха хората, които имаха чест. Каза му, че ще направи всичко, за да оправи нещата между тях, но сега се молеше за милост. Ръмжене се изтръгна от гърлото му.

Ели видя как чертите на Фюри се изкривиха от яростта, която гореше в очите му. Напрягна се. Осъзна, че по някакъв начин го бе вбесила с молбата си да я освободи.

Внезапно той посегна, сграбчи одеялото и го дръпна. Отметна го от леглото и я остави напълно гола. Стана и я погледна безчувствено.

— Сега разбираш какво е да си гол, неспособен да мръднеш, докато някой друг те контролира. Точно това направи ти онзи ден. Видя всеки сантиметър от тялото ми. Хубаво ли е да се чувстваш безпомощен, Ели?

От смущение бузите ѝ почервеняха, опита да се завърти на една страна, но той я бе вързал здраво. Можеше единствено да повдигне колене нагоре, в опит да прикрие гърдите си.

— Тогава ти ме докосваше, затова и аз ще го сторя. Така е честно, нали? Знаеш ли какво е да чувстваш как ръцете на някой се движат по кожата ти, докато ти си вързан? Да докосват най-интимните ти части? Разбирам, че трябваше да махнеш онова болезнено нещо, което той ми бе сложил, но ръцете ти се задържаха по-дълго там. Не си мисли, че не съм забелязал.

Обзе я страх, дишането ѝ се ускори. Не беше лесно, но опита да се бори с паниката, която се надигаше. Разбираше, че той иска да си отмъсти. Не можеше да го стори с Якоб, защото го бе убила и го бе оставила да понесе вината за това. Беше гледала и докосвала тялото му, попивайки всеки сантиметър от него. Заслужаваше си го. Но поне нямаше да я убие. Ако унижението бе това, което той искаше, можеше да го понесе.

— Добре, гледай колкото искаш. Разбирам те. — Отпусна краката си върху матрака. — Но, моля те, не ме наранявай.

Объркване се изписа по лицето на Фюри, когато очите му потърсиха нейните. Наблюдаваше я, докато се настани в леглото и се наведе над нея.

— Какво? — шокирано попита той.

— Разбирам — прошепна тя. — Направи го.

Фюри стисна зъби, тялото му покри нейното. Ако целта му бе да я изплаши, беше успял. Настъпи мълчание. Сърцето ѝ забави ритъм.

— Обратната психология не ми действа, но искам да знаеш, че няма да те нараня — тихо каза той. — Няма да те накарам да страдаш, както аз страдах. Нямам сили да те ударя или да ти причиня болка. Имам нещо друго на ум. Ще те докосна. Знаеш ли какво е по-лошо от това да те измъчват и ти да страдаш?

Ели не искаше да знае отговора. Досега всички неща, които ѝ бе казал, не предвещаваха нищо хубаво. Но все пак трябваше да му отговори, не искаше да го ядоса отново.

— Не. Смятам, че болката е най-голямото наказание.

— Така е, когато собственото ти тяло те предаде. Когато желаеш някого, а знаеш, че не трябва. Ясно ти е, че всички останали ще те предадат, но не си очаквал самият ти да го сториш. Това е един урок, който всеки трябва да научи. А и ще даде отговор на въпроса, който се върти в момента в главата ми.

Какво значи това, намръщи се тя. Той се усмихна хищно. Сърцето ѝ се разгуптя, когато очите му погледнаха гърдите ѝ. Ръката му докосна нежно корема ѝ и тя изтръпна. Дланта му се плъзна нагоре и обхвана гърдата ѝ с топли пръсти. Завладя я паника, когато я стисна леко.

— Меко. Гърдите ти са по-големи, отколкото очаквах, за жена с твоите размери. — Пусна я и наведе глава към нея.

Ели ахна, щом усети топлия му дъх, секунда преди горещата му влажна уста да обхване зърното. Зъбите му остъргаха чувствителната кожа, а грапавият му език облиза набъбналата пъпка. Подскочи леко от изненада и затвори очи. Утробата ѝ се сви от удоволствие. Прехапа устни, за да заглуши стона, който напираше в гърлото ѝ. Бе шокирана от реакцията си към него. Той засмука зърното по-силно. Тялото ѝ се разтърси. Не я нараняваше, но знаеше, че би могъл да го стори. Стисна колене, гореща влага бе започнала да се стича по бедрата ѝ, доказателство за силната ѝ възбуда.

Това е по-лошо, реши тя, докато тялото ѝ откликваше на съблазняването му. Възбудата, която я принуждаваше да чувства, караше утробата ѝ да се свива с всяко подръпване на устата му. Безмилостните му устни продължаваха да измъчват гърдите ѝ, а удоволствието стана почти болезнено. Тялото ѝ изгаряше. Това, което правеше с нея, бе най-еротичното нещо, което някога бе изпитвала. Прехапа устни, но не успя да спре стона на наслада.

С последно подръпване, той откъсна устни от гърдата ѝ. Ели преглътна бавно, докато се взираше в чифт наситенокафяви очи. Тихо ръмжеше излезе от гърлото му. Погледът му се отдели от нейния и се плъзна надолу.

— Виждаш ли, Ели? — с дрезгав глас каза той. — Аз контролирам тялото ти. Този път не можеш да ме спреш да получа отговора ти. — Погледна нагоре в очите ѝ. — Въпреки това, което ми стори Якоб, в онзи момент аз те желяех. А това е перфектното отмъщение. Накара пениса ми да се втвърди, след като ме докосна, а ароматът на възбудата ти изпълни килята. Това болеше повече от постъпката ти, когато ме изостави. Сега знаеш какво е да не можеш да удовлетвориш желанието си към някого, от когото се опитваш да избягаш.

Взираше се в очите му, докато неговите думи проникнаха в съзнанието ѝ. Унижението от непреодолимата ѝ реакция към него я

остави безмълвна. Гордостта ѝ определено бе наранена. Тялото ѝ я бе предало при докосването на мъжа, който я мразеше. Надяваше се, че сега вече се е разплатил с нея и ще я освободи. Отпусна се под него. *Да, определено това е перфектният начин да получиш отмъщение*, помисли си тя. Очите ѝ се насълзиха, почака, докато се успокои и каза:

— Квит ли сме? — Мразеше се, че гласът ѝ прозвуча толкова задъхано.

Тъмните му очи се впиха в нейните.

— Квит? Не. Казах перфектното отмъщение.

— Но нали току-що го направи.

— Те ме измъчваха с часове — тихо изръмжа той. — Мога да те изтезвам също толкова дълго с уста и ръце. Има много начини да накараш човек да изпитва болка. — Плъзна се по-надолу и разтвори краката ѝ широко. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и ги качиха от двете страни на раменете му.

Ели опита да събере коленете си след първоначалния шок, но тялото му ѝ пречеше. Погледът му се насочи към мястото, където се събираха краката ѝ, загледа се в женствеността ѝ, след което сведе надолу глава. Удивление и страх я обхванаха едновременно. Можеше да усети как горещият му дъх гали клитора ѝ.

— Чакай! — започна да се бори тя, като извиваше тяло в опит да се освободи от хватката му. Той обърна лице и облиза вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя подскочи от изненада, опита да се извърти, но той я притискаше здраво. Ръцете му се стегнаха, за да я държи неподвижна. Брадичката му докосваше кожата ѝ, докато се триеше нежно в бедрото ѝ.

— Ще държиш ли краката си отворени, за да може и ръцете ми да те гаят? Ако го направиш, ще те развържа.

— Не правя това на първа среща, боже, дори на петата не го правя. Не се чувствам удобно, когато някой иска да ме целуне там долу. — Дръпна отчаяно това, с което бяха завързани китките ѝ. Опита да се измъкне отново, но не можа дори да помръдне. — Накажи ме по някакъв друг начин, но само не така. Ядосах те, но не съм те карала нарочно да се чувстваш неловко. Искаш да се разплатим, но аз не съм слагала устата си под кръста ти.

— Не съм мислил, че ще се съ согласиш. Ще използвам ръцете си, за да те държа неподвижно.

— Не по този начин — умолително каза тя.

— Какъв начин? — наклони глава Фюри.

— Не ме докосвай, само за да ми отмъстиш.

— О, Ели — дрезгаво прошепна той — Не знаеш ли, че те желая? Това е много повече от едно обикновено разчистване на сметки. Кажй да, за да мога да дам и на двама ни каквото е нужно.

Ели видя страстта, която гореше в красивите му кафяви очи. Той изглеждаше невероятно сексапилен, а тя изгаряше от желание да види очарователното му лице между бедрата си, толкова близо до мястото, където я болеше най-много. Отпусна се. Кимна, помисли си, че може би е изгубила напълно ума си, но облекчението, което се изписа по лицето на Фюри, я накара да се успокои.

Ахна, когато езикът му докосна най-чувствителната точка в тялото ѝ. Устните му се сключиха около малката пъпка, а езикът му я притисна, докато триеше нагоре и надолу върха ѝ. Напрегна се, усещането от смучещата му уста, накара тялото ѝ да изтръпне.

Той наистина го прави. Той... о, боже. Толкова е хубаво.

Езикът му имаше необичайна повърхност и усещането, което предизвикваше с всяко облизване и подръпване бе почти болезнено, но изцяло пропито с удоволствие. Той усили натиска, докато езикът му продължаваше да се движи по клитора ѝ без никакво колебание. Тя не можеше да спре стоновете на наслада, които изпълниха стаята. Отметна глава назад, пръстите ѝ сграбчиха материята, с която бяха вързани ръцете ѝ.

След всичко, все пак ще ме убие, помисли си тя. Но не като я удушеше или ѝ счупеше врата. Щеше да го направи с устата си, като изпълнеше тялото ѝ с болка от нуждата да достигне освобождаване. Опита се да мисли разумно, да си спомни защо не обича мъжете да я целуват между краката, защо не ѝ харесва, но тихото ръмжене, което издаде Фюри, изпрати вибрации точно срещу набъбналата ѝ пъпка. Спря да разсъждава, можеше само да чувства — Фюри и неговата уста, която караше тялото ѝ да гори от нужда.

Оргазмът я връхлетя безмилостно, сякаш експлозия от наслада разкъса потръпващото ѝ тяло и я накара да простене силно. Мускулите ѝ се разтрепериха, нажежената до бяло наслада продължи, докато устата му не я пусна.

Не можеше да си поеме дъх. Свръхчувствителното ѝ тяло трепна, когато той освободи краката ѝ нежно. Горещите му устни се плъзнаха по корема ѝ и нагоре по гърдите, докато лицето му не се озова срещу нейното. Ако сега я убиеше, щеше да ѝ бъде безразлично.

По дяволите, помисли си тя, никога през живота си не съм се чувствала по-добре. Отвори очи и го погледна.

— Трябваше да изляза от стаята и да те оставя, без да се обръщам назад. Точно както направи ти онзи ден.

Дори и да ме е излъгала, вече няма значение, помисли си Фюри, като облиза устни. Сладкият вкус на нейната страст превръщаше нуждата му да я притежава напълно в непоносима болка. Бе толкова сладка, толкова отзивчива, че вече не желаше да мисли нищо лошо за нея. Искаше да вярва, дори и за малкото време, което имаше с нея, че всяка дума, която бе казала, е самата истина.

Не ставай сантиментален, смъмри се той. Бе загубил ума си по една крехка и малка жена. Беше се заклел, че никога няма да допусне някой човек близо до себе си, но ето, че лежеше в леглото с... *неговата Ели.*

Не само бе загубил ума си, но и сърцето си. Тя бе човек и не можеше да ѝ се вярва, но въпреки това все още я искаше.

Кога, по дяволите, станах мазохист?

ГЛАВА 5

Ели отвори уста да каже нещо, но не намери думи, които да изтрият горчивината от красивото му лице. Нямаше извинение. Беше виновна, че не можеше да промени миналото. Вгледа се в очите му и затвори уста. Погледът на Фюри се спусна надолу към гърдите ѝ. За миг той се поколеба, после протегна ръка и ги покри, погали ги леко и Ели изви гръб, за да се притисне по-силно към дланта му. Мъжът погледна отново към лицето ѝ.

— Искам те. Ненавиждам това желание, но изпитвам болка да бъда вътре в теб, да разбера какво е усещането да си увита около мен и удоволствието, което мога да намеря в тялото ти. Никога не съм желал една жена повече. Помогни ми да си спомня, че не мога да ти простя това, което ми стори. Кажеш нещо, което да ми напомни, защо не трябва да ме боли толкова много да бъда в теб, та чак ми става трудно да дишам.

Погледът в очите му, докато се взираха един в друг, почти спря сърцето ѝ. Тя видя толкова много емоции — желание, копнеж, малко страх и сурова страст. Прокара език да навлажни устните си. Фюри изръмжа меко, но звукът не беше гневен, приличаше повече на стон. Тя разбра. Той наистина я искаше.

Ели кимна бавно. Желаше го също толкова силно още от първия момент, в който го видя заключен в килията. Той беше много горд, но въпреки обстоятелствата, чисто мъжката красота на тялото му разпалваше нейната страст, а силното му присъствие я теглеше към него.

— Кажеш го — подкани я той.

— Да — прошепна тя.

Фюри затвори очи за дълго време, после я погледна отново.

— Обгърни ме.

Ели се поколеба само секунда, раздвижи крака и докосна с голата топла кожа на петите си задната част на бедрата му. Той се повдигна още малко и намести тялото си така, че притисна дебелия връх на

пениса си в нейната сърцевина. Тя вече беше мокра от нуждата да го има, когато се насочи срещу отвора ѝ, за да проникне в нея. Плъзна се леко между копринените ѝ гънки, но не улучи целта.

Чувство на неудовлетвореност стегна лицето му. Подпря се с едната ръка на леглото, прехвърли цялата си тежест върху нея, а другата плъзна между телата им и хвана ствола на члена си, за да го държи стабилно, и го насочи правилно. После спря, надвесен над нея.

— Ти си много по-малка от нашите жени. Ще се опитам да не те нараня.

Да ме нарани? Ели беше наясно с разликата в размерите между тях двамата, но до този момент никога не бе считала себе си за малка. Отвори уста, за да го попита какво има предвид, но преди да успее да каже и дума, Фюри отпусна върху нея тежестта си, използвайки натиска на своето тяло. Очите ѝ се разшириха от шока, закръглената дебела глава на пениса му натисна твърдо и проникна в нея, принуждавайки тялото ѝ да се разшири и да го поеме. Паника бе следващото обхванало я чувство, когато мъжът тласна силно и потъна дълбоко в нейната женственост.

— Ти си прекалено голям — ахна Ели.

Фюри замръзна. Погледите им се срещнаха. Очите му се присвиха почти до цепки, дишането му се накъса.

— Можеш да ме поемеш — изръмжа той. — Искам те прекалено много. Ще бъда внимателен.

Отпусна се още повече върху тялото ѝ и потъна по-дълбоко. Мускулите на влагалището ѝ се разтегнаха да поберат дебелия ствол, защото той продължи да прониква в нея, без да ѝ остави друг избор, освен да го поеме. Не спря, докато не влезе докрай, плътно в тялото ѝ. Тогава застина, за да ѝ позволи да се приспособи към неговия размер. Ели дишаше тежко, но трябваше да признае пред себе си, че усещането да се чувства изпълнена така, е прекрасно. Фюри отдръпна пениса си няколко сантиметра, след това бавно го плъзна обратно.

Стон се откъсна от устните ѝ. Той бе достатъчно голям и дебел, за да дразни всеки чувствителен нерв, възпламенявайки го за живот. Нямахше защо да се страхува от Фюри. Тялото ѝ се наслаждаваше на плътния допир с неговото. Той се напрегна и мек стон излезе от разтворените му устни, а погледите им останаха приковани един в друг.

— Знаех си, че ще бъде невероятно — заяви той с дрезгав глас. — Прекалено хубаво. — Гняв изкриви чертите на лицето му в продължение на няколко удара на сърцето. — Проклетата да си, че имаш толкова силно влияние над мен, Ели.

Ръмжене се изтръгна от отворената му уста, след това се раздвижи отново, оттегли се малко и пак се плъзна дълбоко в центъра на нейната сърцевина. Ели отново извика от наслада, сграбчи я чист екстаз, предизвикан от невероятно твърдия му член в нея. Никога досега не бе изпитвала такава великолепно сексуално удоволствие.

Фюри повтори движението, този път тласна бавно, но проникването в нея стана по-трудно. Ели извика от възторг, когато пенисът му се плъзна срещу подутия ѝ клитор. Бедрата му бяха разположени под такъв ъгъл, та да не я смачка под тежестта си. Тялото ѝ бе превъзбудено, женствеността ѝ мокра, а удоволствието толкова наситено, че нямаше да издържи още дълго. Беше учудена, че е способна да реагира по този начин на мъж. Никога не бе предполагала, че е възможно да стигне дотук само от сношаването, без друга стимулация, но затова пък Фюри не беше просто някакъв мъж.

Той се задвижи по-бързо, интензивното удоволствие нарасна и Ели усети как приближава края. Стените на вагината ѝ се стегнаха здраво около члена му и тя можеше да се закълне, че пенисът му се движеше още по-трудно в нея. Изкрещя, когато тялото ѝ се разтърси и кулминацията я сграбчи в горещите вълни на насладата. Мускулите на нейната женственост продължиха да пулсират и го засмукаха, тъй като той не преставаше да се движи.

Фюри се измъкна от тялото ѝ, обърна се настрани и се облегна на бедрото ѝ. Изрева силно от собственото си освобождаване и отпусна глава върху гърдите ѝ. Острите му зъби одраскаха леко кожата ѝ, докато трепереше. Топли струи сперма овлажниха крака ѝ, докато той свършваше. Нарочно се беше отдръпнал накрая.

След като блажената мъгла премина и можеше да мисли отново, Ели си призна, че е малко разочарована. Фюри не бе излял семето си в нея, остави я празна, като че ли не искаше да споделят този вид интимност. Отвори очи и видя върха на тъмната му глава, лицето му все още се притискаше към гърдите ѝ. Горещият дъх от тежкото му дишане пареше кожата ѝ. Искаше ѝ се да обгърне раменете му и да го притисне здраво.

Фюри излезе от нея, тъй като не искаше да рискува да ѝ навреди, заради ужасяващите промени направени в тялото му в лабораториите за тестване. Той се съмняваше, че тя е запозната с половите различия между неговия вид и хората. Порази го това, че бе успял да запази достатъчно контрол над себе си, за да помни, че не може да се освободи в утробата ѝ. От мига, в който проникна в тялото ѝ, знаеше, че за първи път в живота си е открил рая. Да се отдръпне беше трудно, почти невъзможно. Той искаше да я изпълни със своята същност и да я бележи с миризмата си.

Да я докосва, докато я люби, да я вкусува, беше далеч по-хубаво, отколкото би могъл да си представи. По дяволите, можеше да се пристрасти към тази жена. *А може би вече си*, предупреди го малка част от съзнанието му.

Беше длъжен да помни, че тя е човек и не му принадлежи. Колкото и да му се искаше да я държи вързана в леглото и да прави любов с нея, докато се почувства твърде уморена, за да опита да го напусне, той знаеше, че не може да го направи. По някое време, когато разберяха, че е изчезнала, някой щеше да я потърси.

Самата тя щеше да се съпротивлява на пленничеството, независимо колко удоволствие ѝ доставяше. Той знаеше какво е да си заключен и завързан. Може би бе постъпил така с нея, за да я има веднъж в леглото си. Но да я принуди да остане в него за по-дълго, щеше да бъде непростимо. Щеше да се възпротиви и да го намрази. Фюри не можеше да понесе тази мисъл.

Огорчение бе избухнало в гърдите му, когато се отдръпна от тялото ѝ и съкрати удоволствието. Бе я маркирал със своето семе върху бедрото ѝ, и дявол да го вземе, мислеше за тази жена, вече като за своя. Тя му принадлежеше от момента, в който бе влязла в неговата килия, бе го докоснала и убила Якоб, за да го защити. Просто не можеше да я задържи. Гневът му прерасна в заслепяваща ярост сега, когато вярваше, че не е искала да бъде жестока, прехвърляйки му вината за убийството.

Водеше вътрешна борба със себе си и притискаше лице към кожата ѝ, за да скрие изражението си. Яростта му започна да намалява. Изведнъж помириса кръвта ѝ. Очите му се разшириха и той облиза устни, опитвайки вкуса ѝ. С ужас осъзна какво е направил.

— Мамка му — изръмжа злобно.

Ядосан е, че току-що ме изчука, помисли си Ели. Но за мен случилото се означава много повече от обикновен секс.

Той вдигна глава от гърдите ѝ и тя задиша по-леко. Неговият, все още твърд пенис се блъсна в сърцевината ѝ и Ели усети, че е станала доста чувствителна на това място. Беше минало твърде дълго време, откакто не бе правила секс.

Фюри се повдигна на лакти, прехвърли бедро и се наведе над нея, оставяйки тялото ѝ притиснато под неговото.

— Дявол да го вземе — въздъхна той. — Съжалявам. Не исках да те нараня, Ели.

Да ме нарани? Думите му я объркаха. Това, което бяха споделили, бе твърде необикновено. Смущаващо екстремната кулминация бе най-силната, която някога бе имала в живота си. Проследи погледа му и видя, че се е съсредоточил върху дясната ѝ гърда. Наложил се да повдигне глава, за да фокусира по-добре, и се стресна при вида на малкото кръв, размазана върху дясната страна и долчинката между двете гърди. Погледна към мъжа и съзря съжаление, изписано върху красивото му лице. Зачуди се откъде е.

Фюри понечи да каже нещо, но не успя. Стисна устни, на лицето му се появи ярост. Скочи от леглото и се втурна към банята. Ели бе заслепена за миг от ярката светлина, когато той натисна ключа на лампата, но видя как мъжът изчезва в другата стая.

Тя внимателно събра краката си. *Да, за известно време съм въвн от играта,* призна си мълчаливо. Усещаше мястото между бедрата си подутото и много чувствително при всяко движение. Фюри бе по-голям от средния размер, а тя не бе правила секс от развода си, когато се закле, че след този кошмар ще избягва мъжете.

Изпитваше лек срам от факта, че така лесно се бе отдала на Фюри, но тя го желаше още от първия миг, когато го съзря в онази студена лаборатория. Никога не си бе представяла възможността да бъде с него, завързана за леглото или на друго място. Каква катастрофа. Шумът на течаща вода в банята я изтръгна от мислите ѝ.

След секунди Фюри се появи отново и тя се почувства горда, че изглежда толкова спокойна при тези странни, стресиращи обстоятелства. Той отказа да я погледне в лицето, вместо това се концентрира върху гърдите ѝ. В ръката си държеше мокра кърпа и приседна на ръба на леглото.

— Позволи ми да се погрижа за теб. Наистина не исках да ти причиня болка.

— Не съм наранена — отговори тихо, но знаеше, че е чул. — Просто ме освободи.

— Ще те почистя — въздъхна. — Кървиш. Порязах те със зъбите си, не съм те ухапал. Това е само драскотина, но достатъчно дълбока, за да кърви.

Страхотно. Моята кръв. Добре поне, че не боли.

— Само ме пусни и аз ще се погрижа за това.

— Не.

Той внимателно избърса мястото под дясната ѝ гърда, като я докосваше нежно. Поколеба се, след това почисти бедрото, където беше оставил своя сексуален отпечатък — спермата си.

Горещият секс се бе превърнал в бедствие. Страстта ѝ охладня и остави горчив привкус. Фюри не я бе прегърнал, след като свършиха, не ѝ бе говорил ласкави думи, освен учтивото извинение, че е предизвикал кървенето. Освен това отми доказателството за тяхната страст, която бяха споделили, толкова студено, подобно на мократа кърпа, която използва, за да го направи. Изведнъж си пожела да загърби всичко лошо и да забрави какво се бе случило между тях.

Ели се опитваше да прикрие смущението си от факта, че едва не се бе разпаднала под него, докато Фюри вероятно все още я мразеше. Сексът между тях бе акт на отмъщение, макар той да твърдеше друго, а на нея адски ѝ се искаше да е много повече от това. Трябваше да се махне от него, преди да рухне съвсем. А това щеше да се случи скоро. Надяваше се да е намерил справедливостта, която е търсел.

— Сега сме квит, нали? — Ели се бореше с вълната от сълзи, която заплашваше да я залее. *Не плачи, дявол да го вземе!* Повтори си го няколко пъти. Емоциите ѝ бяха прекалено близо до повърхността и тя се почувства уязвима. Освен това не желаше той да изпитва вина за това, което ѝ бе сторил. Той може би си мислеше, че сълзите ѝ са от физическа болка. Разкаян израз беше белязал мрачното му лице. Недоразуменията между двамата им щяха да стигнат за цял един живот. И тя не искаше да добавя още към тях.

Измъченият му поглед се вдигна към нея. Изучава я в течение на един дълъг момент и чувство, което тя не можа да разгадае, трепна в

тъмните му очи. Отвори уста да каже нещо, но не намери думи. Силни удари внезапно нарушиха тишината.

— Дявол да го вземе — изръмжа Фюри.

Стана от леглото и се спусна към вратата на банята. Ели бе шокирана от бързината на движенията му. Метна кърпата през отворената врата. Завъртя се, върна се обратно до леглото и се наведе да вземе одеялото, което по-рано бе отметнал от нея. Зави я отново от гърдите до краката. В следващата секунда грабна блузата си и излезе от стаята. Вратата на спалнята се затръшна след него.

Ели остана да лежи, като се чудеше дали трябва да вика за помощ. Ако успееше да привлече нечие внимание с виковете си, щяха да я намерят вързана в леглото му гола, с рана от зъбите му. Така погледнато, нещата изглеждаха зле. Най-вероятно щяха да предположат, че я е изнасилил. Не искаше да го арестуват за деяние, което не бе извършил.

Един път вече бе платил скъпо за престъпление, което не бе направил. Тя никога не бе страдала заради убийството на Якоб. Поради тази причина, който и да бе дошъл в дома му, тя нямаше да вика. По-скоро би приела възможността да се сблъска с всичко останало, което решише Фюри, отколкото да му причини каквито и да е неприятности. *Сигурно сме си изчистили сметките*, разсъждаваше тя. *Той ще ме освободи, след като гостът му си отиде.*

Вратата на стаята изведнъж се отвори широко. Кръвта се оттече от лицето на Ели, изпълни я ужас, когато в спалнята рязко нахлу Джъстис. Беше облечен в жълта тениска и сини дънки, а дългата му коса бе вързана на конска опашка и откриваше лицето му. Ели не пропусна шока и страха в изражението му. Бе сигурна, че той си е направил грешни заключения. След момента на смайване, мъжът тръгна напред, изръмжа и спря до ръба на леглото. Фюри стоеше, изпълнил рамката на вратата, блед и мълчалив. Той не отвърщаше на погледа ѝ, вместо това, навел брадичка, се взираше в килима.

Джъстис грабна одеялото и го дръпна от Ели. Тя нададе ужасен вик, стресната, че тялото ѝ бе изложено на показ пред напълно непознат. Още едно ръмжене изригна от гърлото на Джъстис. Той хвърли завивката върху нея и приседна в края на леглото. Възмутеният му поглед фиксираше Фюри, когато посегна към ръката ѝ. Дръпна

връзката около китката ѝ, за да я освободи, като отчупи част от таблата на леглото.

— Как можа да направиш това? — изръмжа Джъстис сурово.

После стана, заобиколи леглото и освободи другата ѝ ръка. Той застана между двама им, с гръб към Ели.

Младата жена се изправи, разтърка китките си и внимателно задържа одеялото около себе си, като предпазващ щит. Огромният мъж ѝ пречеше да вижда Фюри.

— Как можа да го направиш, Фюри? Как? Та тя ни спаси. Рисува живота си, за да ни помогне. Ти си жив, въпреки това, което ти стори. Дишаш! Опитваме се да докажем на хората, че сме нещо повече от животни. Насила ли я доведе? Изнасили ли я в леглото, като някое бясно куче? Дявол да го вземе! Такива ще бъдат техните заключения. Не мисля, че мога да те защита, а в този момент не знам и дали го искам. Как можа да го направиш? Ти знаеш какво е заложено на карта. Нашите хора се нуждаят от насоки и защита! Ти си моят втори в командването. Ако аз загина, ти ще ръководиш. — Гласът на Джъстис се снижи, успокои се. — Ти ми разби сърцето. Наранил си тази жена. Подушвам кръвта ѝ, това ще ни донесе множество проблеми. Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш? Да не би да си се побъркал? Случаят само ще засили убеждението, че ние сме безмозъчни животни, твърде опасни, за да са на свобода.

Фюри изгаряше от срам, докато наблюдаваше Джъстис шокирано. Знаеше, че бе предал народа си с отвличането на Ели. Когато влезе в ръководството, бе поел отговорности, но въпреки това позволи чувствата му към тази жена да го накарат да направи неща, които, признаваше си, бяха грешни. Беше я предпочел пред тях, нещо, което се бе заклел, че никога няма да направи, когато пое поста.

— Съжалявам — прошепна Фюри.

Джъстис тихо изръмжа.

— Какво не е наред с теб? Да не си си загубил ума? Какво ти стана изведнъж? Не мога и няма да позволя да ти се размине. Трябва да бъдеш наказан тежко, за да служи за пример.

— Не очаквам нищо по-малко — каза Фюри и си пое дълбоко дъх. Знаеше, че ще бъде наказан, преди да докосне Ели, и щеше да приеме всички последствия, изпречили се на пътя му. Искаше Ели повече, отколкото най-важното в живота си — неговите хора.

Когато Новите видове бяха освободени, много от тях искаха да се води война срещу всички хора, само Джъстис бе спокойният глас на разума. За да оцелеят, те трябваше да работят с хората, които ги бяха освободили. Когато им казаха, че ще им предоставят Хоумленд, място, където да живеят в мир и да възстановят живота си, Джъстис бе дошъл при Фюри и поиска от него да помогне в изграждането на новия начин на живот. Фюри се бе съгласил бързо, готов да поеме всяко бреме, което се изпречеше на пътя, и да работи, докато бъде полезен.

Беше поел обучението на екипите за сигурност, като ги учеше как да контролират звяра вътре в себе си. Иронията не му се изплъзна. Самият той не бе приложил това, което проповядваше. Преследваше нещо, което знаеше, че не може да има — Ели. Бе я довел в дома си и я бе прелъстил, независимо от цената.

Не съжаляваше за постъпката си. Дори и най-краткото време с нея, си заслужаваше болката, която щеше да му се наложи да изтърпи. Беше я вкусил, беше я докосвал и знаеше колко прекрасно се чувства близо до нея. Ако го затвореха, нейният образ щеше да му прави компания, нейният глас бе в паметта му завинаги, нейните красиви очи — гравирани в душата му. Можеше винаги да затвори очи и да я чуе, да я види.

— Добре ли сте? — обърна се Джъстис към Ели.

— Да — покашля се тя.

Вниманието на Джъстис се насочи обратно към Фюри, който срещна строгия му поглед с мрачна решителност. Той знаеше, че всеки отговаря за вината си. Щеше да се дистанцира от Новите видове, надявайки се хората да не обвинят другите за неговите действия и да му наложат каквото наказание отсъдят, без съжаление и извинения.

Разочарованието и ужасът на Джъстис го нараниха дълбоко. Знаеше, че много разчитат на него. Но беше предал хората си, своя най-добър приятел и самия себе си.

— Не мога да направя това сам, Фюри — информира го тихо Джъстис с огорчение. — Необходим си ми, трябва да сме единни, заради всички нас. Директор Борис е против мен на всяка стъпка от пътя ни за поемане контрола над Хоумленд. Опитва се да докаже на президента, че не сме в състояние да управляваме собствения си живот. Той искрено вярва, че ние сме повече животни, отколкото човешки същества, обучени да говорят и да им подражават. Не го е

казал направо, но презрението му е толкова силно, че е невъзможно да се пренебрегне.

— Съжалявам.

— Случаят просто ще докаже неговото твърдение. Трябва да работим два пъти по-здраво, за да им докажем, че сме им равни и сме раса от интелигентни, отговорни хора. Не може да загубиш напълно ума си в това тежко време.

— Осъзнавам, че ще се отрази зле на НСО. Ще поема пълна отговорност и ще ги уверя, че само аз съм с недостатъци, а ти ще трябва да настояваш да се отнесат към мен строго.

Джъстис изучаваше своя приятел.

— Ти не си на себе си. Защо?

Вниманието на Фюри се отклони към леглото, но все още не можеше да види Ели зад огромното тяло на Джъстис. Срећна любопитния поглед на приятеля си.

— Мисля, че знаеш защо. Изпитвам нещо към нея, което не мога да пренебрегна. Това не е просто гняв. Тук има нещо повече.

Няколко мъже от Видовете имаха огромно желание да се чифтосват с определени жени, да ги държат в непосредствена близост, да ги направят свои, но никой досега не се бе поддал на инстинктите си. Не че бяха имали шанс, докато бяха лишени от свобода. Бяха ги държали разделени, с изключение на случаите, когато им водеха жени за разплод.

Все пак те знаеха за този проблем. Това се бе случило само няколко пъти в лабораториите за тестване, но евентуалният проблем, повече от Видовете да страдат от необходимостта за чифтосване, бе обсъждан. *При мен съществува тази необходимост*, призна си Фюри. Той бе почти сигурен, че чифтосването е за цял живот, защото Ели му влияеше много силно. Не можеше да си представи, че някога ще я пусне.

Когато Джъстис заговори, на лицето му бяха изписани тревога и разбиране.

— Колко лоши са нещата?

— Очевидно много. Боря се със зъби и нокти. — Раменете му се отпуснаха. — Съжалявам за неприятностите, които съм причинил, но... — Не се доизказа.

Все още не се разкайваше, дори нямаше представа колко е дълбока пропастта, която беше изкопал. Повдигна глава, опитвайки се да види Ели отново, но Джъстис все още я закриваше. Беше я имал само веднъж. Никога нямаше да му бъде достатъчно, но поне щеше да има спомен, на който да се наслаждава.

Ели забеляза дрехите си на пода до леглото. Фюри вероятно ги бе пуснал, когато я бе съблякъл. Личната ѝ карта и обувките ѝ също бяха там. Премести се бавно, определено усещаше болка между бедрата си от горещия секс, после плъзна дупето си по ръба на леглото, продължавайки да притиска увитото около себе си одеяло. Грабна дрехите си и трескаво започна да се облича. Мъжете продължаваха да се взират един в друг.

— Хората от охраната търсят навсякъде тази жена. — Джъстис направи пауза. — Намерили са край езерото счупения ѝ плъх и подозират, че нещо ѝ се е случило. Щом разбрах нейната самоличност на секундата дойдох тук, с надеждата да не си направил някоя глупост. Трябва да ги информираме, че е тук. Необходима ѝ е медицинска помощ, а ти ще си получиш наказанието. Тя не е една от нас. Предполагам, ще те съдят по техните закони. Не знам какви са те, но ще трябва да се застъпя за това, за доброто на всички ни. Няма да се съпротивляваш, ако те арестуват. Знаем, че противопоставянето ти ще бъде силно, ако те оковат във вериги, но не прави нещата по-лоши.

— Няма да се боря — тихо каза Фюри. — Ще им се обадя още сега.

Ели приключи с обличането. Обу си обувките и се изправи. При движението ризата се отърка в наранената ѝ гръд и ѝ причини чувство на дискомфорт. Щеше да ѝ отнеме време да провери колко лоша е драскотината от зъбите му, затова си обеща да го стори като се прибере у дома. Започна плахо да пристъпва към вратата.

— Извинете — прокашля се тя.

Джъстис извърна глава, срещна погледа ѝ и се намръщи, присвивайки устни.

Ели не погледна към Фюри.

— Веднага се връщам в общежитието, така че, моля, не звънете на никой. Ще им кажа, че съм била при приятел. Не е необходимо охраната да се намесва. Фюри и аз се разбрахме. Няма да има повече

проблеми между нас. — Насили се да погледне Фюри и видя как след шока, красивото му лице се отпуска. — Сега сме квит, нали?

Той поклати глава и се намръщи.

Ели се олюля от ужас. Краката ѝ се подкосиха, но Джъстис я хвана, преди да се строполи на пода. Силните му ръце я придържаха здраво за кръста, докато тя се овладя и изправи. Бутна ръцете му и той я пусна веднага. Младата жена зяпна Фюри.

— Не? Какво повече искаш от мен? — Сълзите ѝ потекоха свободно по бузите. Вече не беше в състояние да ги задържи. — Съжалявам! Мислех, че ще бъдеш в безопасност, дявол да го вземе. Казах ти истината. Нямах друг избор. Направих всичко заради теб. Тогавя не можех да ти кажа какво ще предприема, защото не мислех, че ми имаш доверие. Не бих могла да рискувам и да повторя всичко, което ти казах.

Фюри примигна. В очите му определено се появи болка.

— Не сме квит, защото сега аз имам дълг към теб. Не исках да те нараня със зъбите си.

Ели изтри сълзите с опакото на дланите си, бе стиснала в юмрук код-картата. Фюри не преставаше да я учудва.

— Знам и ти вярвам. Не го прави на въпрос. Приключихме с това и толкоз, Фюри. Ти никога не си ми дължал нищо. Трябва да вървя. — Тя прехапа устни. — Моля, отдръпнете се от пътя ми.

Фюри отстъпи от вратата. Ели се втурна веднага напред, знаеше, че няма да го докосне. Излезе почти залитайки от спалнята, надолу по коридора, през големия хол. Видя входната врата и се запъти направо натам. Държеше главата си високо, когато посегна и я отвори. Хладният нощен въздух погали влажното ѝ лице.

Погледна надолу, там, където трябваше да бъде часовникът ѝ, за да види колко време е минало. Голата ѝ китка я накара да изтръпне. Не смяташе да се връща в спалнята на Фюри да го търси. *Няма начин, по дяволите*. Наклони се напред и огледа наоколо, за да определи местонахождението си. Обувките ѝ се пързаляха по влажната трева, докато излезе на тротоара, водещ към общежитието.

Една ръка внезапно я хвана за рамото и я завъртя. Ели погледна със страх и видя Джъстис Норт. Бе я последвал навън.

— Защо не искаш да го арестуват? Какво, по дяволите, има между вас двамата? — Хватката му бе нежна, а в погледа му личеше

объркване.

Ели изучаваше красивите му котешки очи. Костната структура на лицето му не бе напълно човешка. Скулите му бяха мускулести, а носът — по-широк и плосък. Чертите му бяха... различни, също като при Фюри, освен че бяха котешки. Тя се отскубна от хватката му. Ръката му се отпусна встрани.

— Необходимо е да се върна в общежитието, охраната трябва да знае, че съм добре, за да прекратят търсенето. Това, което се случи, не е онова, което си мислите. Той не ме изнасили и не ме нарани по никакъв начин.

— Какво се е случило между вас и Фюри в лабораторията? Кажете ми — попита той.

Ели погледна зад него и видя тъмните прозорци и плътно затворената врата на дома на Фюри. Самият той не се виждаше никъде. Тогава върна отново погледа си върху Джъстис.

— Защо — изръмжа той — ще му позволите да ви нарани по тоя начин и няма да търсите възмездие? Кажете ми или ще го изкопча от него. Той отказва да сподели каквото и да е от вашата история. Вие сте единственото нещо, което той не иска да обсъжда.

Ели преглътна сълзите си, намрази представата Фюри да пострада, ако тя не признаеше своето престъпление.

— Той ви е разказал своята история, не моята.

— Не е това. Аз съм най-добрият му приятел. Той се държи безумно. Разкажете ми или ще се наложи да го затворя и да го принудя да си признае всичко. Килията няма да му се отрази добре. Ако изобщо ви е грижа, разкажете ми онова, което той премълчава.

Тя се поколеба, мразеше да я притискат, но не желаше Фюри да страда повече за случилото се в последния ден, в който го бе видяла в килията му.

— И няма да го използвате против него? — наведе поглед. — Закълнете ми се.

— Аз го обичам като брат. Семейството е всичко за мен. Предпочитам да си отрежа ръката, отколкото да му навреда.

Ели повярва на искреността, която видя в екзотичните му очи.

— Имаше един ужасен техник на име Якоб. Той обичаше да причинява болка на хората от Новите видове. Един ден Фюри го удари с лакът в лицето. Счупи му носа. В последния ден, в който работих за

Мерикъл, той пак беше влязъл при него. Аз току-що бях откраднала и погълнала файловете с доказателства, опитвайки се тайно да ги изнеса. Искях да проверя Фюри, хм, имаше стая за наблюдение, и чух как Якоб каза, че ще го убие. Бил изключил камерите в килията. Озовах се там толкова бързо, колкото можех. — Тя се поколеба.

— Продължавай.

Погледът ѝ се съсредоточи върху ризата му, нямаше сили да гледа мъжа в очите, докато му разказваше останалото.

— Той упои Фюри и го прикова по корем, разпънат. Започна да му прави гадни неща. Аз нападнах Якоб и той умря. — Гласът ѝ се пречупи. — Фюри трябва да ми е благодарен за това.

Джъстис хвана младата жена за брадичката и я повдигна, докато срещна погледа му.

— Какво не ми казваш? Защо той смята, че си постъпила неправилно спрямо него, след като си го спасила от такава съдба?

Ели прочисти гърлото си.

— На диска, в стомаха ми, имаше достатъчно доказателства, най-после съдията да издаде заповед за обиск в Мерикъл Индъстрис. Ако някой разбере, че съм убила техника, нямаше да ме пуснат да изляза след приключване на моята смяна. Натопих Фюри за убийството на техника. Размазах кръвта на онзи задник по ръцете на Фюри, докато лежеше безпомощен на пода, забих иглата отново в плътта му, сякаш е бил току-що упоен, за да има обяснение как е успял да се движи достатъчно дълго да го извърши. В онзи момент бях твърде уплашена, за да му обяснявам защо съм го направила.

Тя чакаше мъжът да се ядоса, тъй като се бе втренчил в нея с присвити, интелигентни очи.

— Има повече отколкото ми казваш. Ние често сме поемали вината за различни неща. Но това е адски лично за Фюри.

Ели стисна зъби.

— Когато отидох, открих, че кучият син го беше бил и бе започнал да го изнасилва, разбирате ли? — Преглътна сълзите и отново сведе поглед към ризата му. — Вече му беше причинил ужасни неща, бе започнал да го изнасилва с палка и хм... това е травмиращо, разбирате ли? Фюри мислеше, че никога няма да му причиня страдание, вместо това го натопих за убийството. Той ми каза, че са го измъчвали, след като са разкрили престъплението. Били са го и е

страдал заради това, което аз извърших. Той има причини да ми се сърди. Просто искаше възмездие и го получи.

Джъстис не каза нищо. Появя вятър. Младата жена не посмя да погледне мъжа в лицето. Страхуваше се да не види там отвращение или още по-лошо, ярост. Току-що бе признала, че е направила нещо ужасно на приятеля му.

— Взе ме от парка, за да ми покаже какво е чувствал, докато е бил завързан и безпомощен, и са правили с тялото му каквото си поискат. Той изстрада много покрай смъртта на този техник. — Направи пауза. — Не ме е принуждавал да правя с него секс. Не ме е бил или нещо друго. Бе решил, че да ме съблазни, е по-подходящо да докаже гледната си точка. И аз се съгласих. Сега двамата с Фюри сме квит, той получи своето отмъщение. Трябва да си тръгвам.

— Подуших миризмата на кръв. И с нараняването ли беше съгласна?

— Той случайно ме одраска със зъбите си. Не е нищо повече от една драскотина.

Джъстис въздъхна шумно.

— Разбирам. — Пусна брадичката ѝ и отстъпи назад.

Ели се обърна и побягна по тротоара. Не посмя да се обърне назад да провери дали Джъстис ще я последва. Не спря, докато не се сблъска с един от охраната, няколко пресечки по-надолу. Скалъпи набързо една лъжа, закле се, че е била на посещение и увери, че нищо лошо не ѝ се е случило. Отказа да му даде име, намеквайки, че е на сексуална основа, оправдавайки по този начин възбуденото си състояние, което той не пропусна да забележи.

Не пропусна и усмивката на пазача и начина, по който изгледа гърдите ѝ, докато докладваше, че я е намерил и е в безопасност. Когато влезе в общежитието, ѝ идеше да рухне от емоционалния ад, който беше преживяла.

Четири жени от Новите видове гледаха телевизия, когато Ели мина покрай всекидневната на път за асансьора. Спря се пред вратата му да го изчака и се обърна да ги погледне. Видя, че те я наблюдават. Жената, която седеше най-близо до нея, изведнъж се изправи. Носът ѝ пламна, когато подуши въздуха и се намръщи.

— Добре ли си?

Ели бе изненадана, че някоя от тях се е загрижила за емоционалното ѝ състояние.

— Добре съм, благодаря, че попита. Лека нощ. — И се обърна към вратата на асансьора, за да прекъсне зрителния контакт.

На асансьора му трябваше доста време, докато стигне приземния етаж. Ели затвори очи и обгърна с ръце гърдите си. Опитваше се да не обръща внимание на чувствителното място, там, където панталоните потъркваха слабините ѝ, и лекото парене в долната част на гърдата ѝ. Имаше нужда от баня, силно питие и може би добрия старомоден рев.

Асансьорът звънна, когато вратите му се отвориха. Ели отвори очи, влезе вътре, обърна се да натисне бутона за нейния етаж и ахна. Четирите жени влязоха след нея в тясното пространство и впериха погледи в лицето ѝ с присвити очи. Те шумно подушиха, огледаха я от горе до долу и се приближиха още. Притиснаха Ели в ъгъла.

Внезапният им интерес към благосъстоянието ѝ, я разтревожи. Бяха високи, мускулести и по-силни от нормалните жени. Озова се в капан, притисната в ъгъла. Една от тях се обърна и натисна бутона за третия етаж. Ели се опитваше да си спомни имената им. Жената с червените коси май имаше примесен котешки ген, ако се съдеше по формата на очите ѝ. Тя спокойно наблюдаваше Ели.

— Подушихме те. Кръв, страх и секс. Всичко това има аромат.

— Подушихме и миризмата на един от нашите върху теб — заяви жената от лявата страна на Ели. Тя изглеждаше странно, генът на шарената котка се бе проявил в многоцветната ѝ коса и котешките черти на лицето. Тя подуши отново. — Мисля, че е от кучешкия вид. Обонянието ни не е толкова силно, колкото при нашите мъже. Те могат да те помиришат и да определят моментално кой те е нападнал. При нас разпознаването на ароматите става по-трудно.

— Защо не ни се обади — сопна се червенокосата, жълтеникавите ѝ очи излъчваха гняв. — Аз не съм куче. Имам само част от него.

Жената от котешкия вид сви рамене и намръщено погледна Ели.

— Била си нападната — подуши тя.

— Добре съм. — Ели преглътна. — Благодаря ви за загрижеността.

Четирите жени се вторачиха в нея мълчаливо. Асансьорът спря, бяха стигнали третия етаж. Ели опита да заобиколи спътничките си, но

те продължаваха да стоят на пътя ѝ. Стисна здраво устни и огледа всяка една от тях.

— Бих искала да отида в стаята си.

Те се разделиха, за да излезе от малкото пространство. Ели се провря между жените, като внимаваше да не докосне някоя и се втурна по коридора. Те я плашеха. Не предполагаше, че обонянието им е достатъчно силно да подушат толкова много неща и че биха могли да помиришат емоциите. Пробяга последните няколко крачки до апартамента си и извади ключ-картата.

Светлината на бравата се смени в зелено, тя натисна силно дръжката на вратата и с блъсък я отвори. Влезе вътре и затвори. Вратата след нея се плъзна и се отвори отново. Четирите жени влязоха в апартамента ѝ. От мрачните им изражения в нея се надигна страх. Тя отстъпи бавно, разтревожена от развоя на събитията. Зад тях вратата плътно се затвори.

— Кит, иди напълни ваната — разпореди се най-високата тъмнокоса жена. Кит тръгна към банята, без да каже дума. — Аз съм Брийз — тихо информира Ели тя. — Ние сме много и не знам дали знаеш имената ни. Кит е в банята. — После кимна към червенокосата. — Това е Ръсти, тихата е Съншайн. Съншайн, намери нещо удобно, което да облече след банята.

Съншайн отиде до гардероба. Шокирана, Ели изгледа Брийз, докато жената се мръщеше срещу нея.

— Подуших миризмата на кръв и секс, а на китките ти има червени следи от връзване. Ние бяхме принуждавани много пъти, в годините на нашето пленничество, да бъдем с мъже. — Очите ѝ потъмняха. — Човешките мъже си доставяха от време на време удоволствие, като ни причиняваха болка. А нашите мъже бяха много внимателни, винаги когато ни принуждаваха да се размножаваме. — Тя замълча. — Бяхме наказвани или заставяни да гледаме как наказват други, ако не откликвахме, когато искаха да правим секс. Нашите хора не са в състояние да принудят жена с насилие, но един от тях не се е въздържал и те е наранил. Защо?

Ели се загледа безмълвно в Брийз, обзе я ужас от описанието на това, което бяха правили с тях. Мълчаливо прокле виновните за този мъчителен ад.

— Добре съм — увери ги тя отново. — Никой не ме е принуждавал.

Брийз изръмжа, показвайки кучешкия си характер.

— Не лъжи. Кой ти го причини? Ще разберем и той ще страда много заради това. Не съществува причина, която да накара един мъж да се размножава насила с една жена. Сега сме свободни. Който и да е направил това, трябва да си плати. Той ти е причинил болка, а това е неппростимо.

Съншайн постави дрехите на леглото и застана зад Ели, която обърна глава навреме, за да види как жената се навежда да помирише гърба ѝ. Съншайн внезапно сграбчи ризата ѝ и я дръпна. Ели замръзна в смаяно мълчание, когато носът на жената докосна голия ѝ гръб, поемайки дълбоко въздух. После пусна ризата и се изправи в целия си ръст, над метър и осемдесет.

— Не разпознавам миризмата му. Много е слаба и си мисля, че не се е чифтосвал с нея. Трябва да е било по човешкия начин.

Ели опита да се измъкне между двете жени, почувствала се в капан, но изведнъж Брийз я сграбчи отпред за ризата. Коленичи и вдигна дрехата на Ели до гърдите. Преди тя да успее да реагира, Брийз завря лицето си в стомаха ѝ да я помирише. После вдигна глава с мрачно изражение.

— По време на нападението, той се е потил също като човек. Не познавам тази миризма. — Изправи се на крака и погледна намръщено Ели. — Защо го защитаваш? Знаеш ли му името? Ти само ни го опиши, ние ще го намерим и ще му отмъстим. Ти си наша и той трябва да знае, че няма право да те докосва.

Ели зяпна. Насили се да мисли. Последната минута беше един голям водовъртеж от душе и думи. Те бяха способни да помиришат потта на Фюри върху кожата на стомаха ѝ само от неговото докосване? Затвори уста и стисна бедрата си. Нямаше представа как биха реагирали, ако подушеха спермата му. След последната си мисъл се сви.

— Аз съм ваша? Мислех, че ме мразите.

Кит излезе от банята.

— Ние не те мразим. Ти си нашият домашен любимец.

— Кит! — Ръсти поклати глава. — Не казвай това. Ще я обидиш. Кит сви рамене.

— Но тя е. Толкова е малка и сладка. Обикаля непрекъснато около нас и все се опитва да ни угоди като... как се наричаха? Йорки^[1]?

Ръсти въздъхна.

— Решихме, че с дългата си руса коса, приличаш на малко сладко пуделче — усмихна се на Ели. — Не го приемай за обида, моля те. Ние се радваме, когато се въртиш около нас и безкрайно се забавляваме. Знаем, че те е грижа за нас, заради начина, по който се опитваш да ни угодиш.

— Трябва да седна — промърмори Ели, замаяна и опита да приеме идеята за домашния любимец.

Отиде и се тръшна на ръба на леглото. Ахна от грубото сядане, напомнило ѝ за преживяния секс. *По дяволите, затвори очи. Те мислят за мен, като за домашен любимец.* Сравнението с пудел я накара да потръпне.

— Накарахте я да се почувства тъжна — изръмжа Брийз. — Извинете ѝ се.

— Съжалявам — рече Кит незабавно. — Това е от обич. Ние те харесваме. Споменах го, нали? Да си домашен любимец не е лошо. Хората ги обичат. Ние сме много привързани към теб.

Ели отвори очи и се насили да се усмихне.

— Е, ще ми отнеме известно време да свикна, но благодаря. Радвам се, че ме харесвате. Това е най-важното.

— Да, така е — увери я Ръсти. — А сега ни кажи кой от нашите мъже те нарани и ние ще отидем да избием глупостите от главата му. Можем да определим с носовете си разликата между мъж и жена, дори ако те са примати, кучешки или котешки Вид, но да направим разлика между отделните индивиди е доста трудно. Трябва да ни кажеш всичко за този мъж, така че да можем да разберем кой е той.

Брийз изпука кокалчетата на пръстите си.

— Ще ти позволим да гледаш. Така ще се почувстваш по-добре, виждайки го как кърви. — Погледна към другите. — Не можем да го убием. Просто ще го пребием, за да се мъчи цяла седмица.

Ели погледна към всяка от жените. Не беше сигурна трябва ли да е благодарна, че ще отмъстят за нея, или да се безпокои поради същата причина.

— Оценявам загрижеността ви. Нямате представа колко много означава за мен. Почти ще се разплача, толкова много ме трогнахте, но не е това, което си мислите. Той не ме насили.

— Тогава обясни ни защо охраната дойде да претърси стаите и ни информира, че си изчезнала? Заявиха, че в парка имало следи от борба. — Брийз изучаваше Ели с пресметлив поглед. — Ние сме умни, така че моля те, не ни обиждай. Ти се върна с миризмата на секс, кръв и страх. Имаш червени белези по китките, значи си била връзвана. Знам, чели сме за извратените неща, които хората харесват, но ти си правила секс с мъж от Новите видове. Ние не си падаме по тези сексуални игри и няма да завържем никого, тъй като ни напомня за лабораториите. Но един от нашите мъже го е направил. Кажни ни името му, а ако не го знаеш, го опиши. Ще го накажем, за да се убедим, че си в безопасност. Ти си нашият любимец и няма да допуснем да злоупотребяват с теб.

Несъмнено, това бе най-странният разговор, който Ели бе водила някога. Мислеха за нея като за домашния любимец на общежитието. Устоя на породилото се потръпване. Винаги бе мразила непокорната си чуплива коса, но пуделите имаха ужасни проблеми с къдрите. Може би щеше да прибави в списъка си за пазаруване и някой шампоан за изправяне на коса.

Те искаха да я защитават, това значеше много за нея. Бе сигурна, че всяка жена в общежитието я мрази. Това би могло да бъде първата стъпка към запознанството с тях и възможността да ги научи на всичко, което знаеше. Щеше да бъде много хубаво според нея.

— Добре съм. Моля ви, просто ме оставете. Въпросът е личен. Не бях наранена, а мирисът на кръв е от случайна дракотина.

Кит приближи, за да огледа Ели.

— Тя е твърде уплашена, за да го назове. — Наведе се, вдигна ризата на Ели и навря нос в стомаха ѝ. Подуши, после се отдръпна. Ужас премина през лицето ѝ и издаде тих звук.

— Фюри — ахна Кит, след това залитна назад. — Не и Фюри. Той... — И млъкна.

Ръсти изрече проклетие. Хвърли се към Ели, сграбчи я и я блъсна на леглото. Страхът я удари като с тухла, когато огромната жена злобно дръпна дрехата ѝ нагоре над гърдите и прилепи плътно нос в кожата ѝ. Душенето бе последвано от ръмжене. Ръсти се дръпна назад и се

извъртя. Отиде до ъгъла и удари с ръце толкова силно стената, че Ели подскочи.

— Фюри — потвърди Ръсти с разтреперен глас. — Определено е неговата миризма.

Брийз се оказа единствената спокойна в стаята. Погледна Ръсти и Кит мрачно.

— Вие нали казахте, че е защитник? Нима не споменахте, че от всички мъже, само той се е подлагал на наказанието, за да ви защити от болката и страданието? Сигурни ли сте, че това е неговата миризма?

Ръсти кимна и изхлипа. Изведнъж се обърна, за да скрие сълзите потекли по лицето ѝ, докато се взираше объркано в Ели.

— Защо ще прави това с теб? Защо?

— Ние не те обвиняваме — допълни бързо Кит. Звучеше нещастно, сякаш всеки момент и тя щеше да се разплаче. — Опитваме се само да разберем защо би ти го причинил? Той винаги е бил най-внимателният. Искаше да сме сигурни, че няма да ни нарани, когато ни принуждаваха да правим секс. Когато някоя от нас откажеше да се сношава с него, той поемаше побоя върху себе си и не позволяваше да ни докоснат. Този мъж страдаше заради нас. Би умрял, преди да пролее наша кръв, или да ни причини страдание по някакъв начин. Просто се опитваме да разберем.

Ели заби нокти в леглото, опитвайки да се изправи на крака.

— Моля ви, не е това, което си мислите. Знам, че той не искаше да ме нарани, просто една драскотина. Въпросът е личен. Ние, ъ-ъ... по дяволите. Не знам как да ви обясня. Той не желае никой да знае за това, а веднъж вече се наложи да обясня на Джъстис Норд, когато ме намери в дома на Фюри тази вечер. Те са вършили такива неща с вас в лабораториите за изпитание! Боже... — Ели седна отново, забравила за своята чувствителност и трепна.

— Казаното от теб, няма да напусне тази стая. — Брийз тихо изруга. — Даваме ти дума, че никога няма да повторим това, което ще ни споделиш. Те са разстроени, тъй като този мъж те е накарал да страдаш, а той означава много за тях. Трябва да ни разкажеш какво се е случило. Ние ще те защитим от него.

Ели изстена. Огледа всяка жена, забеляза строгия поглед на Брийз, скръстила ръце в очакване на цялата история. Кит и Ръсти бяха

бледи, потресени и готови да заплачат. Огорчени. Тази дума бе подходяща. Съншайн просто гледаше любопитно.

Ели не можеше да им позволи да мислят най-лошото за Фюри. Две от тях, очевидно го познаваха много добре. Ели ненавиждаше ревността, която почувства, от вероятността той да е правил секс с тези две жени.

Може би не бяха имали избор. Това я успокои малко. Пое си дълбоко дъх и започна от самото начало.

Разказа им всичко до момента, в който я бяха последвали в стаята ѝ. Избърса сълзите и спря поглед на всяка от тях. Страхуваше се, че могат да я намразят сега, когато беше признала своето престъпление.

Докато Ели бе говорила, Ръсти и Кит бяха седнали на пода, Брийз бе останала до вратата, а Съншайн бе седнала на леглото, близо до Ели.

— Сега искам да се изкъпя, после да си легна и не искам никога повече да споменаваме случилото се, разбрахме ли се? Той не ме принуди и не искаше да ме одраска със зъбите си.

Брийз кимна с тъжна усмивка.

— Ти си щедра жена, Ели. Повечето не биха разбрали нуждата му от отмъщение, както ти го направи тази вечер. Те щяха да... — Тя въздъхна. — Те щяха да излъжат, че им е посегнал, без тяхно съгласие. Ти не си заслужила неговия гняв. Знаеш го, нали? Спасила си живота му. Този, който е искал разплата, е мъжът в него. Не е прав. Чувствам, че се срамуваш от това, което си била длъжна да направиш, позволявайки на Мерикъл да повярва, че той е убил техника, но разбирам причината. Аз бих постъпила по същия начин. — Пое си дълбоко дъх. — Той няма да приближи отново до теб. Ние ще се редуваме да те пазим.

— Не е необходимо. Сега сме квит и той няма да ме търси повече. — Ели се изправи. — Благодаря ви за грижите и разбирането. Страхувах се, че ще ме намразите щом чуете. Искях просто да го спася от Якоб и да предам доказателствата на моя агент. Никога не съм мислила, че ще го изтезават заради убийството. Наистина съм добре, а утре ще съм хиляди пъти по-добре. Искам да оставя всичко зад гърба си.

— Иди вземи вана, а дрехите дай на нас. Ще ги изперем да премахнем миризмата му — предложи Съншайн тихо. — Направила си каквото е било необходимо. Бяха ни причинени ужасни неща, а това е най-хубавото, което съм чувала. Техникът би могъл да те убие.

— Знам, че това не означава много, но Фюри е добър човек — сподели Кит с тъжна усмивка. — Сигурна съм, че не е искал да те нарани, по какъвто и да е начин. Той винаги е бил много внимателен с нас.

Ели кимна. Догадките ѝ за сексуалните истории на Фюри с двете жени се потвърдиха и тя се опита да не позволи на ревността да я яде отвътре.

Влезе в банята и остави вратата открената. Пълната с топла вода вана я очакваше. Съблече се, подаде дрехите си през вратата и се отпусна във ваната.

Потръпна от допира на топлата вода до кожата от долната страна на гърдите. Повдигна ги, наведе глава и видя две драскотини от острите му зъби. По дяволите.

Затвори очи и се отпусна. Вече не би трябвало да се страхува, че Фюри ще ѝ посегне. Разбира се, сега имаше сексуални, еротични спомени, с които да живее. Съмняваше се, че някога ще чуе за него. Бившият ѝ съпруг я бе наранил достатъчно, за да я накара да се закълне, повече да не обича никого. Беше си обещала никога да не позволи мъж да има толкова голямо значение за нея, та да изпълва мислите ѝ денонощно. Докато не видя Фюри за първи път. *Нещо*, помисли си тя, *мъртво в мен изкрещя за живот*. Той се превърна в мания — първо го спаси, след това му се реваншира заради това, което бе извършила. Бе останала да помага на неговите хора, тъй като не знаеше какво се е случило с него.

Фюри имаше за нея много по-голямо значение, отколкото бившият ѝ съпруг някога бе имал. Беше уверена, че след като познава любовта, със сигурност нищо друго не е в състояние да я нарани така, както унищожаването на брака ѝ, когато разбра, че се е омъжила за измамно копеле, но грешеше.

Чувствата ѝ към бившия не бяха нищо, в сравнение с емоциите, които Фюри я накара да изпитва.

Съвсем нищо. Докосването му щеше да я преследва през останалата част от живота ѝ. Пожела си двамата да имат реалния шанс

да са заедно. Щеше да рискува да разбие сърцето си отново, но...

— По дяволите — промърмори Ели на глас. — Бих искала всичко това, ако нещата бяха различни, но това просто не е писано да стане.

— Фюри.

Сепна се леко, когато чу някой да произнася тихо името му, без да усети, че се е промъкнал до него. Това бе доказателство колко много е обсебен от наблюдението над Ели в общежитието. Той извърна глава и се взря в Слейд.

— Какво?

— Манията ти към жената започва да ме плаши. Необходимо ли е да докладвам на Джъстис?

— Не. — Фюри се извърна отново към общежитието, където Ели седеше на дивана в дневната с няколко жени. Тя се усмихна на нещо и той закопня да разбере какво бе предизвикало веселото ѝ настроение. — Само исках да я проверя.

— Трябва да я оставиш. Беше ни обяснено защо е работила в Мерикул. Разбирам необходимостта ти да търсиш отмъщение, но тя не е наш враг.

Фюри прехапа език. Беше по-добре приятелят му да вярва, че това е причината да се крие зад дърветата и да гледа жената, която го очароваше и отказваше да напусне мислите му. Не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за нея. Стоновете, които издаваше, сладкият вкус на желанието ѝ и споменът за нейното тяло, стегнато около него, всичко това превърташе непрекъснато през ума си.

Членът му се втвърди болезнено от спомена как я обладава. Беше се издънил, когато я нарани и нямаше представа как да оправи нещата.

Бе му наредено да стои настрана и да не поддържа връзка с нея, но това не значеше, че не може да я гледа отдалеч. Тя не подозираше и следователно не можеше да се чувства застрашена от присъствието му.

— Чуваш ли ме? — Слейд пристъпи по-близо.

— Да. — Вниманието му остана приковано в Ели. Тя вдигна ръка да отстрани паднал върху бузата ѝ кичур руса коса и на него му се прииска да почувства как върховете на пръстите ѝ галят лицето му. — Чух.

— Ти опасен ли си за нея? Бъди честен с мен. Ние сме приятели. Тези думи го накараха да откъсне от нея поглед.

— Няма да я нараня.

За един дълъг момент останаха вторачени един в друг, после Слейд въздъхна, прекъсна зрителния контакт помежду им и погледна към общежитието.

— Нашите жени, като че ли я харесват.

И аз я харесвам, въздържа се да признае Фюри. Обсебен съм от нея и не мога да я изхвърля от мислите си. Тя е всичко, което сънувам, когато успея да заспя.

— Ще стоиш далеч от нея, нали? — Слейд го погледна за потвърждение.

— Да — отвърна Фюри, надявайки се намерението му да е истина.

— Тогава ще те оставя. — Слейд се завъртя на пети и се скри в тъмнината.

Фюри погледна отново към Ели. Разбираше, че трябва да спре да се измъчва и да я шпионира всяка вечер след работа, но изглежда не можеше да го направи. Дори се бе прокрадвал по-близо до сградата, за да открие пропуск в системата за сигурност, който да му позволи да се качи до третия етаж, само да надзърне в апартамента, където тя живееше.

Искаше да знае всичко за нея.

Затвори очи и си пое няколко пъти дълбоко въздух. Би дал всичко да я задържи, да вдишва женския ѝ аромат, да я докосва. Меко ръмжене се изтръгна от разтворените му устни, пенисът го болеше по-силно и той знаеше, че му предстои още една тежка, безсънна нощ. Не можеше да забрави Ели.

---

[1] Йоркширски териер. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 6

— Хайде, Монарх. Можеш да го направиш — засмя се Ели.

Монарх, русокоса жена малко под метър и осемдесет, гледаше с любопитство прахосмукачката.

— Прекалено е шумна, страхувам се, че ще ме засмуче цялата.

Ели покри устата си с ръка, за да прикрие усмивката.

— Всички мислим така, наистина. Обещавам ти, че ако я държиш настрана от теб, това няма да се случи. Вече стана експерт в използването на пералнята, а готварските ти умения са чудесни. Можеш да се справиш и с този звяр.

Младата жена въздъхна.

— Добре, но дразни ушите ми.

Дестини, чернокоса жена, ѝ пожела успех. Монарх включи прахосмукачката и започна да чисти всекидневната, без да предизвика произшествия. Ели се усмихна. Каквато и да бе причината, през последните три седмици, жените я бяха приели. Позволиха ѝ да говори с тях и да ги учи на домакински задължения.

— Ели?

Ели се завъртя към Брийз с усмивка. Високата жена ѝ бе помогнала много в подобряване на отношенията ѝ с останалите. Брийз бе нещо като лидерка в женското общечитие. Тя и още няколко други жени ходеха на училище да усвояват основния учебен материал, който не бяха научили. Току-що се бяха прибрали в сградата.

— Какво става?

Брийз бе намръщена.

— Трябва да поговорим насаме.

Ели усети, че нещо не е наред. Брийз я поведе към банята, което доста я учуди. Ръсти и Кит чакаха до вратата. Брийз я отвори и двете влязоха вътре. Съншайн провери под душовите, за да е сигурна, че няма никой.

— Чисто е — заяви тя. — Сами сме.

Ели погледна зад рамо, когато чу вратата да се затваря, и видя Ръсти и Кит да блокират изхода. Обърна се към Брийз отново:

— Какво става тук?

Брийз въздъхна.

— Няма да излизаш от общежитието, без някоя от нас да те придружава. Искам да спиш в стаята ми или една от нас да остава при теб. Винаги трябва да си с някой, не може да оставаш сама.

— Хмм... защо? — повдигна вежди Ели, като огледа всяка една от тях.

Брийз ѝ се намръщи.

— Фюри отново е отвън. Не искахме да те плашим, но от доста време го наблюдаваме да оглежда сградата. Вчера вечерта се приближи по-близо, мислим, че се опитва да мине покрай охраната, за да влезе вътре.

— Но защо ще прави това? — шокирано попита Ели.

Внезапно общежитието се огласи от воя на аларма и стресна петте жени в банята. Ели осъзна, че това не е сигнал за противопожарна опасност, звукът бе прекалено силен. Това бе сигналът за блокиране на сградата. Раздвижи се бързо и излезе от банята. Изтича до входната врата, но никой не се опитваше да влезе насила вътре. Кит и Ръсти я следваха по петите. Алармата продължаваше да пици. Ели се обърна и видя дузина жени от Новите видове да тичат към нея.

— Заключете се — извика тя. — По-бързо.

Отиде и грабна телефона за спешни случаи, монтиран на стената. Чу се само един сигнал, преди някой от охраната на сградата да вдигне.

— Аз съм Ели Брауер от общежитието на жените. Какво става? — попита, докато натискаше бравата на вратата, за да провери дали е заключена.

— Някой е проникнал на територията ни — изкрещя мъжът в слушалката, страхът му бе очевиден. — Една от онези протестиращи групи е преминала през главната ограда. Изпратили сме войници към вас, но за всеки случай се убедете, че всички са в безопасност и вратите са заключени.

— По дяволите — изруга Ели. Тресна телефона и се обърна, за да види, че някои от жените все още стояха на място. — Има

нахлуване, най-вероятно от онези луди кучи синове, които протестират пред портата заради... — Стисна устни, като се опита да намери подходящ начин да завърши изречението. — Заключение се в стаите. Охраната идва насам. Ще сме в безопасност вътре в сградата.

— Това са хората, които смятат, че трябва да бъдем убити, нали? — прокле Брийз.

Ели не се опита да отрече.

— Те са глупаци. Би трябвало да си стоят вкъщи и да чакат измисления им космически кораб да дойде и да ги прибере, защото за мен те не са хора. Би трябвало да идат на тяхната планета и да ни оставят на мира.

— Аз ще си бъда в стаята — изсумтя Съншайн и тръгна.

Брийз сбърчи нос ядосано.

— Ние ще стоим тук, с теб.

— Знаете, че по протокол трябва да се приберете в стаите — поклати глава тя. — Всичко ще бъде наред. Аз трябва да остана тук, до вратата, в случай че някоя от жените е останала отвън и иска да влезе. Повечето все още не са се прибрали от училище. Тези задници, които са проникнали през главната ограда, може би носят оръжие. Искам да сте в безопасност. Работата ми е да стоя тук, а вие се качете горе.

Брийз се поколеба.

— Моля те, аз ще бъда добре.

Брийз кимна на жените, които стояха наблизо, показвайки им, че трябва да тръгват. Ели въздъхна с облекчение, докато наблюдаваше как се качват по стълбите. Не използваша асансьора, защото бе блокиран с включването на алармата. Обърна се към входа и погледна навън, но не видя нищо необичайно за момента.

Мразеше активистите, които бяха набеязали обществото на Новите видове. Откакто медиите бяха съобщили новината за оцелели от изследователските лаборатории, се появиха групи, които ги мразеха и които твърдяха, че жертвите не са нищо повече от животни. Вярвах, че нямат никакви права и трябва да бъдат унищожени. Ели стисна зъби. Според нея, единствените животни, които трябваше да бъдат преследвани, бяха онези, които заплашваха живота на Новите видове.

Напрегна се, когато чу да приближава кола. Видя как един от автомобилите на охраната завива твърде бързо зад ъгъла, следван плътно от друг — огромен пикап, външно преобразен като военен

танк. От едната му страна, съвсем по детски, бе изписано с яркочервено, думата *Ловци*. Младата жена наблюдаваше с ужас как пикапът се удари в колата на охраната, която загуби контрол и поднесе. Гумите на по-малкия автомобил се удариха в бордюра и спряха рязко пред сградата. Пикапът спря отзад, блокирайки пътя. Ели ахна при вида на оръжията, които носеха мъжете, облечени в джинси, слезли от танка. Ужаси се, когато видя задната врата на патрулната кола да се отваря и две жени да тичат към нея.

Двамата охранители, които ги следваха, извадиха оръжия и започнаха да стрелят. Мъжете, слезли от пикапа, се прикриха зад него и отвърнаха на огъня, което даде време на жените да стигнат до общежитието. Ръцете на Ели трепереха силно, докато посягаше към дръжката на вратата, молейки се Блу и Скай да стигнат навреме до нея. Отвори и притисна тялото си към стената, за да направи място на двете високи жени да минат през вратата.

— Идете в стаите си — нареди им тя. Затвори и се убеди, че автоматичната ключалка се е активирала. Пусна бравата и посегна към телефона на стената.

По дяволите, беше прекъснат. Още изстрели привлякоха вниманието ѝ навън. С ужас видя как куршум улучи един от охранителите. Той отхвъркна назад, удари гърба си в капака на колата и падна на улицата. Вторият мъж продължаваше да стреля. Извика шокирано, когато и той бе улучен. Завъртя се към нея, лицето и гърдите му бяха целите в кръв, след което падна за земята.

Ели се извърна ужасена. Натрапниците се засмяха, обърнаха се към сградата и тръгнаха право към нея. *По дяволите*. Сграбчи аварийната решетка, към която бе сложена още една ключалка и я спусна. Това бе като превантивна мярка, в случай че някой откраднеше карта за достъп или се добереше до кода. Сега трябваше да минат и през двете врати, за да нахлуят вътре.

— Тя не изглежда като животно — каза един от мъжете, докато я оглеждаше.

Единият от тях, най-едрият от четиримата, насочи оръжието си към нея и извика.

— Отвори вратата!

Ели знаеше, че стъклото щеше да издържи на куршумите. Сградата бе изградена така, че да устои на нападение. Показа им

среден пръст, а с другата ръка натисна интеркома, за да може да я чуват.

— Да ви го начукам. Стъклото е бронирано.

— Проклето животно — извика един от тях. Извади оръжие, прицели се в Ели и стреля.

Тя трепна, но стъклото не се счупи. Остана само лека драскотина, дори не се напука.

— Това е просто офис сграда и няма да може да влезете — излъга тя. — Глупаци такива.

Знаеше, че ги предизвиква, но колкото по-дълго стояха пред нея и я заплашваха, толкова по-малка вероятност имаше да наранят някого отвън. Надяваше се, че охраната скоро ще дойде и ще ги арестува, преди мъжете да осъзнаят, че ги разсейва.

— Не съм животно. Би трябвало да погледнете в огледалото, ако искате да видите такова — презрително им каза тя. — Направо цял зоопарк се е събрал тук, момчета.

Онзи с пистолета започна да стреля отново. Ели се свиваше и трепваше при всеки изстрелян куршум. Пусна копчето на интеркома, но звукът продължаваше да се чува ясно. Не й хареса, че трябваше да изпробва ефективността на бронираното стъкло толкова отблизо. Глупакът с пистолета спря да стреля.

Ели си спомни за безжичната камера, която стоеше високо на стената и бе насочена точно към входа. Пристъпи няколко крачки назад. Обърна се към нея и започна да маха, за да привлече вниманието на някого. Показа четири пръста, след което имитира оръжие, като присви палци, за да покаже, че стрелят. Посочи часовника си, за да им обясни, че стрелбата става сега. Надяваше се, че който и да ги наблюдава, познава играта за отгатване на думи. Докосна рамото си, където обикновено стоеше емблемата на охраната, и преряза гърлото си с пръсти, за да им покаже, че патрулът е мъртъв.

Мъжете започнаха да стрелят едновременно, сигурно си мислеха, че така ще успеят да счупят стъклото. Ели покри ушите си, за да заглуши силния шум. Отдалечи се още от входа и пак се опита да обясни със знаци, случващото се пред камерата.

Стрелбата внезапно спря. Тя се обърна и видя как нападателите се събраха да говорят. Един от тях се отдалечи, отиде до патрулката и влезе в нея. Ели се зачуди защо ли го прави? Ако си мислеха, че като

откраднат една от колите на служителите, ще могат да влязат тук, щяха да останат разочаровани.

Обхвана я лошо предчувствие, когато ги видя да се усмихват. Изгледаха я ликуващо, преди да се отместят от вратата. Мъжът зад волана запали двигателя и изкара колата на улицата, точно срещу входа на сградата. Стомахът ѝ се сви от ужас. Беше разбрала какво искат да направят. Шофьорът даде газ. Автомобилът тръгна напред, качи се на тротоара и се насочи право към стъклените врати.

— По дяволите! — изкрещя Ели и отстъпи назад.

Когато колата се удари в стъклото, звукът проглуши ушите ѝ и тя падна по задник на пода. Дим се издигна от смачканата предница, а двигателят изгасна. Вратите издържаха, но за неин ужас, когато вдигна поглед нагоре, видя, че ударът е откъртил касата на вратата и сега зееше около петнадесетсантиметрова дупка.

— О, боже — промърмори тя зашеметена.

Стъклото беше издържало, но рамката, която го обграждаше — не. Продължи да седи на пода, докато останалите трима измъкнаха приятеля си от разбитата кола. Той изглеждаше леко замаян, но въздушната възглавница го бе спасила от по-сериозни наранявания. Мъжете погледнаха към дупката в касата на вратата, усмигнаха се и започнаха да избутват настрана димящите останки от колата. Явно разчистваха входа за още една атака.

Ели се изправи на крака и изтича до главната интерком система на сградата. Имаше чувството, че тези мъже щяха да използват танка, за да съборят напълно вратата и да влязат вътре. Включи високоговорителя. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от ужас, но се опита да запази спокойствие.

— Заклучете аварийните врати — каза ясно в слушалката. — Повтарям, заклучете аварийните врати. Убедете се, че сте в безопасност, веднага — нареди на жените. — Идете на третия етаж. Тичайте, по дяволите! След малко ще влязат в сградата. Няма да заключа вторите врати до последната минута, затова се раздвижете.

Изключи високоговорителя и отвори аварийната кутия под интерком системата. На втория и третия етаж имаше стоманени врати, които изолираха стълбището и асансьора, а стоманени капаци покриваха прозорците. Това бе последната мярка, в случай на проникване в сградата. Вътрешните врати, които отделяха етажите,

бяха дебели десет сантиметра, а външните капаци на прозорците — бронирани. Така щяха да се запечатат не само етажите, но и асансьорната шахта.

Ели застана така, че да може едновременно ръката ѝ да стига аварийната кутия и да наблюдава входната врата. Единият от мъжете се качи в пикапа, потвърждавайки най-големия ѝ страх. Останалите се смееха, докато си говореха, вероятно за това как да я убият. Намръщи се и се помоли жените да имат достатъчно време да се качат на по-горните етажи. Разбра, че на нея самата такава почти не ѝ е останало, когато шофьорът затвори вратата, запали двигателя и насочи пикапа точно срещу вратите на сградата. *По дяволите.*

— Ели? — чу се гласът на Брийз от микрофона. — Всички се събрахме на третия етаж. Веднага се качвай нагоре!

Обзе я облекчение.

— Напълно сигурна ли си, че всички сте там? Скай и Блу дойдоха последни.

— Тук са — увери я Брийз. — Идвай горе, иначе аз слизам долу при теб.

— Стойте в безопасност. Аз ще бъда добре — излъга тя.

Искаше да иде при тях, но някой трябваше да активира аварийните врати от кутията, която отвори. *Който и да бе проектирал сградата, бе пропуснал тази подробност*, помисли си тя, докато стоеше там, чувствайки се напълно безпомощна. Би трябвало да инсталират ръкохватки за активиране на аварийната система на всички етажи. Набра трицифрения дигитален код в аварийния панел и завъртя ключа. Високият звук на сирена прозвуча в цялата сграда. Знаеше, че в този момент стоманените врати и капаци запечатват по-горните етажи. Жените би трябвало да са в безопасност на втория етаж, но за тяхно добро искаше да са на третия, в случай че тези мъже намерят начин да преминат през вътрешните врати. Не мислеше, че някой някога ще успее да нахлуе в общежитието, но явно бе грешала. Втори път нямаше да рискува с погрешни предположения.

Затвори аварийната кутия. Знаеше, че досега в офиса на охраната са получили сигнал за това какво бе направила. Системата бе свързана безжично с камерите. Което служеше като превантивна мярка за наблюдение в случай, че телефоните не работят и липсва електричество. Вдъхна ѝ увереност мисълта, че бе включила

последната възможна защита, което трябваше да означава, че някой е проникнал в общежитието. Така щяха да дойдат по-бързо да ги спасят.

Надявам се. Боже, дано помощта дойде по-скоро.

Ярост обхвана Джъстис. Намираще се в главния офис на охраната и наблюдаваше камерите, които бяха разположени навсякъде в Хоумленд. Петнадесет пикапа, бяха нахлули в територията, след като кола бомба се бе взривила пред главната порта. Навсякъде се чуваха изстрели и умираха хора, а той бе заклещен в тази стая и не можеше да направи нищо, освен да гледа. Приятелите му бяха в опасност и той искаше да им помогне.

— Успокой се — настоя Дарън Антонио. — Екипът за борба с тероризма и местната полиция са на път за насам. Системите за сигурност в сградите са активирани и те са заключени. Всички са наясно, че има проблем, а вашият съвет е в безопасен бункер. Оттук може да наблюдаваме всичко. Засега има убити само от охраната. Твоите хора са в безопасност.

— Господине — извика една жена. — Тъм... имаме проблем.

— Какво? — сопна се Дарън. — В момента имаме стотици такива.

— Става дума за жената от общежитието. Спря да ни маха и току-що активира последния аварийен код — спусна *вратите на Света Мария*.

— Какво? — изръмжа Джъстис. Чудеше се дали пушек не излиза от ушите му. Никога повече не искаше да бъде безпомощен, след като започна новия си живот, но ето че сега се чувстваше точно така. Това го вбеси.

— Включете останалите камери в сградата — извика Дарън. — Тази жена е новобранка, обзалагам се, че се е паникьосала. Ще я уволня веднага, след като всичко приключи.

— Успях да включа източната камера на улицата — обади се един мъж. — На екран четиринадесет.

Дарън Антонио посочи десния монитор, знаеше, че Джъстис е точно зад него. Фокусираха се върху екрана и видяха как един пикап се засилва към главния вход на женското общежитие.

— Кучи син — измърмори Дарън.

— Какво значи *вратите на Света Мария* — попита Джъстис, като сграбчи Дарън за рамото и го обърна към себе си.

Дарън пое дълбоко дъх и погледна към чифт вбесени котешки очи.

— *Света Мария* е светица. Това е... о, по дяволите... доста лошо. Вторите врати, които разделят и запечатват отделните сектори в общежитието, са били активирани. — Дръпна ръката си, за да се освободи от хватката на Джъстис. — Пуснете всички камери, които са в сградата, и инфрачервените лъчи, за да проследим по топлинния сигнал къде се намира всяко от телата, веднага! Тази ситуация е с приоритет!

Джъстис посегна към телефона си и набра някакъв номер.

— Общежитието на жените е под силна атака — след което затвори.

— Тридесет и четири топлинни сигнала на третия етаж. *Вратите на Света Мария* са спуснати и заключени — извика една жена. — Само един топлинен сигнал се намира на първия етаж и се движи бързо.

— Според нашите записки в общежитието живеят тридесет и пет жени — обади се друг. — Всички са вътре.

Камерите в помещенията, които по принцип стояха изключени, се активираха. На единия екран се показаха жени, които седяха или стояха облежани на стената в коридора на третия етаж.

— Това са нашите жени — напрегна се Джъстис. — В безопасност ли са там, където се намират?

— Да — кимна Дарън. — Никой не може да стигне до тях. Стоманените врати са дебели почти колкото един крак. Дори бомба не може да ги разбие. Казах ти, че ще са в безопасност.

— Можем да видим входната врата на екран десет — извика някой.

И двамата извъртяха глави към монитора. Дарън прокле тихо. Стъклената врата бе долу на пода, а касата на вратата бе изкъртена навътре.

— Кучи син! Стъклото е издържало, но вратата не — отбеляза някой очевидно.

— Имаме движение на четири нови топлинни сигнала — обади се някой зад тях. — Проследихме първия, който сега се намира в

кухнята. Включвам останалите камери.

Ели влезе в кухнята. Чу как вратата се срути долу и осъзна, че се намира в капан. Можеше или да се скрие и да се моли помощта да дойде и да я намерят, преди тези мъже да го сторят, или да се бие. Шансовете ѝ да победи четирима въоръжени мъже не бяха много добри. Главната ѝ грижа бяха жените от Новите видове. Поуспокои се, щом разбра, че се намират в безопасност. Когато бе постъпила на работата, знаеше, че може да стане опасно, но не смяташе, че положението ще бъде толкова лошо.

Отвори чекмеджето, където се намираха ножовете и сграбчи най-големия, като през цялото време наблюдаваше вратата през рамо. Бореше се с паниката, която се надигаше, знаеше, че съзнанието ѝ трябва да остане ясно. *Трябва да се скрия.*

Огледа се и клекна бързо, за да не се вижда. Отвори леко един от шкафовете и започна колкото се може по-тихо да изважда всичко отвътре.

— Ела тук, котенце. Писенце — извика единият от мъжете.

Да не би да се шегуват, поклати глава Ели. Те дори не могат да направят разлика между човек и Новите видове. Идиотите не знаят по кого да стрелят. Не са ловци, а пълни глупаци, ядосано си каза тя, когато си спомни думата, написана с червено от едната страна на пикапа.

— Излез навън, малкото ми котенце.

Гласовете се чува по-близо. Сърцето на Ели препускаше, докато се пъхаше в тясното пространство. Нямахше много място, но успя да се намести в шкафа и да затвори вратата. Коленете ѝ се притиснаха в тялото, а главата ѝ се преведе напред в тъмното. Опита да контролира дишането си, за да не я чуят. Всичко, което можеше да стори оттук, бе да се моли помощта да пристигне навреме.

— Няма да те убия. Просто искам да си поговорим.

Ели стисна зъби. Мъжът май я вземаше за пълна глупачка, като си мислеше, че ще му повярва дори за секунда. Нямахше начин да говори с тези ненормалници, без да ги разделя бронирано стъкло. Ако им позволеше да я хванат, щеше да изгуби живота си, а тя искаше да живее.

Джъстис продължаваше да наблюдава какво става в общежитието от различните екрани в стаята. Измъкна телефона от джоба си и натисна копчето за бързо набиране. Току-що бе видял Ели Брауер да се скрива в един от кухненските шкафове. Очите му проследиха как четиримата мъже, проникнали вътре, претърсват първия етаж от сградата. Бяха разбрали, че асансьорът е блокиран и нямат достъп до втория етаж заради огромната стоманена врата, запечатваща стълбището. Мъжете се разделиха и започнаха да претърсват стая по стая, в опит да намерят Ели.

— Нашите жени са в безопасност на третия етаж, но тази, която отговаря за тях, се крие в кухнята. Въпрос на време е да я намерят. В капан е. Четирима тежковъоръжени мъже успяха да преминат през главната врата — затвори.

Дарън Антонио се завъртя и погледна Джъстис.

— На кого говориш?

— Моят екип по сигурността е на път за общежитието.

— Охраната е моя грижа. Телефоните все още не работят. Точно сега не мога да се обадя на хората си и да им наредя да пуснат някого да влезе в Хоумленд. Блокираха главната порта, а служебни коли барикадират пътя, за да предотвратят друго нахлуване.

— Те вече са тук — изръмжа Джъстис. — Това са мъже от моите хора.

Лицето на Дарън почервения от яд.

— Моя работа е да защитавам Новите видове. Няма да ги оставя да се изправят сами срещу тези откачени негодници. Ние почти ги хванахме. Обади им се и им нареди да се върнат.

— „Почти“ няма да спаси тази жена. — Джъстис кимна с брадичка в посока на екрана, от който се виждаше всичко. Прокле тихо. Един от мъжете току-що влезе в кухнята.

ГЛАВА 7

— Коте, коте, котенце — мъркаше мъжки глас, все едно подвикваше на животно.

Мъжът започна да отваря шкафовете от срещуположната страна на кухнята. Ели цялата трепереше, ръката ѝ стискаше дръжката на ножа толкова силно, че се бе забила в дланта ѝ. Затвори очи и се заслуша как нападателят тряска вратичките на шкафовете. Стисна устни да потисне стона на страх, застинал в гърлото ѝ. *Може би няма да се сети да претърсва по-долните шкафове*, помисли си тя трескаво.

Късметът я изостави, когато мъжът отвори съседната до нея вратичка, посегна вътре и сграбчи лявото ѝ рамо, след което брутално я измъкна навън.

— Пипнах те, малка кучко.

— Не съм това, за което ме вземате — отвърна му тя с треперещ глас. — Човек съм, също като теб.

Изправи я болезнено на крака и погледна надолу към нея. Нападателят ѝ изглеждаше в средата на двадесетте, висок метър и осемдесет, с набита фигура. Татуировка се показваше от деколтето на тениската му.

— Не ми пука какво си, кучко. Мъртва си. Това е моята страна, а вие, проклетни животни, трябва да умрете. — Посегна към колана на дънките си и извади пистолет.

Ели видя оръжието и осъзна, че просто ще я застреля. Обхвана я истински ужас, вдигна ръка и заби ножа в гърдите му. Видя как зелените му очи се разшириха невярващо, когато острието мина през тениската и разкъса кожата му. Той отстъпи назад и я повлече със себе си. Ели пусна ножа, забит дълбоко в гърдите му. Кръв бликна от раната и я изпръска. Нападателят ѝ вдигна пистолета, опитвайки се още веднъж да се прицели в нея. Ели сграбчи китката му с две ръце, докато се бореше да не я застреля.

Натискът на хватката му се усили, причинявайки ѝ болка. Но изведнъж коленете му се огънаха и той падна. Изпъшка тихо, от устата

му потече кръв. Ели простена отчаяно. Болка, ужас и ярост се четяха в очите му. Пусна ръката ѝ, пистолетът му падна, миг преди мъжът да се строполи на пода.

Ели безмълвно се втренчи в тялото му. Беше паднал по гръб, с колене подвити под него, широко отворени очи и кръв, стичаща се по белия под. Нападателят успя да си поеме още няколко накъсани глътки въздух. Ръцете му трепнаха, след което се извиха, преди да премигне и затвори очи за последно. Дръжката на ножа стърчеше от гърдите му, близо до сърцето, точно където я бе забила. Преглътна горчивината, надигнала се в гърлото ѝ. Стресна се, когато чу да се разбива стъкло наблизко. Звукът идваше от другата стая и отвлече вниманието ѝ от мъртвия мъж.

Инстинктивно се наведе и взе пистолета от пода. Хвана го с две ръце, оръжието бе студено и тежко. Изправи се на колене, докато поглеждаше към единствения вход за кухнята. Отворената врата към една от всекидневните и към трапезарията бяха единственият ѝ изход за бягство. Използва редицата от шкафове, за да се прикрие, и вдигна оръжието. Имаше намерение да стреля по всичко, което се движи.

Не след дълго, чу шум от трапезарията — някой се бе спънал в един от столовете. Насочи оръжието в тази посока, като се убеди, че тялото ѝ е добре прикрито. Подпря ръце на плота, за да бъдат стабилни. Беше уплашена, трепереше и току-що бе убила мъж, забивайки нож в гърдите му. Опита се да изтласка фактите от ума си, знаеше, че ще се разпадне ако се замисли.

Мъжът с пистолета, който пръв бе започнал да стреля отвън, влезе безгрижно в кухнята. Замръзна, устата му се отвори, а очите му се разшириха, когато я видя с насочено към него оръжие. Той опита да реагира. Сякаш на забавен кадър вдигна дулото на пистолета. Стисна устни в тънка линия, твърдо решен да я застреля, но Ели първа дръпна спуска. Изстрелът проглуши ушите ѝ.

Мъжът се шмугна в трапезарията и се скри от погледа ѝ. Пистолетът му се показва зад ъгъла, той стреля, но куршумът се заби в стената зад нея. Нещо меко, подобно на сняг се посипа по главата ѝ. Тя изкрещя и се прицели в стената, зад която той се криеше. Осъзна, че сигурно не беше ранила негодника, след като бе стрелял отново по нея. Шкафът, близо до Ели, се разцепи на парчета. Тя се хвърли на пода, почти върху мъртвия мъж.

Подхлъзна се на гъстата, незасъхнала кръв, когато опита да се надигне. Коленете ѝ поддадоха и тя ахна, като се строполи отново по корем. Трябваше да се отдръпне настрани и да се махне от кръвта, размазана по пода.

С ъгълчето на окото си забеляза движение и се обърна в тази посока. Мъжът с пистолета се втурна към нея. Лежейки на пода, тя вдигна и насочи оръжието си към него. Той залегна от другата страна на плота, дървото изпука от силния удар на тялото му в шкафа.

— Хвърли пистолета, кучко — извика той. — И няма да те измъчвам, преди да пусна куршум в главата ти.

Ужасеният поглед на Ели се задържа върху шкафа, който преди малко нападателят бе уцелил, доказателство за убийствената му сила. В дървото се виждаше дупка, колкото юмрук, а парченца от него се бяха разпилели по пода. Пое дълбоко дъх, трябваше да намери ново място, където да се скрие. Това, от което имаше нужда наистина, бе този кучи син да се застреля сам.

— Ели? Чухме изстрели по интеркома. Добре ли си?

По дяволите. Бе забравила да го изключи. Гласът на Брийз звучеше притеснено, но Ели не можеше да ѝ отговори. Успокои се, че Брийз и останалите бяха два етажа по-горе. Само шефът на охраната и директорът знаеха кодовете за отваряне на стоманените врати, след като вече бяха активирани. Ели нямаше достъп до тази информация. Дори нападателите да я измъчваха, тя нямаше да може да им даде кодовете, за да се доберат до жените.

— Ели? — Мъжът се движеше зад плота и с гласа си издаваше точно къде се намира. — Как може едно животно да си избере толкова глупаво име?

Ели отвори вратичката на шкафа до нея. Мъжът трябваше да се намира точно от другата страна. Надникна и се прицели.

— Ще те убия бавно и болезнено заради това, което стори на Еди.

Ели дръпна спусъка и изстреля няколко куршума. Пистолетът щракна празен, пълнителят беше свършил. Тя се завъртя, в случай, че нападателят опита да отвърне на огъня, и се промъкна към другия край на плота. Оръжието ѝ бе безполезно, освен ако не го метнеше по него. Застина, докато опитваше да чуе нещо. Поколеба се, надникна

иззад ъгъла на тезгяха с туптящо сърце. От другия край на плота се чу стон.

Беше ли го уцелила? Лазейки, тръгна напред, ръцете ѝ, целите в кръв, затрудняваха движението. Знаеше, че има още двама, които можеха да се покажат всеки момент, привлечени от звука на изстрелите. Ако останеше тук, определено щяха да я убият.

Мъжът с пистолета сигурно си играеше с нея, преструвайки се на ранен. Искаше тя да се покаже и да я застреля. Имаше лошо предчувствие, но изведнъж видя кръвта, която се стичаше по пода иззад ъгъла.

Пое дълбоко дъх и надникна. Тялото му бе облегло до плота. Пистолетът лежеше на пода, близо до краката му, а очите му бяха вперени в посока на трапезарията. Той премигна. Кръв покриваше гърдите и лявата му ръка, беше го улучила поне веднъж. Ели продължи да го наблюдава.

— Бък? — чу се мъжки глас от всекидневната. — Еди?

Ели скочи на крака и са затича към трапезарията. Ако Бък бе мъжът с пистолета, тя се надяваше, че той няма да има възможност, след като бе ранен, да сграбчи оръжието и да я застреля, докато тичаше с гръб към него. Излезе от кухнята.

Най-безопасното място би било в библиотеката. Ако можеше да стигне дотам, щеше да се барикадира вътре. В стаята имаше тежки мебели. Можеше да ги премести и да блокира вратата. Втурна се напред с тази идея. Чу мъж да проклина, докато минаваше покрай една от отворените врати на стаите. Ускори темпото, знаеше, че я е видял. Всички останали помещения на долния етаж, бяха прекалено открити или нямаха достъп до останалите секции.

Стигна до библиотеката и затвори вратата след себе си. Облегна се на дървото, знаеше, че мъжът я следва по петите. Задъха се, не ѝ достигаше въздух, погледна надолу и се намръщи при вида на кръвта, покриваща тениската и ръцете ѝ.

— Тук — извика мъжът. — Тя е тук.

— Бък и Еди са мъртви — извика другият. — Убила ги е. Гадната кучка е убила и двамата.

Единият от тях опита да отвори вратата. Ели изкрещя и се облегна с цялата си тежест назад. До ушите ѝ достигна яростно проклятие, следващият удар бе толкова силен, че успя да я изтласка

няколко сантиметра напред. Отчаяно затърси нещо, с което да затисне вратата, но нямаше такъв късмет.

Трябва ми оръжие. Огледа се, в стаята имаше няколко кушетки, две маси с удобни столове и камина разположена в средата. Книги се виждаха по всички рафтове. Погледът ѝ се спря на ръжена, намиращ се точно до камината.

Двамата мъже блъснаха вратата едновременно. Силата на удара бе достатъчна да изблъска Ели. Спъна се в една от кушетките, свлече се настрана и падна зад нея. Залази отчаяно по килима, докато опитваше да се изправи.

— Хвани кучката — извика единият от мъжете.

Ели сграбчи ръжена и се обърна. Замахна и удари първия, който се изпречи на пътя ѝ. Силна болка прониза раменете ѝ. Мъжът изрева, отскочи назад и погледна към раздраната си риза. Погледът му се върна на Ели.

— Ще си платиш за това — изсъска той.

Другият мъж издърпа огромен нож от колана на дънките си, погледна приятеля си и му кимна. Двамата се разделиха. Ели остана с гръб към камината, като продължи да размахва ръжена пред себе си. Започнаха да я заобикалят, на Ели ѝ беше трудно да ги следи с поглед. Хвърлиха се към нея. Тя замахна. Успя да удари единия от тях, секунда преди втория да я хване. Падна на пода затисната от тежестта му. Отвори уста, искаше да изкрещи, но не ѝ достигаше въздух.

— Кучка — изрева мъжът, когото бе ударила. — Мисля, че ми счупи ръката. Държиш ли я здраво, Рой?

Нападателят, върху нея, сграбчи косата ѝ и притисна лицето ѝ в пода. Тя опита се да се бори, но не можеше да се измъкне от хватката му. Коляното му се вряза болезнено между бедрата ѝ.

— Държа я, Чък.

Ели успя да завърти главата си така, че да си поеме въздух, но сбърчи нос от погнуса, дъхът на мъжа вонеше. Държеше я притисната към пода, а ръцете му бяха заровени в косата ѝ. Тя не можеше да помръдне, той тежеше сигурно повече от сто килограма.

— Остави ме да я нарежа — изхленчи Чък. — Май наистина ми счупи ръката. Боли ужасно.

Рой изсумтя. Премести тежестта си и Ели изплака от болка, когато тялото му се притисна възбудено към нейното. Нещо твърдо се

опря в дупето ѝ. Другият мъж сграбчи ръжена от ръката ѝ.

— Помогни ми да я изправа — грубо каза Рой — Нека да покажа на тази кучка мястото ѝ в обществото, а след това ще те оставя да ѝ прережеш гърлото. Ще я гледаме как се извива, докато кръвта ѝ изтича.

Ели опита да се бори отново. Нещото, което се притискаше в задника ѝ, не беше вече мистерия. Рой беше възбуден. Имаше ужасното чувство, че знае какво смята да направи, за да ѝ покаже мястото в извратената му представа за общество.

Ръце сграбчиха глезените ѝ, а секунда по-късно Рой отмести тялото си от нея и пусна косата ѝ, за да хване китките ѝ. Вдигнаха я за ръцете и краката. Ели изкрещя и опита да изрита мъжа, хванал глезените ѝ, но той не я пусна. За човек, който смяташе ръката си за счупена, Чък нямаше проблем да я стиска здраво.

— Да я хвърлим на дивана, после иди от другата страна и я хвани за косата — задъхваше се Рой от усилието да я носи.

Те залюляха Ели и тялото ѝ удари масичката за кафе. Остра болка прониза едната ѝ страна. Сигурно ѝ бяха счупили ребро, след като я болеше да си поеме въздух. Залюляха я отново, този път тялото ѝ падна на дивана. Брутално я извъртяха по корем, Рой я държеше за рамената, а Чък за краката.

Тя опита да изрита Рой, когато той се наведе напред. Но мъжът успя да избегне удара и падна върху нея, смазвайки я под тежестта си. Ели изкрещя срещу възглавниците, но груби ръце сграбчиха косата ѝ и притиснаха лицето ѝ надолу. Обхвана я паника, когато осъзна, че не може да си поеме въздух. Задушаваше се.

— Подай ми ножа — каза Рой задъхано.

Една от ръцете му пусна косата на Ели. Тя успя да извърти лице и да си поеме въздух. Изкрещя. Рой сграбчи ризата ѝ отзад и я разпори с ножа. Вцепенена от ужас, тя опита да го изрита отново, но не успя да вложи достатъчно сила в удара.

Протегна се сяло назад, опитвайки се да издере Чък. Той брутално сграбчи косата ѝ, но тя успя да хване ръката му. Заби нокти в кожата, когато той натисна главата ѝ във възглавницата, опитвайки се да я задуши отново. Чу яростно проклетие, извъртя глава и успя да си поеме въздух, след като я пусна, явно заради болката, която му бе причинила.

Панталоните ѝ бяха дръпнати надолу, без съмнение щяха да я изнасят. Започна да се бори по-яростно, като се разкрещя. Внезапно тежестта, която я притискаше, изчезна. Опита да се извърти в момента, в който тялото на Рой се отмести. Изхлузи се и падна на пода по задник. Пое си дълбоко въздух, докато зяпаше мъжете около нея. Инстинктивно вдигна панталоните си нагоре.

Рой лежеше по корем на пода с опрян в главата пистолет. Чък, напълно ужасен, стоеше с вдигнати ръце. Четирима мъже, облечени с униформите на специални части, с бели надписи НСО върху жилетките си, гледаха надолу към нея. Лицата им не бяха изцяло човешки и тя разбра, че са мъже от Новите видове. Държаха в ръце оръжие, а големи ножове бяха прикрепени към бедрата им. Чу шум зад гърба си и обърна глава. Фюри стоеше зад нея, настръхнал от ярост.

Нещо грозно се надигна във Фюри. Секунда след като Джъстис се обади и съобщи, че Ели е в опасност, бе пришпорил мъжете да стигнат до женското общежитие, колкото се може по-бързо. Бе ужасен, че няма да стигне навреме. Когато влезе в стаята и видя сцената пред себе си, го обзе желание да убива. Едва се сдържа да не изреве от ярост. Животното в него искаше да види как нападателите кървят и умират.

Дишаше тежко, погледът му се върна към Ели, видя я как опитва да си поеме въздух и да оправи дрехите си. Косата падаше върху насиненото ѝ лице, а ризата ѝ бе разкъсана на гърба. Можеше да види синините, които се бяха образували, по нежната ѝ кожа. Миризмата от ужаса, който я бе обхванал, витаеше из въздуха, караше го да разкъса нападателите ѝ с голи ръце.

Хвърли поглед към камерите и мисълта, че го наблюдават, му помогна да запази спокойствие. Знаеше, че ако не бяха там, щеше да убие мъжете, без да се замисли за това, че са посмели да докоснат Ели. Изкушаваше се, а последствията да вървят по дяволите. Те бяха нападнали и ранили неговата жена.

Пристъпи заплашително към единия от тях, но в този момент Ели тихо простена. Погледът му се върна веднага към нея. Промени решението си, първо щеше да се погрижи за нея. Можеше да убие негодниците, след като се убедеше, че не е тежко ранена.

Пое дълбоко въздух, за да смекчи ужаса, който долавяше от Ели, докато се бореше за контрол над животното в себе си. Погледна към

мъжете от НСО, знаеше, че са ядосани и чакат инструкциите му, как да постъпят, за да се справят със ситуацията. Това му помогна да се успокои още, разтвори пръсти, които стискаше в юмруци. Даде сигнал с ръка на екипа си да завържат мъжете. Не се доверяваше на гласа си.

Тръгна към Ели, като опита да изглежда колкото може по-спокоен. Искаше да падне на колена и да я обгърне с ръце. Да се увери, че е пристигнал навреме, но изведнъж долови миризмата на мъжете, която се смесваше с нейната.

Вбеси се. Тя бе негова, по дяволите. След предупреждението на Джъстис му бе доста трудно да стои далеч от Ели. Беше го сторил, с изключение на няколкото нощни визити, за да я зърне, макар и за малко, а сега почти я бе загубил. Всички да вървят по дяволите, сега щеше да я докосне. Приблужи се бавно, за да не я стресне. Имаше нужда да се увери, че наистина е добре, дори ако трябваше да я съблече и да прегледа всеки сантиметър от тялото ѝ. Нямахте да се примири с по-малко.

Фюри знаеше, че трябва да се държи спокойно. Ели сигурно го ненавиждаше след инцидента в неговата къща, а и не искаше да ѝ показва колко много означаваше за него. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе тя да разбере колко силно може да го нарани.

Дръж се нормално, каза си той. Действай, сякаш напълно се контролираш в нейно присъствие. Поне така се надяваше. Тя вече бе в безопасност и той щеше да остане с нея след преживяния ужас. Да я накара да се притеснява, като я метнеше на рамо, отнесеше отново вкъщи завързвайки я за леглото, бе последното нещо, от което се нуждаеше Ели в момента. Независимо че точно това искаше да направи. Щеше да се погрижи да е в безопасност, дори ако се наложеше да я охранява двадесет и четири часа. Знаеше, че е невъзможно, но поне животното в него се успокояваше от тази мисъл.

Точно сега имаше нужда да бъде с Ели, да говори и да е близо до нея, докато се убедеше, че тя наистина е добре. Иначе щеше да полудее от мисълта, колко близо бе да я загуби.

Ели погледна в тъмните, наситени очи на Фюри, когато приклепна до нея. Той се поколеба и след секунда повдигна с пръст брадичката ѝ. Носеше черни кожени ръкавици, но докосването му бе нежно, докато изучаваше лицето ѝ. Наклони глава, за да види

нараняванията по шията ѝ. Пусна брадичката ѝ. Без предупреждение я хвана и я повдигна леко да стане.

Младата жена усети как блузата на гърба ѝ се разтвори и изложи кожата ѝ на показ. Хватката му се стегна, когато коленете ѝ се подкосиха. Леко ръмжене излезе от гърлото му, а чертите на лицето му се стегнаха от ярост, което я изплаши и учуди защо издаваше този страшен звук срещу нея. Той отпусна ръце, но миг по-късно се наведе и я вдигна, притисна я здраво до гърдите си, без да я погледне.

— Ще прегледам раните ѝ и ще се погрижа за нея. Стойте отвън — изръмжа Фюри. — Никой да не влиза в сградата.

Свирепо изглеждащ мъж с дълга черна коса кимна.

— Разбрано.

Фюри тръгна напред. Ели се поколеба, но след секунда обви ръка около врата му. Бе изморена, болеше я навсякъде и бе твърде травмирана, за да се безпокои къде я отвежда. Облегна глава на рамото му и затвори очи. Поради някаква причина Фюри и екипът му бяха дошли и я бяха спасили от ръцете на двамата престъпници. *Ако се бяха забавили още няколко минути...* Разтрепери се при мисълта, какво щеше да стане с нея. Притисна се по-силно към него и усети как тялото му се напрегна.

Тя отвори очи, когато Фюри спря пред банята, изрита вратата и влезе вътре. Той се намръщи, огледа се наоколо и тръгна към дългия ред от мивки. Нежно я сложи да седне с лице към него. Тя трябваше да го пусне, когато той отстъпи.

Фюри се обърна и огледа банята. Погледът ѝ проследи неговия, докато оглеждаше ъглите по тавана. Веднага осъзна какво търси.

— Няма камери в банята — тихо му каза тя. — Охраната искаше да инсталира, но аз не им позволих, заради личната свобода на жените.

Фюри кимна и се насочи към мивката близо до нея. Свали ръкавиците и ги хвърли в ъгъла. Изми ръцете си и ги избърса. Ели го наблюдаваше с повдигнати вежди, докато изваждаше кафяви книжни кърпи от дозатора и ги струпваше в ъгъла. След като изпразни съдържанието му, се премести на следващия.

— Мисля, че това е достатъчно — намръщи се той. Остави останалите кърпи долу и тръгна към нея с грацията на котка, която бе готова да скочи. — Свали си дрехите.

Ели отвори уста и ахна шокирано.

— Няма.

— Покрита си с тяхната миризма и кръв — тихо изръмжа той. — Не мога да определя, коя е твоя и коя тяхна. Искам да те измия, за да прегледам нараняванията ти. Ако не можеш да се съблечеш, аз ще го направя вместо теб.

Ели се отпусна, когато разбра защо настоява за тази лудост.

— Искаш да измиеш и да почистиш раните ми? Така ли?

Фюри присви очи.

— Би ли предпочела да изпратя един от мъжете ми да го направи? Вашата охрана все още се опитва да спазва заповеди — изсумтя той. — Може би ще останем тук за известно време. Трябва да решиш кой от двамата ще те съблече, ще те почисти и прегледа колко зле си наранена. Не искам да губя време, а ти точно това правиш в момента.

Ели стисна зъби. Можеше да бъде толкова груб понякога. Току-що бе преминала през най-лошото преживяване в живота си и нямаше нужда той да бъде толкова безцеремонен.

— Мисля, че мога да се справя.

— Дори не можеш да ходиш, хванах те преди да паднеш.

— Току-що убих двама мъже, можех да бъда брутално изнасилена и убита. За това, по дяволите, ще трябва да ме извиниш, ако краката ми се подкосяват.

Той се приближи още повече към Ели.

— Убила си двама? Не съм претърсвал сградата, след като чух как се бориш и знаех къде да те намеря. Бързах да дойда при теб.

— Те не са се спънали и убили взаимно. — Все още трепереше. Започна да осъзнава истината за това, което бе извършила, за да оцелее. Кръвта се оттегли от лицето ѝ, притъмня ѝ и тя залитна. — О, боже, аз ги убих. Наистина го сторих.

— Било е при самозащита — тихо прокле Фюри. — Не си имала друг избор. Направила си услуга на света, като си го отървала от тях. Те биха те убили, без да се замислят. — Застана до нея, разделяха ги само няколко сантиметра. Сграбчи остатъците от ризата ѝ и я съблече. — Разбираш ли? Те не заслужават измъчения поглед в очите ти. Говори с мен, спори с мен, но само мисли за нещо друго. Не искам да се разпаднеш, не мога да понеса сълзите ти. Вместо това може да ме обиждаш и да се караш с мен.

Ели премигна, за да задържи сълзите. Беше толкова мил и с действията си предизвикваше емоциите ѝ да излязат наяве. Фюри имаше най-красивите очи на този свят. Нуждата да се хвърли към него и да го прегърне почти я погълна. Но преди да го стори, той откъсна поглед от нейния.

— А сега трябва да те измия. Наистина не мога да понасям тази миризма по теб. Вярно, че само Новите видове могат да я доловят, но това ме кара да се боря с яростта си. — Замълча и погледна към нея. — Притежавам инстинкти, които са страничен ефект от това, което ми причиниха, и понякога трябва да се боря срещу тези нужди. Става лошо, когато съм ядосан, възбуден или изплашен. Ако не махна скоро тази воня от теб, ще бъда принуден да отида при онези мъже и да им откъсна главите.

— Добре — кимна тя. — Макар и да знам, че тези нещастници напълно го заслужават, не искам ти да си този, който ще го направи. Ще си навлечеш неприятности.

Ели осъзна, че сутиенът ѝ е бил срязан заедно с ризата и вдигна длани, за да скрие голите си гърди. Но преди да успее да се прикрие, Фюри сграбчи ръцете ѝ и ги разтвори широко. Не погледна към гърдите ѝ, вниманието му бе насочено към кървавите ѝ ръце.

— Не се докосвай с тяхната кръв. Обърни се и се наведи към мивката. Ще те измия.

Нежният, дрезгав глас на Фюри я накара да се отпусне и да не се противопоставя, когато очите им се срещнаха отново. Не искаше да се кара с него. Той само се опитваше да я разсее от ужасната действителност, а това бе толкова мило. Бе забелязала, че я нарича с нежното име *скъпа*. Това я стопли и отвлече мислите ѝ от шока, който бе преживяла.

Тя слезе от плота, треперещите ѝ крака докоснаха пода. Фюри я обърна и застана зад гърба ѝ. Прегърна я и пусна чешмата. Хвана китките ѝ нежно и ги пъкна под студената струя. Ели погледна надолу и видя как водата се оцветява в червено, докато кръвта се отмиваше от ръцете ѝ. Стисна силно очи, борейки се с неприятното чувство, което я обхвана.

— Защо, по дяволите, няма душеве тук? — изръмжа той.

— Имаме лични бани с душеве в апартаментите. Никога не сме мислили, че някой ще успее да проникне в общежитието.

— Е, ти се нуждаеш от душ, но всичко, което имаме, са само мивките — въздъхна той.

Ели държеше очите си затворени, благодарна, че Фюри продължава да я разсейва, като ѝ задава въпроси. Той се облегна върху голия ѝ гръб, дрехите му леко я драскаха. Ръцете му докосваха нежно ребрата, докато отмиваше кръвта по кожата ѝ. Нареди ѝ да се наведе още и тя не се поколеба да го изпълни. Продължи да я мие, като плискаше вода нагоре по ръцете и раменете ѝ. Водата се стичаше по тялото ѝ и намокри останалите ѝ дрехи.

— Свали си обувките — прошепна той в ухото ѝ.

Тя се подчини, като изрита обувките си, които преди бяха бели, а сега покрити с кръв. Беше се подхлъзнала в локвата кръв в кухнята и знаеше, че ги бе съсипала. Фюри смъкна леко памучните ѝ панталони, после се поколеба.

— Искам просто да те измия. Бъди търпелива още малко. В безопасност си и никой няма да те нарани. Няма да го позволя. Трябва да минат през мен, за да те докоснат, а това няма да стане.

— Добре — повярва му тя.

Ели продължаваше да държи очите си затворени, не искаше да знае дали Фюри гледа разголеното ѝ тяло. Ръцете му бяха нежни, докато сваляше панталоните и посягаше към бикините ѝ. Тя повдигна единия си крак, после другия, за да му помогне, щом разбра, че иска да ги махне изцяло. Остана гола пред него. Той отново пусна чешмата и започна да я облива с ръце. Водата се застича надолу по тялото ѝ. После той използва кърпите и изтри нежно кожата ѝ, докато Ели стоеше неподвижно.

— Това е най-доброто, което мога да направя в момента — каза той с дълбок глас. — Трябва ти хубав душ, но не можех да търпя повече кръвта по теб. Както виждам, не си успяла да изцапаш косата си.

Ели отвори очи, щом усети, че Фюри спря да я докосва. Погледът ѝ срещна образа му в огледалото и устата ѝ се отвори шокирано. Фюри бе с гръб към нея и сваляше дрехите си.

— Какво правиш? — изненадано попита тя.

— Трябва да облечеш нещо чисто и сухо. Смятам да ти дам бельото и ризата си. — Погледна през рамо и срещна погледа ѝ. — Да не би да искаш да излезеш гола от банята? — Тъмните му очи се

присвиха. — Няма да ти позволя, така че не си го и помисляй. Ако беше решила да изпратя друг да ти помогне, също нямаше да стане.

Тя поклати глава и скръсти ръце, за да прикрие гърдите си.

— Благодаря ти, че ще ми дадеш дрехите си.

Той отново ѝ обърна гръб.

— Няма нужда да гледаш как се събличам.

Ели осъзна, че зяпа, докато Фюри разкопчава ризата си и мускулестият му гръб се разкриваше пред нея. Затвори очи, след като това бе единственият избор — ако не го направеше, щеше да вижда отражението му в огледалото, а ако се обърнеше към него, тялото му щеше да бъде пред нея. Заслуша как се съблича.

— Облечен съм. Заповядай.

Отвори очи и видя, че е застанал близо до нея, почти докосваше гърба ѝ. Обърна лице и ѝ подаде риза и чифт сини боксерки през рамо. Ели се завъртя и ги взе. Забеляза колко е по-висок.

— Благодаря.

— Дължа ти го — изръмжа той.

Обзе я ярост от грубите му думи. Стисна зъби, за да не отговори. Точно сега нямаше нужда да напомня за обтегнатите им отношения. Облече се бързо. Боксерките бяха от мека памучна материя, все още топли от тялото му, но ѝ бяха твърде големи и седяха провиснали ниско над бедрата ѝ. Закопча ризата му, поела неговата миризма, и бе радостна, че отново е облечена.

— Може да се обърнеш вече.

Той бавно се завъртя към нея. Изглеждаше секси само по жилетка и панталони. Раменете му бяха изцяло открити, а изпъкнали, яки мускули очертаваха тънката му талията, която изглеждаше твърде тясна за размерите на неговото тяло. Откъсна поглед от бицепсите му и започна да навива ръкавите на ризата. Фюри пристъпи напред и ѝ помогна. Тя се загледа в жилетката му, където по средата с големи букви бе изписано НСО.

— Не знаех, че имате свой собствен екип за охрана.

Фюри пое дълбоко дъх.

— Да, не можем да разчитаме на хората да ни защитават изцяло. Тренирахме тайно и никой от тях досега не знаеше за това. Виж колко некомпетентно се справиха днес. Мерикъл ни даде сила, рефлексии и

способности надминаващи човешките. Всеки от нас, който е с различни умения, обучава останалите, а ние се учим бързо.

— Но защо го правите тайно? Хоумленд е ваш. Може да постъпвате както поискате.

— Кажете това на твоите хора — колебливо започна той. — Те отказаха да ни предоставят място, където да тренираме именно за такива случаи, нито пък изпратиха инструктори да ни обучават в бойни умения. Сега се тренираме сами в мъжкото общежитие, без да ни видят. Свалихме всички камери отвътре. Изтръгнахме ги, когато охраната отказа да ги махне.

— Майк нищо не е споменавал на директора — намръщи се Ели.

— Отговорникът на мъжкото общежитие ли? — попита Фюри, като поклати глава леко. — Всяка вечер вони на алкохол. След девет дори и бомба да избухне в апартамента му не може да го събуди. Той няма представа какво правим вечер.

— Съжалявам, че трябва да действате по този начин. — Не знаеше какво друго да каже. — Ако жените искат да тренират, няма нужда да се крият от мен. Не бих ги издала.

Той сви рамене.

— Опитваме се да работим с това, което имаме, но благодаря за предложението към жените. Ще го предам. Някой ден ще станем самостоятелни.

— Знам, че ще го направите.

Той посегна, но ръката му замръзна на сантиметри от лицето ѝ. Ели не можа да устои и се приближи, докато пръстите му докоснаха бузата ѝ. Дланта му погали лицето ѝ, после се плъзна бавно в косата ѝ. Докосването му я успокои. Не можеше да го изрече, но се радваше да го види, въпреки ужасните обстоятелства. Повдигна поглед към него.

— Благодаря, че ме спаси.

Тъмните му очи бяха красиви. За секунда в тях проблесна непозната емоция.

— Казах ти, вече не искам твоята смърт. — Погали я още веднъж. — Притеснявах се за теб.

Ели се поколеба.

— Няколко от жените ми казаха, че са те виждали отвън да наблюдаваш общежитието. Защо?

Скулите му се изчервиха смутено, но след това лицето му стана безизразно. Отдръпна ръката си и я спусна надолу.

— Искам да разбера къде са враговете ни. Хайде — изръмжа той. — Кръвта не беше твоя. Имаш няколко синини и драскотини, но ще живееш. Имам работа, трябва да проверя какво става.

Ели се почувства, сякаш я бе ударил с грубите си думи, карайки я да мисли, че дори не са приятели. Сведе поглед надолу.

— Ще си обуя обувките.

— Недей. Целите са покрити с кръв, а аз току-що те почистих. Не мога да го направя отново. Не съм толкова силен — промърмори той.

Какво значи това? Ели не бе сигурна, докато тръгваше към вратата на банята. Фюри вървеше до нея, без да я докосва. Сложи си ръкавиците. Прекосиха банята. Той отвори вратата и излезе, като я остави да го последва. Тя се загледа в гърба му, чудейки се какво се върти в главата му. Бе мил с нея, докато не спомена, че я наблюдава.

Четирима офицери от НСО охраняваха разбития вход на сградата. Дарън Антонио и няколко от охранителите стояха отстрани и чакаха. Той погледна към Фюри.

— Твоите мъже не ми позволиха да вляза.

Фюри оголи кучешките си зъби, очите му не се усмихваха.

— Сега можеш да влезеш.

Антонио прокле тихо и махна към мъжете да влизат. Замръзна, когато ядосаният му поглед се спря на Ели. Съзря мъжките боксерки, които се виждаха под края на ризата. Зяпна и се завъртя към Фюри.

— Тя имаше нужда от дрехи. Трябва да сложите кърпи и да инсталирате душеве на първия етаж, тъй като охраната ви не я бива и е необходимо място където хората, които не сте смогнали да опазите, да могат да измият пролятата кръв, след като са спасили собствения си живот. Хартиените кърпи нямаше да скрият голотата ѝ, но затова пък бельото ми успя да го стори.

Ели вдигна ръка да прикрие усмивката си. Лицето на Антонио почервения, осъзнал думите му. Понякога шефът на охраната се държеше като истински задник и тя се наслади, че го сложиха на мястото му. Усмивката ѝ угасна, щом видя Фюри да кимва на хората си. Те се отдалечиха от сградата, без да погледнат назад.

Антонио се обърна към нея.

— Чу ли какво ми каза? — гневно я погледна той.

Тя се поколеба, докато подбираше думите си внимателно. Не беше в позицията да признае, че охраната се е издънила.

— Той е прав. Наистина трябва да се инсталира поне един душ в банята на първия етаж. Може да бъде полезен.

Ели отмести поглед от шокираното му изражение и тръгна към една от кушетките. Рухна върху меките възглавници. Бе изтощена и искаше да се наплаче.

Или поне да се напия. И това ще свърши работа.

Фюри се спря отстрани на пътя, обърна се назад и потърси с поглед Ели. Тя седеше на едно канапе, бледа и изморена от изпитанието, през което бе преминала. Бе използвал цялата си воля, за да я остави, след като единственото, което искаше, бе да обвие ръце около нея и да я успокои. Ако сега тя се разплачеше, той щеше да се върне и независимо колко глупаво би изглеждало, щеше да я прегърне, докато страховете ѝ изчезнат. Телефонът му звънна и той го вдигна.

— Да, Джъстис?

— Какво направи с човешката жена, докато бяхте в банята? Записите показаха как влизаш с нея, но няма камери в банята. Всичко ли е наред?

— Да — напрегна се Фюри.

— Трябваше да изпратиш друг от екипа да ѝ помогне. Нали говорихме вече по този въпрос. Добре ли си?

— Те я бяха докосвали и наранили, но аз запазих самообладание — с нисък глас отвърна той.

— Добре — каза Джъстис. — Справил си се отлично, Фюри. Горд съм с теб. Хората са изключително сърдити, че нашият екип успя да спаси жената. Не бяха щастливи да разберат, че имаме собствена охрана.

— Хоумленд е наша собственост. Президентът на Съединените щати ни каза, че това е нашият дом и можем да го управляваме както искаме.

— Знам. Изпитват вина, че са спонсорирани Мерикъл Индъстрис, без да знаят за какво плащат. Искат да се реваншират пред нас, а и би било изключително лоша реклама пред света, ако си

отворим устите и кажем истината. Трябва да бъдем внимателни, докато успеем да поемем контрол над нещата. Разговорът с Дарън Антонио не изглеждаше приятен. Какво каза?

— Той не беше особено щастлив, че ние успяхме, а неговата охрана се издъни. Не му хареса, че наредих на хората си да не пускат никого в общежитието, докато се уверя, че Ели е добре и в безопасност.

Джъстис се поколеба.

— Под контрол ли си? Надявам се, да е така. Точно сега нашият народ се нуждае от водач, който да го ръководи, докато се научим да живеем в свят, извън килиите. Избрах те да бъдеш втори в командването, защото си уважаван, държиш емоциите си под строг контрол и подобно на мен искаш най-доброто за народа ни.

— Няма за какво да се притесняваш — увери го Фюри, докато погледът му бе прикован все още в Ели. — Знам, че не мога да я имам.

— Бих желал да е обратното — тихо въздъхна Джъстис. — Заслужаваш да си щастлив. Върни се в мъжкото общежитие. Скоро и аз ще дойда да поздравя мъжете.

ГЛАВА 8

Директор Борис изгледа намръщено Ели.

— Искам обяснение за отказа ви, сега.

Тя го изгледа бясна и извън себе си от яд, готова да му отговори по най-грубия начин.

— Какво има да обяснявам? Не ме карайте да минавам отново през това. И сто пъти да го повторя, нищо няма да се промени, защото имате проблеми с вашите служители по сигурността. Господин директор, Фюри само ми помогна да се почистя в банята. Бях твърде зле, за да се справя сама. Наложих се да убия двама мъже, а аз не съм военен, не притежавам никакъв опит.

— Знаем — отсече той.

— Онзи ден бях толкова потресена, когато тези полудели изроди проникнаха в Хоумленд, че дори не можех да се движа. Ако сте гледали записите на инцидента от охранителните камери, тогава сте наясно, че офицер Фюри трябваше да ме носи. Дрехите ми бяха целите в кръв и той ми даде назаем своите боксерки и риза. Постъпката му беше достойна и мила. Какъв ви е проблемът? — Изправи се на крака и устоя на порива да удари противния задник.

— Той те докосваше неприлично и аз искам да подадеш официално оплакване до шест часа, днес. Трябва да им покажем, че не могат да правят каквото си поискат. Те нямаха разрешение за това, което направиха.

Невероятно! Ели го зяпна.

— Няма да го направя. Той не ме е докосвал неприлично. Ако искате да правите състезание по надпикаване с някого, на когото да докажете кой командва, мен не ме въвличайте. Аз нямам дори необходимия атрибут.

Директор Борис пренебрегна саркастичния ѝ коментар.

— Този мъж, който ви занесе в банята и пред когото стояхте гола, очевидно се е съблякъл пред вас, за да ви даде проклетите си боксерки. Това е напълно неприемливо. Напишете доклада сега. Това е заповед!

— В банята няма камери. Вие изобщо не знаете какво се е случило там! — изкрещя Ели вбесена.

— Мога да предположа. Прав ли съм, госпожо Брауер? Нима си падате по офицер Фюри? Правихте ли нещо повече, освен размяната на дрехи? Той изчука ли ви?

Ели отстъпи крачка назад с ръце стиснати в юмруци. Толкова много искаше да го удари, че трябваше да се бори със себе си, за да запази самообладание. Не успя. Той бе отишъл твърде далеч.

— Ти си един гаден задник, директор Борис! Този човек и неговият екип ми спасиха живота. Къде, по дяволите, беше охраната, когато онези мъже използваша превозните средства и разбиха вратата на общежитието? Къде беше тя, когато бях преследвана из целия първи етаж и се наложи да убия двама от нападателите? Къде бяха охранителите, докато онези смотаняци ме малтретираха и искаха да ме изнасят пред камерите ви, преди да ме убият? Нека аз да ви отговоря. Те наблюдаваха всичко от безопасното си място в контролната зала. Служителите на НСО и офицер Фюри ми спасиха живота. И за ваша информация, през цялото време, докато се почиствах в банята, той стоя с гръб към мен и със затворени очи. Той никога не ме е виждал гола — излъга тя. — И аз не съм виждала дори сантиметър от голата му кожа, освен на ръцете — отново излъга. — Не ме карайте да лъжесвидетелствам в някакъв си фиктивен доклад, само защото сте ядосан, че те ме спасиха, когато вашите скапани мерки за сигурност ви изиграха лоша шега.

Директор Борис скочи на крака.

— Ти си уволнена. Обирай си боклуците и напусни Хоумленд незабавно. Ако до един час си все още тук, ще дойда лично да те арестувам за нарушаване на територията и ще накарам скапаната охрана да изрита задника ти през портата. А след това ще се обадя на местната полиция да те чака и да ти даде нов дом в градския затвор.

Ели кимна.

— Ти си безгръбначно нищожество. — Тя се въртна и излетя от кабинета му.

Задави се в сълзи, докато отиваше към входната врата. Имаше само час да събере всичко, което притежаваше, и да напусне единствения дом, който имаше. Щеше да се наложи да помоли охраната да докарат колата ѝ, за да натовари вещите си. Всички лични

автомобили се съхраняваха във вътрешен охраняем паркинг в задната част на Хоумленд. Това беше стандартна мярка за сигурност, за да се предотврати объркването им. Вече нямаше дом, нито работа, само няколко хиляди долара в спестовната сметка. Най-много я болеше, че трябваше да се раздели с жените, с които вече се бе сближила.

Когато стигна до пазача на изхода, той изведнъж се изпречи пред нея и прегради пътя ѝ с мрачно изражение.

— Директор Борис ми нареди да взема картата ви за сигурност и да ви придружа директно извън вратите на Хоумленд. Каза да ви предам, че личните ви вещи ще бъдат опаковани и натоварени в колата ви и изнесени през външната порта до час.

Разтърси я шок, не ѝ беше позволено дори да си вземе сбогом с жените и сама да опакова багажа си. *Моят остър коментар вероятно е издигнал директор Борис до нови висоти на значението „задник“.* По дяволите. Следващата ѝ мисъл бе за Фюри. Никога повече няма да го видя. Прониза я болка. Тя не можеше да бъде неговата любима, но възможността никога да не го види повече, я правеше още по-нещастна.

Ели кимна намръщена, когато пазачът сложи ръка върху пистолета си, в случай, че тя не изпълнеше заповедта. Това щеше да влоши положението ѝ още повече. Откачи картата си за сигурност, за да му я подаде. Той пусна оръжието и я хвана за ръката.

— Мога да ходя и сама, благодаря ви. — Дръпна, за да се измъкне от хватката му, но той не я пусна.

— Заповядаха ми, ако окажете каквато и да е съпротива, да ви арестувам и предам на цивилните полицаи, когато стигнем пред портата.

Младата жена реши да не се бори, въпреки че ѝ се искаше. Вдигна гордо брадичка. Едва сдържа сълзите си, когато мъжът я дръпна за ръката и я изведе на ярката слънчева светлина.

Отвън чакаха още двама охранители, единият от които грабна картата за сигурност от ръката ѝ. Изглежда директор Борис наистина я бе набелязал, щом ѝ бе пратил трима пазачи. *Тълак.* Двамата нови заеха позиции пред и зад нея, докато онзи все още я стискаше за ръката. Насочиха се към една от колите на охраната. Мъжът буквално я напъха на задната седалка. Затвори очи, когато автомобилът потегли, знаейки, че я отвеждат извън портата и завинаги от живота на Фюри.

Ели беше изблъскана през главния вход към група протестиращи. Обхвана я нервност, докато чакаше да ѝ докарат колата. Погледна към групата „против Новите видове“ и бързо отмести поглед, виждайки намръщените им гневни физиономии, насочени към нея. Те не знаеха за връзката ѝ с Новите видове, но явно бяха видели как пазачите я изритаха навън. Пристъпи назад към портата, когато един от протестиращите я приближи.

— Отдръпнете се — предупреди охраната и посегна към оръжието си.

Ели замръзна.

— Чакам да докарат колата ми. Те не ме харесват. — Кимна с глава към хората пред нея. — Не може ли да почакам тук, на сигурно място, докато автомобилът ми дойде? Твърде много ли искам?

Пазачите се подсмихнаха.

— Преместете се извън линията или аз ще ви накарам. — Той изглеждаше напълно искрен.

Тя се обърна, направи десетина крачки и пресече начертаната на земята линия. Сега, част от протестиращите се оказаха в непосредствена близост до нея. Един от мъжете я погледна и доближи. Той беше едър и приличаше на бандит, излязъл от затвора, със зле нарисувани татуировки по голите си ръце.

— Коя си ти? Дойде от вътре. Да не би да си от любителите на животни с кървящи сърца.

Ели преглътна.

— Моля ви, оставете ме на мира.

Някаква демонстрантка се обърна към един от пазачите:

— Коя е тази жена?

Той дори не погледна към Ели.

— Тя работеше вътре, но току-що я уволниха.

Ели се вторачи с презрение в пазача, незабавно усети враждебността на хората около нея. Отново пристъпи назад до портата, уплашена. Някои от тези принадлежаха към същата група, нахлула в Хоумленд.

Мъжът от охраната поклати глава:

— Наредих ви да се отдръпнете.

— Да — извика един от демонстрантите на Ели. — Защо не дойдеш тук, кучко? Ще се радваме да си поговорим с теб.

Ели огледа тълпата. Те бяха престанали да се разхождат наоколо, носейки своите знаци на омраза. Бяха се скупчили, наблюдаваха я и приближаваха всички заедно към нея. Стискаха плакатите като бухалки и Ели изтръпна от ужас. Тя отново се притисна към портата и се вкопчи в решетките.

— Ще съдя всеки един от вас, ако ги оставите да ме наранят и ще бъдете уволнени заедно с мен.

— Тогава се махнете — изсумтя един от охраната. — Те няма да ви нападат, ако не сте тук.

— Не мога. Колата и личните ми вещи ще бъдат докарани до портата. Дори чантата ми не е у мен.

Пазачът сви рамене и се усмихна студено.

— Не е наше задължение да ви пазим повече. Вие сте вече бивш служител, така че се погрижете сама за себе си, преди да се наложи да ви принудим. — Той направи пауза. — Ще бъде удоволствие за нас да ви понатупаме. Чухме, че искате всички да ни уволнят, за да могат Новите видове да заемат нашите работни места.

— Какво става тук? — чу се гневен мъжки глас горе, от рампата.

Ели вдигна глава. Тя не познаваше никой от Новите видове по име или лице. Чертите на мъжа разкриваха, че е един от тях. Беше облечен с черни дрехи, военен тип, с надпис на гърдите НСО.

— Нищо — обади се охраната.

Мъжът от Новите видове се намръщи, щом срещна погледа на Ели.

— Аз съм офицер от НСО и отговарям за контрола. Защо сте откъснати?

— Бях уволнена. — Ели хвърли поглед през рамо към тълпата зад нея. — Трябва да чакам, докато докарат колата ми, преди да си тръгна. Охраната отказва да ме пусне вътре, а тук ме притискат отвсякъде. — Тя отново погледна нагоре към него. — Много бих желала да бъда в безопасност, докато чакам.

Някой от тълпата хвърли нещо и удари Ели отстрани по ръката. Тя подскочи и се обърна да види какво я беше ударило. Кутийка с безалкохолно лежеше на земята и тъмна течност пръскаше от мястото, където се бе пробила. Ели се отдалечи още от протестиращите и приближи по-близо до портата, когато друг хвърли отново нещо. Тя едва успя да се отдръпне, когато бутилка пълна с вода, прелетя покрай

нея и отскочи от металната решетка в непосредствена близост до главата ѝ.

— Пуснете я вътре! — нареди офицерът от НСО. — Веднага!

— Тя е уволнена — обясни пазачът. — Не е наш проклет проблем.

— Заповядах ви да го направите, веднага — изръмжа офицерът от НСО. — Осигурете ѝ безопасност. Не ме карайте пак да повтарям!

Облекчение заля Ели, когато един от охраната я погледна и ѝ посочи да влезе през портата. Нещо друго прелетя и я уцели в рамото. Тя не видя какво е, но я заболя. Вратата се отвори и в този момент тълпата разби нещо друго, но този път не улучиха Ели, тъй като тя се хвърли през портата, от другата страна на оградата. Разтърка рамото си, където я бяха ударили, и погледна нагоре с намерението да благодари на офицера от НСО, но той беше изчезнал.

— Остани до вратата — нареди ѝ най-близо застаналият до нея пазач.

Ели кимна. Беше доволна да чака тук колата си и да гледа демонстрантите от безопасно място. Те я наблюдаваха гневно и все още не бяха възобновили протестната си обиколка. *Задници*, помисли си тя и им обърна гръб. Пожела си да може да седне долу, но земята ѝ се стори непривлекателна. Затвори очи и обгърна с ръце тялото си, надявайки се да не ѝ се наложи да чака дълго.

— Госпожо Брауер?

Ели отвори очи, изненадана да види Фюри да приближава с офицера от НСО, който бе наредил на охраната да я пусне от другата страна на портата. Фюри бе с дънки, черна риза с дълги ръкави и ботуши. Косата му бе опъната назад в опашка и изглеждаше бесен. Само при вида му сърцето ѝ заби лудо. Въпреки гневния си вид и жестокото изражение, той бе много сексапилен в ежедневните си дрехи, които подчертаваха широките му рамене и тънката талия. Фюри спря на около метър и половина от нея, а офицерът на НСО застана от дясната му страна.

— Какво става? Слейд току-що ме информира за това, което се е случило навън. — Погледът му пробяга по тялото ѝ, изследвайки я. — Пострада ли от хвърлените предмети?

Ели поклати глава, реши да не му казва за пулсиращото си рамо. Насила отмести погледа си от Фюри към Слейд. Той се взираше в нея с

любопитство.

— Благодаря ви, че ги накарахте да ми позволят да изчакам тук колата си. Навън започна да става опасно.

Той кимна. Вниманието на Ели се насочи отново към Фюри. Тя прехапа устни, поколеба се секунда, после взе решение. Фюри трябваше да бъде предупреден. Искаше той да узнае какво се бе случило в кабинета на директора. Също така искаше и да се сбогува.

— Може ли да поговорим насаме? — Погледна към охраната, която стоеше много близо до тях и очевидно слушаше всяка дума.

Фюри се намръщи, но кимна.

— Това лично между нас ли е, или и Слейд може да присъства?

Ели се усмихна на Слейд.

— Той е повече от добре дошъл да участва в нашия разговор.

— Следвайте ме — и Фюри се обърна.

Пазачът до Ели изведнъж я хвана за ръката.

— Тя остава тук. Имам заповед от директор Борис, че тя трябва да бъде отвън. Вече съм в нарушение, като ѝ позволих да чака от тази страна на оградата. Няма да влиза по-навътре.

Фюри се извърна.

— Махни си ръката от нея — изръмжа думите. Показа раздразнението си. — По ранг съм по-високо от вашия директор. Жената идва с нас, а ти оставаш на място. Ясно ли е? Да не си посмял да я докоснеш отново.

Пазачът изглеждаше изумен, но пусна Ели и отстъпи. Фюри ѝ показа с жест да върви пред него и Слейд.

Минаха двадесетина крачки, преди тя да спре и застане пред двамата мъже, които я следваха. Обходи наоколо с поглед, за да е сигурна, че охраната е достатъчно далеч и не може да подслушва.

— Какво е това, което искаше да ми кажеш лично? — Погледът на Фюри срещна нежно нейния, лицето му излъчваше спокойствие.

— Исках да те предупредя, че директор Борис подготвя нещо срещу вашите екипи за сигурност. Опита се да ме принуди да подам фалшива жалба срещу теб и хората ти. Сигурна съм, че след като го направи с мен, ще се опита да го направи и с други. Той е много ядосан, че вие поемате контрола върху вашата общност. Просто исках да ти съобщя. — Тя направи пауза. — Вие момчета, ме спасихте онзи ден и си мисля, че сте много по-добри от настоящата охрана. Вярвам,

че директорът е готов да стигне до крайности в опит да запази управлението си над Хоумленд. Исках само да те предупредя.

Фюри я изучава дълго, след това кимна. Изражението на Слейд бе каменно, не можеше да се разбере какво мисли, сякаш Ели бе говорила за времето. Фюри си пое дълбоко дъх.

— Що за жалба те принуждаваше да подаваш срещу моя екип?

Внезапно, сякаш земята стана много интересна за Ели. Тя не беше в състояние да го погледне.

— Опита се да направи проблем от това, че ти ми помогна да се почистя от кръвта в банята на общежитието. Намекна някои доста побъркани неща. — Погледна го и пак заби поглед в земята. — Отказах да напиша такава жалба и му казах, че не може да ме принуди да лъжесвидетелствам. Исках само да те предупредя за неговите опити.

Усещаше как Фюри я гледа, когато тишината се проточи. Най-накрая вдигна поглед към него и видя намръщените линии около устата му.

— Бях информиран, че те е уволнил. Това ли е причината да го направи?

Новините се разпространяват бързо, помисли си Ели.

— Може би имаше нещо общо и с това, че го нарекох с някои неласкави имена, когато се вбеси от отказа ми. — Тя се усмихна тъжно. — Вероятно щеше да ми разреши да си опаковам багажа, ако не бях изрекла някои обиди.

Устните на Фюри трепнаха, но той не се усмихна.

— Разбирам. — Замълча. — Трябват ми адресът и домашният ти телефон, в случай че Джъстис иска да разговаря с теб. Само ги кажи и аз ще ги запомня.

Ели отпусна рамене. Беше ѝ неудобно да признае положението си пред него.

— Ще си взема мотелска стая в града и ще започна да си търся работа. Когато дойдох да работя тук, се пренесох от друг щат. Точно сега съм бездомна. Мога да ти дам номера на мобилния си телефон, ако го сложат при опаковането на багажа ми. В противен случай, винаги мога да позвъня в офиса и да съобщя в кой мотел съм отседнала, ако наистина мислиш, че Джъстис ще иска да разговаря с мен. Все още нямам представа къде ще се настаня.

Тъмните очи на Фюри се присвиха, устните му се стегнаха в права линия. Той я огледа от горе до долу, сякаш я изучаваше. Поради каква причина, и тя самата не проумяваше. Насила отмести погледа си от Фюри, когато Слейд заговори.

— Сигурен съм, че ще се оправите, госпожо Брауер. Моля ви, не забравяйте да се обадите в офиса с вашите координати за контакт.

Ели кимна.

— Е, отново ви благодаря, че се застъпихте да ме пуснат вътре. — Погледът ѝ се върна обратно към Фюри. Осъзнаваше, че това е последният път, в който разговаря с него, и този факт я изпълни с тъга. Той я наблюдаваше мълчаливо. Искаше да му каже толкова много неща, но можеше да мисли само за едно, което обобщаваше всичко.

— Моля те, бъди щастлив и благодаря за решението ти да ме оставиш жива — усмихна му се тъжно, преди да се върне при чакащата я до портата охрана. През целия път обратно, усещаше погледа му върху себе си, но не се обърна. Не желаше да види за последно как той си тръгва. Сега беше свободен и те бяха квит.

Половин час по-късно, колата ѝ пристигна при портата. Тя взе ключовете, забеляза чантата си, поставена на предната седалка, и се качи. Никога вече нямаше да се върне в Хоумленд или при Фюри. В този момент нямаше представа къде да отиде и какво да прави с живота си.

Охраната отвори вратата и тя излезе на улицата при демонстрантите. Някой хвърли нещо и удари отстрани колата ѝ. Тя трепна, но продължи, без да провери какви поражения са нанесени. Това сега беше най-малкият ѝ проблем.

— Постъпи правилно. — Джъстис сложи ръка върху рамото на Фюри. Той погледна към портата, където приятелят му се взираше от четиридесет минути. — Знам, че ти беше трудно да я пуснеш.

Фюри се бореше с емоциите си, беше му тежко да се справи. Срећна любопитния поглед на своя приятел, когато обърна глава, прекратявайки бдението.

— Направих така, както ме помоли, след като ми съобщи за уволнението ѝ. Оставих я да си тръгне. Тя ще бъде в безопасност сега,

когато не е в Хоумленд, в случай че онези задници решат пак да ни нападнат.

— Нашите врагове биха могли да я убият — напомни му Джъстис. — Знам, че е трудно за теб.

— Не мога да си представя, никога да не я видя отново — призна Фюри. — Чувствам болка.

Съжаление се изписа по лицето на Джъстис и той стисна още веднъж рамото на приятеля си.

— Не знаех, че е толкова сериозно.

— Така е.

— Съжалявам.

— Разбирам, че тя ще е по-добре в нейния свят, отколкото тук. Макар да каза, че няма дом. Какво ще прави сега? Може би трябваше да я помоля да остане. Бихме могли да принудим директора да я остави в общежитието.

— Не може да създаваме затруднения точно сега, Фюри. Има си време и място за всичко. Ти направи най-доброто за нашите хора. Съжалявам, че се налага да платиш такава висока цена, след като тя означава толкова много за теб. Единственото, което мога да кажа, е, че отново може да работи тук, когато сме готови да поемем пълен контрол над Хоумленд.

Тези думи облекчиха малко болката в гърдите на Фюри.

— Искам тя да се върне. — Той се нуждаеше от нея. Възможността никога повече да не види усмивката или да чуе гласа ѝ, остави горчив вкус в устата му. В съзнанието му се очерта мрачно бъдеще. — Вярвам, че е била уволнена, след като се е застъпила за нас. Но не е използвала правото си да направи същото за себе си.

— Тогава определено ще ѝ предложим същата работа, когато сме в състояние да го направим. Няма да продължи твърде дълго. Просто трябва да се научим как да правим нещата правилно. Има толкова много подробности, които все още не знаем. Всеки ден ни води с една крачка по-близо до пълния контрол върху нашата съдба.

— Какво ще стане, ако тя не пожелае тази работа? Какво ще стане, ако тя не поиска да се върне никога отново? Може да си намери друга работа в нейния свят — мъка проряза Фюри. — Може би никога няма да я видя отново.

— Тогава я остави, Фюри. Опитай се да преодолееш чувствата си.

Фюри не каза нищо, но в гърдите му се разпростря пареща болка. Не искаше да остави Ели да си отиде завинаги и със сигурност не вярваше, че може да изпита по-силни чувства, отколкото когато беше с нея. Тя бе в кръвта му, част от него, но никога повече нямаше да бъде част от живота му.

— Хайде — рече тихо Джъстис, — да се поразходим заедно. Точно сега не трябва да бъдеш сам.

Фюри се поколеба. Погледна към портата, но знаеше, че тя няма да се върне. Кимна с глава.

— Благодаря.

Ели изруга злобно, докато се взираше в колата си, напръскана с боя-спрей, разбирайки, че някой от протестиращите я беше последвал до мотела. През цялото време се бе оглеждала за опашка, но не бе забелязала нищо, след като напусна Хоумленд, преди четири часа. Тези задници бяха подли, дявол да ги вземе. Обсебени смотаняци. Те знаеха в кой мотел е отседнала и би трябвало да са обезобразили автомобила заради връзката ѝ с НСО. Наистина мразеше тесногърдите идиоти.

Ели закрачи обратно към стаята си, ядосана, че трябваше да се обади в полицията, да подаде оплакване и да се свърже със застрахователния си агент. Със сигурност не можеше да кара колата из града с тези гадни думи, изписани по цялото ѝ протежение. Щеше да направи лошо впечатление, когато отидеше на интервю за работа. Тя изсумтя и стисна здраво книжната торба от заведението за бързо хранене, тъй като бръкна в задния джоб на дънките си да измъкне ключа за мотелската стая. Извади го и опита да го напъха в ключалката, но нещо му пречеше да влезе. Ели се наведе да надникне в малката дупка. С присвити очи разгледа това, което изглеждаше като зелена дъвка натъпкана вътре. Зачуди се кое ли непослушно дете обикаля наоколо и поврежда ключалките по този начин.

Вратата, в непосредствена близост до нейната стая, изведнъж се отвори с трясък. Ели обърна глава точно навреме, за да види как трима едри, нормално изглеждащи мъже излязоха в коридора и я погледнаха. Обхвана я страх, когато разбра, че цялото им внимание е

съсредоточено върху нея. Тя пусна дръжката на вратата и се запрепъва назад.

Десет метра разделяха нейната стая от тяхната. *Недостатъчно голямо разстояние за тези момчета*, помисли си Ели. Опасенията ѝ се потвърдиха, когато водачът им се хвърли бързо напред.

— Хванахме те — пое си въздух той и сграбчи Ели, когато тя се опита да избяга.

— Довлечи я тук, Бърни — промърмори бързо единият от мъжете.

— Какъв, по дяволите, ви е проблемът? — Ели се вкопчи с две ръце за парапета, докато паниката я стисна толкова силно, колкото жестоките ръце стискаха хълбоците ѝ. — Пусни ме!

— Моят проблем? — изсъска мъжът до ухото ѝ, плъзна ръка около кръста ѝ и я дръпна, опитвайки се да я освободи от парапета. — Имаме информация, че се чукаш с едно от онези животни и ние ще те спасим. Промили са ти мозъка.

Да ме спасят? Значи не се опитваха да я убият. *Все пак е нещо*, помисли си тя. Идиотите смятаха да променят начина ѝ на мислене. Тя изпищя и ритна силно по-едрия мъж. Погледът ѝ трескаво се втурна да потърси помощ. Видя няколко души по-надолу на паркинга, гледащи към тях. Някой изкрещя отдалеч на мъжете да я пуснат.

— По дяволите — извика още един мъж вътре от тяхната стая. — Забелязаха ни! — звучеше паникьосан. — Бягайте!

Този, който държеше Ели през кръста, внезапно я пусна. И тримата хукнаха в обратна посока. Тя се задъхваше, усещаше болки от борбата, отпусна се до парапета. Едрият откачен идиот, който я нападна, бе силен. Ели извъртя глава и видя как тримата мъже достигнаха далечния коридор, почти се препънаха в бързината по стълбите, притичаха покрай паркинга и изчезнаха зад сградата. Тя почти се строполи на пътеката, но успя да стегне колене и да остане изправена. Трепереше цялата. Една врата се отвори и Ели се завъртя по посока на шума, очаквайки нова заплаха. Оттам се подаде преbledняла жена с бебе на ръце.

— Да не би да бяха крадци?

Ели се отпусна.

— Не.

— Полицията е на път — извика един мъж от паркинга. — Добре ли сте?

Ели трябваше да прочисти гърлото си.

— Добре съм. Благодаря!

Съзря на земята книжната торба, която бе изпуснала. Сграбчвайки парапета, наведе се да я вдигне и трепна от болка в кръста, причинена от движението. Изруга под нос, надяваше се идиотът да не ѝ е направил синини от дърпането по време на борбата и залитна назад към стълбите. Седна трудно и стрелна с поглед хората, вторачени в нея. Забеляза тълпата, събрала се да я зяпа. Сърцето ѝ все още блъскаше от страшното изпитание, но вече бе в безопасност и гладна. Бръкна в торбата. Можеше да яде, докато чакаше полицията.

Дъвчейки бургера, Ели завъртя капачката на ароматизираната вода. Радваше се, че не си бе купила сода, защото не би оцеляла при падане. Бръкна с пръсти в задния джоб да извади телефон си. Час, след като напусна Хоумленд, бе оставила съобщение на Джъстис с номера на мобилния си, но секретарката му бе настояла също и за адреса ѝ. Вече не можеше да остане в този мотел, тъй като лудите знаеха къде е отседнала. Натисна бутона за повторно избиране, за да се свърже с офиса на Джъстис. Искеше да открие някого, преди да свърши работното време, а часовникът ѝ показваше минута преди пет.

— Здравейте — каза Ели на жената, която се бе представила, като секретарка на Джъстис. — Мисля, че с вас разговарях преди. Аз съм Ели Брауер. Бях оставила съобщение в кой мотел съм отседнала, в случай че господин Норт иска да се свърже с мен, но се страхувам, че тази информация вече не е актуална. Трябва да сменя мотела. Предполагам, че ще се обадя утре сутринта за новия адрес. Имате номера на мобилния ми телефон, така че можете да ми се обадите по всяко време, нали?

Жената от другия край на линията замълча за момент.

— Защо се налага да сменяте мотела?

— Ъ-ъ... — Ели забеляза полицейската кола на паркинга. — Имах някои проблеми. Обещавам да се обадя сутринта с новия адрес. Сега се налага да вървя. Полицията пристигна и аз трябва да се приготвя бързо, за да имам сигурен ескорт, когато си тръгна оттук.

Фюри крачеше из кабинета си. Ели никога повече нямаше да се върне, нямаше да я види отново, трябваше да се овладее при тази болезнена реалност. Някой почука на вратата. Той пое дълбоко дъх, предаде спокоен израз на лицето си и прочисти гърло.

— Влез.

Брас, негов приятел и отговорник за граfiците на класовете за изучаване на различни видове умения, влезе вътре. Затвори вратата след себе си и се облегна на дървената плоскост.

— Имаме проблем.

— Нещо ново? Какво е този път?

— Някои от човешките охранители са флиртували с нашите жени. А мъжете ни са много покровителствено настроени.

Усмивка изви устните на Фюри.

— Нашите жени могат да се справят с човешките мъже. Все още не съм срещнал човек, който да може да се справи с Видовете, мъже или жени, когато са ядосани — усмивката му угасна. — За тормоз ли става въпрос, или за обикновен флирт?

— За обикновен флирт, но мъжете ни могат да започнат борба срещу тях. Нито една от жените ни не се чувства заплашена и не е подала оплакване. Искане ми се да избегнем конфликта между хората и нас. Ако нашите започнат да удрят само заради едното намигване, това ще предизвика голямо напрежение.

— Ще говоря с тях. Насрочи среща. — Фюри погледна часовника си. — Да кажем, след два часа.

— Звучи добре — усмивката на Брас светна. — Осъзнаваш ли, че всички те приемаме като баща. Даваш ни съвети и раздаваш сурови заплахи, когато се държим лошо. Джъстис играе ролята на наша майка — защитава ни, грижи се за нас, създава уют, за да почувстваме Хоумленд като наш дом.

Фюри вдигна ръка и му показа среден пръст.

— Ето днешния ти урок, синко.

Дрезгав смях изпълни стаята.

— Отказвам, ако това е предложение. Не си мой тип.

— Никой не е — засмя се Фюри. — Жените ни са прекалено умни, за да изберат да се чифтосат с теб.

Брас се отблъсна от вратата и пристъпи няколко крачки навътре, усмивката му се стопи. Присви очи, докато изучаваше Фюри.

— Като говорим за жени, чух, че малката жена, която спаси, е напуснала Хоумленд.

Веселото настроение изчезна. Фюри кимна.

— Директорът я уволни и Джъстис ме помоли да не се намесвам. Исках да пренебрегна заповедта му, да я оставя на работа и да я задържа тук. Видях опасността, на която се подлага заради връзката си с нас, след нападението, от което пострадахме. Джъстис ме накара да разбера, че тя ще има по-добър живот навън, без мен.

— Ако искаш да пренебрегнеш ранга на този надут задник, той ще осъзнае, че сме наясно със силата, която ни дава предимство.

— Така каза и Джъстис. Бях раздвоен, Брас. Не исках тя да си тръгва, но имам отговорности към нашите хора. Разкъсан съм на две. Единственият начин тя да остане тук, е като се противопоставя на директора. А това действие би подкопало плана за нашата общност.

— Теб наистина те е грижа за тази жена? — веждите на Брас се извиха. — Виждал съм я много пъти, доста е различна от нашите жени. Тя е малка.

— Наясно съм с разликата в размерите ни.

— И е човек — намръщи се Брас. — Освен това, е работила за Мерикъл. Без съмнение знам защо го е направила, всички сме информирани, че е работила там под прикритие да събира доказателства. Но също така чух, че си имал личен проблем с нея. Бях в конферентната зала, Фюри. Страхувах се, че ще я убиеш пред пълно помещение с хора.

Фюри рязко седна на ръба на бюрото, скръсти ръце пред гърдите си и въздъхна шумно.

— Нещо се случи между нас и аз се почувствах предаден от нея. Загубих напълно контрол.

— Без майтап. Никога не съм те виждал толкова див. Какво ти направи?

Фюри замълча за миг.

— Тя е тази, за която ти разправях, когато ни освободиха и ни държаха в онзи мотел, докато чакахме да ни преместят тук. Тя е човекът, който влезе в килията ми и уби Якоб.

— Мамка му — промърмори Брас, без повече думи.

— Никога не съм реагирал към някого така силно, както към нея. Аз съм... — Потърси начин да изрази чувствата си. — Обсебен съм от

нея. Когато се усмихне, аз се топя. Искам да слушам гласа ѝ и просто да бъда до нея.

— Мамка му — повтори Брас.

— Искам да я върна. Не мога да бъда с нея, но всяка вечер наблюдавах общезитието и я гледах как общува с нашите жени. Сега дори това не мога да направя. Това... ме съсипва.

Тишината се проточи. Най-накрая Брас проговори:

— Когато поемем управлението на Хоумленд, можеш да я поканиш да се върне. Ти ще отговаряш за контрола по сигурността. Не трябва да се тревожиш как ще реагират хората. Можеш ли да устискаш до тогава?

— Не знам — призна Фюри. — Просто я искам обратно. Искам я близо до мен. — Замълча. — Имам нужда от нейната близост, дори ако не мога да бъда с нея. Всичко, за което мога да мисля, е какво прави в момента, къде е отишла... — гласът му прерасна в ръмжене, — дали човешките мъже се опитват да се докопат до нещо, което е мое.

Брас повдигна вежди.

— Твое?

— Мое — кимна Фюри. — Това чувствам, когато мисля за нея.

— Дръж се. Нашите хора се учат бързо и скоро ще бъдем в състояние напълно да контролираме Хоумленд. Тогава ще можеш да я върнеш обратно. Надявам се, заради теб, тя да приеме предложението ти.

— И аз мисля така. — Фюри се изправи. — Обади се и организирай срещата. Ще говоря с мъжете ни и ще насроча допълнително часове, за да дадем отдушник на гнева им. Голяма част от хората, които са зад тези стени, не са ни врагове.

ГЛАВА 9

Ели приключи с опаковането на багажа си, след като служителят на мотела ѝ беше отворил стаята с помощта на метален лост, за да може да си прибере нещата. Беше доволна, че не успя да разопакова всичко. Изгледа полицаия, който стоеше до вратата и наблюдаваше всяко нейно движение.

— Благодаря ви. Готова съм и вече може да тръгваме. Оценявам загрижеността ви.

Той сви рамене.

— Това ми е работата.

Младата жена взе чантата и куфара си. Полицаят ѝ направи път и затвори вратата след нея. Ели заслиза по стълбите, опитвайки да не забелязва другите гости, които все още бяха отвън и я зяпаха, сякаш бе вечерното им развлечение. Въздъхна. Не ѝ харесваше, че бе станала главен източник за подобно представление пред непознати.

Трепна при вида на думите, изписани върху колата ѝ. Полицаят бе съставил рапорт за щетите, направил няколко снимки и ѝ бе дал карта с входящия номер на рапорта. Той отключи багажника на колата и тя сложи куфара си вътре. Затвори го и се насили да се усмихне, когато мъжът ѝ подаде ключовете.

— Ще приемете ли няколко съвета?

— Разбира се — кимна тя.

Униформеният погледна колата, а после нея.

— Наемете си друг автомобил, а този оставете в гаража на компанията за *коли под наем*, която сте избрала. Градът е малък. Ако тези глупаци са решили да ви тормозят, всичко, което трябва да направят, е да обиколят мотелите, за да ви намерят. А това ще стане доста лесно, след като логото на компания е изписано на колата.

Чудесно, помисли си Ели. Финансовото ѝ състояние щеше да се стопи, докато си намереше друга работа.

— Благодаря ви. Това е чудесен съвет, който смятам да последвам.

— Нямам търпение тези ненормалници да се махнат от района. Откакто се появиха, непрекъснато се получават подобни сигнали. По-голяма част от местните приеха добре новината за Хоумленд и приветстваха с радост горките хора в нашето общество. Изтощително е да имаш военна база за съсед. Като малък, живеех до такава и винаги когато военните имаха почивка, пиеха и предизвикваха безредици в града. Новите видове не правят така. Но сега се появиха тези хора, които протестират за чисто общество. Човек ще си помисли, че няма нищо друго, което биха могли да правят.

Ели му се усмихна с благодарност, напрежението в тялото ѝ сякаш намаля леко. Хубаво бе да чуе, че някой споделя мнението ѝ, след неприятностите, които бе преживяла.

— Да, Новите видове са преживели доста и без тези слабоумни расисти.

— Известно време ще карам след вас, за да съм сигурен, че никой не ви следва.

— Благодаря.

Ели тръгна към шофьорското място, но спря, когато огромен черен джип навлезе в паркинга. Замръзна, докато го гледаше. Изглеждаше като тези, които използваша в Хоумленд, с черни непрозрачни стъкла. Спря точно зад колата на Ели. Тя се напрегна, полицаят до нея посегна с една ръка към оръжието си, а с другата към радиостанцията.

Предната врата на джипа се отвори. Ели се вгледа предпазливо в мъжа, който заобиколи предна част на автомобила. Носеше официален костюм и тъмни очила. Спря и се обърна към пазителя на реда, а след това вниманието му се насочи към нея. Разпери ръце встрани с отворени длани, за да покаже, че не носи оръжие.

— Госпожо Брауер? Казвам се Дийн Хоскинс. Изпраща ме господин Фюри. Обадили сте се в офиса на господин Норт и там са останали с впечатлението, че с вас се е случило нещо.

Фюри, помисли си Ели и се успокои.

— Всичко е наред — увери тя полицая.

Дийн Хоскинс отпусна ръце, след като униформеният мъж махна ръка от пистолета си. Хоскинс посегна и свали слънчевите си очила, разкривайки приятно лице с наситено зелени очи.

— Господин Фюри ме помоли да взема вас и багажа ви и да ви предам едно съобщение, което нямам представа какво означава, но той ме увери, че ще го разберете. Помоли ме да ви кажа, че след като ви е спасил живота, сте му длъжница. Иска да ме придружите обратно в Хоумленд, за да разговаряте с него. Щеше да дойде лично, но заради сложната ситуация извън Хоумленд, нямаше да е добре за него да напуска охраняваната територия.

Без *майтан*, помисли си Ели. Фюри желаше да говори с нея. Зачуди се какво ли искаше да обсъждат. Може би съжаляваше, че не ѝ бе казал сбогом или да заяви, че ѝ е простил за това, което му бе причинила. Разбира се, съществуваше вероятността просто да иска да разбере какво се е случило. Нямаше да храни надежда, само защото той желаше да я види. Но никога не би узнала истината, ако не говореше с него. Кимна на Хоскинс.

Не се съмняваше, че той казва истината. Само Фюри би споменал за това, кой на кого е длъжник.

— Добре.

Мъжът сложи обратно слънчевите очила на лицето си. Ели се обърна към полицая.

— Толкова съм ви благодарна за всичко. Веднага след като срещата ми с господин Фюри приключи, ще си наема нов автомобил.

Младата жена се качи в колата си и изчака господин Хоскинс да направи завой с огромния джип на паркинга. Даде малко назад и потегли след автомобила на Хоумленд. Мразеше погледите, които ѝ хвърляха другите шофьори по пътя и смъртните заплахи, щом протестиращите забелязаха как е изрисувана колата ѝ.

Ужасните думи я притесняваха и унижаваха. Охранителят, който ги пусна да влязат през портата, я изгледа с повдигнати вежди. Ели прокле тихо и едва се въздържа да не му покаже среден пръст. Нямаше друг избор, освен да кара обезобразения си автомобил. Последва огромния джип до главния офис и спря до него в зоната за посетители.

Взе чантата си и излезе от колата. Нямаше намерение да изпуска портфейла си от поглед, след като веднъж бе изгонена от Хоумленд. Искаше да има избор, ако я принудеха да напусне без колата си. Дийн Хоскинс огледа автомобила ѝ намръщен.

— Това ли е проблемът, с който сте се сблъскали?

— Една част от него. Изглежда има няколко идиоти, които смятат, че мозъкът ми е промит и се опитаха да ме спасят. Само Бог знае, какво щяха да ми сторят, ако бяха успели да ме отвлекат. — Поклати глава. — Някои от тях са абсолютни ненормалници.

Фюри обикаляше стаята. Джъстис го наблюдаваше отблизо, изучавайки всяко негово движение, и това го безпокоеше. Фюри спря и хвърли поглед приятеля си.

— Какво? Тя е имала неприятности. Споменала е на секретарката ти, че полицията ще я ескортира оттам. Има ли проблем, че изпратих Дийн да я доведе? Той работи за нас. С какво ни помагат хората, ако не правят нищо по този въпрос?

— Не оспорвам причините, поради които си постъпил така. Вярвах, че Ели ще бъде в безопасност в нейния свят и чистосърдечно ще признае, че съм сгрешил, ако е имала неприятности толкова скоро. Просто се чудя дали ще избухнеш, когато пристигне. Изглеждаш така, сякаш ще изгубиш напълно самоконтрол.

Фюри изръмжа, борейки се с яростта си. Погледът му срещна притеснените очи на Джъстис.

— Всички защитнически инстинкти в мен се борят да излязат наяве. Първото ми желание бе да скоча в джипа и да я намеря. Но след като изпратих Дийн, си възвърнах контрола.

— Това е добре — Джъстис се приближи, — щом означава толкова много за теб, може да я задържиш в Хоумленд. По някакъв начин ще изглежда нещата с директора, но ако не проработи, ще му заповядам да ѝ позволи да остане. Предвид обстоятелствата, може и да не заподозре, че съм взел решение, без да се съобразя с него. Много е параноичен по отношение на огромната сила, с която разполагаме, и има намерение да запази абсолютен контрол над Хоумленд. Държи се като задник и ни третира сякаш сме деца, но истината е, че той работи за нас. Мисля, че има свободна квартира в зоната за посетители. Ще се обадя, за да съм сигурен.

— И директорът да предприеме отново нещо зад гърбовете ни? — присви очи Фюри. — Аз отговарям за сигурността. Няма да позволя Ели да ми се изплъзне от погледа.

Джъстис зяпна.

— Къде ще я настаним тогава?

— Аз имам две спални. Тя ще бъде в безопасност в моята къща. Никой няма да бъде достатъчно глупав да проникне там и да я нападне, ще я охранявам.

— Искаш да кажеш ще я защитаваш.

— Едно и също е.

— Това е лоша идея — сви рамене Джъстис, — но ти отговаряш. Имам си достатъчно други грижи, докато се опитвам да разбера бизнес отношенията в ръководството на Хоумленд — как да плащам за всичко и откъде да намеря повече приходи, които да използвам, след като сами поемем управлението. Докато президентът е щедър, ще можем да плащаме огромните суми за въвеждането на всички допълнителни мерки, от които се нуждаем след нападението. Не забравяй, че на сутринта имаш среща с архитекта. Искам внимателно да прегледаш плановете и да вземеш решение относно окончателното предложение, за да предотвратим второ проникване през главната порта.

— Ще бъда там.

Джъстис се приближи до Фюри, хвана го за рамото и се вгледа в очите му.

— Знам, че ще свършиш добре работата си. Притеснявам се повече за емоционалното ти състояние, що се отнася до тази жена. Това е единствената пукнатина в бронята ти, която някога съм виждал. Емоциите могат да изиграят лоша шега на нашите хора.

— Мога да разгранича отговорностите си към нашия народ от личните.

— Знам, че можеш. — Джъстис го пусна. — Късмет с твоята жена. — Устните му се разтеглиха в усмивка. — Не ти завиждам. Разбира се, човешките жени сигурно се опитомяват по-лесно от нашите.

— Не точно — изсумтя Фюри. — Тя е много трудна за разбиране, особено след като принадлежим на два различни свята. — Поколеба се малко. — Чувствам ярост при мисълта, че може да бъде наранена.

— Опитай се да я държиш под контрол. Те започват да говорят бързо, щом започнем да ръмжим и покажем зъби — засмя се Джъстис и тръгна.

Фюри изръмжа тихо. Щеше да се опита да разбере какво е станало с Ели, без да показва колко е ядосан. Дийн се бе обадил да му каже, че я води в Хоумленд, но отказа да му обясни какво се е случило с нея. Значи тя не бе пострадала, щом можеше да шофира, а това бе всичко, което имаше значение за него. Излезе от офиса и се насочи към паркинга. Искеше да бъде там, когато тя пристигнеше, но Джъстис го бе задържал.

— Те какво?

Дълбокият глас зад Ели я стресна. Обърна се и изпусна чантата си. Фюри бе застанал зад нея, без да го усети. Беше се приближил безшумно, без да издаде звук, който да я предупреди за приближаването му. Хвана се за гърдите и погледна към него.

— Не се промъквай така. Нямах представа, че си тук. За малко да получа сърдечен удар — каза и отпусна ръце.

Фюри пристъпи по-близо.

— Някой се е опитал да те отвлече? — Наведе се, вдигна чантата ѝ и я подаде. — Как?

Препускащото сърце на Ели започна да забавя ритъм.

— Предполагам, че някои от протестиращите са ме проследили до мотела и са наели стая, точно до моята. Чакаха ме, за да ме нападнат, след като отидох да си взема нещо за ядене. Бяха трима, единият от тях се хвърли напред и ме сграбчи. За щастие, имаше хора наоколо, които се развикаха и те избягаха.

Яростта по лицето на Фюри отговаряше на името му. *Име, което му подхожда напълно*, реши Ели. Продължи да я наблюдава мълчаливо, но изведнъж изръмжа тихо. Кучешките му зъби се показаха от леко разтворените му устни. Тя отстъпи назад, стресната от яростта му. *Какво съм направила? Не беше моя вината.* Той изглеждаше така, все едно искаше да разкъса гърлото ѝ.

— Там отвън не си в безопасност — сурово отбеляза Фюри. — Отсега нататък ще стоиш тук. Не смей да ми се противопоставяш.

Дийн Хоскинс прочисти гърло и извади телефона си.

— Ще се обадя в офиса, за да сме сигурни, че има свободна квартира.

— Затвори — настоя Фюри, — тя ще остане при мен.

Ели отвори уста, докато се опитваше да намери смисъл в предложението му.

— С теб? — ахна насреща му.

Той пристъпи още една крачка към нея.

— Изглежда знаеш как да се забъркваш в неприятности, скъпа. Или може би те знаят как да те намерят. Оставаш с мен, имам стая за гости. Така ще мога да те държа под око.

Тя видя как Фюри обърна глава и насочи вниманието си към колата ѝ. Обиколи я бавно, изучавайки всяка нанесена щета, и спря, когато застана отново пред нея. Хвана я за ръката и я стисна здраво с топлите си и нежни пръсти.

— Да тръгваме. Къщата ми не е далеч, така че може да отидем и пеша. Ще наредя на някой да вземе нещата ти от *това* и да оправят пораженията, които са нанесени.

— Но куфарът ми... — опита да протестира Ели.

— Не сега — изръмжа той и дръпна рязко ръката ѝ, карайки я да се раздвижи.

Младият мъж я притегли до себе си, оставяйки я без избор, освен да го последва. Тя забеляза безпокойството, изписано по лицето на Дийн. Не искаше да прави сцена или да предизвиква неприятности на Фюри. Осъзнаваше, че поради някаква причина той се опитва да я защитава и ненавиждаше идеята да напусне Хоумленд, повече отколкото да остане в неговата къща.

— Благодаря, че дойдохте да ме вземете — извика тя към Хоскинс.

— Няма проблем — смотолевя той.

Ели погледна към красивия, но мрачен профил на Фюри, като подтичваше до него, докато дългите му крака скъсяваха разстоянието до къщата му. Той все още стискаше чантата ѝ в юмука си. Хвърли притеснен поглед към нея, надявайки се, че нищо няма да се смачка от силната му хватка. Младата жена не посмя да протестира по целия път до дома му. Пред входната врата той свали ръка от Ели, бръкна в джоба и използва картата си за достъп, за да я отключи. Тъмният му поглед се впи в нея.

— Вътре, веднага!

Тя се поколеба.

— Защо си ми толкова ядосан?

— Не съм — изръмжа той, — влизай вътре.

Ели прекрачи прага и влезе в затъмненото помещение, хвърляйки поглед наоколо, за да огледа стаята. Вратата зад нея се тресна силно. Обърна се към Фюри. Той се облегна на дървената плоскост и захвърли чантата ѝ на пода. Тя трепна, надяваше се, че мобилният ѝ телефон е оцелял от силния удар. Вниманието ѝ се насочи отново към мъжа пред нея и видя, че тъмният му наситен поглед я наблюдава. Острите му зъби отново се показаха от разтворените му устни.

— За някой, който не ми е бесен — тихо промърмори тя, — създаваш впечатление за точно обратното. Може ли поне — вдигна ръка към устата му — да прибереш кучешките си зъби?

Той изръмжа. Ели отстъпи назад.

— Добре. Не го прави. Само че когато показваш зъби и гледаш яростно, създаваш впечатление у хората, е... поне у мен, че си ми бесен за нещо. — Пое си дъх. — А ръмженето... — сви рамене — ме кара да си мисля, че си обезумял.

— Ядосан съм — озъби се той.

— Какво съм направила? — попита тя и отстъпи още една крачка назад.

— Нищо. Яростта ми не е насочена към теб. Ти бе уволнена за това, че ме защити. Беше изхвърлена навън, в твоя свят, и заради нас бе набеязана за мишена.

— Добре — отпусна се тя, леко развълнувана, че не е причината за яростта му, — работех в Хоумленд, знаех, че няма да стана приятелка с тесногръдите хора, когато започнах работа. Ако бях съгласна с тези глупаци, нямаше да бъда изобщо тук, а те са наясно, че симпатизирам на Новите видове. Просто това е животът, съществуват такива глупаци. Всеки може да има врагове, които го мразят.

— Но никой не те мрази, за това от къде произлизаш.

— Родена съм в Калифорния — усмихна се тя, — преди семейството ми да се премести в Охайо, където се събират половината особняци и откачалки, родени в Америка.

— Колко голяма привърженичка си на Новите видове? — премигна Фюри.

Тя се зачуди дали с въпроса си, той не се опитва да разбере дали тайно не е против народа му.

— Ако питаш дали съм предубедена — не съм. Щом чух за Мерикъл Индъстрис и за опитите, които провеждат, по-точно обектите, които използват, бях възмутена. Инстинктивно се съгласих да помогна за изобличаването им. Ужасяваше ме мисълта, че по някакъв начин мога да бъда част от толкова жестока компания. — Спря за момент. — Новите видове, за мен са хора, идиот такъв, точно като всички останали. Имате право на всичко, което хората вършат. Това ли имаш предвид? Ненавиждам дори когато се прави разлика.

Той се отблъсна от вратата и пристъпи към нея.

— Не си ли чула за последните нападки срещу нас? Страхуват се, че ще започнем да се срещаме с човешките същества? Какво мислиш по този въпрос?

— Не разбра ли, когато казах, че според мен сте точно като хората? Имате същите права да се срещате и да бъдете с някой, каквито имам и аз.

Той кимна.

— Ще се съгласиш ли да се срещаш с един от моите мъже? Слейд е доста впечатлен от теб.

Слейд? Ели примигна, спомняйки си за мъжа, който ѝ спаси задника при портата. Изненада се, че е привлечен от нея.

— Не го познавам. — Не можеше да измисли нищо друго, което да каже.

— Срещна го тази сутрин.

— Добре, знам кой е той, но лично не го познавам. Не знам дали ще ми хареса да прекарам известно време с него, или не. — Наблюдаваше Фюри достатъчно отблизо, за да забележи гнева му. Не, не успяваше да разбере този мъж. — Предполагам, че бих могла. Не виждам защо не. Не съм мислила по този въпрос.

— Нашите видове не са съвсем съвместими. — Фюри направи още една крачка към нея.

Ели отстъпи назад. Той продължи да пристъпва, а тя — да отстъпва. Почувства се така, сякаш я преследва. От него се излъчваше гняв, който я караше да мисли, че идването ѝ в дома му, бе грешка. *Още ли е ядосан за това, което стана в лабораторията за тестване? Още ли иска да ме накаже?* Ели му бе простила, а той влоши нещата. Тя не го ужасяваше и не го бе душила, нито го бе отвлякла от парка, за да го завърже за леглото.

— Защо ме притискаш към стената? — Погледна назад, оставаха ѝ още няколко крачки и нямаше накъде повече да отстъпва. Вдигна очи отново към Фюри. — Ще спреш ли? Започваш да ме плашиш.

— Щеше ли да се страхуваш от мен, ако бях Дарън Антонио, или друг мъж? Човек?

Тя се намръщи.

— Ако някой ми е ядосан и се приближава към мен — да, ще се изплаша. Би ли спрял, ако обичаш?

— Забелязах, че не отрече, когато казах, че видовете ни са несъвместими — продължи напред той.

Младата жена направи още една крачка и се удари в стената. Нямаше къде да отстъпва повече.

— Какво искаш да кажа? Не знам какво друго бих могла да сторя. Знам, че по-голямата част от ДНК-то в кръвта ти е човешка, не разбирам значението на въпроса ти. И двамата сме хора.

— Прекарах по-голяма част от живота си в лаборатория. — Постави ръце на стената, обграждайки Ели от двете страни. Прикова я между гърдите си и стената, без да я докосва.

— Предполагам. — Не можеше да отмести поглед от привлекателното му лице, толкова близо до нейното. Вдиша уникалната му мъжка миризма, като се стараше да не го докосва.

— С нас постоянно извършваха тестове и експерименти — изръмжа той. — Все още изучаваме телата си и какво са ни причинили, дори не сме достатъчно хора, за да изпаднем в заблуда, че можем наистина да бъдем такива. Притежаваме прекалено много отличителни черти, характерни за животните. Можеш да забележиш някои от тях по лицата ни, но също така има вътрешни, които се пренасят чрез ДНК-то. Страхувам се, че ако узнаеш колко малко човешко има в мен, ще се ужасиш. — Спря за момент. — Повечето хора биха се изплашили, щом осъзнаят какво крием, с надеждата да заживеем съвместно. Искаме да живеем в мир, надяваме се да ни приемат, а групите, които се събират отпред да протестираат, да ни оставят на мира.

Ели го погледна с любопитство.

— Какви отличителни белези на животни имаш в себе си? — *Във всеки случай, не е ръмженето. Често го прави или може би си го позволява само към мен.*

Той се поколеба.

— Просто не съм напълно човек. Няма да изпадам в подробности. Различаваме се от хората. Нямаме родители, но дори и да имахме, никога нямаше да ги видим. Тези файлове не бяха възстановени, което ни навежда на мисълта, че са унищожени. Детството ни бе доста различно. Така че общото между нас е много малко.

— Какво бе детството ти?

— Спомням си, че бях изплашен и заключен — стисна челюсти той. — Тъмнината, която ме ужасяваше, и след това болката. Те ме събличаха и забиваха всички онези проклети игли. Спомням си — изсъска, — че болката и ужасът бяха единствената ми компания.

Сълзи изпълниха очите на Ели. Без да се замисля сложи ръка на рамото му.

— Толкова съжалявам. — Искаше да го успокои.

Младият мъж затвори очи, пое си няколко пъти дълбоко въздух и след това ги отвори отново.

— Те ме промениха. Спомням си шока, когато млечните ми зъби паднаха и на тяхно място се повиха нови — по-дълги и по-остри. Нямах огледало, но можех да почувствам разликата. Усещах лицето си, знаех, че не приличам на техниците или докторите. До времето, когато стигнах пубертета, вече бях развил мускулатура, защото те ме тъпчеха с медикаменти, за да променят тялото ми. Знаех, че нещо не е наред, тялото ми се променяше, а те не спираха да ми дават лекарства, в стремежа си да ускорят процеса.

— Толкова съжалявам, Фюри. — Ръката ѝ се движеше леко нагоре-надолу, разтривайки рамото му. — Това, което са правили, е било толкова лошо.

— Знам. Не може да ме успокои мисълта, че са създавали лекарства, за да помагат на болните хора, след като ме преследва живот, изпълнен с болезнени спомени. Сега съществуват групи от хора, които ме искат мъртъв, само защото някой ме е захвърлил в ада още като дете и ме е принудил да търпя този кошмар. Ние страдахме за доброто на хората и за да може Мерикъл да прави пари. — Прочисти гърлото си. — Уморен съм да гледам живота от страни, да бъда различен — грубо продължи той. — Наясно съм, че нещо ме прави уникален. Всичко, което знам, е, че някой ще погледне към мен, ще

види зъбите и лицето ми, ще забележи разликите в тялото ми и аз ще започна да обръщам внимание на всяка дума, която каже. С времето имах възможността да разбера какво са сторили с нас и защо. Чувствах се толкова самотен, виждах само човешки същества, докато... — стисна силно устни.

— Не те обвинявам, че мразиш всички от Мерикул. Не те ли успокоява поне малко мисълта, че все пак са успели да създадат нещо, с което да помогнат на болните хора?

— Не — изсъска той, — може би, не знам. Мразя това, което ни причиниха.

— Аз също. Но, моля те, продължи нататък историята си. Недей да спираш.

Тъмните му очи се присвиха и се впиха в нея. Прочисти пак гърлото си.

— Докато един ден не докараха жена в килията ми. Тя беше от Новите видове. Тогава за първи път в живота си видях някой, който да изглежда подобно на мен. Искаха да разберат можем ли да се размножаваме. — Погледът му се заби в стената до нея и остана там. — Понякога ни принуждаваха да бъдем заедно, но никога не се получаваше. Не можехме да създадем деца. — Стисна челюсти и погледна към нея. — Радвам се за това. Не искахме да успеят да създадат нов живот — в ада, в който живеехме.

Ели прехапа устни, а ръката ѝ замръзна.

— Чух нещо подобно от жените — призна тя, — не е честно това, което са ти причинили. Било е грешно и изключително лошо да постъпват така, Фюри. Наричам такива хора глупаци без грам интелигентност и състрадание.

Фюри се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Страхуваш ли се от мен, Ели?

Тя се поколеба.

— Плашиш ме, когато си ядосан. Ако трябва да бъда честна, бих се страхувала независимо дали в кръвта ти има животинска ДНК, или не. Ти си огромен.

Напрежението в тялото му се отпусна леко.

— Не исках да те нараня в леглото, когато те одрасках със зъбите си и те разкъравих.

Младата жена не очакваше, че ще каже това. Издиша въздуха, който съдържаше. Сърцето ѝ препускаше и тя се насили да се успокои. Фюри мълчаливо я наблюдаваше.

— Вярвам ти.

— Не смятам, че бих те наранил, ако не беше това, което ми сториха. Нямах да имам остри зъби.

Ели не знаеше какво да каже. Преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Призна, че привличането, което винаги е чувствала към Фюри, още от първия път, когато го видя, бе силно. Много пъти през нощите бе мислила, какво бе сторил с нея в леглото. Умът ѝ се изпълваше с еротични мисли, докато сънуваше. Всичко бе фантастично до момента, в който той се бе отдръпнал и Джъстис бе нахлул в стаята.

— Благодаря на Господ, че не направих с теб нещата, които исках да направя.

Внезапно тялото ѝ се изпълни с топлина.

— Какво...? — Трябваше да преглътне, гласът ѝ се губеше. — Какво искаше да направиш? — шепнешком попита тя.

В очите му блеснаха емоции, които тя не можеше точно да определи.

— Тогавя наистина щях да те изплаша. Сексуално, в някои неща не сме напълно съвместими.

Ели зяпна. Отвори уста, за да го попита какво иска да каже. Но внезапно той се отблъсна от стената и ѝ обърна гръб. Отдалечи се на няколко метра.

— Твоята стая е първата врата отдясно, надолу по коридора. Чувствай се като у дома си. Ще се обадя в офиса да ти осигурят временна карта за достъп, но дотогава е по-добре да останеш вътре. Ще видя дали багажът ти вече е пристигнал. Ако си гладна, има огромно количество храна в кухнята — излезе през входната врата и я тресна след себе си.

Ели се облегна на стената, загледана във вратата, през която беше изчезнал. *Какво е искал да стори с мен онази вечер?* Затвори очи и обгърна тялото си с ръце. *Защо изведнъж изгарям от желание да узная? По дяволите!*

Фюри напусна къщата, преди да се превърне в пълен глупак и да сграбчи Ели, да зарови нос в шията ѝ и да вдиша невероятния ѝ аромат. Нуждата да я прегърне, да сложи ръцете си върху нея и да я привлече към себе си бе толкова силна, че чак го болеше.

Съжали, че ѝ каза за сексуалната им несъвместимост. Беше го направил само за да я шокира. Тя бе прекалено близо, бяха сами и той желаше да направи хиляди неща с нея. Точно заради това побърза да се отдалечи и да остави разстояние между тях.

Фокусира се върху гнева си. Ели можеше да бъде отвлечена, защото бе работела за Новите видове, а това го вбесяваше. Беше я грижа за неговия народ, бе рискувала живота си да ги спаси. Първо, когато бе работила под прикритие в лабораторията за изследване и отново, когато бе защитила жените им при нападението. Бе останала сама и се бе изправила пред тези престъпници само за да активира стоманените врати, осигуряващи безопасност на жените от Новите видове.

Това щеше да бъде първото нещо, което смяташе да промени. Хората се бяха провалили при проектирането на женското общежитие, като не бяха инсталирали подсилващи врати на първия етаж, подобно на тези на по-горните. Контролният панел също трябваше да се инсталира там, където можеше да се активира безопасно.

Очите ѝ го преследваха, толкова сини и красиви. Можеше да се взира в тях по цял ден, без да почувства умора. Пръстите го боляха от желание да докоснат нежната и светла кожа, след което да се заровят в русите ѝ къдрици. Гласът ѝ звучеше като чист мед в ушите му — нежен и леко дрезгав. Ако знаеше, че може да устои на желанието си да я докосне, щеше да остане и да измъкне още лична информация от нея. Искеше да научи всичко за Ели, но нуждата да бъде близо до нея бе станала прекалено силна.

Сега, след като се бе върнала и щеше да остане да живее при него, нямаше намерение да я изпуска. Можеше едновременно да я задържи и да се грижи за народа си. Нямаше да предаде Джъстис, като пренебрегне отговорностите си, но щом се прибереше у дома, Ели щеше да го посрещне. Устните му се разтеглиха в усмивка.

Тя бе в къщата му. Увеличи темпото, с което се движеше. Колкото по-бързо свършеше със задълженията си, толкова по-скоро

щеше да я види отново. Просто трябваше да внимава, да не прибързва и да избягва темата да живеят отделно. Можеше да бъде търпелив.

Не беше най-доброто му качество, но заради нея щеше да се научи.

ГЛАВА 10

Ели се усмихна на Брийз.

— Толкова се радвам, че дойде да ме видиш. Много ми липсват всички. Искях да ви посетя в общежитието, но Фюри каза, че не е много добра идея. — Погледна към всекидневната. — Сега съм затворена тук. — Вниманието ѝ се насочи отново към Брийз. — Направо ме спасяваш да не полудея. Тук съм от три дни, но той никъде не ме пуска да излизам.

Брийз отвърна на усмивката ѝ.

— Знаеш ли колко трудно ми бе да го убедя да ме пусне да те видя? Искях да доведа още жени, но той ми отказа. — Огледа Ели и наклони леко глава. — Сигурно наистина е загрижен за безопасността ти.

Ели сви рамене.

— Защо? Онези ненормални идиоти, с развети плакати пред портата, не могат да ме наранят, докато съм вътре в Хоумленд.

Нещо странно се появи в очите на Брийз, но Ели успя да го види. Седна на дивана и скръсти ръце.

— Какво пропускам?

Брийз се поколеба.

— Носят се слухове.

— Какви?

— Знам, че не са истина. Не подушвам миризмата на Фюри да се носи от теб, освен лекия аромат, който се долавя, когато двама души живеят заедно. Откакто те настави в дома си, някои хора предполагат, че ти и Фюри се чифтосват.

— Чифтосваме? — повдигна вежди Ели. — Искаш да кажеш, че клюкарите мислят, че ние го правим?

— Да. Това е точната дума — правим — ухили се Брийз.

— Но това не е вярно. Просто си говорим и после той ме отбягва все едно съм чума.

— Чума? Да не би това да е член на фанатична религиозна групировка?

— Не, смъртоносна болест е — засмя се Ели.

— Оу — намръщи се Брийз, — все още учим думи в часовете по английски, които не сме използвали в лабораториите. А тази не съм я чувала. Вярно ли е, че... двамата с Фюри се чифтосвате... тъм... го правите? — коригира се тя. — Тези слухове не се харесват на всеки. Имаше известни проблеми с хората, които работят в Хоумленд. Фюри се страхува за теб.

— Чул е за глупостите, които се говорят за нас?

Брийз кимна.

— Всички разбраха. — Погледът ѝ се насочи към екрана във всекидневната. — Телевизорът да не е счупен?

— Телевизорът? — ахна Ели. — Дават го по новините?

— Да. Някои от служителите са разбрали и са казали на... как точно се наричаха? Медийни хищници? Не знаят името ти, но разпространяват, че мъж от Новите видове живее с жена от човешки произход.

По дяволите, напрегна се Ели.

— Ето защо Фюри не ме пусна навън, когато споменах, че искам да изляза от Хоумленд да си търся работа. Все пак, колко време още мога да живея в стаята му за гости и да лентяйствам?

— Лентяйстваш? Какво значи това?

Ели се усмихна.

— Това означава да живееш с някого и използваш нещата, за които той е работил. Това не е хубаво. Трудно е за обяснение. Може да се каже, че съм нещо като бреме в живота му.

— Но как? Нали Фюри има стая, която може да използваш.

Ели опита да намери по-подходящи думи, за да обясни значението.

— Да. Така е, но обикновено човек не живее с някого, ако не са двойка. Тогава е напълно нормално да споделят общ дом. Но ако не са, то тогава и двамата би трябвало да работят, да си помагат, да бъдат равни. Аз не съм нито негова приятелка, нито партньорка. Той ми осигурява дом и храна, а аз не му давам нищо в замяна. Просто лентяйствам.

— Мисля, че разбирам — засмя се Брийз — и не си лентяйка. За щастие, той не знае какво значи това, следователно не може да бъдеш нещо, което не съществува за него.

— Тук вече ме хвана — усмихна се Ели.

— Според мен, трябва да спиш с Фюри. Ще се почувстваш по-добре. Така ще му дадеш нещо в замяна, за да не лентяйстваш.

Ели зяпна. Радваше се, че не отпи от содата, която държеше, иначе щеше да се задави.

— Ъм... не трябва да лягаш с някой, ако не изпитваш нищо или нямаш връзка с него. Ако правиш секс за храна, пари или покрив над главата си, се нарича проституция. Това е лошо.

— Твоят свят е прекалено сложен.

— Да — съгласи се Ели, като отпи от содата, — така е.

— Все пак, още съм на мнение, че трябва да спиш с Фюри. Той те харесва, ти него — също. Той е много мъжествен и привлекателен. Всички мислим, че трябва да сте заедно, ако се привличате сексуално. Разговаряли сме на тази тема.

Ели остави напитката си.

— Разговаряли сте за секс?

— Разбира се. Преди време няхаме избор. Принуждаваха ни да спим с тези, които те ни избираха. Постоянно провеждаме срещи, на които обсъждаме различни теми. Сексът е една от тях. Можем да го правим с всеки, към когото изпитваме желание, стига и той да ни отвръща със същото.

Ели вдигна ръка, за да прикрие усмивката си.

— Правилно.

— Така си и мислихме. Дори обсъдихме вас, след като слуховете плъзнаха.

— Фюри и аз сме станали тема на разговор? — шокирано попита Ели, изчервявайки се.

Боже мой! НСО обсъждат дали аз и Фюри спим заедно?

— Не обсъждахме точно вас двамата, а въпросът дали е възможно да правим секс с хората.

— О — въздъхна облекчено Ели. *Слава богу!* — Как мина?

Брийз сви рамене.

— Не знаем дали ще проработи. Гледали сме дискове, на които хората правят секс, но ние го правим по различен начин.

Ели опита да прикрие усмивката си.

— Гледали сте порно, така ли? Порното е видео, на което е записано как двама души правят секс.

— Да — отвърна Брийз, — точно това гледахме.

— Ами... — Ели погледна приятелката си — тези дискове са един вид... — Не можеше да намери подходящите думи. — Добре, те не са... ами не са наистина... — Въздъхна. — Аз не правя секс по този начин.

— Така ли? Какво е различното?

Откъде да започна? Толкова е неудобно, но нали съм тук, за да им помагам. Изрита обувките си и подвиг крака под себе си.

— Да започнем с начина, по който говорят. Аз никога не говоря така и бих се обидила, ако някой мъж започне да ми говори по този начин.

— Да обиждаш жената с лоши думи и да настояваш за полов контакт, въпреки че тя не го желае.

— Да, точно така.

— Според нас е някак шокиращо. Някои смятат, че е направо грубо.

— Ами, да. Действително, ако някой мъж каже нещо подобно на една жена... е, ще получи шамар, а дори и по-лошо.

— Ясно. Какво друго е различно?

Ели сви рамене.

— Не знам какво точно сте гледали. Повечето хора не правят секс с няколко партньори наведнъж, например. По принцип ние сме моногамни.

— Значи не е задължително да поканя друга жена в леглото, ако искам да спя с някой човек, или да правя секс с двама мъже едновременно? Заради това бях решила никога да не докосна човек. Ние не обичаме да споделяме партньорите си. Според мен увереният мъж е способен сам да достави удоволствие на жената и без помощта на приятел.

— Не! — ахна Ели. — Спрете да гледате тези филми. Гледайте любовни истории. Порнофилмите са... ами, те са просто... — Въздъхна леко. — Кажете им да спрат да ги гледат и да забравят какво са видели. Моля те. Това са актьори и актриси, на които им е платено да правят секс пред камера. Даден им е сценарий, който е написан.

Разбираш ли? Те са направени за развлечение, а не като *съветник* за секс, освен ако не искаш да видиш как нещо се прави, без в действителност да се случва.

— Добре.

— Каква е твоята представа за секса? Сигурно трябва да започнем оттам. Може би разбиранията ни се застъпват — попита Ели.

— Добре, на нас ни харесва да се целуваме. Обичаме да се целуваме. Това е ново за нас, но бързо наваксваме, след като ни освободиха. Обичаме да докосваме. Говорим нежни, ласкави думи и ръмжим, за да покажем колко сме възбудени. Така добре ли е?

— Идеално — съгласи се Ели. Ръмженето... го пропусна леко покрай ушите си.

— Борим се за надмощие и който победи решава в каква поза ще го правим. Мъжете обикновено печелят, освен ако не са изморени или твърде слаби от нараняванията си.

— Ъм... — мислите на Ели се изпариха от шокиращото разкритие.

Брийз млъкна.

— Твърде различно ли е?

— Обясни какво значи „борим се за надмощие“.

— Ами така, както го чуваш — премигна Брийз.

— Като борба?

— Почти — кимна тя.

— Добре, но обикновено ние, хората, не се наслаждаваме някой да ни причинява болка по време на секс. Знаеш това, нали?

— Ясно, ще го разкажа на останалите. Значи без боренето?

— Бих пропуснала тази част. Сигурна съм, че на някои хора би им харесало, но не е нещо, което би искала да опиташ.

— Тогава кой решава коя поза ще използвате?

Кой наистина, замисли се Ели.

— Обсъждаме въпроса и взимаме единодушно решение. Понякога сменяме позите.

— Сменяте позите? Би ли обяснила.

Младата жена се поколеба.

— Ами, нека да кажем, че аз съм отгоре върху мъжа, а след известно време той може да се извърти и да си сменим местата. Това достатъчно ясно ли е?

— Да — кимна Брийз, — ние не правим така. Започваме с една поза и завършваме с нея. Защо искаш ти да си отгоре? Кой мъж ще иска да лежи просто така? Не засяга ли гордостта му, като доминираш?

Очите на Ели се разшириха.

— Това е... — *По дяволите. Радвам се, че нямам деца, ако това са разговорите, с които трябва да се справям.* Нямаше подходящ отговор на този въпрос, а Брийз чакаше. — Тук не става въпрос за надмощие. А за удоволствие. Била ли си някога отгоре по време на секс?

Брийз изглеждаше ужасена от въпроса.

— Не. Винаги съм отказвала да спя с мъж, когато е бил безпомощен и завързан. Дори когато техниците ме заплашваха с наказание, не го правех. По-скоро бих се оставила да ме пребият, отколкото да нараня гордостта му.

— О, боже! Хората не мислят по този начин. Един мъж ще се възбуди много повече, ако дадена жена направи това с него.

— Хмм, нашите мъже няма да го харесат. Ще се ядосат. Фюри ще се почувства обиден, ако го помолиш да легне гол под теб. Мъжете ни са много доминиращи.

Ели не знаеше как да отговори на това. Кимна.

— Не бих го молила за това.

— Добре. Ще го нараниш много. Мъжете ни по-скоро биха умрели, отколкото да легнат покорни.

В съзнанието ѝ изникна споменът за Фюри, прикован неподвижно към пода, и Якоб, решен да го изнасили. Никога нямаше да забрави тази картина или ужаса, който изпита от този кошмар. *Боже, помисли си тя и обгърна тялото си с ръце.*

— Ели? Студено ли ти е?

— Добре съм. И така, коя позиция предпочитате при секса?

— Харесва ни да сме с лице към мъжа, да го гледаме в очите, но нашите мъже предпочитат да са зад нас. Именно за това спорим — поколеба се, — малко съм шокирана, че Фюри е предпочел да проникне в теб, когато си била с лице към него. Сигурно е бързал, иначе е щял да се чифтоса с теб отзад. Така предпочитат мъжете ни.

Картината на това, което описа Брийз, изникна в съзнанието на Ели. Фюри — гол, приковал голото ѝ тяло под неговото, а ръцете му

обхванали талията ѝ, докато прониква в нея отзад. *Леле. Чифтосване.*
Прехапа устни.

— А ако жената не иска да се чифтосва?

— Нашите мъже не ни принуждават да правим секс, ако не изпитваме никакво желание към тях.

— Имам предвид, да правите секс, но не в тази поза?

Брийз се усмихна широко, разкривайки остри зъби.

— Това е най-добрият секс, който някога си правила.

Ели не зададе друг въпрос. Кимна.

— Е, това изяснява много неща, нали?

— Да — съгласи се Брийз, — ще споделя тази информация на следващата ни среща. Благодаря ти, Ели. Каза ми много интересни факти.

— Може ли да не споменавах моето име?

— Да — засмя се Брийз. — Разбирам. Лицето ти е червено. Срамуваш се, когато говориш на тази тема. — Тя стана. — Трябва да тръгвам. Новата отговорничка — изсъска думата, сякаш бе проклетие — настоява да присъстваме на срещите по четири пъти на ден. Тя е кучка.

— Съжалявам.

— Ако не промени скоро държанието си спрямо нас — което гарантирам ти, няма да направи — ще си замине. След няколко дни сме запланували среща, на която ще я обсъдим — усмихна се Брийз. — Все пак крайната дума, дали ще остане, е наша, винаги може да я сменим, ако нещата не потръгнат.

Ели изпрати приятелката си до входната врата и я прегърна. Брийз се засмя. Младата жена въздъхна, когато остана сама. *По дяволите*, бяха се разпространили клюки за двойка, живееща заедно. Ако пресата узнаеше името на Ели, никога повече нямаше да може да излезе от Хоумленд без страх, че някой глупак няма да я тормози или пък нападне.

Погледна бързо към часовника си и тръгна към кухнята. Бе забелязала, че по принцип Фюри се прибира вкъщи около шест часа вечерта, за да смени униформата си. Обличаше се в по-удобни дрехи, задаваше няколко въпроса за това как е минал денят ѝ, след което изчезваше колкото се може по-бързо.

Нямаше представа къде прекарва вечерите. Не стоеше с нея вкъщи. Отвори хладилника, за да вземе пакета пилешки гърди, които бе размразила. Започна да готви, докато мърмореше тихо под нос.

Ароматът на готвено накара стомахът на Фюри да изкъркори, докато влизаше през вратата. Бе пропуснал обяда, понеже събранието се бе проточило. Очевидно Ели знаеше как да готви. Проследи примамващата миризма до малката трапезария. На маса бяха сложени прибори за двама. Обърна се и замръзна, когато я съзря да излиза от кухнята.

Прииска му се да простене при вида на усмивката ѝ. Изглеждаше щастлива, че го вижда. Гладът му за храна моментално бе заменен от желанието му да я докосне. Ароматът ѝ го изкушаваше повече от храната, предизвикваше животното в него и нуждата да я обгърне с ръце почти го завладя, отслабвайки волята му да се противопостави. Желание обхвана цялото му тяло.

Всяка нейна усмивка разтапяше сърцето му, а всяка дума го очароваше. Миналата вечер, когато седяха на дивана, само на няколко сантиметра един от друг, я бе попитал за семейството ѝ. Тъжното изражение на лицето ѝ го накара за първи път в живота си да изпита щастие, че няма майка и баща.

Разказа му за горчивия развод на родителите си и как се е разкъсвала между двамата още от ранна детска възраст. Те не му допаднаха, въпреки че не ги бе виждал досега. Не искаше Ели да се среща с тях, след като тя му сподели, че се опитват непрекъснато да я съберат с бившия ѝ съпруг.

Ако някога имаше щастието да види глупака Джеф, щеше да го пребие. Ели избягваше погледа му, щом бе започнал да разпитва за брака ѝ. Мисълта, че друг мъж може да я докосва, го накара да изпита ярост, но успя да запази спокойствие. Спомни си разговорът им...

— Колко време беше с него?

— Няма значение. Беше грешка да се женим. Той имаше афери, без аз да знам.

— Афери? — намръщи се Фюри, без да разбира. — Отишъл е на някакви събития? Какви по-точно?

Красивите ѝ, изкушаващи устни се разтеглиха в усмивка. Обърна се и го погледна.

— Събитието, в което е участвал, е да прекарва времето си с друга жена. — Усмивката ѝ угасна, а гняв помрачи очите ѝ до тъмносино. — Каза, че вината е моя, когато разбрах, че ми изневерява с друга — повдигна упорито брадичка. — Пълни глупости. Може и да бях малко закръглена, но и той не беше слаб.

Очите на Фюри се плъзнаха бавно по тялото ѝ, изучавайки всяка извивка, която намираще за възхитителна.

— Не си закръглена. Смятам, че фигурата ти е перфектна.

Младата жена посегна и сложи ръка върху неговата, като го награди с усмивка.

— Благодаря ти. Отслабнах.

— Дори и да напълнееш, бих те намирал за идеална.

Тя се вгледа в него за дълго и той започна да се чуди дали не е казал нещо погрешно. Тя беше Ели и той щеше да я желае, независимо от размера ѝ. В действителност, искаше да е по-закръглена. *Може би ако нося повече храна въщи, ще напълнее*, помисли си той. Според него, бе прекалено слаба и винаги се притесняваше, че ако още веднъж му позволеше да я докосне, можеше да я нарани по някакъв начин.

— Знам, че в действителност не го мислиш, но благодаря, че го каза.

— Истина е — изръмжа тихо Фюри, леко обиден, че се съмнява в него. Очите ѝ се разшириха при реакцията му. Той прочисти гърло. — Не лъжа.

— Има лъжи, но съществуват и такива, които може да кажеш, за да бъдеш учтив.

Той се засмя.

— Не си ли разбрала вече, че не говоря неща само за да успокоя някого?

Неговата красива Ели се засмя с него.

— Вярно. Ти си откровен. Всички Нови видове са прями.

— Това лошо ли е?

— Не. Даже е чудесно — поклати глава тя.

— Радвам се. Значи съпругът ти е прекарвал времето си с други жени.

— Правил е секс тях.

— Защо? — шокирано попита Фюри. — Защо е постъпвал така? След като е имал теб, не е имал нужда от друга.

Малки и деликатни пръсти обхванаха тила му.

— Вярвам ти, че наистина го мислиш. Благодаря ти, Фюри.

— Не харесвам бившия ти съпруг — изръмжа той. — Бързо ще променя намерението му, ако някога се осмели да дойде тук и се опита да те върне при него. С удоволствие ще използвам юмруците си, за да съм сигурен, че ще те остави на мира.

Веднага се притесни, че заплахата му срещу мъжа, за когото някога е била омъжена, ще я разстрои. Не беше успял да обмисли думите си, преди да ги изрече гласно. Но вместо това тя се усмихна.

— Ще ме извикаш ли, ако той се появи тук? Искам да гледам — каза Ели, като го пусна и стана. — Лека нощ, Фюри. Сладки сънища.

Устните ѝ се мърдаха, докато излизаше от стаята. Изчака да чуе как затваря вратата на спалнята си, преди да изпусне дълго потискан и измъчен стон. Ставаше все по-трудно да съдържа порива си да я отведе в своето легло, вместо да я остави да отиде сама в нейното. Не искаше да я плаши. Тя имаше нужда от време, за да разбере, че никога няма да я нарани, и щеше първо да се убеди, че страхът ѝ е победен, преди да се опита да я отведе отново в леглото.

Бе подушил възбудата ѝ, което му даде надежда, че споменът за тях двамата се е запечатал не само в неговото съзнание. Искаше да я отведе в спалнята си, да я положи гола върху чаршафите и да докосне всеки сантиметър от тялото ѝ. Просто имаше нужда от знак, че тя е готова да задълбочи тяхната връзка...

Върна се към настоящето, когато я видя да слага още храна на масата. Ръцете го боляха да я докосне. Вдиша дълбоко, щом тя се приближи до него и си наложи да не мърда или щеше да ѝ се нахвърли.

Дай ми знак, че си готова, мълчаливо се молеше той. Беше говорил с хора, които работеха в охраната и с които се бе сприятелил. Те му казаха, че някои жени чакат мъжа да направи първата крачка. Че

се наслаждават той да поема инициативата и ако Ели е от този тип жени, Фюри щеше да бъде мъжът за нея.

Погледна към пълните чинии, осъзнавайки, че приготвянето на храна за двама, може би е нейният начин да покаже, че е готова да задълбочи връзката им. Разбира се, беше дал разрешение на Брийз да я посети. Може би втората чиния не беше за него. Опита се да не си дава много надежда. Ако тя планираше да сподели вечерята с него, щеше да го приеме за сигнал.

Ако можеше да примами Ели в леглото, сигурно щеше да я убеди да остане при него. Жените от Новите видове притежаваха силна воля и предпочитаха да държат мъжа на разстояние, с изключение, разбира се, когато правеха секс. Трябваше да намери начин да премине през защитата на Ели и да задълбочи отношенията си с нея. Щеше да ѝ покаже, че нещата между тях ще се получат чудесно и то не само в леглото.

ГЛАВА 11

Фюри огледа масата.

— Това за мен ли е?

Ели се усмихна.

— Да. Кълна се, че съм добра готвачка. Става за ядене.

Тъмният му поглед я фиксира.

— Много мило. Каква е причината?

— Няма такава. Просто исках да направя нещо хубаво за теб. Обичам да готвя. Вчера доставиха хранителните продукти. Снощи приготвих вечеря, но ти не се появи цялата вечер. Но сега пристигаш навреме.

Той я изгледа внимателно.

— Искала си да направиш нещо хубаво за мен?

— Да.

— Защо?

— Исках да бъде нещо специално. Ти ме приюти в дома си и...

Фюри се раздвижи толкова бързо, че Ели нямаше време да реагира, преди той да я сграбчи. Вдигна я със силните си ръце и я понесе към коридора, без да ѝ остави време да разбере накъде я носи.

— Фюри! — обхвана я тревога и тя се вкопчи в него.

Той влезе в спалнята си и внимателно я пусна на леглото. Ели се вторачи в него, докато мъжът сграбчи ризата си отпред и със замах я разтвори широко. Разлетяха се копчета. Тя шокирано прокара поглед по голите му гърди. Светлокафявата му мускулеста плът проблесна в сумрака на избледняващата слънчева светлина, проникваща през тънките пердета на прозорците.

— Какво правиш? — Гласът ѝ трепереше.

Той посегна към колана, едновременно изувайки ботушите си.

— Този път няма да ти причиня болка. Ще видиш, че ще се получи.

Фюри разтвори панталоните си отпред и издърпа колана, като скъса няколко гайки. Звукът от удар по килима отклони вниманието ѝ

от стегнатия му корем и секси черните боксерки, подаващи се от отворения панталон, плътно прилепнал по бедрата му. Вдигна поглед към очите му, после видя как панталоните му започват да се свличат и сърцето ѝ лудо заби. Фюри изхлузи дрехата и застана пред нея само по боксерки. Погледът ѝ се спусна по тялото му, за да се наслади на гледката, но мъжът се хвърли отгоре ѝ.

Ели ахна, когато той се надвеси над нея, ръцете му дръпнаха ризата ѝ и разкъсаха плата. Въздухът облъхна голата ѝ кожа. Замряла от изненада, тя се взираше в очите му. Мъжът изръмжа тихо, тъмният му поглед бе прикован в голия ѝ корем и сутиена.

— Фюри?

Той смъкна остатъците от дрехата ѝ, захвърли ги настрани и сграбчи полата ѝ. Не си направи труда да я смъква надолу по тялото ѝ. Вместо това, с мускулестите си ръце хвана колана и разкъса материята. Раздра я напълно и разкри цялата ѝ голота пред себе си. Ели не можеше да мръдне, дори не дишаше. Пое си въздух, едва когато пръстите му се плъзнаха отпред по бикините ѝ. С долната част на корема си усети топлината на дланта му. После с един замах той отстрани бельото и хвърли през рамо парчетата коприна.

— Фюри! — Опита да се изтърколи далеч от него. Почти я бе съблякъл гола. Само сутиенът ѝ бе все още на нея.

— Какво? — Дръпна я за краката и я обърна да легне по гръб.

Той падна на колене до ръба на леглото, намести се между бедрата ѝ и я придърпа към себе си.

— Няма да те нараня този път. Ще внимавам повече за зъбите си.

— Престани — рече задъхано Ели. Сърцето ѝ блъскаше, но тя не се страхуваше, просто бе изненадана и объркана. Дишаше, сякаш току-що бе пробягала огромно разстояние.

Тъмният му поглед се преплете с нейния.

— Наслади ли се тогава на тази част? — С грубите си длани чувствено погали вътрешната страна на бедрата ѝ, раздалечи ги и облиза устни. — Доставих ти удоволствие с устата си.

Тя преглътна с мъка. Погледът му се насочи към ръцете, държащи здраво краката ѝ. Ели си спомни и потрепери. Да, тогава първата част ѝ бе харесала, след което бе изпаднала в шок от това, което ѝ бе направил. Изкушението да го помоли да го повтори бе голямо, но се опита да бъде разумна.

— Пусни ме. Не можем да го направим отново.

Погледът му рязко се прикова в нея.

— Защо не? Желая вкуса ти и звуците, които издаваш, когато езикът ми дразни малката пъпка и тя набъбва от удоволствие.

Младата жена се втренчи в очите му. *Да, Ели*, рече си тя, *защо не?* Долната част на корема ѝ изтръпна. Не искаше да мисли как тялото ѝ отговаря на това, което той искаше да прави с нея, но се досещаше, че няма да му се наложи да я уговаря с уста, за да я направи мокра. Щеше просто да седи и да наблюдава действията му. Отвори уста.

— Хм... — Мислите ѝ се разпиляха.

— Няма да те нараня. Обещавам ти. Ще те накарам да крещиш, но не от болка.

Тя прехапа здраво устни. Фюри я беше обсебил. Не можеше да се залъгва. Дори мисълта, че е близо да повтори това, което бе направил последния път, накара стомаха ѝ да се свие и изпита болка точно над мястото, където ръцете му си играеха от вътрешната страна на бедрата ѝ. Зърната ѝ настръхнаха.

— Знам, че ме желаяш, скъпа.

Харесваше ѝ, когато произнасяше ласкави думи с този мек, ръмжащ тон.

— Надяваш се, че те искам — поправи го тя.

Той се озъби.

— Обонянието ми не ме лъже. Знам, че ме искаш. Ароматът ти е толкова сладък, когато си възбудена. Искам да те оближа и да пирувам с желанието ти. Измъчваш ме от няколко дни.

Ели знаеше, че е пребледняла. Той винаги ѝ действаше по този начин, когато го гледаше и беше близо до него. Надяваше се да не го е забелязал.

— Наистина ли?

Мъжът изръмжа.

— Да. Бях вечно раздразнен. Чаках да престанеш да го криеш и да ми дадеш някакъв знак, че си готова за мен.

— Но...

— Няма да ти изневеря. Аз не съм като глупавия ти мъж, когото някога си имала нещастieto да избереш и си му оказала честта да бъде с теб.

Ели се усмихна развеселена, въпреки напрегнатия момент.

— Нещастieto да го избира, е меко казано.

Той повдигна рамене.

— Ти си единствената, която искам и от която се нуждая, Ели. Давам ти дума, че няма да докосна друга жена. Ти си моя. Това не е само за един път.

Искреност блестеше в напрегнатия му поглед. Ели се поколеба, после кимна.

— Желая те, Фюри. Искам те от деня, в който те видях за първи път. И това никога не се промени. Просто нещата са доста сложни между нас.

— Сложно ще е, само ако му позволим да бъде. — Блясък на решителност се мерна в тъмния му поглед. — Просто се остави на чувствата.

Ръцете му пуснаха краката ѝ и я хванаха през кръста. Изръмжа тихо и я притегли към себе си. Дупето ѝ стигна самия ръб на леглото. Ели рязко си пое въздух, когато дланите му се спуснаха надолу по бедрата ѝ. Разтвори ги широко. Наведе глава и в следващия момент я облиза. Горещият му влажен език попадна точно върху клитора ѝ и той увеличи размера си. Ели се напрегна, сграбчи завивката. Заби нокти в плата.

Фюри изръмжа отново, когато устата му потъна между гънките на срамните ѝ устни. После се заигра с чувствителната пъпка, като я четкаше бързо с език, което я доведе до полуда. Удоволствието се изстреля направо в мозъка ѝ и я накара да разтвори още по-широко крака, за да му даде по-добър достъп.

— Мили боже — рече задъхано тя. — Ти си като вибратор с този език.

Той се засмя, след това изръмжа силно. Вибрациите, които предизвика, заедно с натиска на езика му, плъзнаха по чувствителния сноп от нерви. Дразнеше я без милост.

Ели застана и замята глава. Фюри вдигна краката ѝ на раменете си и промени позицията на коленете си, за да може удобно да се надвеси над слабините ѝ. После бутна коленете ѝ по-високо, като я задържа широко отворена.

Ели се притесни, че ще я убие с първично удоволствие. Не можеше да поеме всички силни емоции, които той предизвикваше. Те бяха прекалено интензивни, за да издържи. Мъжът знаеше как с

докосването си да я доведе до състояние на пълна възбуда. Мислеше си, че нещо би могло да я откаже от него. Знаеше, че пръстите ѝ раздират завивката, а ноктите ѝ се впиват в тъканта. Правеше всичко възможно да не се вкопчва в него, понеже се страхуваше, че ще издере кожата му.

— Фюри — изкрещя тя.

Тялото ѝ се разтресе под устата му, разкъсвано от екстаза, прииждащ вълна след вълна. Кулминацията я удари толкова силно, че тя изпищя отново.

Фюри отдръпна устата си. Оттегляйки лицето си, потърка буза по вътрешната страна на бедрото ѝ. Свали от раменете си краката ѝ и ги подпря на пети на леглото. Ели лежеше задъхана, опита се да събере мисли, но не успя. Той я караше да се чувства така, сякаш бе взривил ума ѝ. Матракът се раздвижи. Тя отвори очи и видя, че Фюри се качва на леглото и застава надвесен над нея, опрян на ръце и колене. Когато застанаха лице в лице, той престана да се намества. Погледите им се срещнаха.

— Този път няма да изгубя контрол, за да съм сигурен, че няма да те разкървавя с целувките си.

Вниманието ѝ бе привлечено от красиво изваяните му гърди, когато се премести, както ѝ нареди той, към средата на голямото му легло. Той бе все още с боксерки, но те не можеха да скрият доказателството за неговата възбуда. Ели протегна ръка към голямата му ерекция. Усети под дланта си мекия памук, когато я прокара по дължината на члена му, затворен отдолу. После сви пръсти около дебелия ствол. Спомни си последния път, когато го видя гол. Той не беше чудовищно голям, но определено бе впечатляващ, и ѝ беше доставил огромна наслада с размера си. Вдигна поглед от него и преглътна. Ръцете ѝ хванаха боксерките и ги плъзнаха по краката на Фюри. Мъжът се раздвижи, за да ги изхлузи.

— Ти си по-голям от всеки друг... — Затвори уста, съзряла гнева му.

— Не искам да чувам за никой друг, който те е докосвал — изръмжа той.

Ели кимна. Можеше честно да си признае, че и тя не би желала да чуе за всички жени, с които е бил преди. Просто се бе опитала да му

направи комплимент, но той не бе напълно човек и тя не трябваше да забравя това.

Ели облиза пресъхналите си устни. Фюри тихо изръмжа.

— Обърни се заради мен. На ръце и колене. Така ми харесва повече.

Тя се поколеба, но се претърколи по корем. Той ѝ помогна да отстрани от себе си остатъците от унищожената пола и сутиена ѝ. Не искаше да има нищо между тях. Фюри приклепна зад нея, прокара ръка по хълбока ѝ и я повдигна. Тя се подпря на лакти. Имаше идея защо той искаше да се чифтосва по този начин. Този термин беше подходящ. Спомни си всичко, което Брийз ѝ бе споделила за мъжете от Новите видове. Когато зае стойката, тялото ѝ се притисна до неговото и тя усети горещината излъчвана от мъжа. Вдиша мекия му прекрасен аромат.

— Изплашена ли си? — Устата му докосна ухото ѝ. Гъделичкаше я и тя потрепери. В отговор, той се засмя. Гласът му стана дълбок и съблазнителен: — Не трябва. Убивам себе си, но ще бъда нежен с теб. Това не е лош начин да умреш.

Ели извърна глава, за да надникне в невероятните му очи. Устата му доближи нейната на един дъх разстояние. Желанието ѝ да го целуне се засили. Притисна гръб към гърдите му. Той се поколеба, след това се отпусна назад. Издърпа я да се изправи, като придържаше гърба ѝ към гърдите си, докато почти седна в скута му.

— Целуни ме — настоя тихо тя.

Едната му ръка покри корема ѝ. Разтвори широко пръсти и плъзна длан надолу, все по-ниско, докато стигна между леко разтворените ѝ бедра. Пръстите му подразниха набъбналата пъпка, потривайки я, и Ели изстена. Устните ѝ се отвориха и Фюри ги покри със своите. Другата му ръка, обхвана едната ѝ гърда. Езиците им се срещнаха галювно, след това се преплетоха.

Ели стенише в устата му, докато меките възглавнички на пръстите му проследяваха извивките на срамните ѝ устни, дразнеха я и стигнаха съвсем до отвора на влагалището ѝ. Тя бутна с гръб тялото му и повдигна бедрата си, за да го помоли да направи точно това.

Фюри изръмжа в устата ѝ в знак на одобрение. Кучешките му зъби се плъзнаха нежно по езика ѝ. Той прекъсна целувката. Дишаше тежко, когато погледите им се преплетоха.

— Ще изгубя контрол всеки момент. — Повдигна хълбоци срещу нейните. Потърка силно уголемената си ерекция в тялото ѝ, като едновременно с това пръстите му се движеха по цепката на срамните ѝ устни. Той изръмжа дълбоко, почти злобно. — Правя ли го правилно, така както ти искаш? — Тя кимна. — Мисля, че си много красива.

— Също като теб — изпъшка младата жена. Мислеше го за съвършен. Той изръмжа със страшен звук. Тя погледна нагоре към него и го видя как се мръщи. — Какво?

— Не съм красив.

Тя се усмихна.

— Мисля, че си. Това е нещо хубаво.

— Жените са красиви.

— Мъжете също, когато изглеждат като теб. — Той се намръщи още повече. Ели се усмихна отново. — Край на разискванията?

Фюри тихо въздъхна.

— Съгласен съм.

Тя се разсмя.

— Ти се смееш по време на секс? — учуди се младият мъж.

— Това е много хубаво. Аз съм в добро настроение.

— Аз не съм. Искам да съм вътре в теб толкова много, че чак ме боли.

Ели прехапа устни, за да не се разсмее отново.

— Ние с Брийз си говорихме. Тя спомена нещо за чифтосването. — Ели падна напред, на ръцете си, огъна се пред него и обърна глава, за да го погледне съблазнително през рамо. Разтвори крака, изви гръб и бутна дупето си назад. — Така правилно ли е?

Той надвеси тялото си над нея с голямо удоволствие и я обгради с ръцете си. Гърдите му се притиснаха плътно в гърба ѝ.

— Да.

— Давай — затаи тя дъх. — Чифтосай се с мен, Фюри. Искам да го направиш.

— Ще бъда нежен.

— Надявам се да е така. Ти си доста голям. Направи го бавно, за да имам време да се приспособя към теб.

Мъжът прокара ръка между телата им. Ели затвори очи, за да се концентрира върху прекрасното усещане за главата на пениса му, плъзгаща се възбуждащо по дължината на копринените ѝ гънки. Той

докосна набъбналия ѝ клитор, изтръгна стон от устните ѝ, след това натисна срещу входа на влагалището ѝ. Тя бе мокра и готова за него, преливаща от желание.

Фюри изръмжа дълбоко, тъй като започна да натиска навътре. Гърдите му вибрираха от звука до гърба ѝ.

— Отпусни се.

Тя преглътна.

— Отпуснала съм се.

Членът му бе твърде дебел, споменът ѝ от предишния път не я лъжеше. Когато започна да навлиза, тялото ѝ се съпротивляваше на широкия връх, не желаейки да приеме размера му. Още едно ръмжене се откъсна от гърлото на Фюри.

Той тласна по-навътре, опитвайки се да разшири отвора, за да го поеме и Ели с усилие потисна силния стон на незабавно удовлетворение от чувството за изпълване. Страхуваше се да издаде какъвто и да е звук, да не би той да си помисли, че ѝ причинява болка. Фюри замря и се оттегли малко. След това тласна отново напред, заравяйки се по-дълбоко в нейната сърцевина. Изстена.

— Каж ми нещо — призова я изведнъж с неистов глас.

Ели отвори очи, изви глава и видя измъченото изражение на лицето му.

— Какво искаш да ти кажа? Не мога да мисля, когато правиш това. Не спирай! Чувствам се много добре. Мога да те поема.

Той прехапа устни.

— Каж ми, ако ти причинявам болка. Каж ми, за да не загубя контрол и да натисна силно и дълбоко, че да те накарам да крещиш. Ти си толкова тясна и аз се страхувам да не те разкъсам. Искам да те чукам силно и бързо.

Ели се изуми.

— Това ли искаш? — Той изръмжа в потвърждение. — Седни — рече тя.

Цялото му тяло се напрегна.

— Защо?

— Моля те.

Той изруга злобно и напълно се отдели от тялото ѝ. Рухна на пети, когато Ели се изправи. Стисна с ръце бедрата си толкова силно,

че кокалчетата на пръстите му побеляха. Очите му станаха почти черни и бяха изпълнени с разочарование.

Ели се отпусна назад и обви пръсти около пениса му. Той затвори очи, изстена и затрепери. Младата жена бе изумена, че само с едно докосване предизвика такава бурна реакция в тялото му. Премести се по-близо до него, разположи краката си между бедрата, над члена му, и почти седна в скута му с гръб към него. Когато той отвори очи, погледите им се срещнаха.

— Можеш ли наистина да стоиш неподвижен?

— Дори и да ме убива — изруга той.

— Няма нужда да се стига чак дотам.

Ели отпусна бедра, главата на пениса му се притисна до отвора на тялото ѝ. Тя се намества, докато членът му се плъзна в нея с по-малко съпротивление, но все още го чувстваше много голям и набъбнал. Усещането беше почти болезнено, но приятно. Започна да се движи нагоре-надолу, като всеки път натискаше все по-надолу, за да може Фюри да я изпълни повече. Той издаваше меки звуци, фина пот заблестя по кожата му от контрола, който налагаше на тялото си. Ръцете му здраво стискаха бедрата му. Ели простена, задвижи се малко по-бързо, като постепенно се нагаждаше към големината, докато напълно седна в скута му, поемайки го целия. Усещането беше невероятно, с мъжа заровен дълбоко в тялото ѝ, част от нея. Хареса ѝ чувството на свързаност, което изпита. Всеки стоманен сантиметър от неговия ствол, галеше всеки чувствителен нерв вътре в нея.

— Ели — изхриптя той.

Младата жена изживя момент на шок, когато Фюри се раздвижи. Той бутна и двама им напред, докато тя застана на ръце и колене под него. След това пое под свой контрол тласъците и се задвижи по-бързо. Тя простенваше всеки път, щом хълбоците му я удареха по дупето. Мъжът беше невероятен, мощен и първичен екстаз разцъфваше с всеки тласък. Устните му докоснаха рамото ѝ с целувка. Вдигна ръка от леглото и я обви плътно около талията ѝ, за да я държи на място и тогава сякаш изгуби и малкото контрол, който се опитваше да запази.

От Ели все по-често се откъсваха стонове. Той блъскаше срещу дупето ѝ с мощни удари, а пенисът му, като че ли ставаше все по-голям. Тялото ѝ се напрегна и тя изпищя името на Фюри. Заля я горещина в момента на кулминацията и Ели можеше да се закълне, че

почувства как той се раздува вътре в нея, докато натискът стана почти непосилен. Тялото му се напрегна, изви се над нея и животински рев, който тя никога не бе чувала — наполовина вик, наполовина вой — изпълни стаята. Мъжът замря. И двамата дишаха тежко. Напрежението върху влагалищните ѝ стени намалня, но тя усети пулсирането на члена му дълбоко вътре в себе си, като малки трусове, които я възбудиха отново.

— Нараних ли те? — попита я задъхан. — Този път не успях да те ухапя.

— Определено не ме боли — засмя се тя. — Беше невероятно.

Той също се засмя, наклони тяло и притисна плоския си корем към гърба ѝ. Пенисът му остана вътре в нея, опря гърди и хълбоци в тялото ѝ и остави краката си да отпочинат в страни от нейните. Подпря се на ръце, за да не я смачка с тежестта си.

— Хм, Фюри?

Той я целуна нежно по бузата.

— Да?

Ели отвори очи и обърна достатъчно глава, за да го погледне.

— Какво се случи?

Веждите му се извиха нагоре.

— Правихме страхотен секс.

Ели кимна, съгласявайки се.

— Най-добрият, но сега говоря за силния натиск накрая. Имах чувството, въпреки че... — Нямаше думи да го опише.

— О... това — усмивката му се стопи. — Вашите лекари открили нещо интересно, когато ни изследвали. Нашите пениси набъбват силно при еякулация. Това е естествен начин за заклещване на мъжа вътре в жената в края на секса при някои Видове. Бяхме уверявани от страна на докторите, че това няма да навреди на жените. Не можем да набъбваме повече, отколкото ни разрешава пространството вътре. Последният път, когато бяхме заедно, аз се отдръпнах, преди да се случи, но сега исках да свърша в теб.

Ели попи тази информация, опитвайки се да схване същността ѝ.

— Пространството вътре? Имаш предвид мен?

— Да. Ти си толкова тясна, че почти ми причиняваш болка. Можех да се раздуя още повече, но тялото ти не ми позволява. Затова и не го извадих от теб веднага след като свърших. Обичам да съм там,

където сега се намирам, и мисля, че ще те заболи, ако се опитам да напусна тялото ти. Дай ми още няколко минути, преди да те облекча.

Тя примигна към него.

— Сега си по-дебел, отколкото в началото?

Изражението му стана мрачно, кимна рязко.

— Чувствам те като стиснат около мен юмрук, което е почти болезнено. Затова не се движа. Усещането е само в основата на пениса ми.

Ели размърда бедра и незабавно спря. Тя усети сливането им по най-прекрасния начин. Раздвижи се отново под него и Фюри изстена.

— Престани.

Тя се вгледа в лицето му.

— Да се раздвижим мъничко.

— Боли ли те?

— Не, любопитна съм.

Той я наблюдаваше внимателно, докато с помощта на ръцете си, опита да се оттласне бавно.

— Спри!

Мъжът замръзна. Ели се втренчи в него.

— Не го прави отново. Напрежението...

— Боли ли те, когато опитвам да го извадя?

Тя се замисли.

— Просто се чувствам странно, но не е болезнено.

Той въздъхна.

— Означава ли това, че те отблъсквам?

Младата жена се поколеба, но се усмихна.

— Предполагам, това означава, че като го направим отново, мога да те превърна в любящ мъж.

— Какво? — Обърканият му поглед изкриви красивите му черти.

Ели се разсмя.

— Нали се сецаш. Прегръдки. Да ме притиснеш силно. Ще трябва да разговаряш с мен след секса.

Зъбите му блеснаха, когато той се ухили.

— Ти определено си способна да ме превърнеш в любящ мъж. И ние ще направим това отново. Много пъти.

— О, боже — засмя се тя, — каква късметлийка съм.

— Аз съм късметлията, Ели. Благодаря ти, че ми имаш доверие. То означава много повече за мен, отколкото сексуалното удоволствие, което споделяме.

Тя се взря в красивите му очи, бореше се с желанието да заплаче. Той действително имаше предвид това, което бе казал. Реши да смени темата, преди да се превърне в хлипаща развалина. Мъжът не искаше такава жена, след всичките емоции, получени от горещия секс. Това щеше да го накара да съжалява за онова, което бе направил, а тя не бе склонна да рискува.

— Защо не ме предупреди за заклещването.

— Не знаех как ще реагираш.

Изведнъж в мислите ѝ изникна още нещо свързано със секса, за което не бяха говорили.

— Не използвах презерватив. Нямам никакви заболявания, но аз не пия нищо. Хапчета или контрацептиви — поясни тя. — Ще трябва да отида на лекар, ако ще правим редовно секс. Сега поехме голям риск.

— Не използвах презерватив, но съм сигурен, че не си бременна.

Тя потърси погледа му. Гласът му прозвуча тъжно, но емоцията не се изписа на лицето му.

— Защо не?

Фюри бавно излезе от тялото ѝ като внимателно наблюдаваше реакциите ѝ за признаци на дискомфорт — не я заболя. Претърколи се на една страна и се опъна по гръб. Ели остана да лежи по корем, но обърна главата си към него. Погледите им се срещнаха.

— Ели, в лабораторията за тестване, прекараха години наред в опити за размножаване, за да увеличат броя ни, но никога не се получи. Продължаваха да изобретяват нови лекарства, с които да повишат плодовитостта ни, но се проваляха. Когато предположиха, че са открили начин да заобиколят всички промени в телата ни с добавка на ДНК, тогава бяхме освободени и те не успяха да ги тестват. Заради медикаментите, които ни даваха, ние се износваме бързо. Ще изчезнем като раса на Новите видове, създадени от Мерикъл, когато умрем от старост.

Спомените за това, което им бе причинено, я преследваха. Липсваха ѝ думи, с които да го утеша.

Внезапно Фюри се изправи.

— Хайде да вземем душ. Умирам от глад, а вечерята мирише вкусно. Радвам се, че успя да я извадиш от фурната, преди да влезем в спалнята. Мирише много апетитно и щеше да е жалко, ако бе изгоряла. — Той отказа да погледне към нея.

Фири влезе в банята и остави вратата отворена. Ели тихо изруга. Беше съживила спомена за времето, преживяно в лабораториите. Може би му бе напомнила за извършеното от нея и че заради това я мразеше. Изглежда го бе накарала да съжалява за прекрасните моменти, които току-що бяха споделили. Прониза я мъка.

Откъм банята се чу шум на вода.

— Ели? Чакам те.

Тя стана от леглото и го последва. Фюри стоеше под душа, вратата на кабинката бе отворена. Погледът на тъмните му очи срещна нейния и той ѝ се усмихна.

— Позволи ми да ти измия косата.

Изненадана и облекчена, че той приветства нейната компания, тя се засмя.

— Никой не го е правил за мен преди. Поне не, откакто бях малко дете.

Усмивката му стана по-широка.

— В такъв случай, за мен ще е удоволствие.

Ели приключи със зареждането на съдомиялната. Заслуша се в притихналата къща. Фюри ѝ бе казал, че трябва да проведе няколко телефонни разговора след вечеря, когато тя започна да разтребва масата. Чудеше се на кого ще звъни толкова късно вечерта, след осем часа, но не искаше да бъде любопитна. Изгаси осветлението в кухнята и тръгна към хола.

Фюри стоеше пред широко отворената входна врата, тих мъжки глас го поздравяваше. Тя се върна обратно по коридора и влезе в спалнята за гости. Не искаше да подслушва разговора му с този, който бе дошъл да го посети. Пусна телевизора и седна на леглото. Намери лесно местния новинарски канал. Искаше да чуе какво ще кажат за връзката между Новите видове и човешките същества. Това със сигурност я засягаше.

Няколко минути по-късно Фюри влезе в спалнята ѝ. Тя обърна глава и му се усмихна колебливо. Вместо да отвърне на усмивката ѝ, той я гледаше мрачно.

— Трябва да изляза. Моите хора се нуждаят от присъствието ми заради някои проблеми.

Ели кимна, бе любопитна, но не попита, след като Фюри не ѝ даде повече информация.

— Добре.

Мъжът се поколеба.

— Не искам да те намеря тук, когато се върна у дома.

Силна болка разкъса Ели, тя мълчаливо се втренчи в него. Бяха правили секс, бяха се заливали от смях по време на вечерята, а сега искаше да я изхвърли от дома си? Не можеше да продума. Чувстваше се физически и емоционално разбита.

Внезапно Фюри се пресегна към нея, хвана я за раменете, дръпна и я изправи.

— Имаш много изразително лице. Искан да кажа, че не ти позволявам да останеш в тази стая. Мястото ти е в моята спалня, където отсега нататък искам да те виждам. Наистина ли си помисли, че ще те накарам да напуснеш нашия дом? Имах предвид, че не желая да спиш далеч от мен. Мястото ти е в леглото ми — ще спиш в стаята ми, с мен.

Отново можеше да диша. Знаеше, че е твърде емоционална, толкова силно облекчение изпита от недоразумението.

Фюри изръмжа към нея.

— Премести си нещата в моята спалня. Ще те преследвам и ще те завържа за леглото, ако напуснеш къщата. Ще се чифтосваме, докато толкова се умориш, че не ти останат сили, дори да си помислиш, да изпълизиш изпод мен. Това достатъчно ясно ли е за теб?

Тя кимна мълчаливо. Образът на това как я обладава, докато дори не може да мръдне, я възбуди. Това беше много секс. Прехапа устни и се ухили. Фюри поклати глава.

— Жени.

— Край на разискванията.

Напрежението в ръцете на Фюри, върху раменете ѝ, отслабна, погледът му се смекчи.

— Мислиш ли, че съм красив?

— Да, разбира се.

— Осъзнавам, че това за теб означава обвързване. Не ме оставяй.
Не искам да те загубя. Не желая.

— Искам да остана с теб.

ГЛАВА 12

— Не — изрева Фюри.

Някой позвъни на вратата и Ели чу суматоха. Дватамата с Фюри бяха решили да прекарат съботата заедно, в гледане на филми. Току-що бе привършила с прибирането на прането, а той правеше пуканки. Щом чу избухването на Фюри, тя бързо изтича от спалнята, където сгъваше праните дрехи.

В хола Джъстис и двама служители на НСО стояха изправени пред Фюри. Ели рязко спря, когато усети напрегнатата обстановка. Притесняваше се, че между мъжете може да избухне скандал, затова замря до вратата.

Джъстис, скръстил ръце пред гърдите си, бе облечен в дънки и тениска. Тъмният му поглед се спря на Ели. Разяреното му изражение я изненада. Чертите му бяха напрегнати, устните стиснати мрачно.

— Казах, не — дълбоко изръмжа Фюри и без да поглежда назад, отстъпи към Ели. — Ели, ела тук и застани зад мен!

От тона му, по гръбнака ѝ полазиха тръпки от страх. Без да разсъждава, направи каквото ѝ бе казал. Той протегна назад едната си ръка и я притегли толкова близо до гърба си, че тя почти го прегърна. Усети тялото му напрегнато. Не знаеше какво бе предизвикало гнева му, но когато успя достатъчно да надигне глава и да огледа ситуацията отпред, я обзе ужас. Служителите от НСО бяха поставили ръце върху своите електрошокови оръжия.

— Фюри — изръмжа Джъстис. — Нейните хора са обезпокоени. Казвам ти, те само искат да я видят и да поговорят с нея. Ще я върнем. Никой няма да ѝ стори нищо.

— Идвам с нея или тя остава тук! — ръмженето излезе дълбоко от гърдите на младия мъж.

Джъстис се озъби.

— Човешките същества са неразумни, но след като я видят и се убедят, че не си я наранил, проблемите ще отпаднат.

— Не!

Ели се прокашля.

— Какво става? — погледна към Джъстис за отговор.

— Няма да отидеш с тях — отсъди остро Фюри и я изгледа през рамо. — Те не ми позволяват да дойда с теб, за да те защитя, и аз няма да разреша да те отведат от мен. — Тъмният му поглед се откъсна от нея и се насочи към мъжете в хола. Фюри направи още крачка назад, притисна Ели в ъгъла и я закри с тялото си.

От адреналина сърцето ѝ заблъска лудо. Осъзна, че Фюри я защитава, като я натиква в ъгъла, за да не може никой да я достигне, без първо да мине през него. Разтри с ръце гърба му, за да го успокои. Премести се малко, за да погледне иззад Фюри, и насочи вниманието си към Джъстис.

— Кой иска да ме види и защо? Какво се е случило?

Джъстис изправи рамене, остриите му зъби проблеснаха, щом сви горната си устна с отвращение. Пое си дълбоко въздух и погледна Ели с питащ поглед.

— Някои от вашите хора мислят, че Фюри те държи насила тук, като някаква... — Повдигна рамене. — Те се притесняват, че той те изнасилва и бие, и всякакви отвратителни неща, които могат да се сетят.

— Не е вярно! — Ели се задъха от гняв. — Кой разправя тези глупости?

Джъстис изръмжа.

— Твоят шеф отправи тези обвинения. Директор Борис вдигна голяма врява, че си малтретирана.

— Хей, той вече не ми е шеф! Бога ми, той е задник! — Ели спря да поглажда гърба на Фюри. Задържа тялото си до неговото и с ръка го прегърна през кръста. — Фюри, всичко е наред. Никой няма да ме нарани.

— Те няма да те отделят от мен — заяви мъжът, отстъпи още назад и затисна Ели здраво в ъгъла.

— Тя трябва да дойде с нас — изръмжа му Джъстис. — Виж се само какво правиш. Какво се е случило с теб? Тя не е играчка за дъвкане, Фюри. Държиш се точно по начина, по който ни обвиняват, че действаме. Успокой се.

— Няма да позволя на никой да нарани моята Ели.

Джъстис вдигна вежди от изненада.

— Твоята Ели? Ти си се чифтосвал с нея, нали? — Гласът му се смекчи. — Ти не ни позволяваш да се доближим достатъчно до нея, за да я подушим. Затова ли е всичко?

— Тя е моя — продължи да ръмжи Фюри.

Джъстис леко пребледня. Погледна Ели.

— Той принуди ли те? Добре ли си?

Ели трепна при спомена как Джъстис я бе намерил, вързана за леглото на Фюри.

— Чувствам се чудесно, с изключение на това, че съм притисната в ъгъла. Фюри, смачка ме! Може ли да се отдръпнеш малко? Това не е най-добрият начин да ме заковеш за стената. — Отпусна се, щом той ѝ направи малко място. Срещна учудения поглед на Джъстис. — Фюри не ме е принуждавал за нищо — никога не би го направил. Чувстваме се страхотно. Добре сме.

— Той не просто се е чифтосал с теб. Той се е обвързал с теб — мрачно констатира Джъстис.

Ели се поколеба.

— Ние спим заедно, ако това е, което искаш да знаеш. Да. И се чувстваме страхотно. Всичко е наред, аз искам да бъда тук. Фюри няма да ме нарани. Много добре го познаваш и знаеш, че е така.

Джъстис присви очи.

— Какво ще кажеш за последния път? Това, което той направи, не бе разумно.

Бузите на Ели почервеняха.

— Ние обсъдихме проблема. Не е искал да ми причини болка. Случайно ме е одраскал със зъбите си.

Джъстис смръщи вежди.

— Как е възможно случайно да отвлече жена от парка и да я завърже гола в леглото?

— Тази част не е случайна и ти го знаеш. Обясних ти защо ме взе от парка.

Фюри настръхна и обърна към нея глава, поглеждайки я шокирано. Тя го стрелна с поглед, потръпна вътрешно и съсредоточи цялото си внимание отново към Джъстис. Имаше неприятното чувство, че в скоро време с Фюри щяха да имат напрегнат разговор. Ели не искаше да говори пред двамата служители на НСО. Щеше да потъне в земята от срам. Нямаше намерение да обсъжда този момент, но

знаеше, че Джъстис е загрижен за нейната безопасност. Той бе довел със себе си мъже, готови да нападнат Фюри, за да я измъкнат от него.

— Знаеш, че имахме някои проблеми. Може да ме е вкарал в леглото си насила, но когато бях вече там, стана по взаимно съгласие. Казах ти, че не ме е изнасилвал и не лъжа, за да го прикривам, дявол да го вземе. Той поиска моето разрешение, преди да ме обладае.

Джъстис я наблюдаваше внимателно, изучава я един дълъг момент и най-накрая рече:

— Разбирам. Съблазнил те е и не си могла да му откажеш.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Фюри винаги много ме е привличал. Не му бе необходимо дълго да настоява. Може ли да спрем дотук, моля? Сега съм с Фюри, защото наистина искам да бъда с него.

Джъстис се обърна към двамата служители на НСО.

— Излезте навън и охранявайте пред входа.

Двамата мъже напуснаха стаята и затвориха вратата след себе си. Джъстис прокара пръсти през косата си и отпусна ръце встрани. Мушна палец в предния джоб на дънките си. Наблюдаваше съсредоточено приятеля си.

Фюри мразеше да изпитва страх, но сега го усещаше. Знаеше, че бе разтревожил Джъстис с грубото си поведение и собственическото си отношение към Ели. Все още го обземаше паника, че хората по някакъв начин ще я пратят далеч от Хоумленд и извън досега му. Не се доверяваше на директор Борис. Човекът имаше очи като мъниста и не криеше своята неприязън към Новите видове. Някои от човешките сътрудници не бяха доволни от съвместното му съжителство с Ели и се възмущаваха на връзката между човек и същество от Новите видове. Ели бе станала негова, значи принадлежеше към народа му и хората нямаха повече права над нея, според неговото мнение. Беше толкова просто. Ако му бе позволено да отиде с нея на срещата с директор Борис, щеше да се чувства по-сигурен, че нищо няма да ѝ се случи, но те му отказваха. Това предизвикваше тревога във всяка клетка от тялото му.

Бе назначил един от своите хора като охрана, за да пази Ели отвън, докато той е на работа. Беше готов на всичко за нейната безопасност. Погледна Джъстис право в очите, без да извърща поглед. Приятелят му знаеше колко дълбоки са чувствата му към Ели.

Джъстис го гледаше с любопитство.

— Обезпокоен съм, защото вие реагирате по различен начин към женските си.

— Наясно съм и никога не бих я наранил. Имай ми доверие.

Котешките очи на Джъстис се присвиха.

— Вярвам ти. Съжалявам за моето предположение, но трябва да призная, че ти невинаги си на себе си, когато става въпрос за вашите жени.

— Много добре знам това.

Двамата мъже се изучаваха взаимно. Джъстис проговори пръв.

— Оказват ми натиск да я заведа, за да проверят, че всичко с нея е наред. Аз нямам друг избор, а и ти знаеш, че трябва да успокоим тревогите им.

Трудно му беше да бъде разумен, когато се отнасяше до Ели, но знаеше, че Джъстис има право. Човешките същества все още се притесняваха от Новите видове и бе необходимо да се съобразяват с нейното благосъстояние. Би трябвало да си признае, че ако друг мъж от Видовете се бе свързал с човешка жена, самият той щеше да следи отблизо ситуацията. Фюри въздъхна и се поуспокои, знаеше, че Ели няма да го напусне доброволно. Трябваше да позволи на хората да я видят.

— Те искат да я прегледа лекар. Притесняват се. По дяволите, самият аз съм притеснен. Говорили сме за пресичането на тази линия, но досега не знам някой друг да го е правил, освен вас двамата. — Джъстис направи пауза. — Съвместими ли сте сексуално?

Фюри кимна.

— Малко по-различно е, както предполагахме, но тя се справи изключително добре. Няма нужда от доктор. Няма да й причиня болка.

Джъстис се намръщи.

— Ами хапането? — Погледът му обходи голата плът по раменете и шията на Ели, после се върна обратно към Фюри. — Те са много по-нежни от нашите жени и се възстановяват бавно.

— Не съм я ухапал.

— Нима хапете по време на секс? — изненада се Ели. Разговорът за сексуалния им живот с Фюри бе доста неудобен, но любопитството надделя. — Не знаех.

Фюри я погледна, за част от секундата зъбите му проблеснаха, когато сбърчи горната си устна.

— Не мисля, че това ще ти хареса.

Тя хвърли поглед към кучешките му зъби.

— Вероятно не.

Младият мъж изсумтя, веселие проблесна в кафявите му очи, преди да се изправи пред Джъстис.

— Ще ѝ позволя да отиде, но ще я придружа. Тези враждебно настроени групи вече я нападнаха веднъж заради работата ѝ тук. Няма да рискувам живота ѝ сега, когато според слуховете живее с мен. Това я прави още по-желана цел.

— Разбирам те, но директор Борис е категоричен, че не можеш да присъстваш. Той се страхува, че ти достатъчно сериозно си злоупотребил с нея и тя ще бъде прекалено ужасена, за да е честна в твоё присъствие.

— Не ми пука какво иска Борис — изръмжа Фюри. — Тя е моя, не негова. Той няма повече грижата за Ели.

Младата жена премести тежестта си, отпусна се до стената и се размърда зад Фюри. Той не ѝ обърна внимание, докато тя не опита да се измъкне иззад тялото му. Едната му ръка я сграбчи през кръста, за да ѝ попречи да излезе извън досега му. Той я притегли пред себе си и тя се облегна на тялото му. Ели се отпусна. Обичаше той да я държи, независимо от обстоятелствата. Обгърна с пръсти ръката му, уверявайки го, че не планира да се отдръпне.

Джъстис ги наблюдаваше с интерес.

— Още първия ден, в който я доведе в дома си, ли се обвърза с нея?

— Не, вчера вечерта — тялото на Фюри се отпусна. — Не вярвам на Борис. На никого не съм имал доверие в живота си. Тя е моя, Джъстис. Няма да позволя на никого да ѝ навреди. Дори и на теб, въпреки твоите уверения.

— Никога не бих ѝ причинил зло — тихо заяви приятелят му. — Давам ти думата си, че нищо няма да ѝ се случи и ще я защитавам с цената на живота си. Трябва да я отведе с мен на среща с директора. Вече сме близо до целта да поемем контрола и Борис ще си иде, но дотогава се налага да работим с него. Ще я върна обратно. Искат първо да я прегледа лекар, но аз няма да я оставя сама. Трябва да успокоим

страховете им, Фюри. Те са загрижени за особеностите ни при чифтосване, комбинирани с техните. Уверени са, че си се чифтосал с нея и няма да оставят нещата така.

— Те не знаят със сигурност дали Фюри и аз сме били интимни, нали? — попита Ели.

Джъстис кимна.

— Ще им е необходимо само едно подушване, за да разберат истината. Сега, когато си близо до мен, мога да подуша аромата на Фюри. Цялата си пропита с него.

Ели се поколеба.

— Знаеш ли какво? Ние, човешките същества нямаме толкова остро обоняние като вашето. Всичко, което можем да направим, е да изучаваме нещата с очите си и да спекулираме.

Мъжът леко се усмихна.

— Забравих за това. Новите видове го приемат за даденост.

Тя кимна.

— Хората могат само да гадят хипотези какво сме правили заедно с Фюри.

Усмивката изчезна от лицето на Джъстис.

— Ти живееш с него.

— Тя е моя — заяви тихо Фюри със заплашителен тон. — И ще продължава да живее с мен. Това не подлежи на дискутиране.

Джъстис много внимателно изучаваше Фюри.

— Добре ли си? Имаш силно развито чувство за собственост.

— Добре съм. Признавам, че имам собственическо чувство. Тя е моя и това е толкова просто.

Приятелят му се поколеба.

— Ти определено си се обвързал с нея. Това е много повече от чифтосване с една жена. Сега ще я отведе на среща с Борис и после ще я върна при теб. Няма да си тръгна без нея.

— Искам да я пазиш, все едно е една от нас — настоя Фюри.

Джъстис кимна.

— Тя е твоя и това означава, че е една от нас.

Ръката, стиснала здраво Ели през кръста, се отпусна. Фюри я хвана с две ръце за раменете. Завъртя я с лице към себе си, докато погледите им се срещнаха.

— Аз ще те върна, ако те се опитат да те принудят да напуснеш Хоумленд. Никой няма да успее да те отдели от мен.

Ожесточеният му тон стресна Ели, но тя кимна.

— Ще се върна съвсем скоро. Аз... — Искаше да му каже, че го обича, но не посмя. Силните ѝ чувства към него не я изненадаха. — Ще ми липсваш — изрече най-накрая.

Фюри обхвана лицето ѝ с длани и се наведе надолу, докато носовете им почти се докоснаха.

— Ти също ще ми липсваш. — Страстният му поглед се откъсна от нейния, за да погледне многозначително над главата ѝ. — Върни я в най-скоро време и я защитавай на всяка цена.

Джъстис отвърна:

— С цената на собствения ми живот, ако се наложи. Хайде, Ели. Искаш ли да обуеш нещо?

Ели хвърли поглед на страховитите огромни мъже, които я обкръжиха, борейки се с чувството за клаустрофобия от твърде многото тела, притиснати едно до друго. Те не я докосваха, но тя знаеше, че ако вдигне ръка, ще закачи някого от служителите на НСО. Джъстис действаше така, сякаш животът ѝ бе в голяма опасност. Това предизвика в нея лек ужас, докато не влезе в конферентната зала. Шокът да види помещението, натъпкано до пълния му капацитет, надхвърли страха ѝ. Стисна зъби да не би ченето ѝ да падне от изненада, съзирайки вътре най-малко шестдесет човека. Това би трябвало да е нов рекорд по посещаемост на среща.

Директор Борис стоеше зад една маса най-отзад.

— Госпожо Брауер.

Ели го стрелна с поглед и гневът ѝ нарасна. До него стоеше Дарън Антонио. Присъстваха и други познати лица, но повечето не ги бе виждала. Вниманието на всички бе съсредоточено единствено върху нея. Имаше чувството, че е буболечка под микроскоп. С едно движение на ръката Джъстис даде сигнал на хората си от НСО да застанат встрани, а самият той остана редом до нея и се обърна към директор Борис:

— Ели Брауер е тук и вие можете да се убедите, че тя е добре — раздразнението на Джъстис прозвуча в гласа му.

Дарън Антонио изучаваше Ели, прокашля се:

— До нас достигна информация, че не можете да напускате дома на господин Фюри. Ние сме загрижени за вас.

Ели скръсти ръце пред гърдите си и заби брадичка надолу, беше ѝ неприятно, че всички гледат в нея.

— Добре съм. Господин Фюри бе достатъчно добър да ми позволи да се нанеса в неговия дом. — Замълча, гледайки открито директор Борис в очите, без да крие своята неприязън към него. — Бях почти отвлечена от няколко члена на враждебно настроена група протестиращи пред портата, когато напуснах Хоумленд. Господин Фюри е загрижен за моята безопасност. Тук съм много по-добре, отколкото извън тези стени.

Руса жена, с прибрана в стегнат кок коса, се изправи. Беше облечена в черен делови костюм.

— Аз съм доктор Триша Норбит.

Жената изглеждаше твърде млада, за да е лекар, но Ели не сподели мнението си на глас.

— Много ми е приятно да се запознаем. — Не беше сигурна какво друго да каже.

— Беше ни съобщено, че вие и господин Фюри сте станали много близки. Бих искала да ви прегледам, за да се уверя, че сте в добро здраве и да обсъдим някои аспекти. — Жената обходи залата с очи, после погледна Ели многозначително. — Лично, разбира се.

— Няма за какво да говорим и не се нуждаем от медицински преглед. — Ели въздъхна шумно, не желаше да прекара деня си тук. — Слушайте, нека да преминем направо на проблема. Чух репортажите по новините. Знам, че вярвате, че господин Фюри ме е наранил и други подобни глупости. Но това не е истина. — Хвърли още един злобен поглед на директор Борис, след това се обърна пак към лекарката. — Аз съм му гост и спя в стаята за гости. Почти не го виждам и нищо неприлично не сме правили. Дори не разбирам защо съм тук, но господин Норт каза, че трябва да се появя, така че всеки може да види, че съм добре. Денят ми беше чудесен до момента, в който се наложи да дойда тук, за да ме зяпат всички, въобразявайки си най-лошото.

— Имате ли физическа връзка с господин Фюри? — попита непознат.

Ели го изгледа.

— Много е грубо от ваша страна да задавате този въпрос направо в лицето ми, но отговорът е „не“. Нали ви казах вече? Господин Фюри е съвършен джентълмен. Аз спя в отделна стая.

— Но живеете с него. — Човекът я гледаше с явна враждебност.
— Знаем, че и двамата сте сексуално активни.

Ели загуби самообладание. Прекрачи към грубияна, но се спря.

— Ние сме съквартиранти. Пропуснахте ли тази част? Има ли тук още глупави хора, които да смятат, че мъж и жена не могат да споделят общ дом, без да скачат заедно в леглото?

По-възрастният мъж въздъхна.

— Това не е неуважение, госпожо Брауер. Ние просто трябва да знаем, ако сте имали сексуални отношения с господин Фюри. Вие ще бъдете първата двойка между два вида, които са имали полов акт, и ние трябва да знаем. Ще бъде необходимо да направим тестове и да ви изследваме — той бутна очилата си по-нагоре на носа. — Може да има опасни странични ефекти. Ние се грижим за вашите и на господин Фюри интереси. Не бихте искали да му навредите по никакъв начин, нали?

Ели се намръщи.

— Проумявам това, което казвате, но разберете и вие. Не съм в отношенията, за които намекувате, с господин Фюри. Не сме имали полов акт, както вие се изразихте. Той наистина е един приятен мъж, който ми позволи да живея при него, докато си намеря друга работа. Когато излязох извън охранителните стени, фанатичните изроди едва не ме отвлякоха заради връзката ми с Новите видове. В по-голяма безопасност съм, ако живея в Хоумленд.

— Чудесно — директор Борис въздъхна шумно. — Може да получите веднага обратно работата си в общежитието на жените. Ще изпратим охраната с вас в дома на господин Фюри да си съберете багажа.

Сякаш земята се разтвори под нея. Тя зяпна директор Борис. *Това гадно копеле.* Трябваше да се успокои, преди да отговори, поклати глава в знак, че няма да му позволи да я раздели с Фюри. Всички погледи в стаята бяха насочени в нея, очаквайки реакцията ѝ. *Дявол да го вземе.* Застави ума си да работи и вдигна глава, за да погледне към идиота.

— Бих желала старата си работа обратно, повярвайте ми, но причината, поради която я загубих, е, че вие се опитахте да ме накарате да лъжесвидетелствам. На вас не ви хареса фактът, че екипът на НСО ме спаси, когато охраната на Хоумленд не можа да се справи с нападението. Вие ми наредихте да подам фалшиво оплакване, че са извършили ужасни неща, което не беше вярно. Те спасиха живота ми, докато охраната не можа дори да стигне до мен. — Тя видя как лицето му пребледня и много от погледите се насочиха към него. Той изглеждаше твърде шокиран, за да реагира, но огледа присъстващите в залата. — Аз не работя за хора, които ме заставят да давам фалшиви показания, защото не им изнася, а после да ме уволняват, тъй като не съм се съгласила да го направя. Нямаше да отхвърля предложението, ако не ме бяхте притискали. Не желая да ви бъда подчинена, директор Борис. Ще си намеря друга служба, където няма да ме карат да лъжа.

— Това не е вярно — изломоти накрая Борис. Той посочи с пръст към Ели. — Отведете я веднага отук и искам да я изхвърлите от Хоумленд, завинаги!

Джъстис изгледа единия от пазачите, пристъпил към Ели. Тя почти се опря в служител на НСО, който се бе приближил незабелязано до нея. Осъзна, че всички те я бяха обкръжили отново като щит. Ели бе замряла на място и така предотвратиха намерението на охраната да я изведе извън залата.

— Ели повдигна интересна тема — заяви хладно Джъстис. — Имате ли проблем с моите екипи, директоре? Освен ако някой не ме е излъгал, това място ни е дадено с цел построяване на наше собствено общество — да създадем истински дом за Новите видове, което включва обучение на охранителни екипи от наши хора. Госпожа Брауер ме информира за разговора, провел се между вас, в деня на нейното уволнение. Говорейки за това, се сецам, че вие не сте имали право да го направите без мое съгласие. Превिшили сте правата си и сега повтаряте същото нарушение. Тази жена е под защитата на Новите видове, как смееете да нареждате да я отстранят със сила?

Възрастен мъж в спортен костюм се изправи внезапно и заобиколи масата. Приблужи към директор Борис, лицето му се смръщваше все повече.

— Джери? — Очевидно той познаваше директора отблизо.

— Това не е вярно — изломоти Борис. — Един от неговите хора, този Фюри, с когото тя в момента живее, е завел госпожа Брауер в банята и я съблякъл гола. Дал ѝ е да облече собственото му бельо. Докато тя се е почиствала, той я е наблюдавал как се къпе, съблечена. Аз само се опитах да защитя жената, като я накарам да каже истината и придвижа жалбата ѝ относно злоупотребата с нея. Не може да съществува охрана, която отвежда принудително жените в баните и се възползва от тях.

Възрастният мъж изви вежди към Ели.

— Вярно ли е това?

— Не — тя се задави. — Да, Фюри ме заведе в банята, тъй като бях цялата в кръв. Той влезе в една кабинка, свали си бельото и ми го подаде да го облека, докато аз се миех — цялата бях опръскана с кръв. Иначе трябваше или да ходя гола, или да навлека мокрите, изцапани дрехи отново. Етажите бяха изолирани и няхах достъп до друго облекло. Обясних всичко това ясно на директор Борис, но той отправи ужасни обвинения, че съм била сексуално насилвана. Изкара ме някаква си длънопробна уличница, която би го направила с мъж в банята, след най-травмиращото преживяване в живота си. Директор Борис ми нареди да напиша доклад и да обвиня господин Фюри в отвратителни неща. А нищо подобно не се беше случило. Отказах да съчинявам такива противни лъжи, а той в действителност беше ядосан, че екипът за охрана на НСО ми спаси живота.

Мъжът изучаваше Ели с леденостудените си очи. Най-накрая кимна и се обърна към директор Борис.

— Джери, мразя да правя така, но ще те сменя веднага. Изглежда има конфликт, а този проект е твърде важен, за да допусна недоразумения, от каквото и да било естество. — Възрастният мъж се обърна към Джъстис: — Извинявам се. Изглежда са ми подали грешна информация. Новият директор съм аз. — Той замълча. — Разбира се, само ако е приемливо за вас.

Джъстис кимна утвърдително.

— Чудесно, Том. След десет минути имам конферентен телефонен разговор с президента. Трябва да тръгна — и направи знак с глава на своите хора. Протегна ръка към Ели. — Тръгваме ли, госпожо Брауер?

Ели хвърли последен поглед към директор Борис. *Бивш директор*, напомни си тя и хвана Джъстис за ръка. Когато излязоха от сградата, ги заобиколи екип от охрана на НСО.

— Напомни ми никога да не те вбесявам, госпожо Брауер. — Джъстис тихо се засмя, когато тръгнаха по улицата.

Тя погледна нагоре към него.

— Не бях ядосана. Е, може би малко, но най-вече бях уплашена.

Той спря и се взря с любопитство в лицето ѝ.

— От какво? Ние не бихме позволили нищо да ти се случи. Няма да допуснем да те изхвърлят отново извън портата.

Ели не отвърна нито дума. Не беше сигурна дали може да му се довери. За един дълъг момент той остана загледан в нея.

— Мислила си, че ще те отдалечим от Фюри. Това ли бе причината за страха ти?

По дяволите, сепна се тя. *Толкова ли съм прозрачна?* Отмести поглед от него и огледа паркинга. Имаше автомобили дори и по улицата, на забранените за паркиране места. Ели кимна. Откакто го бе видяла за първи път, Фюри бе станал много важна част от живота ѝ. Би направила всичко за него. Бе си мечтала за мъжа, продължавайки да работи под прикритие в Мерикуъл, въпреки ужаса да бъде убита, и дори поиска да я назначат при Новите видове, за да поправи злото, което му бе сторила. Беше напуснала семейството и приятелите си след съдбоносната си среща с Фюри. Сега целият ѝ свят бе съсредоточен в него и хората му. Те бяха заедно, една двойка, и тя не искаше да го загуби. Това щеше да я разкъса отвътре.

— Нека да те отведе обратно при него — заяви тихо Джъстис.

Ели срещна погледа му.

— Благодаря.

Бяха направили едва няколко крачки, когато зад тях се разнесе предупредително ръмжене. Джъстис се завъртя, грабна Ели и я отстрани от пътя на заплахата. Тя се втренчи в широкия му гръб, когато я заслони с тялото си. Огледа се. Забеляза Слейд, офицер от НСО, който бе препречил с ръце пътя на лекарката, представила се по-рано в залата. Лицето ѝ бе преbledняло и изразяваше уплаха от неговото ръмжене. Слейд изглеждаше напрегнат, но ръмженето, излизащо от гърдите му, се смекчи. Джъстис отпусна хватката си.

— Какво искате, доктор Норбит?

Слейд погледна назад към Джъстис.

— Познаваш ли я? Тя се втурна след нас.

Джъстис кимна.

— Всичко е наред, Слейд. Пусни я да мине. Тя не е заплаха.

Слейд отпусна ръце и Триша Норбит го заобиколи. Вниманието ѝ се съсредоточи върху Ели.

— Искях да поговоря лично с вас, госпожо Брауер.

Джъстис пъхна палци в предните джобове на дънките си.

— Какво искате да ѝ кажете, докторе?

Лекарката все още изглеждаше уплашена.

— Искях да ѝ дам визитката си. — Тя извади от джоба на полата си картичка и я подаде с треперещи пръсти.

Ели се поколеба дали да я вземе.

— Защо би ми потрябвала?

— В случай, че имате нужда от мен. Трябва да разберете колко важно е това. Искам да бъда вашият личен лекар. Разговорът ни ще бъде строго поверителен. Ако вие с господин Фюри сте интимни, моля, помислете какво би могъл да означава този факт и ми позволете да ви прегледам и да отговарям за медицинските ви грижи.

— Вие какво, любопитна ли сте? Ето значи защо било — изсумтя Слейд. — Оставете я на мира, докторе. Тя щеше да каже още вътре, ако имаше нужда от вашата помощ.

Триша Норбит не обърна внимание на Слейд, продължаваше да наблюдава Ели.

— Чела съм медицински доклади за тяхната физиология, те са малко по-различни от нас. Има толкова много неща, които не са ни известни.

— Какво му е различното? — намръщи се Слейд, но после усмивка изви пълните му устни. — Искаш да кажеш, че ние сме по-надарени от вашите мъже?

Доктор Норбит му хвърли ядосан поглед, но вниманието ѝ остана фокусирано върху Ели.

— Нима не искате да узнаете, дали можете да забременеете? Не искате ли да знаете, дали това е възможно при правилното лечение?

Джъстис се намръщи.

— Имал съм много разговори с лекари и те предполагаха, че е невъзможно. Ние не можем да имаме деца.

Доктор Норбит наклони глава към Джъстис.

— Не знаем нищо със сигурност, никога не сме имали смесени двойки, за да направим изводи. Ако тази жена има полови сношения с един от вашите мъже, мисля, че е добра идея да видим до какво ще доведе. Не само бременността ме интересува. Помислете за това, господин Норт. Все повече от вашите хора могат да пожелаят да се ангажират с човешките същества. Нима не искате да знаете, дали няма да има неблагоприятни последици? Мъжете ви не са в състояние да заплодят вашите жени, но тя е човек.

— Какви неблагоприятни последици? Да завиждат на пенисите ни? — Слейд се разсмя. — Аз съм бил в мъжката тоалетна с хората, докторе. Единственото, от което трябва да се притесняват вашите жени, е малкият размер на човешките пениси, в сравнение с нашите.

Триша Норбит прикова Слейд със злобен поглед.

— Ти си свиня.

Усмивката му мигновено изчезна, ниско ръмжене завибрира в гърдите му.

— Аз съм куче, не прасе.

— Това е жаргонен термин, а не вид название — успя да изрече Ели, без да се засмее. — Тя мисли, че казаното от теб е мръсно и обидно.

Слейд кимна на Ели и се обърна към лекарката.

— Но е вярно.

— Достатъчно — засмя се Джъстис. — Този спор стана много интересен, но аз имам разговор с президента. Това няма да е извинение за закъснението.

— Моля ви — доктор Норбит помоли тихо. — Госпожо Брауер, Ели, моля ви, вземете моята визитка. Аз съм новият лекар на Видовете. Разбирам необходимостта ви от преценка, мога да направя частна визита в дома на господин Фюри. Никой няма да разбере. Помислете си само дали да ме допуснете до себе си. Нямаме представа колко важно е за нас да разберем как различните видове се отнасят един към друг сексуално.

Ели размисли, взе картичката и я мушна в джоба на дънките си.

— Не правя секс с господин Фюри. Заявих го вече вътре и знам, че ако го правех, това би се превърнало в цирк.

Ноздрите на Слейд се разшириха и той фиксира Ели. Тя също го погледна. Мъжът вдиша бавно и се усмихна. Ели отмести поглед. Слейд разбра, че тя излъга, тъй като бе подушил миризмата на Фюри върху нея. Тя въздъхна с облекчение, когато той не каза нищо.

— Това е наложително, знам как нашият вид си взаимодейства по време на секс — обясни тихо доктор Норбит. — Аз съм отговорна за благосъстоянието не само на Новите видове, но и на хората. При взаимодействието между Новите видове и човешките сътрудници, аз наистина трябва да знам с какво си имам работа. Въпрос на време е този проблем да стане много важен.

— Ще ви кажа — излъга Ели, — ако някога реша да имам сексуални отношения с господин Фюри. Ще го осведомя и при най-малката вероятност той да е заинтересуван, вие ще сте вторият човек, който ще научи.

Ели се обърна и тръгна. Джъстис веднага я последва и те се отправиха към дома на Фюри. Той се засмя.

— Справи се добре. — Поколеба се. — Може да й позвъниш утре. Според файловете, които прегледах, Триша Норбит е най-добрият лекар в страната. Аз лично я избрах. Тя е млада, но блестяща и е приятелски настроена към нас. Щом казва, че ще запази всичко в тайна, аз й вярвам.

Ели кимна.

— Няма да се колебая, ако сметна за нужно, че ми трябва лекар.

ГЛАВА 13

През цялото време, докато Ели отсъстваше, Фюри крачеше неспокойно из къщата, сигурен, че нещо ще се обърка. Въздържаше се да не хукне веднага към контролната зала, за да наблюдава тайно срещата на вътрешните камери. Имаше достъп до тези съоръжения като ръководител по сигурността и втори по ранг в командването. Но се отказа, защото искаше да си бъде у дома при завръщането на Ели. Вярваше на Джъстис и на своите мъже, че ще я защитят. Беше ги обучил лично, а те знаеха колко много означаваше тя за него. Подуши аромата ѝ, припомни си мелодичния ѝ глас, затвори очи и лицето ѝ изникна в паметта му, запечатано там.

Да спи с Ели, да чувства допира на кожата ѝ до своята, докато разговарят до късно през нощта, бе най-прекрасното изживяване преди заспиване. Искаше това да се случва всяка нощ, да знае и най-малката подробност от живота ѝ — с изключение на детайлите, свързани с бившия ѝ мъж. Не желаше да си представя, че някой някога бе докосвал неговата Ели. Щеше да се наложи да ги открие и отстрани. Ако някога съпругът ѝ се появеше в Хоумленд, желаше Ели обратно като своя жена, Фюри не на шега щеше да го пребие, докато не променеше решението си. Тя беше негова, сега и завинаги.

Мисълта за бившия ѝ мъж му напомни за несправедливите ѝ родители. Фюри престана да крачи и се загледа мрачно във вратата. Ели никога нямаше да бъде отново сама. Той и хората му щяха да бъдат нейното семейство. Щеше да я увери, че му принадлежи. Ако се наложеше щеше да се бори със зъби и нокти с Джъстис, за да се въведе закон, с който хората, живеещи с Новите видове, да имат същите права като техните и да се считат за едни от тях. Така че събратята му да не правят разлика и да я защитят все едно, че бе от Новите видове.

Фюри кимна, решен да настоява пред Джъстис за този закон, докато устройваха новото си общество. Скоро щяха да поемат контрола над Хоумленд и той щеше да говори с Ели отношенията им да станат постоянни. Вече беше готов за това.

Но първо тя трябваше да се върне у дома.

Стори му се, че мина цяла вечност, преди да я забележи през прозореца. Бореше се с порива да се втурне навън и да я грабне в обятията си, но успя да остане спокоен. Никой не се бе опитал да му отнеме Ели, тъй като тя не изглеждаше уплашена. Джъстис и останалите от екипа също не бяха разтревожени. Рязко отвори входната врата.

Фюри излезе навън и тръгна към нея, а на лицето му бе изписано облекчение.

— Наблюдават ни — тихо предупреди Джъстис. — Ели, прибери се в къщата, все едно нищо не е станало. Фюри, не изглеждай толкова щастлив, че я виждаш. Тя излъга цяла зала пълна с хора. Не прави усилията ѝ безсмислени, като я целуваш пред очите на толкова народ. Нека поговорим за минута, така ще изглежда, че си се втурнал навън, за да говориш с мен.

Ели продължи да върви. Искаше да се докосне до Фюри, когато се разминаха, но съумя дори да не го погледне, докато влезе в къщата. Затвори вратата, събу обувките си и закрачи из стаята. Минута покъсно влезе Фюри и заключи след себе си. Погледите им се срещнаха за миг и тя се хвърли към него. Силните му ръце я хванаха и прегърнаха здраво. Вдигна я във въздуха, а тя мушна лице във врата му. Притисна я плътно до себе си, почти до болка.

— Не мога да дишам — ахна Ели.

Фюри разхлаби малко прегръдката.

— Ти се върна.

— Върнах се.

Той я завъртя в ръцете си и тръгна през къщата към спалнята. Постави я на ръба на леглото. Хвана ризата си и я издърпа през главата. Ели му се усмихна.

— Когато снощи се прибра вкъщи си мислеше, че съм прекалено чувствителна, за да правим нещо, затова само ме държа в обятията си, докато спяхме. Тази сутрин, когато станахме, отказа да се изкъпеш с мен, под предлог, че ми са необходими още няколко дни, за да се приспособя към теб. Защо се събличаш?

Фюри събу ботушите и свали панталона си. Тъмният му сексапилен поглед бе фокусиран върху нея.

— Това беше преди да те отведат от мен. Сега трябва да те имам.

Ели се изправи и също започна да се съблича. Фюри я чакаше гол, мълчаливо наблюдавайки я, докато тя си сваляше дрехите. Готова, пристъпи по-близо до него.

Ахна, щом той я сграбчи и завъртя. Преди да успее да си поеме въздух, се озова на колене, надвесена над леглото. Мъжът изви тяло над нейното и я прикова под себе си.

— Фюри?

Той изръмжа, после зарови нос във врата ѝ. Пое дълбоко дъх и простена.

— Нима искаш да се чифтосваме, сега? — Това я порази. — Без любовна игра? Без нищо?

— Ти си моя.

Лек страх пропълзя в нея.

— Плашиш ме. Още не съм готова за теб.

— Нямах намерение да те плаша. — Той гризна меката част на ухото ѝ. — Просто те желая. Обикалях из къщата през цялото време, докато те нямаше, представяйки си най-лошото. Искам да съм вътре в теб. Да крещиш името ми, а ароматът ти да изпълва цялото ми същество. Имам нужда да усещам влажното ти тяло, да се заровя дълбоко в теб и да остана там толкова дълго, колкото мога, за да се чувстваме свързани.

— Забрави любовната игра — каза с разтреперан глас Ели, объркана от думите му.

Ръцете му стиснаха бедрата ѝ, плъзнаха се по ребрата, обхванаха гърдите ѝ и използвайки властта на хватката, я придърпаха плътно към гърдите му. Устата му се отвори върху рамото ѝ, за да позволи на езика да се наслади на нейната кожа. Дланите му стиснаха гърдите ѝ, а пръстите му подръпнаха зърната, докато се втвърдят.

Ели протегна ръце покрай телата им и ги постави върху бедрата му. Поколеба се само секунда, после ги премести върху задника му. Придърпа го плътно към себе си и трескаво размърда дупе срещу коравия му член. След това прокара ръка между телата им и обгърна с пръсти горещата твърда плът на дебелия ствол. Фюри натисна срещу дланта ѝ, позволявайки ѝ да го погали. Ели повдигна хълбоци и отпусна гърди върху матрака. Намести се, докато главата на пениса му застана точно там, където желаше, и тогава той тласна напред.

Тя бе мокра и готова за него, бавно започна да навлиза в тялото ѝ. Ели го приветства със силен стон. Той усети огромната ѝ нужда да я изпълни. Тялото ѝ се разтегна, за да поеме дебелината му ерекция. Почувства се прекрасно. Тя изстена, раздвижи бедра, за да отвърне на тласъците му. Фюри се оттегли леко, ръцете му пуснаха гърдите ѝ и плъзгайки се по кожата, обхванаха хълбоците ѝ. Стисна я здраво, за да я държи неподвижно и започна да се движи по-бързо и по-дълбоко в нея. Ели изстена високо от прекрасното удоволствие, доставяно ѝ от ударите на пениса му.

— Толкова си стегната и гореща. И така мокра за мен — изръмжа той. — Не искам да те нараня.

— Не можеш — задъхваше се тя. — Боже. Усещам се така, сякаш съм създадена само за теб. Когато се движиш в мен, всичко останало престава да съществува.

Фюри пак се оттегли леко, после силно и бързо тласна. Ели изскимтя. Фюри замръзна, бедрата му спряха да се движат, членът му остана дълбоко заровен в нея.

— Не спирай — помоли го тя.

— Наранявам те.

— Не. О, боже, не. Чувствам се много добре. Не спирай, Фюри.

Той изръмжа и започна да хапе врата ѝ. Езикът му облизваше чувствителната плът отстрани на шията ѝ, зъбите му драскаха кожата ѝ, запознавайки я с тях и неговата страст. Ели опита да тласне срещу него, но той притискаше здраво бедрата ѝ, за да я държи на място. Започна да се движи отново, влизаше и излизаше по-бързо и по-бързо в хлъзгавата ѝ сърцевина. Тялото ѝ се напрегна в очакване на кулминацията, заби нокти в ръба на леглото. Зъбите на Фюри потънаха в кожата ѝ, стиснаха я здраво, но не нарушиха целостта ѝ. На нея ѝ беше все едно, дори да го бе направил. Съществуваше само удоволствието от движението му вътре в тялото ѝ, когато той изръмжа и тласна силно, дразнейки нервните окончания, които крещяха за освобождение.

Фюри се измести и продължи отново и отново тласъците, този път под друг ъгъл, което я доведе до безмилостен плисък на зашеметяващ екстаз. Тялото ѝ се изви под него. Разтрепери се, когато настъпи кулминацията. Тежестта му почти я смачка върху леглото, той освободи рамото ѝ от хватката на зъбите си. Отметна глава назад и

силен рев се откъсна от устните му, бе започнал да набъбва вътре в нея. Ели отхвърли глава на рамото му, когато нови вълни на удоволствие започнаха да я заливат. Изкрещя името му отново.

Останали без дъх, те лежаха напреки на леглото — Ели, притисната под него, докато се успокояваха след секса.

Обичам Фюри. Никога не съм предполагала, че нещо толкова силно може да съществува между двама души. Никога няма да го изоставя, не искам да живея без него. Ето защо се бе отказала от предишния си живот. Беше категорична, че е постъпила правилно.

Фюри се възстанови по-бързо от Ели. Подпря се на лакът, за да я освободи малко от тежестта си и се усмихна.

— Наистина ми липсваше.

Тя отвори очи и изви шия, за да го погледне през рамо.

— Нямахте ме само час.

— Твърде дълго.

Ели се засмя.

— Напомни ми по-често да излизам от къщи, щом ще получавам такова посрещане, когато се прибера у дома.

Той се подсмихна.

— Забрави. Мисля, че просто трябва да те вържа за леглото и да те държа в него. Не желая да ме оставяш, искам да бъда там, където съм.

Телата им бяха спокойни и изглеждаха като едно цяло. За Ели това беше божествено усещане. Фюри я докосна, ръцете му започнаха да я галят, докъдето можеха да стигнат. Тя започна да издава нежни, тихи звуци на удоволствие. Дланите му се чувстваха невероятно върху кожата ѝ. Той леко извади пениса си от нея, след като натискът от набъбването му, създаден при неговото освобождаване, бе отслабнал.

— Колко си гъвкава?

Ели вдигна рамене.

— Не знам.

Фюри се изправи. Младата жена се размърда, за да стане, но той внезапно се наведе и я грабна в прегръдките си. Усмихна ѝ се, заобиколи леглото, внимателно положи главата ѝ на възглавницата и я намести удобно да легне по гръб.

— Ще си счупиш нещо, ако продължаваш все така да ме носиш — подразни го тя. — Бих могла да пропълзя до тук, ако веднага ми бе

казал, че това е мястото, където ме искаш.

— Ти не си достатъчно тежка, че да ме нараниш. Дяволски посилен съм от теб. Мога да те нося повече от час, без да се изпотя.

Той я хвана за прасеца и вдигна крака ѝ нагоре. Ели наблюдаваше мълчаливо как Фюри се качи до нея на леглото, бутна краката ѝ да ги свие и се настани в люлката на бедрата ѝ. Тя протегна ръка и докосна гърдите му, позволявайки на върховете на пръстите си да проучат изпъкналите мускули по стройното му тяло. Погледът ѝ бродеше по раменете му, наслаждавайки се на гледката. Беше красив. С възглавничките на палците си докосна тъмните му зърна и той рязко пое въздух, те мигновено се отзоваха и втвърдиха. Ели седна и покри с устни едното зърно. С език закръжи около стегнатата пъпка и тялото му се напрегна. Фюри изстена. Тя се усмихна до кожата му и засмука зърното в устата си. Зъбите ѝ леко гризнаха връхчето. Тялото му потръпна и той изръмжа. Пенисът му незабавно реагира срещу слабините ѝ, нарастващ усилено в капана на телата им. Не бе очаквала той да се възстанови толкова бързо. Повечето мъже се възстановяваха по-дълго време. *Фюри, помисли си тя, не е като повечето мъже. Това ми харесва в него.*

Ели пусна зърното и плъзна ръце по ребрата на гърба му. Прокара нокти по кожата от плещите до гръбнака му. Фюри изви гърди срещу нея, напомняйки ѝ за голямо коте. Тя се усмихна и облиза кожата между тъмните му зърна. Пожела си да има мед. Щеше да го покапе по плътта му и да го оближе. С нокти проследи линията на гръбнака му — нагоре до раменете и надолу до изваяните му задни части — повтаряйки ласката отново и отново, наслаждавайки се на начина, по който той започна да се извива и трепери.

— Ти се потиш.

Фюри се усмихна.

— Казах, че не си достатъчно тежка, за да ме накараш да се изпотя, но определено си достатъчно гореща да ме караш да се топя от желание.

Тя се разсмя.

— Виждам.

Фюри сведе уста, Ели повдигна своята, за да го посрещне. Тя обичаше начина, по който той я целуваше. Нямахше нищо колебливо в целувките му. Той доминираше с устните си — пълни, сигурни и

уверени. Езикът му я дразнеше, проучвайки устата ѝ с близане и тласъци, с мълчаливото обещание за това, което тялото му щеше да направи с нейното. Ели не знаеше колко остри са кучешките му зъби, докато езикът ѝ не се остърга в тях. Изстена в устата му, изви тяло срещу неговото, показвайки му своето желание. Изгаряше за Фюри, искаше да прави отново любов с него.

Ръката му се плъзна около бедрото ѝ. Подхвана коляното и вдигна крака ѝ, за да обгърне кръста му, после падна върху нея и я притисна върху матрака. Ели опита да се освободи от целувката, но с другата си ръка той обхвана бузата и брадичката ѝ и я задържа неподвижно. Продължи да я целува, отказвайки да спре, и изстена в устата ѝ, щом намести бедра между нейните. Членът му разтегна влагалищните ѝ стени и се плъзна бавно, за да се зарови дълбоко в тялото ѝ. Ели стенеше срещу езика му.

Най-накрая Фюри прекъсна целувката. Той отвори очи и младата жена се загледа в тях.

— Не отмествай поглед от мен, захарче. Очите ти са толкова удивителни. Да гледам как реагираш, когато те докосвам, е най-красивото, което някога съм виждал.

Ели искаше да заплаче при тези прекрасни, затрогващи думи. Нито един мъж не ѝ бе казал такива удивителни неща, каквито той изрече. Фюри наистина ги мислеше. Тя му вярваше с цялото си сърце.

— Това е най-милото нещо, което някой някога ми е казал.

Погледите им се преплетоха, в същото време, в което Фюри започна да се движи в нея. Тя стисна раменете му, притисна се към него, щом започна да тласка бавно и дълбоко, довеждайки я до екстаз с всяко движение. Ели имаше желание да отхвърли главата си назад и почти затвори очи от удоволствие.

Ръката му върху лицето ѝ се напрегна и я задържа на място.

— Продължавай да гледаш в мен — нареди той. — Искам да видя очите ти, когато свършваш.

Ели спря да мисли, можеше само да чувства и направи така, както ѝ бе наредил. Фюри бавно влизаше и излизаше от тялото ѝ, сякаш я изтезаваше. Така усещането се засилваше, но тя желаше той да се движи по-бързо. Очите ѝ почти се затвориха отново, но Фюри изръмжа, когато бедрата му се врязваха в нейните със сила.

— Погледни ме.

— По-бързо — помоли го тя. — Не мога да издържам повече. Усещането е прекалено хубаво. Боли ме. Имам нужда...

Фюри забърза тласъците, но остана в контакт с погледа ѝ. Ели го стисна здраво, докато той се движеше в тялото ѝ. Тя се напрегна, почувства нещо, близко до болка, да я свива в корема, преди да избухне във възторг от помитащата кулминация.

През цялото време остана вгледана в прекрасните му очи. Видя как те се присвиха и лицето му се изкриви от дивото удовлетворение. Кафявото в очите му, сякаш се превърна в черно, устата му се отвори и изръмжа нейното име. Усети как набъбналият му вътре пенис излива в нея топла сперма от освобождаването. Фюри се усмихна.

— Каж ми, че никога не си се чувствала по-добре.

Тя осъзна, че ноктите ѝ се бяха впили в раменете му. Пусна го, ужасена. Там, където се бяха забили, останаха драскотини с бликнали от тях капчици кръв.

— Съжалявам!

Фюри се засмя. Той изви глава, за да види пораженията на едното си рамо. След това срещна погледа ѝ.

— Радвам се.

— Драскотините ти харесват?

— Почакай, докато видиш твоето рамо. Поне сега, не се чувствам виновен.

Тя опита да погледне раменете си, но Фюри рухна върху нея. Не успя да я смаже, но определено я прикова с тежестта си. Целуна я бързо, след това вдигна глава и се ухили насреща ѝ.

— Ухапах те, Ели — намигна ѝ. — Малко одрасках кожата ти. Готова ли си да вземем душ?

Той наистина ме е ухапал? Ели знаеше, че вероятно би трябвало да е разстроена, може би ужасена, но не се чувстваше по този начин. Не я беше заболяло, когато я бе ухапал, съзнанието ѝ бе обсебено от това, което правеше с нея, така че нямаше причина да се оплаква, ако я бе разкървавил. Усмихна се. *Няма вреда, няма провинение, помисли си тя. Не може да е по-лошо от белезите оставени от ноктите ми.*

— Да. И съм гладна. Пропуснахме обяда.

ГЛАВА 14

Ели изучаваше директор Том Куиш с подозрение. За възрастта си, синеокият мъж имаше красиво лице. Предположи, че е някъде в средата на шестдесетте и изглеждаше в забележително добра форма. Можеше да се види ясно, тъй като бе по потник и долнище на анцуг. Преди да спре пред къщата на Фюри, явно бе тичал. Когато звънецът звънна, Ели се изненада да го намери пред прага на вратата. Позна го, мъжът от конферентната зала — никога не би могла да забрави човекът уволнил директор Борис. Това беше най-удовлетворяващото нещо, което си заслужаваше да се види.

— Може ли да вляза?

Ели излезе при него на верандата. Забеляза двама служители от Новите видове на улицата, знаеше, че Фюри ги е пратил там, за да наблюдават къщата. Срещна погледите им, но в тях не видя тревога. Очевидно не вярваха, че новият директор е заплаха за нейната сигурност. В противен случай щяха да го спрат още преди да бе доближил вратата. Тя се отпусна малко.

— Както знаете, това не е моята къща и не ми е удобно да ви поканя вътре — пое си дълбоко дъх. — Мога ли да ви помогна?

— Надявам се, че е така. Тук съм, за да ви предложа работата в женското общежитие, обратно. Жените много ви уважават и харесват, госпожо Брауер. Те взеха решение да сменят сегашната отговорничка и посочиха вашето име.

Ели опита да скрие ужаса, причинен от думите му. Очите му, студени и сини, ѝ напомняха на парченца лед. Обаче около устата имаше бръчици от смях, които отклоняваха вниманието от хладния му смущаващ поглед. Той изглеждаше достатъчно добър и тя вярваше, че мотивите му са почтени, но не знаеше как да реагира. Ако поемеше поста, щеше да се наложи да се изнесе от дома на Фюри, а тя не желаше.

— Може ли да си помисля? — *Има време*, успокои се тя. — Беше доста травмиращо за мен, когато бях уволнена. Останах безработна и

бездомна в един и същи момент.

Той прокара поглед по нея, от горе до долу. Очите му я гледаха интелигентно, може би повече, отколкото трябваше.

— Разбира се, че може да помислите. Работата е ваша, ако я искате. Молбата ми е само да вземете решението по-бързо. Имаме нужда от нова отговорничка в общежитието, колкото може по-скоро. Както знаете в рамките на следващите няколко седмици очакваме да пристигнат много нови жени.

— Не знаех — призна Ели. — Мислех, че ще изпратят, като за начало, само дузина жени, за да се уверят, че средата е добра.

— Те са решили, че е така — усмихна се той. — Вие им помогнахте да вземат това решение. Всяка жена в общежитието ви оценява високо като положителен образец за подражание. Чух, че уроците по готварство са им били любими.

Ели се засмя.

— Опитвах се да ги направя забавни.

— И сте успели. Те са много привързани към вас.

— Те ми липсват — призна тя. — Аз също ги обичам.

— Чух, че се нуждаели от помощ да научат да се справят с почти всичко.

Ели вдигна рамене.

— Те са били заключени в стерилни клетки в лабораториите за изпитание. Да се научат да приготвят кафе и палачинки не е нещото, с което са имали възможност да се запознаят там, където са били отгледани. Спомням си колко сложна може да бъде пералнята за една тийнейджърка, щом майка ми заяви, че трябва сама да си пера дрехите. Когато сте израснали с всичко това, материалът, който трябва да възприемете в даден момент, не е много. А те се сблъскаха внезапно с цялата тази технология. Ние я приемаме за даденост. Представете си, че се изправите пред телефонен секретар, а само преди година не сте знаели какво е телефон.

В погледа му се появи интерес.

— Те са говорили с вас за живота си, преди да са били освободени?

Ели погледна мъжа предпазливо. Отказваше да сподели лични подробности, казани й благодарение на приятелството.

— Някои. Защо?

Изражението му омекна.

— Чел съм докладите и съм разговарял с много от тях. Ужасно е това, с което е трябвало да се справят през целия си живот. Заклех се на Джъстис Норт, че ще направя абсолютно всичко, за да не бъде останалата част от живота им като предишната. За мен е много важно Новите видове да бъдат щастливи и в безопасност. Искам най-доброто за тях. А за жените им, това сте вие.

Той я докосна. Ели на мига би се върнала на работа, ако не се налагаше да напусне Фюри. Тя долови блясъка на удовлетвореност в очите на Том Куиш и отвори уста:

— Вие наистина сте добър в манипулациите. Знаете го, нали?

Усмивка изкриви устните му.

— Това ми е работата. Иначе как мислите ще съм в състояние да получа толкова бързо финансиране за Хоумленд и да уговоря военните да се откажат от базата? Причината бе, че тя е почти напълно изградена и оборудвана и ние можехме да се нанесем веднага, защото е била планирана за нова военна база. Чарът и добрите приятели по високите места имат предимство. Ще приемете ли работата, госпожо Брауер?

Тя искаше, но не можеше.

— Все още имам нужда да помисля.

— Вие изглеждате така, сякаш съм протегнал бонбон към вас, който много желаете, но се страхувате да вземете, защото са ви учили никога да не се доверявате на непознати.

Тя се ухили.

— Не бих могла да го кажа по-добре.

— Добър съм и с думите.

— Какво става? — Фюри щурмува тротоара, гледайки гневно новият директор на Хоумленд. Застана до Ели напрегнат и ядосан. Тя погледна към него и почти се сепна. Изглеждаше така, сякаш бе ревниво гадже, какъвто тя подозираше, че е. Ако не озаптеше емоциите си, директорът трябваше да е идиот, за да не забележи, че са обвързани. Вторачи се в него, за да го предупреди с поглед, но той отказа да й обърне внимание. Бе твърде зает да гледа заплашително директора. Том Куиш направи няколко крачки назад.

— Просто разговарям с госпожа Брауер. Хубаво е да ви видя отново, господин Фюри.

— Какво искате от нея? Тя остава тук. Нямата власт да я отпратите.

Погледът на Куиш се стрелна от Фюри към Ели и обратно. Ели почти виждаше какво става в главата на човека, като на сцена, мислите му се насочиха натам, накъдето тя се страхуваше, че ще поемат, и като потвърждение на предположението ѝ, той отстъпи още една крачка назад. Предпазливо „о, по дяволите“ изражение се изписа на пребледнялото му лице.

— Дойдох да предложа на госпожа Брауер нейната работа обратно. Тя много липсва на вашите жени и те уволниха тази, която заемаше нейното място. Заявиха, че желаят госпожа Брауер да се върне в общежитието. Предадох ми по Джъстис, че имат право сами да избират своята отговорничка. Дойдох тук, за да ѝ кажа, че мястото е свободно и достъпно за нея, ако прояви интерес.

— Тя не го иска — заяви твърдо Фюри с ядовито ръмжене.

По дяволите, помисли си Ели. Фюри изобщо не се сдържа. Погледът ѝ моментално стрелна Том Куиш. Той я погледна, после отново съсредоточи вниманието си на Фюри.

— Тя може да остане да живее в дома ви, ако се притеснявате за нейната безопасност. И да ходи на работа в общежитието. Работното ѝ време няма да е точно определено, но съм сигурен, че всеки може да работи по график, който намира за подходящ.

Най-накрая Фюри погледна към Ели.

— Какво мислиш?

Тя беше изумена, че я пита за мнението ѝ, след като първоначално бе реагирал с отказ на предложението. Кимна. Знаеше, че Том Куиш ги наблюдава с интерес. Фюри също кимна. Погледът му се върна към директора.

— Тя ще се върне на работа при условие, че живее с мен.

Том изведнъж се развесели.

— Браво, госпожо Брауер. Можете ли да започнете утре в девет?

— Да — изрече тя, преди Фюри да отвори уста да отговори отново вместо нея.

Директорът изглеждаше доволен.

— Страхотно. Ще се обадя да уредя всичко. Някой от сигурността ще намине по-късно с новата ви карта.

— Благодаря ви — извика Ели, докато наблюдаваше как новият директор се отдалечава по тротоара и се скрива от погледа ѝ, преди да се обърне към Фюри. Хвърли му раздражен поглед. — Дявол да го вземе. Трябваше да запазиш спокойствие. Той разбра, че сме двойка. Ти се държа така, сякаш си ми гадже.

Фюри гледаше мрачно, устата му бе стисната в напрегната линия.

— Аз съм.

— Е, никой не трябваше да знае за това. Спомняш ли си? И благодаря ти, че най-накрая ми позволи сама да взема решение. — Тя нахълта в къщата.

— Защо се сърдиш? — Фюри я последва и затвори вратата.

Ели се завъртя и сложи ръце на хълбоците си.

— Трябваше да крием връзката си, забрави ли? Искаш ли лекарите да ни досаждат, да ни правят изследвания и да ни казват как да правим секс? Аз, не. Какво ще стане, ако искат да ни запишат на видео? И без дори да ме питаш, направо му каза, че не искам работата. Много ми липсва общезитието, но аз искам да живея тук, с теб.

Фюри знаеше, че бе объркал всичко. Веднага се бе разтревожил, когато неговите мъже му докладваха, че Том Куиш — новият директор — се намира пред вратата на къщата му. Нямаше друга причина човекът да е в тази част на Хоумленд, освен Ели. Фюри бе пристигнал много бързо, знаейки, че всички от човешкия вид предпочитаха Ели да не живее с него. Бе изслушал опасенията им, но не бе обърнал внимание на нито едно от тях. На Ели ѝ харесваше да работи с жените от Новите видове и той знаеше колко много значеха те за нея, така че когато чу предложението на Том, тя да се върне отново на работа, той веднага отказа, без да се замисли. Това би трябвало да е примамка, за да я накарат да си тръгне от него, но само един поглед към лицето ѝ, му каза, че е объркал всичко, отговаряйки вместо нея. Човешките жени можеха да бъдат упорити също като Новите видове. Те настояваха за правото сами да взимат решения и макар да оценяваха всяка защита, определено бяха достатъчно силни да се грижат сами за себе си при необходимост. Беше отстъпил, когато получи уверение, че Ели може да остане да живее при него и работата не е подкуп да напусне къщата му. Беше се успокоил, когато новият директор си тръгна, но гневът на Ели остана. Все още изучаваше характера ѝ, но знаеше, че му е ядосана.

Беше се престарал, но просто искаше да я защити и да я задържи до себе си. Чувстваше се уморен да крие връзката им. Гордееше се, че е с Ели, макар някои от неговите хора да не го разбираха. Доста от тях все още изпитваха известна непримиримост по отношение на човеците. Това си беше техен проблем, с който трябваше да се справят, и докато това не засягаше Ели, можеха да го проточват толкова дълго, колкото преценяха.

Знаеше, че трябва да разсее с нещо гнева ѝ. Тя беше умна, със страхотно чувство за хумор и не можеше дълго да се сърди. Това беше всичко, което научи за нея. Сексът също вършеше работа, за да я омилостиви и да я накара да му прости. Усмивка изви устните му.

— Знаеш ли колко ме привличаш, когато си ядосана? Видео, а? Мога да купя камера и касета и да започваме със секса.

— Не! — Ели го изглежда. — По-добре ми кажи, че се шегуваш за камерата?

Той се засмя.

— Така е. Не искам да правя записи на това как правим секс. Просто искам да го направим. — Той пристъпи към нея. — Много си секси, когато ми се сърдиш, захарче. И не се шегувам по отношение на това. Изгарям за теб.

Ели отстъпи, свали ръце от хълбоците си.

— Ядосана съм ти. И не съм „захарче“, Фюри. Искам да крещя. Ти не скри факта, че ние сме заедно и каза на човека, че няма да приема работата обратно. Това е мой избор.

— Права си, аз сбърках и съжалявам. — Мъжът се ухили и се придвижи по-близо до нея.

Ели отстъпи назад.

— Присмиваш ми се, нали?

— Да — каза и ѝ намигна. — Сега нека да правим секс. — Той се хвърли напред с отворени обятия, опитвайки да я сграбчи.

Ели се завъртя по посока на кухнята, развеселена от игривото му поведение. Беше страхотно да види обикновено сериозния мъж толкова безгрижен. *По дяволите, как да му се сърдя, когато действа по този начин?* Не можеше. Тя влезе в кухнята и заобиколи плота по средата. Хвана се за него и присви очи, когато Фюри застана от другата страна.

— Ще разговаряме. Престани!

— Ще говорим по време на секса. — Той заобиколи отляво.

Ели поклати глава и се измести така, че да го държи на срещуположната страна на островчето.

— Дявол да го вземе, Фюри. Опитвам се да ти се сърдя. Изтрий тази усмивка от лицето си.

Младият мъж спря и усмивката му изчезна.

— Няма да се хия.

Ели присви поглед, видя как устните му потрепват. Това я развесели. Едва не се разсмя. Вече ѝ беше трудно да си спомни за какво я бе ядосал. *О, да.*

— Не можеш да ме заобикаляш и да взимаш решение вместо мен. И много добре знаеш, че трябва да крием, че сме двойка.

— Ти наистина ме възбуждаш в момента. Дишаш тежко и ако не внимаващ, гърдите ти ще пръснат копчетата на тази риза. — Погледът му бе прикован в примамливите ѝ възвишения. — Дишай още по-тежко. Моля те!

Ели погледна надолу към ризата си и видя с крайчето на окото си движението, което той направи. Вдигна рязко глава, но бе твърде късно. Фюри я сграбчи. Обви ръце около кръста ѝ, завъртя я и я сложи да седне на плота, като лицата им се оказаха почти на едно ниво. Разтвори краката ѝ и застана между тях. С ръце, увити около талията ѝ, той я придърпа към себе си в стегната прегръдка.

— Съжалявам, че те ядосах — отправи ѝ искрен поглед. — Сега, нека правим страстен секс. Чух, че след кавга бил страхотен.

Ели обхвана лицето му с длани и се усмихна.

— Ти си лош. Наясно ли си с това?

— Добър съм. Нали го знаеш, или трябва да ти напомня? — И като наведе глава, зарови нос в лицето на Ели, прокара го отстрани, докато устните му достигнаха шията ѝ. Езикът му се стрелна и облиза чувствителното място под ухото. Гъделичкането на горещия му дъх я разпали. — Мога да те взема направо тук.

Ели се засмя:

— В спалнята.

Фюри изправи глава, гласът му стана дълбок.

— Тук.

— В спалнята. На този плот приготвяме храната, Фюри.

Той повдигна вежди, пусна я и отстъпи назад. Посегна към ризата ѝ и я разкопча. Ели затаи дъх, когато Фюри я разтвори и разкъса. След това разкопча панталоните ѝ и се премести встрани. Свали я от плота да стъпи на пода и коленичи пред нея, за да ѝ помогне да се освободи от тях.

— Мисля, че кухнята става — прошепна тя, напълно възбудена. Сърцето ѝ запрепуска лудо, след като изрита панталоните си настрани и посегна към ципа на неговите дънки, когато той се изправи. Фюри дръпна ризата си през глава и я захвърли. — Много добре — промърмори Ели и се отърка в тялото му. Проследи с език зърното му. Фюри простена, избута надолу панталоните си и ги ритна с крак. Дланите ѝ пробягаха по плоския му корем, спуснаха се по-надолу и тя пъкна пръсти в ластика на слиповете му. Прокара нокти по хълбоците му. Той тласна бедрата си напред към тялото ѝ. Възбудата му се притисна в корема ѝ, заклещена като в капан между телата им.

— Скъпи — прошепна Ели и премести устата си върху другото му зърно.

— Захарче — изръмжа той.

Тя се усмихна и се отдръпна от гърдите му.

— Искам меда от шкафа зад теб. Намира се вляво. Мое ляво.

Тъмните му вежди леко се повдигнаха.

— Скъпа? Искаш да ядеш точно сега?

Тя се ухили:

— Искам да го оближа от теб.

Зъбите ѝ ухапаха долната му устна и той простена тихо. Изви тялото си и за рекордно кратко време извади меда от шкафа, после ѝ го подаде. Ели отвъртя капачката. Погледна, за да се увери, че е мед, и обърна надолу пластмасовия буркан, над едно от зърната му. Покапа няколко златни капки, после се премести над другото. Чу как Фюри си пое рязко дъх, но той не каза нито дума. Тя остави буркана до тях на плота.

Изправи се на пръсти и започна да ближе с език всяка една от медените капки, полепнали по кожата му. Фюри изстена дълбоко. Ели се премести по-ниско към зърната му, окъпани в мед, и започна да дразни втвърдените пъпки. Обхвана едното с уста и започна да го смуче. Фюри заплете пръсти в косата ѝ, но не се опита да я откъсне от нейната задача.

— Чувствам се невероятно — изръмжа той.

Ели го гризна със зъби. Той потръпна, шокиран от изненадващото ѝ действие. Членът му я блъсна в корема и стана по-твърд, когато притисна бедра до меката ѝ плът. Тя пусна зърното и бавно продължи по гърдите му. Езикът и зъбите ѝ го дразнеха, докато почистваха бавно всяка медена капка. После го избута назад към плота. Фюри се премести, за да се облегне на него.

Черният му поглед, изпълнен със страст, срещна нейния, щом Ели вдигна глава. Беше забелязала, че когато наистина е възбуден, очите му потъмняват. Обичаше това в него. Премести се напред и започна да ближе капките мед, покапали по корема му. Намери ги една по една и ги облиза. Спря до ластика на слиповете и забеляза, че няколко капки са се стекли дотам. Усмихна му се и плъзна пръсти в бельото, за да го издърпа надолу. Членът му беше станал толкова огромен, че трябваше да подложи еластичните му слипове на изпитание, докато го освободи от тях.

Фюри издаде стенещ звук, когато тя го целуна по хълбока и извърна лице, изучавайки впечатляващата му ерекция отблизо. Не можеше да подмине възбудата му. Усмихна се и прокара език по протежение на твърдата гореща плът, изискваща пълното ѝ внимание — от основата на ствола до главата.

Фюри изръмжа, хвана я за раменете и рязко я изправи на крака. Шок разтърси Ели, когато се взря в лицето му. Той изглеждаше ядосан. Тя се намръщи.

— Не искаш ли да продължа? Бях стигнала до най-хубавата част.

Той я повдигна и я сложи да седне отново на плота. Отдръпна се от нея и започна да отваря чекмеджетата, търсеше нещо.

— Фюри? Аз ли те ядосах? Какво?

— Не мога да ти позволя да направиш това. Адски съм разочарован, но не се сърдя на теб.

— Защо не? Аз искам.

Младият мъж се обърна, в ръката си държеше сребристо тиксо. Приблужи и леко я натисна с длан по гърдите. Бутна я назад, докато легна по гръб върху студената повърхност. Наведе се над нея.

— Пенисът ми набъбва. Спомняш ли си? И в момента съм толкова адски готов, че няма да издържа и минута. Можеш ли да си представиш, ако набъбна в устата ти?

Ели впери поглед в него, осъзнавайки думите му.

— О, това вероятно не би било добре, като се има предвид, че вече си доста голям. Мисля, че всичко ще бъде наред, ако се придържам само към върха. Набъбването е в близост до основата.

Чертите му се отпуснаха, като част от напрежението се стопи.

— Да. Бих се радвал да го направя за мен, но не ме възбуждай толкова много следващия път, когато се опитаме да го направим. Аз съм като заредено оръдие, Ели. Ти можеш да ме почувстваш вътре в теб, когато спермата ми се излива, нали? Щях да изхвърлям толкова дълго и толкова много, че имаше вероятност да те задуша. Ще направя това за мен по-късно, ако си готова за втори тур. Сега трябва да се успокоя, иначе няма да бъде добре за теб.

Объркана, тя се взря в тиксото.

— Какво е това?

Той се ухили.

— Дай ми китките си. — Взе кърпата за съдове. — Сега.

Младата жена се поколеба, имаше му достатъчно доверие, за да вдигне ръце. Фюри се усмихна, уви кърпата около тях и със зъби изтегли лента от ролката. Ели бе учудена, когато той уви тиксото над плата и завърза ръцете ѝ заедно. Тя лежеше и го гледаше как развива все повече лента, така че ролката и китките ѝ оставаха още свързани.

Мъжът заобиколи плота и застана над главата ѝ. Проследи го, докато той седна на пети и се изгуби от погледа ѝ. Чу го как разви още лента, бавно издърпа завързаните ѝ китки над главата, докато ръцете ѝ се изпънат. После дочу, че прави нещо встрани на плота, преди да се изправи. Беше оставил ролката.

Ели дръпна китките си, но те бяха приковани в това положение. Отправи поглед към Фюри. Изглеждаше адски доволен.

— Какво правиш?

Той повдигна буркана с мед, измести краката ѝ, наведе се над плота и вклини бедра между нейните.

— Искам и аз да хапна малко мед.

Младата жена прехапа устни и потрепери. Фюри наклони пластмасовата опаковка и покапа мед по долната част на корема ѝ, и още по-надолу, докато капките се стекоха по вътрешната част на бедрата ѝ. Фюри раздвижи хълбоци, бутна и раздалечи нейните, а Ели затвори очи, когато все повече капки започнаха да капят в областта на

слабините ѝ. Той остави бурканчето в края на плота, след това се наведе над нея. Горещата уста и езикът му я заоблизваха, поемайки всяка сладка капка. Искаше да го докосне, но ръцете ѝ бяха приковани над главата. По времето, когато устните му стигнаха до вътрешната страна на бедрата ѝ, тя изгаряше от първична нужда.

— Фюри — помоли го тръпнеща.

— Спокойно. Почти стигнах.

— Сега, Фюри. Моля те! Направи това, по-късно, имам нужда от теб. Моля те! Вземи ме.

Той изръмжа. Ели отвори очи и срещна неговите. Фюри се изправи, хвана я за вътрешната страна на бедрата и я притегли по-близо до себе си. Тя обви крака около кръста му, той я издърпа няколко сантиметра по-надолу, до ръба на плота, секунда преди да влезе в тялото ѝ. Ели отметна назад глава и извика от удоволствие.

— Пусни ме — простена тя. — Искам да те докосвам. — Дръпна китки, но лентата и кърпата не се скъсаха. Той беше увил тиксото твърде плътно около материята.

Фюри стисна здраво с ръце хълбоците ѝ и започна да тласка дълбоко, с постоянно темпо. Тя се замята върху плота. Простена, изскимтя и се зачуди дали щеше да оживее от прекрасните усещания, пробудени в тялото ѝ, водещи я до ръба на екстаза. Той се задвижи по-бързо, усещанията станаха още по-хубави. Ели се повдигна по-високо и стисна крака около кръста му, за да даде свободен достъп на тласкащите му бедра. Чу го да ръмжи, натискът върху влагалищните ѝ стени се засили, когато той започна да набъбва в тялото ѝ. Налягането се увеличаваше, той продължаваше да се забива в нея. Едната му ръка се плъзна към мястото, където бяха съединени телата им, и палецът му потърка клитора ѝ. Ели изкрещя, кулминацията беше разтърсваща. Фюри изрева името ѝ, когато зарови пениса си дълбоко, тялото му се разтресе, и горещата сперма се изля в нея, когато навлезе с последен силен тласък.

— Фюри — прогърмя мъжки глас.

Ели отвори очи. Беше замаяна, потресена и ужасена, когато в кухнята нахлу Джъстис, следван по петите от двама служители на НСО. Той се хвърли върху Фюри, тласна и го изхвърли далеч от Ели.

Тя изпищя от страх и шок от случващото се, когато Джъстис притисна Фюри в ъгъла на кухнята и започнаха да се борят. Джъстис

удари Фюри, който неистово се опитваше да го отхвърли от пътя си, за да може да стигне до Ели. Двамата служители на НСО се втурнаха да помагат на Джъстис да удържи Фюри, хванаха ръцете му и го блъснаха в плота. Фюри изрева, хвърли единия от служителите в съседния плот. Счупи се стъкло.

С всички сили Ели се изви на една страна, докато се опитваше да слезе от островчето, където лежеше, просната гола, а китките ѝ все още бяха опънати над главата. Бе твърде шокирана, много разстроена и изпълнена с адреналин, за да внимава. Движението изискваше прекалено голямо усилие и тя не можа да прецени правилно разстоянието до ръба. Когато падна, я завладя истинска паника, че дори не можа да се хване за нещо, за да предотврати удара. Болка избухна в главата ѝ, в мига, в който се блъсна от страни на островчето, а слепоочието ѝ се удари в облицования с плочки ръб. Заедно със силната болка дойде и тъмнината. Преди да изгуби съзнание, успя да чуе само:

— Ели — извика Фюри.

Фюри мразеше да бъде затворен в килия, но точно там се намери, когато се събуди в службата за сигурност. Джъстис крачеше из помещението. В този момент паметта на Фюри се върна.

— Къде е Ели? Добре ли е? — Той скочи на крака и се хвана за решетките, зад които го държаха.

— Тя е при лекаря. — Джъстис се изправи пред металната преграда, гледайки мрачно. — Насили ли я?

— Не — изръмжа Фюри. — Щях да ти обясня, ако не ме беше нападнал и нокаутирал.

— Ти я беше вързал и тя пищеше. — Лицето на Джъстис изглеждаше необикновено бледо. — Никога не бих повярвал, че ще я нараниш, особено сега, когато знам колко много държиш на нея, ако не бях видял със собствените си очи.

— Не съм я насилвал.

Джъстис изръмжа.

— Точно от този вид глупости се страхувахме, когато някои от нас започнаха да проявяват силни черти от животинския си произход,

съчетани с усъвършенстваните ни инстинкти. Ти беше наясно с тях, защото сме ги обсъждали надълго и нашироко, но не се контролираш.

Гняв заля Фюри.

— Наясно съм, че ставам неразумен, когато се отнася до Ели, и че съм се чифтосвал с нея. Но това е повече от секс. Мога да заявя, че тя е моя и аз никога няма да я нараня, Джъстис. Приемаш цялата ситуация неправилно.

— Ти си извън контрол! — Джъстис се придвижи бързо, хвана решетките на сантиметри от пръстите на Фюри и оголи зъби в злобно ръмжене. — Ние знаем всичко за насилието, нали така? Обичаш ли я? Тогава не трябва да я връзваш и да я заставяш да приема пениса ти.

— Не съм — изръмжа Фюри.

Джъстис пусна решетките и се отдръпна.

— Искам да ти вярвам, но... — Той поклати глава. — Ти си първият от нас, който си взема половинка. Позволил си на животинските си инстинкти да те управляват достатъчно, за да паднеш до това ниво. Не сме напълно човеци, колкото и да се преструваме заради мира между тях и нас, освен това тук няма камери. Толкова ли е лошо, Фюри? Нима нуждата да я имаш, е толкова голяма, че си принуден да я насилваш?

— Не съм! — Фюри опита да се успокои, освободи мъртвата хватка на ръцете си от решетките на килията и отстъпи няколко крачки назад. — Няма да лъжа. Обсебен съм от нея. Дишам и живея заради Ели. Сърцето ми бие за нея, Джъстис. Тя е всичко за мен. Мисля, че съм пристрастен към нейния аромат. Единственото, за което мога да мисля, е тя и всичко свързано с нея. Въпреки това, никога не бих направил нещо, за да ѝ причиня болка. Погрешно виждаш ситуацията.

— Имам нужда да го чуя от нея. Докато не разберем как ти влияе чифтосването и какви странични ефекти оказва върху теб, съжалявам, но не мога да ти позволя да я видиш.

Фюри се втурна бързо напред, хвана вратата на килията, дръпна я силно към себе си, но тя бе заключена.

— Пусни ме да изляза. Болна ли е тя? Трябва да стигна до нея.

— Никъде няма да ходиш, докато не говоря с Ели. Защиатаваш жената, а я завързваш насила. Да не си си изгубил ума? — Джъстис изръмжа. — Ти полудяваш, когато става дума за човек, дявол да го

вземе. Изумен съм и... — Той прочисти гърлото си. — Как можа да го направиш?

— Не съм ѝ причинил болка. Ти ме познаваш. Знаеш, че тя е всичко за мен. Никога няма да я нараня. Ние правихме любов.

— Годините в лабораторията за тестване са те докарали до лудост, ако смяташ, че връзването на жена и крясъците ѝ от болка, са правене на любов. Ти си превъртял, Фюри. Трябва да вървя. Сърцето ми се къса.

Джъстис бързо се завъртя и се запъти към вратата.

— Джъстис! Върни се! Освободи ме! Не е каквото си мислиш. Аз не съм луд и никога не бих навредил на моята Ели. — Той гневно разклати решетките, но те не поддадоха. Обърна се и зави от ярост. Ели бе ранена и той не можеше да отиде при нея. Най-добрият му приятел вярваше, че е полудял от чифтосване.

ГЛАВА 15

Ели усети, че нещо не е наред, още преди да се събуди. В главата ѝ пулсираше тъпа болка. Отвори очи и погледна към светлината, погледът ѝ пробяга по непозната обстановка. Почувства се объркана. *Къде съм? Какво става?* Някой се наведе над нея, засенчвайки светлината.

Ели разпозна доктор Триша Норбит. Намръщи се. *Защо тази жена се е надвесила над мен?* Косата на лекарката бе хваната небрежно отзад, спретнатият ѝ облик отпреди, бе изчезнал. В сините ѝ очи се четеше тревога, докато гледаше надолу към Ели.

— Добре ли сте? Дадох ви обезболяващи. Искате ли малко вода.

— Какво стана — намръщи се Ели.

— Не си ли спомняте? — попита Триша.

Да си спомням какво? Последното нещо, което помня, е... Бавно споменът се завърна. Ели се опита да стане. Притеснена, огледа помещението за Фюри. По някакъв начин се бе озовала в тази малка стая, но той не беше тук.

— Къде е Фюри?

— Затвориха го.

— Защо?

Триша седна в края на леглото.

— Някой информирал Джъстис, че новият директор е посетил дома ви — пое си дълбоко дъх. — Джъстис отишъл да ви види и да попита за какво е идвал Том Куиш. Почукал на вратата, но никой не му отворил. След като чул да крещите и рева на Фюри, нахлули заедно с охраната в къщата. Влезли в кухнята и видели Фюри да ви насилва. Вярват, че той ви е завързал, за да не може да се борите с него.

— Да ме насилва? — отвори уста Ели. Бе толкова шокирана, че ѝ отне няколко секунди, преди да реагира. — Ние правихме секс!

Триша прехапа устни.

— Ударили сте силно главата си в ръба на плота, на който сте била завързана. Имате няколко шева на челото — замълча, — ако

желаете да говорите с някого, мога да извикам психолог-консултат. Ще дойде тук до час. Раната на главата ви ще се оправи. Имате леко сътресение, но физически сте добре. Емоционалното ви състояние... — Триша посегна и взе ръката на Ели. — Тук съм заради вас. Мисля, че трябва да споделите с мен. Никой няма да узнае. Джъстис Норт чака в съседната стая, за да разговаря с вас, когато сте готова. Той обеща, че ще накажат Фюри сурово за това, което ви е причинил. Но ако искате да извикате външна полиция, ще го стори. Всичко зависи от вас.

Ели дръпна рязко ръката си от нейната.

— Джъстис! — изкрещя името му тя.

След секунда вратата на спалнята се отвори. Джъстис изглеждаше ужасно. Ризата му бе разкъсана, устата разцепена, а над окото му се виждаше синина. Влезе в стаята и замръзна.

— Пусни го, веднага! — гласът на Ели трепереше от гняв и ужас. — Той не ме е наранил. Ти го направи. Освободи Фюри веднага, по дяволите! — започна да крещи, но не я интересуваше. — Какво, по дяволите, ви става на всички? Фюри не ме е насиллил!

Шок се изписа по лицето на Джъстис. Отвори уста, но не успя да каже нищо.

Ели сграбчи одеялото, което я покриваше, и го отметна настрана, като благодари мислено на Господ, че не е гола. Не беше съвсем сигурна в това, докато не свали крака от леглото. Някой я бе облякъл в голяма розова пижама. Стъпи на пода. Главата ѝ пулсираше толкова силно, че почти съжали, че трябваше да стане от леглото.

— Не се опитвай да ставаш — настоя лекарката и сграбчи Ели. — Замаяна си. Трябва да лежиш.

Ели я отблъсна и се обърна ядосана към Джъстис. Успя да направи крачка към него, преди коленете и да се подкосят. Триша я хвана, но и двете щяха да се свлекат на пода, ако Джъстис не бе скочил и обвил ръце около тях. Огромната му сила бе явна, когато се извъртя и нежно ги насочи да паднат върху леглото. Ели се просна на мекия матрак, а лекарката до нея. Младата жена се вгледа в Джъстис, докато се опитваше да спре сълзите.

— Той не ме е наранил. Как можа да си го помислиш?

Мъжът се поколеба.

— Ти бе завързана и крещеше. Той е причината да си ранена.

Сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Правихме секс, всичко бе чудесно до момента, в който ти го нападна и го откъсна от мен, кучи син такъв. Забавлявахме се, смеехме се, а после... — Гласът ѝ секна, очите ѝ го гледаха напрегнато. — Ти ме нарани, а не той. Ти! Всичко щеше да е наред, ако не бе нахлул и не бе атакувал Фюри. Аз нямаше да си ударя главата в плота.

Джъстис отстъпи назад и пребледня.

— Когато доближихме вратата, те чух да крещиш. А когато влязохме вътре, ти беше завързана.

Младата жена погледна към лекарката.

— Техните жени не вдигат ли шум по време на секс?

Триша сви рамене.

— Не знам. Вярно е, че някои хора крещат, когато правят секс.

— Той те бе завързал — тихо ѝ напомни Джъстис. — Това е насилие.

— Не е. Да не си глух? Просто си играехме и се забавлявахме. Не забеляза ли, че бе увил кърпа около китките ми, за да ги предпази? Смяташ ли, че би го интересувало, дали лентата се връзва в кожата ми, или не, ако се опитваше да ме нарани? — Още сълзи, започнаха да се стичат по лицето ѝ. — Къде е той? Причини ли му болка? Пусни го! Искам Фюри веднага!

Джъстис се обърна.

— Ще го доведе — излезе от стаята и тресна вратата след себе си.

Ели наведе глава и покри лицето си с ръце. Не можеше да спре да плаче. Младата лекарка се опита да я успокои, като прокара ръка по гърба ѝ.

— Фюри ранен ли е? — попита Ели.

— Не зная — призна Триша. — Превързах един от служителите, който дойде с теб. Фюри бе успял да го рани, преди да го хванат.

Обезпокоена от тази новина, Ели опита да седне и да избърше сълзите си. Погледна към Триша.

— Но не си превързвала Фюри? Това значи, че е добре, нали?

Лекарката се поколеба.

— Не знам. Съжалявам. Ако беше нещо сериозно, би трябвало да го доведат тук или поне да се обадят за линейка, за да се погрижат за него.

— Боже! — ахна Ели. — Защо, по дяволите, стана така? Ние просто се смеехме и правихме любов. А после се случи това. — Поклати глава, но съжали моментално, от движението ѝ се зави свят. — Защо не искат да ни оставят на мира?

Погледът на Триша омекна.

— Никой не знае какво да очаква. Сигурна съм, че господин Норт и онези двама служители са смятали, че те спасяват.

— От Фюри? — разплака се Ели. — Той не би ми причинил болка.

Младата лекарка посегна и взе ръката на Ели.

— Съжалявам.

Вратата на стаята се отвори с трясък. Ели и Триша подскочиха стреснато, когато Том Куиш нахлу в спалнята. Погледът му се насочи към двете жени.

— Какво, по дяволите, става тук? Току-що ме информираха, че се е случило нещо? Преди малко охраната ми каза, че един мъж от Новите видове е затворен, а госпожа Брауер е докарана тук в безсъзнание от служители на НСО, които изглеждали така, все едно са участвали в сбиване.

Чудесно, помисли си, Ели. Само това ми липсваше. Сега и директорът успя да се включи в този кошмар.

Триша пусна ръката ѝ.

— Как смееете да нахлувате в дома ми? Това е спалнята ми, директор Куиш. А колкото до това, което сте чули, станало е просто злополука. Това е всичко.

Тя пристъпи напред, заставайки между Ели и директора, който изглеждаше леко объркан.

— Какво се случи? — по-спокойно попита той.

Лекарката изпъна рамене и погледна към него.

— Станало е това, че някой е успял да се промъкне покрай вашите хора и да изплаши госпожа Брауер. Тя е изкрещяла. Господин Фюри, господин Норт и служители от охраната са били в къщата — излъга тя. — Казах ви, че днес видях някакъв идиот с камера да се навърта около клиниката. Може би е същият човек — обърна глава и се втренчи в Ели с широко отворени очи. — Да не би този мъж, който сте видели да наднича през прозореца, да е с къса руса коса, джинси и зелена тениска?

Ели се взря в младата жена, опитвайки да скрие изненадата си от факта, че напълно непознат човек, бе готов да изрече лъжи, само за да запази тайната ѝ. Кимна.

— Прилича на мъжа, който ме стресна.

Директорът се намръщи.

— Тогава защо господин Фюри е затворен?

Облекчение се изписа по лицето на Триша, преди да се обърне отново към него.

— Защото той е искал да проследи кучия син и да го убие. Госпожа Брауер се е изплашила, паднала назад и си е ударила главата. Изгубила е съзнание. Предполагам знаете, колко защитнически настроени са тези момчета към жените си. Госпожа Брауер е гост в неговия дом, а някакъв побъркан идиот я стряска, тя се наранява и той изгубва контрол. Знаете, че благодарение на животинските си инстинкти, тези момчета могат да проследят и заловят всеки. Господин Норт прецени, че не е много добра идея да остави господин Фюри да убие онзи мъж, още повече, че той е човек. Затова се е наложило да затворят господин Фюри, докато се успокои.

— Вярно е — потвърди Слейд, облегал на рамката на вратата. Сега не беше облечен в униформата на НСО, а със спортни джинси и черно горнище. — Дойдох да взема показанията от госпожа Брауер относно мъжа, когото е видяла през прозореца. Ако позволите, господин директор, в момента не съм на смяна, но бих искал да свършим възможно най-бързо. Може би ще наредите на вашата охрана да претърси района за този човек, преди да е причинил още проблеми.

Ели наблюдаваше лицето на Том Куиш, на което бе изписан гняв.

— Добре. Ако това е историята, както твърдите, ще я приема — намръщи се мрачно към Ели. — Добре ли сте, госпожо Брауер? Мога ли да направя нещо за вас?

— Всичко е наред — отвърна му тихо Ели. — Но ви благодаря, че попитахте.

Той се обърна и излезе от стаята. Ели погледна към лекарката все още изненадана, че тази жена ѝ бе помогнала, като излъга. Триша сви рамене.

— Казах ти, че може да ми имаш доверие.

Слейд въздъхна дълбоко.

— Смятам да остана във всекидневната, за да предотвратя нахлуването на някой друг в спалнята — погледът му се насочи към Ели. — Фюри би трябвало да пристигне скоро. Бесен е, но е добре — обърна се към лекарката и се усмихна. — Лъжеш страхотно, док — намигна ѝ и затвори вратата след себе си.

Триша отпусна рамене и седна на леглото до Ели.

— Не съм много добра в лъжите. Смяташ ли, че този номер ще мине?

— Да. Директорът си тръгна, нали?

Тя продължи да изучава Ели.

— Няколко седмици е необходимо да си почиваш повече. Ударила си си доста зле главата. Ако получиш силно главоболие, замайване или просто не се чувстваш добре, незабавно ми се обади. Трябва да се успокоиш. И без секс за около седмица. Нужно е да лежиш повече и без физическо натоварване. Дръж мястото, където са шевовеите, сухо. Използвах саморазграждащи се конци, така че няма да се наложи да ги махам. Може би ще остане малък белег.

— Чудесно. — Ели не успя да скрие сарказма си при тази новина.

— Мога ли да ти задам няколко въпроса?

— За какво?

— Ами — Триша се обърна към нея, като се намести по-удобно на леглото, — прочетох някои от медицинските досиета на Новите видове и разбрах, че Фюри е куче. Там пише, че пенисите им се подуват по време на секс. — Спря за момент. — Боли ли, когато това стане?

— Не — поклати глава Ели. — Не мога да повярвам, че говоря на тази тема.

— Колко време е необходимо, докато набъбването спадне?

Ели се намръщи.

— Моля те. Искам да знам.

— За да можеш да помогнеш на други жени, ако решат да спят с някой от тях?

Триша се поколеба.

— Не, заради мен. Харесвам един от тях.

Ели се отпусна.

— Добре, щом е така. Не е болезнено. Подуването трае само няколко минути. Най-много три.

— Благодаря ти. Нещо друго?

— Обичам Фюри повече от живота си.

Триша се изправи.

— Тази вечер може да се прибереш с него. Само запомни какво ти казах за раната. Господин Фюри трябва да те събужда през няколко часа, за да е сигурен, че всичко е наред. Ако се появи някакъв проблем, трябва да ми се обади веднага. Ще ти донеса обезболяващи за главоболието, което ще имаш, след като ефектът на упойващото лекарство премине.

— Благодаря ви, доктор Норбит.

— Наричай ме Триша — отвърна тя и излезе от стаята.

Няколко минути по-късно Ели дочу гласове. Вратата на спалнята се отвори и Фюри нахлу вътре. Младата жена ахна. Синини покриваха лицето му, а някой му бе дал риза, която изглеждаше така, все едно бе разкъсана на парчета. Той прекоси стаята само с няколко крачки, оставяйки вратата леко открената. Седна внимателно и посегна към Ели, ръцете му я обгърнаха нежно. Вдигна я и я сложи в скута си, като я притисна силно до гърдите си.

— Добре ли си?

Тя обгърна с ръка врата му. Кожата около окото му бе посиняла, но не беше подута. Огледа останалите наранявания. Ръката ѝ трепереше, когато докосна лицето му на единственото място, където изглеждаше незасегнато.

— Имам няколко шева на главата. Добре ли си? Какво е станало с теб?

Той изръмжа.

— Опитаха се да ме спрат, да не мога да стигна до теб. — Погледът му се задържа върху челото ѝ. — Под превръзката има шевове?

— Само няколко. Всичко е наред. — Ръката ѝ изостави лицето му и посегна към ризата, която носеше. Разтвори яката и погледна надолу към червените белези по гърдите му. Ужасеният ѝ поглед се вдигна нагоре и се впи в очите му.

— Добре съм. Просто огромно недоразумение.

Ели се бореше да не заплаче.

— Много повече е.

Фюри я притисна по-силно.

— Да, но вече всичко е наред. Все пак научих нещо полезно.

— Какво?

— Следващия път ще барикадираме вратата.

За негово успокоение, устните на Ели се разтегнаха в усмивка.

— Искам да си ида вкъщи. Триша каза, че мога да си тръгна. Само да ми донесе няколко хапчета против главоболие. Няма да можем да правим секс за около седмица и трябва да ме събуждаш през няколко часа, за да си сигурен, че съм добре.

Фюри трепна.

— Седмица, а? — Кафявите му очи омекнаха. — Радвам се, че си добре. Чух те как изпищя. Ужасих се, когато падна. Не мърдаше, можех да подуша кръвта ти.

— Добре съм.

Той стана, намествайки я в ръцете си.

— Хайде да си ходим у дома.

Младата жена притисна буза към рамото му и обгърна с ръце врата му. Знаеше, че е с пижама, но й бе безразлично дали някой ще я види. Фюри тръгна към вратата, като използва крака си, за да я отвори напълно. Слейд, Триша и Джъстис ги чакаха във всекидневната.

— Съжалявам — извини се тихо Джъстис. — Не знаех, иначе никога не бих нахлул в кухнята. — Погледна към Фюри. — Не вярвах, че може да я нараниш, но след последния път, просто не бях сигурен.

Доктор Норбит се намръщи.

— Последния път? Какво е станало?

— Още едно недоразумение, Триша. Друг път ще ти обясня — въздъхна Ели.

Лекарката подаде шишенце с таблетки.

— Аз ще го взема — предложи Слейд, като го грабна от ръката й. — Ще закарам Ели и Фюри до дома им. Ще изглежда доста странно, ако някой го види да носи жена, облечена в пижама.

— Вземи хапче, ако изпитваш болка — инструктира я Триша.

Слейд се поколеба на вратата.

— Искаш ли аз да я нося, Фюри? Тези електрошокови пистолети са доста болезнени.

— Аз ще се погрижа за нея — изръмжа младият мъж.

Слейд отвори вратата и отстъпи встрани. Фюри изнесе Ели от къщата и се запъти към автомобила, който ги чакаше на улицата. Слейд им отвори задната врата. Фюри намести Ели в ръцете си и седна с нея в колата. Движението предизвика вълна на болка в главата ѝ. Простена тихо. Фюри изръмжа. Тя го погали нежно.

— Добре съм. Просто имам главоболие.

Той я притисна силно, явно бе разстроен. Ели бе шокирана, толкова лошо се бе развила вечерта им. Преглътна сълзите си от страх да не би Фюри да ги забележи и да се разстрои още.

Ели се усмихна на жените, събрали се около нея, в кухнята на общежитието. Осем от тях бяха нови, пристигнали тази сутрин. Тя бе шокирана, когато ги докараха пред вратата с куфарите им. Брийз бе застанала до нея, за да ги приветства.

— Те са толкова дребни — ахна Ели.

— Да — мрачно отбеляза Брийз — Така е.

Ели погледна към нея.

— Мислех, че всички сте високи?

Брийз се поколеба.

— Ние сме експериментални прототипове, Ели. Бяхме променени, за да сме по-силни и да можем да издържим на лекарствата, които тестваха. Медикаментите целяха да направят човека по-устойчив. Джъстис ни докара първи тук, защото сме по-здрави. По-издръжливи. А тези — вниманието на Брийз се насочи към новодошлите, които влизаха в общежитието, — тези наистина не са имали такъв късмет.

— Какво значи това?

Брийз ѝ хвърли предупредителен поглед:

— По-късно.

След като Ели разпреди стаите, те се събраха в кухнята за първия урок. Тя изпитваше странно чувство да има около себе си жени, дребни колкото нея, че дори и по-малки, след като бе привикнала с огромния размер на жените от Новите видове. Новодошлите бяха високи около метър и петдесет, с дребни тела, наподобяващи повече крехкото човешкото телосложение. Само чертите на лицата им ги издаваха, че са от Новите видове. Бяха плахи и

срамежливи, за разлика от по-едрите си посестрими. Ели им се усмихна, за да ги предразположи да се отпуснат.

— Знам, че сега информацията ви се струва много, но повярвайте ми, в края на седмицата ще можете да готвите и да се справяте с всичко в кухнята.

Руса жена със сиви очи вдигна ръка. Ели се обърна към нея, като продължи да се усмихва.

— Да?

— Ти една от нас ли си? — прехапа устни блондинката.

Ели поклати глава.

— Аз не съм от Новите видове — погледна към Брийз. Откакто жените бяха прекрачили прага на общежитието, тя стоеше близо до тях, все едно им бе сянка.

— Тя е човек, при това добродушен — увери ги тихо Брийз. — Ели е нашият домашен любимец — намигна ѝ, — прилича на пудел. Това са онези сладки малки кученца с пухкави къдрички.

Русокосата жена изглеждаше шокирана, когато се обърна с широко отворени очи към Ели.

— Не се ли дразниш, че те наричат така?

— Знам, че го правят с най-добри чувства. Как се казваш?

Жената се поколеба.

— Наричат ме Халфпринт.

Ели погледна към Брийз, която сви рамене. Имаше много въпроси, но реши да ги зададе по-късно.

— Е, има ли нещо друго, което искате да ме питате?

Халфпринт се обърна към Брийз.

— Може ли?

Брийз въздъхна.

— Вече не е нужно да искате разрешение. Свободни сте. Тук няма от какво да се страхувате, Халфпринт. Може да питате за всичко, което пожелаете.

Русокосата изпъна рамене. Уплашена, се обърна към Ели.

— Обучавате ни, за да бъдем по-добри в това, за което са ни създали, когато се върнем?

— Не — сопна се Брийз. — Всичко свърши. Сега сте свободни. Разбираш ли? Тук сте, за да се научите как да вършите повечето домашни задължения, подобно на човеците — как да готвите и да

използвате кухненските уреди — внезапно Брийз стана от стола. —
Имам нужда от свеж въздух — и излезе от кухнята.

Погледът на Ели я проследи объркано. Нямахме представа какво става. Сивите очи на Халфпринт се напълниха със сълзи. Ели се приближи към нея.

— Всичко е наред. Това е ново за вас. Добре ли си?

— Ядосах я. — Младата жена изтри сълзите си.

Ели погледна към вратата, не можеше да го отрече.

— Какво искаше да кажеш с това *да се върнем, за да бъдем това, за което са ни създали*?

Халфпринт я изгледа ужасена. Обърна се и се хвърли в прегръдките на жената до нея, притисна я силно. Ели осъзна, че изведнъж по лицата на всички се бе изписал страх. Досега нито една жена от Новите видове не се бе страхувала от нея. Отстъпи назад, надявайки се да облекчи страха им.

— Защо не отидете да разопаковате багажа си? За днес е достатъчно, през останалото време може да се запознаете с всички. Във всяка стая зад вратата има график кога се сервира храната. Ако имате още въпроси, ще съм тук до пет часа следобед. Другите жени ще ви помогнат, ако не съм наоколо.

Ели ги изчака да си тръгнат и отиде да потърси Брийз. Видя я през прозореца на всекидневната и излезе от сградата. Брийз седеше на пейка под едно дърво, точно срещу входа на общежитието. Седна до нея.

— За какво беше всичко това?

Брийз разрови с крак пръстта пред пейката.

— Вбесявам се от това, което са им сторили. Докторите нарочно са ги създали безсилни. Тези жени се страхуват да зададат дори един въпрос, а чу ли коментара на Халфпринт? Независимо колко пъти им се казва, че тази гадост е свършила, те все още са ужасени, че може да не е истина и да бъдат върнати обратно.

— Не разбирам.

Брийз повдигна глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Тяхната ДНК е комбинирана с гени на домашни животни, за да бъдат дребни и нежни. Не са създадени за тестване на лекарства. Те не ги събираха с другите видове за медицински изследвания. Сътворени са, за да бъдат малтретирани и използвани.

Ели скръсти ръце.

— За какво?

Брийз изтри една сълза, стекла се по бузата ѝ, и сведе глава.

— *За подаръци.* Докторите са ги създали, за да бъдат секс робини на негодниците, спонсориращи лабораториите. Продавали са ги на всеки задник, който има пари и е достатъчно извратен да чука животно, приличащо на човек. Направили са ги дребни, за да бъдат безпомощни и да не могат да се защитават.

— О, боже — кръвта се оттегли от лицето на Ели. — Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

Брийз поклати глава.

— Засега са открити малко на брой, но Джъстис продължава да търси с помощта на правителството. За някои бе прекалено късно да бъдат спасени, докато се проследяваха паричните трансфери. Мъжете, които бяха арестувани, признаха, че са ги малтретирали до смърт. А новодошлите са тези, които са успели да оцелеят от най-лошото.

— Мисля, че ще ми стане зле.

— На мен също — погледна я Брийз. — Мръсниците продавали тези *подаръци* не само на мъже, желаещи да чукат животни, но и на убийци, които признали, че са ги пребивали до смърт или са ги обричали на гладуване.

Ели се зарадва, че е пропуснала закуската, иначе щеше да повърне.

— Ами това, което казаха вътре... Те си мислят, че ги обучавам, за да бъдат по-добри... — покри устата си с ръка.

— Подаръци — изръмжа Брийз.

— Тези кучи синове!

— Не трябваше да си изпускам нервите, но се ядосах — кимна Брийз. — Почувствах се зле, Ели. Наистина. Всички ние имахме ужасен живот, но техният е бил кошмарен. В лабораторията няколко мъже от охраната се опитваха да ме малтретират сексуално. Аз се отбранявах, дори успях да убия един от тях. По-голямата част от персонала ни защитаваше, затова такива инциденти не се случваха често. Казваха, че сме твърде скъпи, за да ни осакатяват. Караха ни да правим секс само с мъже от нашия вид, а ние, помежду си, внимавахме да не се нараняваме. Споделяхме общо чувство на достойнство,

уважение и доброжелателство. А онези жени там вътре, не са имали това щастие, когато мъжете са ги докосвали.

Ели се изправи, краката ѝ трепереха.

— Предполагам, че по някакъв начин трябва да достигна до тях и да ги науча да ми вярват.

Брийз стана и ѝ се усмихна тъжно.

— Ти си дребна като тях, може би това ще помогне. Халфпринт помисли, че си една от Видовете.

Двете се върнаха в общежитието. Ели бе тъжна. Всеки път щом си помислеше, че бе видяла всички ужаси, които Новите видове бяха преживели, се появяваше нов.

Ели се усмихна на Фюри. Тази сутрин бяха спорили — той не искаше тя да отива на работа. А сега се опитваше по всякакъв начин да оправи отношенията си с нея. Сексът бе изключен, тъй като той се страхуваше, че може да я нарани. Усмивката на младата жена угасна. Искаше ѝ се той да осъзнае, че не беше толкова деликатна, за колкото я мислеше.

— Чувствам се толкова зле заради тях — призна тя.

— Защото имаш добро сърце. — Погали я по бузата. — Сега са свободни. Скоро ще открием още.

— Искане ми се да направя нещо хубаво за тях.

— Какво имаш предвид? — попита той и я дръпна да седне на дивана до него.

— Не знам. Брийз спомена, че са държани почти в изолация, виждали са само хората, които са ги купили.

— Да. За нас казват, че сме животни, но тези мъже са истински зверове. Някои от жените бяха намерени заключени в мазета. Държани в изолация, за да не бъдат открити. Някои от тях, никога не бяха излизали, дори нямаха дрехи на гърбовете си.

Ели потрепери от ужасната картина, която изникна в ума ѝ.

— Те си мислеха, че се опитвам да ги науча какво да правят в кухнята, така че когато се върнат при техните собственици, да имат нови умения.

Фюри се намръщи.

— Чух, че са доста зле. Джъстис ги държи изолирани от всички мъже. Искане да станат емоционално по-силни, преди да ни представи пред тях.

— Но вие защитавате вашите жени. Виждах я съм го.

— Така е, но те никога не са го изпитвали, Ели. Били са малтретирани и наранявани от мъжете. Това е всичко, което познават.

— А къде са били настанени, след като са ги освободили, при условие че е трябвало да стоят далеч от мъжете? Направо тук ли ги докараха?

— Не. Джъстис се свърза с една църква. Тя разполага с няколко уединени помещения, край които не живеят мъже. Там жените бяха приети с отворени обятия и им бе дадено време да се възстановят от преживяното. Първата група бе изпратена тук, след като терапевтите решиха, че са достатъчно силни психически. За тях това ще е тест, за да се види как ще се справят. Надяваме се, че ще превъзмогнат миналото и ще погледнат към бъдещето.

— А ако не успеят?

— Джъстис обмисля създаването на самостоятелна женска организация сред нас, за да ги защитава.

— Горките жени. — Ели се притисна силно към Фюри и погледна към екрана на телевизора. Скоро щеше да започне бейзболен мач, а той обичаше да гледа тази игра. — Искане да направя нещо, за да им помогна.

— Ще ти хрумне някаква идея.

— Да. Надявам се.

Новината бе излъчена, преди да започне мачът. Ели се изправи и се вгледа шокирано в репортера, който съобщаваше горещата новина около Новите видове. Показаха снимка, на която Фюри носи Ели към паркирана кола. Той изглеждаше бесен, а тя сякаш изпитваше силни болки.

— Кучи син — изръмжа Фюри. Премести се и посегна към телефона.

— Тихо — нареди му Ели, — искам да чуя какво казват.

— Как, по дяволите, са успели да направят тази снимка?

— Не знам.

Заслушаха се в историята. След като свърши, Фюри изключи телевизора и се изправи на крака. Взех телефона и се отпрати към

кухнята. Ели чуваше вбесения му тон от другата стая. Тя бе останала в дневната, прекалено шокирана.

Обществото вече знаеше за нея и Фюри. Репортерът бе започнал с това, че те са първата двойка — създание от Новите видове и човек — свързана интимно. Бяха намекнали, че Ели — тук цитираха двете ѝ имена — е била ранена по някакъв начин. Репортерът твърдеше, че именно Фюри е виновен за това.

Затвори очи и опита да спре сълзите на ярост, които напиреха в очите ѝ. Болеше я заради Фюри. Защо хората смятаха, че непременно ще я нарани, щом е от Новите видове? Знаеха дори с какво ДНК е примесена кръвта му. Очевидно някой от Хоумленд им даваше информация.

Ели се изправи, краката ѝ трепереха. Намери Фюри в кухнята, той обикаляше и говореше по телефона. Погледите им се срещнаха. Младият мъж спря, беше пребледнял и бесен. Тя се спусна към него. Ръката му обгърна кръста ѝ, а брадичката му се опря на главата ѝ. Ели се притисна към него.

След като приключи, Фюри затвори телефона и го остави на плота. Обгърна тялото ѝ с ръце и започна да разтрива гърба ѝ.

— Джъстис се е заел с тази работа. Трябва да се свика пресконференция заради медиите, Ели. Те намекват, че си ранена. Нужна ни е подкрепата на народа.

Тя кимна до гърдите му.

— Знам.

— Отнякъде изтича информация. Известно им бе, че в кръвта ми има ДНК на куче. Това не беше разпространено публично. Цитираха първите ни имена.

— Мислиш ли, че е доктор Норбит? Не бих искала да е тя — трепна Ели.

— Не знам, но ще разберем. Не желая да го казвам, но или е тя, или някой от хората, работещи в охраната на Хоумленд. Те също имат достъп до досиетата ни. Информираха ме, че Том е посетил лекарката в дома ѝ. Придружавала го е охрана, значи са били наясно, че нещо е станало.

Ели се отдръпна леко и погледна нагоре към него.

— Съжалявам за това, което намекнаха тези идиоти, че си ме наранил.

Напрегнатото му лице се отпусна малко.

— Погледни всичко откъм добрата страна. Вече не трябва да крием отношенията си.

— Да — изсумтя тя. — Съобщиха по новините. Предполагам, че би трябвало да се обадя на семейството си, преди да са се побъркали.

Усмивката на Фюри помръкна.

— Ами ако не одобряват връзката ти с мен? — Погледът му се взря в очите ѝ. — Ще ме напуснеш ли?

Ели го прегърна по-силно.

— Никога. Кълна се. Безразлично ми е какво мислят.

Младият мъж не можа да скрие облекчението си.

— Току-що разбрах нещо.

— Какво.

Той се поколеба.

— Казвал ли съм ти, че те обичам?

Сърцето на Ели спря.

— Не. Не си. А сега казваш ли ми го?

Устните му се извиха в усмивка.

— Зависи. Обичаш ли ме?

Младата жена се засмя и кимна.

— Да.

— Обичам те, захарче.

— И аз също. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Обичам те от доста време, но се въздържах да ти го призная.

— Защо?

Тя сви рамене.

— Предполагам, че съм била глупава. Човешките мъже по принцип се плашат, когато една жена им признае чувствата си твърде бързо.

Той повдигна вежди.

— Аз не съм изцяло човек, радвам се, че изпитваш чувства към мен. Никога не казвай, че си глупава. Просто си предпазлива, защото си била наранявана вече от мъж. При нас това няма да се случи, сега избра мен. — Устните му се извиха в усмивка, а очите му заблестяха развеселено.

Ели бе обзета от силно вълнение. Разсмя се на шегата му. *Той ме обича!* Сълзи напълниха очите ѝ, премигна, за да ги задържи. За него

не беше просто секс, той споделяше чувствата ѝ. Внезапно проблемите, които имаха, ѝ се видяха незначителни. *Той ме обича!*

— Господи, толкова много те обичам, радвам се, че и ти изпитваш същото към мен.

Фюри се усмихна.

— Искам да се оженим — стана сериозен, — проверих, какво е необходимо. Няма специална клауза за брак, която да се отнася за нас. Но не е и противозаконно, щом няма нищо срещу Новите видове.

— Искаш да се оженим? Наистина ли?

— Имаш ли нещо против да се омъжиш за мен? Обичам те и искам да се обвържа с теб, Ели. А това е най-сериозната стъпка, която хората предприемат.

— Заради това те обичам още повече.

Фюри я взе на ръце и я отнесе във всекидневната. Седна на дивана и я сложи в скута си. Тя обви ръце около врата му и се усмихна.

— Наистина ли ще обмислиш предложението ми и ще кажеш да, ако те помоля да се омъжиш за мен?

Младата жена се засмя.

— Да. Не е нужно да го обмислям, просто ме попитай.

— Ще го направя, но нямах възможност да ти купя пръстен. — Посегна и хвана ръката, която обгръщаше врата му. Поднесе я към устните си и я целуна, след което я обърна и започна да разглежда пръстите ѝ. — Не знам кой размер носиш.

— Номер шест.

— Шест. — Очите му погледнаха към нейните, докато държеше все още ръката ѝ. — Накарах правния отдел да проучи дали може да се оженим. Всичко, което успяха да намерят, засега е, че няма никакви правила, що се отнася до нас, но няма и забрана, която да не ни разрешава да се венчаем. Ние, както се казва, сме особен случай.

Ели се засмя и кимна.

— Да, така изглежда.

— Те смятат, че няма да има проблем. Надявах се, че никой няма да разбере, докато се оженим, само ако си съгласна, разбира се. Сега, когато всички научиха, се страхувам, че някой ще протестира срещу правото ни да го направим.

— Не мисля, че ще стане. Вие също имате права, Фюри. Новите видове имат правото да живеят като всички останали граждани и

никой не може да ви каже обратното.

Телефонът звънна. Фюри повдигна Ели от скута си и нежно я сложи да седне на дивана до него. Изправи се и отиде до телефона. Младата жена се облегна назад. Опита да се отпусне. Чуваше гласа на Фюри, но не долавяше думите му.

Той иска да се ожени за мен, усмихна се тя.

— Вече започнаха да се обаждат, Фюри — прокле тихо Джъстис в слушалката. — Току-що говорих с президента. Той ни подкрепя напълно, но успях да доловя тревогата в гласа му. Уверих го, че всичко е наред и че репортерите нарочно са толкова негативно настроени.

— Добре. Обадох се на нашите екипи да са в готовност, ако е необходимо да помогнем на охраната при главната порта, в случай че се появят протестиращи групи. Очаквам това да се случи. Онези побъркани идиоти ще решат, че най-големият им страх се е сбъднал при новината, че мъж от Новите видове официално живее с жена от човешки произход. — Пое си дъх. — Съжалявам за всичките неприятности, но няма да се откажа. Тя е прекалено ценна за мен, Джъстис.

— Това стана ясно на всички и както казах, радвам се и за двама ви. Подкрепяме ви. — Замълча за момент. — Налага се да изясним нещата с пресата. Те си представят най-лошото — че тя е ранена от мъж от нашия вид — трябва да осветлим този въпрос веднага.

— Съгласен съм, но отказвам да изправа Ели пред тях да отговаря на въпросите им. Те ще я атакуват словесно и ще кажат неща, които ще наранят чувствата ѝ. Няма да позволя това да се случи. Моя работа е да я защитавам. Ще оставим на хората да се справят с тях. За това им се плаща, да се разправят с пресата. Нека те да го направят.

— Също така е твое задължение да защитаваш Новите видове и нашия имидж. Може би ще се наложи да видят Ели, за да се уверят, че тя е добре. Трябва да привлечем обществото на наша страна, Фюри. Последното нещо, от което се нуждаем, е още хора да ни намразят и да се появят пред вратата ни. Президентът не може постоянно да ни подкрепя, ако всеки започне да го критикува заради това, че ни помага.

— Ще се справя с работата си, а Ели вече е от Новите видове. Тя е моя и аз ще я защитавам. Няма да рискувам едното заради другото,

защото това няма да се случи.

— Добре. Ще се срещна с Том, той е най-добрият представител за връзки с обществеността, с когото разполагаме в момента. Разбира от политика и има огромен опит в публичните изяви. Той ще ни посочи най-добрия начин как да се справим с тази ситуация — каза Джъстис и въздъхна. — Искан ми се всички протестиращи просто да си отидат.

— И на мен ми се иска същото. Но сега сме свободни. Изглежда това е цената, която трябва да платим. Още от самото начало знаехме, че няма да бъде лесно. Екипите ни за сигурност са подготвени за най-лошото, а ти ще се справиш с хората. Ти би го направил по-добре от мен — засмя се Фюри. — Не ти завиждам.

— Има ли шанс да позволиш на пресата да види Ели?

— Не. Тя е във всекидневната, чака ме да приключи разговора. Притеснена е. Трябва да я успокоя.

— Да не би току-що да каза, че трябва да я успокоиш? — засмя се Джъстис.

Младият мъж се подразни.

— Какво? Тъжна е, а аз не мога да я гледам такава.

— Да я успокоиш?

— Трябва да я прегърна — засмя се Фюри. — Това я разсейва, а като нейна половинка, от мен зависи да държа ума ѝ фокусиран върху по-приятни неща. Наистина ли ще ми се подиграваш заради това? Ако имаше жена, която да те чака, и ти щеше да искаш да я успокояваш.

— Отивай. Завиждам ти, мен никой не ме чака — отвърна Джъстис и затвори телефона.

— Утре Джъстис ще свика пресконференция. Той смята, че няма нужда ние да говорим с пресата, освен ако не пожелаем да го сторим. Казах му, че не искаме — започна Фюри, след като се върна от кухнята.

Ели повдигна вежди.

— Можеше да ме попиташ.

Тъмните му очи се присвиха.

— Няма да те изложат на показ и да позволя на всички да те наранят с думи.

— Не се ядосвай. Аз самата се опитвам да не го правя. Просто така е редно. Трябва да ме питаш, преди да вземеш някакво решение.

Фюри изръмжа.

— Ти си моя и аз трябва да се грижа за теб.

Ели въздъхна. Обичаше го. В природата му бе да доминира и да я защитава. Можеше или да се кара с него на всяка крачка, или да приеме, че е склонен към подобно поведение. Знаеше, че той я обича също толкова много, колкото и тя него. Кимна. Лицето му се отпусна.

— Просто искам да те предпазя.

— Знам, Фюри. Но желая да ме питаш най-напред. Разбра ли?

— Ще се опитам. Искаш ли да се обадя на Джъстис и да му кажа, че ще отидем на пресконференцията?

— Ще направиш това за мен? Ако поискам, ще дойдеш?

Той седна на дивана до нея.

— Където си ти, там съм и аз.

— Не му се обаждай. Не желая да отивам.

— Жени — изръмжа Фюри, но се усмихна.

Ели се наведе напред и го целуна нежно по устните.

— Свиквай, ако искаш да се ожениш за мен.

— Искам.

Телефонът звънна отново.

— По дяволите, няма да спре скоро — прокле Фюри.

Ели се съгласи с него.

— Смятам да се обадя на семейството си по мобилния, докато ти говориш по този телефон. Ще бъде грубо, ако не им кажа, преди да са го видели по новините. — Лицето на Фюри се напрегна. — Не ме интересува дали одобряват връзката ни, или не. Сега ти си моят живот, Фюри. Само ти имаш значение. Просто ще им се обадя, за да го научат от мен.

— Може би трябва да изтръгна кабела на телефона от стената?

Ели се изкушаваше да го остави да го направи, но бързо промени решението си.

— Тогава ще дойдат да звънят на вратата.

— Значи не става.

ГЛАВА 16

— Наистина съжалявам, че ви накарах да дойдете тук — каза искрено директор Том Куиш и погледна към Ели и Фюри. — Джъстис ми е бесен, но аз имам повече опит в работата с пресата и обществото, отколкото той. Повечето хора обичат хубавите романи. Имаме нужда тези хора да застанат на наша страна. Те искат да ви видят заедно и това ще тушира всички лоши слухове, с които спекулират в таблоидите.

— Ще ни кажете ли, що за слухове са това? — Фюри повдигна вежди.

Том поклати глава.

— Не съвсем, освен ако наистина държите Ели заключена, малтретирана и окована с нашийник, за да си отмъстите на човешките създания за стореното с вас. Всичко това са глупости.

Ели обърна глава и се усмихна на Фюри.

— Звучи много извратено.

Той се засмя.

— Може би ще построя кучешка колибка.

— Ето, от това имам нужда — насърчи ги Том. — Приемате всичко на шега.

Фюри сви рамене.

— Аз се ядосвах, но Ели ми каза, че така правя нещата по-лоши. Тя се заплака, когато се заклев да ги убия всичките.

Усмивката на Том незабавно изчезна. Очите му се разшириха от ужас. Ели се засмя.

— Той се шегува.

— Благодаря на Бога. — Том отново се усмихна.

— Не съм плакала, както Фюри каза. Само му заявих, че не мога да гледам кръв.

Младият мъж се засмя. Ели му намигна. Том изпъшка.

— Вие двамата ще ме убиеете, ако действате по този начин. Хората няма да знаят какво да мислят за вас. Надявам се, че и това

беше шега.

— Те мислят, че аз съм диво животно, което принуждава Ели да ми бъде секс робиня. — Фюри стисна зъби. — Прав ли съм?

— Успокой се. — Младата жена се приближи до него, докосна гърдите му и започна да го гали. — Гневът не ти е приятел. Помниш ли разговора ни от тази сутрин? Знаем колко си ядосан, но точно това искат да видят хората. Трябва да се контролираш. Смей им се. Ако някой от репортерите те обвини в глупости, просто мисли за това. — Тя приближи съвсем до него. — Искам да ти бъда секс робиня всеки ден.

Той се усмихна толкова широко, че се показаха кучешките му зъби.

— Това няма да спре яда ми. Само ще ме накара да искам да те заведа у дома.

— Един час, Фюри. Толкова е необходимо да си спокоен. Можеш да контролираш своя темперамент. Трябва да го направиш — увери го Ели. — Можеш да крециш по-късно и да се сърдиш, ако там стане отвратително.

Той обхвана лицето ѝ.

— Обещавам да опитам, скъпа. Ще направя всичко за теб.

— Благодаря ти.

— Но ако те обидят, ще се ядосам. Знаеш, че ставам нервен, когато някой иска да те нарани или говори лошо за теб.

Ели изстена.

— Те ще ме обиждат. Сигурна съм в това. Но аз мога да се справя, ти просто запази спокойствие.

— Какъв мъж ще бъда, ако си седя спокойно, докато те говорят лоши неща за теб?

— Умен — изстреля Том. — Светът ще гледа това, Фюри. Вие двамата сте голяма световна новина. Нямаме представа колко репортери ще бъдат там. Ако очароваш пресата, те ще те обикнат. И ще застанат зад вашата връзка. Ако се отнесеш лошо, тогава ще стане грозно. Ние действително се нуждаем от постъпление на средства, Фюри. Помисли за всички от Новите видове, дори за Ели. Какво ще се случи, ако ни спрат издръжката и блокират финансовите постъпления, които поддържат Хоумленд действаща? Ще трябва да затворим базата и тогава къде ще отидете? Правният ни екип работи усилено върху

делата, за да получим парите, но съм сигурен, че ще мине много време преди Мерикъл Индъстрис да започне да плаща за това, което направи.

— Добре — въздъхна младият мъж. — Разбирам. Ще седя там спокоен, без значение колко много искам да нараня някого.

— Благодаря ви — отдъхна си Том. Той хвърли мрачен поглед към Ели и стисна палци. Заобиколи бюрото и грабна сакото си. — Да вървим.

Фюри хвана Ели за ръката. Тя опитваше да се пребори с нервността си. Никога не ѝ се бе налагало да говори пред камери и репортери. Заради сигурността, конференцията щеше да се проведе пред главните порти. Така щяха да държат всички извън охранителните стени, което им помагаше да контролират по-добре района на Хоумленд.

— До теб съм — увери я Фюри. — Няма да позволя на никого да ти навреди.

Ели му се усмихна леко.

— Просто мразя около мен да има много хора, но ще се справя, щом си до мен.

Той продължи да я стиска здраво за ръката, а когато излязоха извън портата, я дръпна по-близо до себе си.

Младата жена веднага разбра, че се бяха превърнали в медиен цирк от най-лошо естество. Когато приближиха определената зона, светкавиците на фотоапаратите я заслепиха.

Джъстис и Том вървяха пред нея и Фюри. Фюри пусна ръката ѝ и я прегърна през кръста. Искаше с тялото си да я защити от камерите. Представителите на пресата започнаха да крещат въпросите си, които те пренебрегнаха, както ги бе инструктирал Том.

Ели седна между Фюри и Триша Норбит. Тя бе благодарна, че до нея има жена. Триша стисна ръката ѝ под масата и смело ѝ се усмихна. Ели хвана ръката на Фюри, а той покри стиснатите им длани с другата си ръка. Потърка с палец кожата, за да ѝ вдъхне увереност.

Том се изправи и опита да успокои представителите на медиите. *Късмет*, помисли си Ели. Отвсякъде избухнаха викове.

След няколко минути Том успя да усмири тълпата. Ели слушаше, докато директорът говореше на пресата.

— Слуховете, които се носят, че Фюри е наранил Ели, не са верни. — Гласът му прозвуча ясно. — Те са двойка и живеят заедно в

Хоумленд. Снимката, която сте видели по телевизията, е направена, след като с Ели се е случила злополука. Тя е лекувана от нашия лекар. Това е доктор Триша Норбит. Тя ще потвърди достоверността на казаното.

Лекарката се наведе напред към микрофона, за да се представи и репортерите веднага я засипаха с куп от въпроси. Изчака докато гласовете им утихнат, за да може да отговори.

— Разбира се, слуховете не са верни. — Триша поклати глава, изглеждаше ядосана, когато изгледа репортерите. — Било е просто инцидент, случил се, докато Ели е почиствала кухнята — излъга тя. — Ударила си е главата в ръба на кухненския плот, докато миела пода. Имаше подутина на челото. Господин Фюри дори не е бил вкъщи по време на злополуката. Когато се прибрал у дома, е намерил Ели. Това, което сте видели, е как той я носи до колата, след като я бях прегледала. Всичко е толкова просто.

— Госпожо Брауер — скочи на крака един от репортерите, — вярно ли е?

Ели се насили да се усмихне, опита се да забави хаотичните удари на сърцето си, причинени от светлините на прожекторите.

— За съжаление. Повярвайте ми. — *Само се усмихни и лъжи*, каза си тя. *Мога да го направя*. — Представете си колко съм огорчена. Ударих си главата и в единадесет часа бях вече по новините.

— Вие и господин Фюри правите ли секс? — стана и попита някой друг.

Ели се поколеба.

— А вие правите ли секс? Това е много личен въпрос, нали?

— Аз, не — усмихна се репортерът. — Но бих го правил, ако се срещам с някоя. Хайде, госпожо Брауер. Вие и господин Фюри правите ли секс?

Ели стисна ръката на Фюри да го увери, че е добре, когато той се напрегна.

— Сексуалният ми живот не подлежи на публична дискусия, но ще кажа, че с господин Фюри живеем заедно и както ви уведоми Том, връзката ни е сериозна.

Мъжът кимна и седна. Друг скочи веднага.

— Господин Фюри, хапали ли сте госпожа Брауер? Слуховете казват, че вие хапете по време на секс.

Фюри я стисна толкова силно, че ѝ се наложи да скрие потръпването си. С палец погали гърба на дланта му. Той се успокои и поклати глава.

— Никога не бих наранил Ели. — Изведнъж повдигна горната си устна и показа зъбите си. — Много ще я заболи, ако я захая с тези.

Започнаха да ваят въпроси. Ели се бореше със смеха предизвикан от абсурдността на някои от тях. Том се опитваше да въдвори ред. Той повтори още един път своите инструкции, въпросите да се задават един по един или ще сложи край на интервюто. Отново се възцари тишина и един мъж се изправи.

— Как се целувате с тези остри зъби?

Фюри понечи да отвори уста. Ели го побутна по рамото и отговори.

— Как би ви целунал някой с неправилна захапка? Или със заешки зъби? Или някой с липсващи зъби? Просто го правят. Така че това е глупав въпрос.

— Значи вие двамата се целувате?

— Разбира се, че го целувам. Я го погледнете. — Ели обърна глава към Фюри и му се усмихна. После отново насочи вниманието си към репортера. — Зъбите не са проблем.

Следваща по ред бе една репортерка.

— Как се чувствате с този мъж, като знаете, че от него не може да имате деца?

— Доктор Норбит — обади се един репортер, — правите ли изследвания върху тях?

— Не — отрече Триша. — Те са хора, а не лабораторни мишки.

— Как се чувствате, като знаете, че никога няма да можете да имате деца, госпожо Брауер?

Ели се загледа в репортерката, която бе повторила отново въпроса си. Поколеба се.

— Никога няма гаранция, независимо с кой сте, че ще можете да имате деца. Съществуват много двойки по света, които са заедно, и покъсно откриват, че по някаква причина не могат да имат деца. Ето защо на тяхно разположение има сурогатни майки, банки за сперма и осиновяване. Не мисля, че мъж и жена се срещат и решават дали се харесват или не, въз основа на това колко добре работи тяхната репродуктивна система и колко деца могат да имат един от друг. Това

просто е неразумно и глупаво. Ни най-малко не съм загрижена дали ще имам деца. А дори и не мисля за това сега.

След това скочи следващият репортер и така пресконференцията продължи. Ели се опита да запази спокойствие, въпросите в по-голямата си част бяха глупави. Репортерите искаха да знаят помага ли Фюри в домакинската работа, дали Ели се отнася към него като към обикновен човек.

Фюри се държеше хладно, на много от въпросите се смееше и никога не изгуби самообладание. Ели го наблюдаваше и се гордееше с неговото държание. Можеше да бъде очарователен, когато пожелаеше. Той срещаше погледите ѝ и се усмихваше в отговор.

— Ели — извика мъж зад гърба ѝ.

Тя извърна глава опитвайки се да открие източника.

— Да?

— Какво е чувството да предадеш собствената си раса, като позволяваш на животно да те чука?

Шок разтърси Ели при внезапната словесна атака. Точно когато откри идиота, задал ѝ въпроса — висок, слаб мъж в делови костюм — той внезапно разбута хората пред себе си и в ръката му проблесна пистолет. Около него избухнаха писъци и се чу стрелба. Ели замръзна от ужас, преди някой да я блъсне на земята и нещо тежко да я смачка.

Тя отвори очи. Фюри се бе проснал върху нея, прикривайки я с тялото си. Изстрелите продължаваха да свистят, примесени с панически писъци и викове на тълпата. Фюри пропълзя малко напред, за да може да я покрие цялата и изви тялото си така, че да застане между нея и източника на стрелбата.

След малко мушна ръце под тялото ѝ, повдигна я, пъкна коленете ѝ до гърдите си, да я свие на топка в прегръдката си, и се изправи на крака. Втурна се към портата с Ели, вкопчена в ръцете му, прегърбен над нея, прикривайки я с тялото си.

Здравата хватка на Фюри върху нея, леко се отпусна, после той я затегна отново. Продължи да се движи, крещейки думи, които тя не можеше да разбере. Бе твърде шокирана и едва си поемаше въздух. Той я бе смачкал в прегръдката си, коленете, свити до гърдите ѝ, притискаха белите ѝ дробове. Дори ударите на тялото му, докато тичаше, не ѝ помагаха. Ели не можеше да види много, тъй като той се бе увил около нея и я стискаше здраво. Тя знаеше, че тълпата бе

прочистена от портата, за миг мярна част от стената, точно преди Фюри да се срине на колене.

Той изпъшка силно, но някак си успя да я задържи в прегръдките си. После отпусна хватката. Ели се раздвижи в ръцете му, вдигна глава и видя болка да изкривява красивото му лице.

— Фюри?

Младият мъж я измести и я постави на земята пред себе си. Тя погледна нагоре към него и видя как очите му побеляват и се затварят. Фюри рухна настрана и падна в тревата до нея. Ели не обърна внимание на виковете, писъците и суматохата около тях. Бързо запълзя и се преви над него. Тогава видя кръвта.

— Фюри! — изкрещя името му. Ръцете ѝ трескаво сграбчиха страната, където се разпростираше червеното лепкаво петно. Ужасена, изпаднала в паника, разбра, че е бил прострелян. Притисна и двете си длани към раната, опитвайки да забави кървенето. Уплашеният ѝ поглед бе съсредоточен върху лицето му. Той дишаше, но беше в безсъзнание.

— Някой да ми помогне! — изпищя младата жена.

Изведнъж, от другата страна на Фюри бързо коленичи Триша Норбит. Тя избута ръцете на Ели и разкъса ризата на Фюри, за да погледне раната. Ели не обърна внимание на кръвта по ръцете си. Леко ги прокара по лицето му, докато лекарката и други хора започнаха да работят по него.

Цялата трепереше.

— Фюри. — Тя докосна лицето му, без да се интересува, че върховете на пръстите ѝ, с които го галеше, бяха целите в кръв. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Фюри! Моля те, събуди се! — Гласът ѝ се задави от ридание.

— Дай ми един медицински комплект — извика силно Триша. — Сега!

Фюри не помръдваше. Ели трескаво погледна към лекарката.

— Триша? Той дали ще се оправи?

Доктор Норбит срещна погледа ѝ, после обърна глава.

— Незабавно трябва да го откараме в болницата. Обадете се в травматологичния център и кажете, че имаме нужда от готова операционна и... — Тя изруга. — Джъстис? Ще се наложи няколко от

хората ти с кучешки гени да дойдат с нас. Ще му е необходима кръв и се надявам някой от тях да е достатъчно близо.

Джъстис застана зад Ели и извади мобилния си телефон.

— Ще получите всичко необходимо.

— Триша? — Ели продължаваше да се тресе.

Лекарката я погледна с мрачно изражение.

— Бил е прострелян на две места, Ели. Това наистина е много лошо. Обещавам, че ще направя всичко възможно да го спася.

В този момент Ели се разпадна напълно. Знаеше, че той няма да се справи. Видя всичката кръв по ръцете и дрехите си, и по ръцете на Триша. Ели галеше лицето му и шепнеше името му. Някой я сграбчи откъм гърба и я издърпа далеч от мъжа, когото обичаше. Тя се бореше срещу този, който я държеше, крещейки името на Фюри, но той не отпусна хватката си. Човекът я държеше здраво и я завъртя към себе си.

— Трябва да се погрижат за него, Ели. Ще те закарам до мястото, където ще го отведат. Сега трябва да се успокоиш — извика мъжът в ухото ѝ. — Така няма да му помогнеш.

Ели зарива. Признавайки безсмислието на поведението си, тя спря да крещи и да се бори. Държеше я Слейд, а той бе огромен колкото Фюри. Краката ѝ дори не докосваха земята. Той продължаваше да я стиска, шепнеше ѝ успокояващи думи в ухото, докато тя наблюдаваше как лекарката и екипът на спешната медицинска помощ се грижат за Фюри, опитвайки да го стабилизират. Някой донесе носилка и те бързо го откараха. Ели погледна нагоре, когато чу новинарски хеликоптер да кръжи над главите им. Слейд се обърна с Ели в ръце, все още държейки я здраво, в случай че тя се опиташе да хукне след Фюри, и бързо закрачи към паркинга. Внимателно я постави на задната седалка на джипа, с който беше дошъл, и грабна радиостанцията.

— Кучешки зъби, среща на паркинга. Готови сме за тръгване. Аз обезопасих Ели.

Слейд седна зад волана, обърна се назад и я огледа. Тя плачеше, свита на кълбо на задната седалка, но бе чула достатъчно по радиото в колата, за да сглоби повечето от ситуацията. Слейд очевидно също бе потресен от случилото се. Изражението му бе мрачно, а в очите му имаше болка, когато погледите им се срещнаха.

— Бях патрулиращ на стената, когато това се случи. Стрелците бяха трима. Убих единия от тях, но другите двама не успях да улуча, тъй като имаше опасност да застрелям невинни. Съжалявам, че не успях да убия и тримата, преди да прострелят Фюри. — Дрезгавият му глас замлъкна. — Той ще се оправи — обеща Слейд твърдо убеден. — Ние сме по-издържливи от хората и се възстановяваме по-бързо. Можем да търпим повече на болка.

Ели избърса сълзите си.

— Не мога да го загубя.

Слейд кимна.

— Няма.

Мъже отвориха вратите на джипа и се качиха. Ели забеляза, че са въоръжени до зъби и облечени с бронирани жилетки. Ако се съдеше по формата на сериозните им очи, те също бяха с примесени кучешки гени. Слейд запали двигателя и те напуснаха паркинга. Той подаде газ и се отправи към портата. Обърна се към радиостанцията, за да не му пречи шума на двигателя.

— Разчистете пътя. Почти пристигнахме.

Той дори не намали, когато стигна до отворената врата. Тълпата наблюдатели вече бе евакуирана от района. Стрелбата и кръвопролитие то бяха разпръснали протестиращите и репортерите.

Ели крачеше и поглеждаше към заобикалящите я мъже. Имаше най-малко седем от служителите на НСО, които охраняваха частната чакалня. Болницата бе предложила една от тях, веднага след като разбраха, че охранителите са въоръжени и определени да пазят младата жена. Други техни колеги стояха на пост пред операционната зала, където Фюри се бореше за живота си.

— Все още е жив — увери я Джъстис.

Ели кимна, знаеше, че той поддържа връзка по мобилния телефон с един от мъжете, които пазеха операционната. Служителят можеше да вижда какво става вътре и подаваше подробна информация. Беше благодарна на Джъстис, че бе намерил добър начин да я осведомява за състоянието на Фюри. Тя се чудеше как хората можеха да седят и чакат, без да чуят дума, докато оперират любимия им човек.

Слейд влезе в чакалнята, отиде директно при Ели и ѝ подаде голяма картонена чаша, покрита с капак. От нея стърчеше сламка. Ели се усмихна насила.

— Кафето не върви със сламка, но благодаря.

— Това е айскафе — усмихна се Слейд. — Ти трепериш. Не желая да ти давам нещо, което е горещо и с което можеш да се полееш. Фюри ще ми скрие задника, ако допусна да се опариш.

Сълзи напълниха очите ѝ и тя се усмихна истински.

— Благодаря.

Той ѝ кимна, обърна се и приближи към Джъстис, който държеше мобилния телефон до ухото си, но не говореше.

— Докладвай.

Слейд въздъхна.

— И тримата стрелци са извадени от строя. Единият от тях оцеля, за съжаление. Полицията ме информира, че кретенът не спира да говори. Претендирал, че е член на терористичната група „Чиста раса“.

Джъстис изсумтя.

— Не трябва да ги наричаме терористи, но продължавай.

— Чули били за пресконференцията и се промъкнали с пълномощия на фоторепортери. Ние не отговаряхме за сигурността — Слейд изръмжа думите. — Изглежда, че като са притежавали пропуски за пресата, не са били претърсвани.

— От сега нататък ние ще поемаме цялата сигурност, когато се отнася до някой от нашите хора.

Слейд кимна.

— Нещо за Фюри?

— Той се бори и все още е жив. Имаме две кръвни съвпадения. Сърч и Даркнес чакат в стаята за кръводаряване, ако се наложи.

Ели отпиваше от айскафето и ги слушаше. Трябваше да признае, че всички се отнасяха страхотно към нея. Пазеха и нея, и Фюри. Новите видове се бяха погрижили много от техните хора да дойдат в болницата, за да станат кръвни донори на Фюри. Нормалната човешка кръв също би свършила работа, но генно променената действаше по-добре. Джъстис ѝ бе обяснил това.

Ели си спомни, когато пристигнаха в болницата, как Джъстис я бе завел в една от баните. Там бе разговарял с нея спокойно и ѝ бе

обещал, че за Фюри ще бъде направено всичко възможно. Докато говореше, я бе завел до мивката. Тъй като тя бе още в шок, бе измил кървавите ѝ ръце, като на дете. След това ѝ бе подал дрехи, все още с етикетите, които някой бе донесъл за нея. Беше я оставил сама, за да свали изцапаните с кръв и да се преоблече. Откакто излезе от банята, той не се бе отделял от нея.

Вниманието ѝ се върна към него. Той отново заговори по мобилния си.

— Да. Все още съм тук. Какво се е случило?

Сърцето на Ели подскочи, когато видя Джъстис да затваря очи. Страхът я сграбчи здраво, след като той затвори телефона. Продължи да се взира в него, докато мъжът отвори очи. Погледите им се срещнаха.

— Той е жив, Ели. Извадили са и двата куршума и са го зашили. Спрели са кръвоизлива и жизнените му показатели са добри. Триша е сигурна, че ако не възникнат непредвидени обстоятелства, той ще се справи.

Сълзи закапаха по бузите ѝ, щом разбра, че Фюри ще живее. Тя кимна, но се страхуваше да повярва, докато не го видеше.

Минаха часове, преди да преместят Фюри от реанимацията в самостоятелна стая в отделението за интензивно лечение. Позволиха на НСО да го пази и да го наблюдава през стъклена стена от съседната стая.

Ели потърка врата си уморена, но не искаше да се прибира да спи. Тя наблюдаваше Фюри през стъклото от стаята, където бяха и служителите по сигурността.

По някое време я бяха пуснали да седне на леглото до него за няколко минути, докато един друг лекар, не Триша, наблюдаваше Фюри.

Ели се върна в спомените си за едно друго време, когато пак бе наблюдавала Фюри през стъклото, заключен в килията му, в лабораторията за тестване. Това я накара да заплаче отново. Сърцето ѝ се късаше да гледа този силен, жизнен мъж така безпомощен.

Джъстис седеше в ъгъла. Някой му бе донесъл лаптоп, а в ухото си имаше слушалка към мобилния му телефон. От време на време разговаряше тихо с някого. Ели погледна към него. Този човек никога не преставаше да работи.

Вниманието ѝ отново се насочи към стъклото. Фюри спеше. Един лекар влезе при него, провери жизнените му показатели, после излезе през вратата вляво.

— Ели? — повика я тихо Джъстис.

Тя се обърна.

— Да?

Той леко ѝ се усмихна.

— С него всичко ще е наред. Казах ти, че Триша разпореди да остане под наркоза. Новите видове не обичат да се залежават много в леглото, харесва им да бъдат непрекъснато в движение. Упойката е най-добрият начин да го държат неподвижен, докато боледува, иначе ще се опита да стане, без значение колко го боли. Ние сме досадно упорити, за съжаление.

— Знам, но си мисля, че ще се почувствам по-добре, ако чуя гласа му и го погледна в очите.

— Разбирам. Знам, че Фюри е поискал информация за брак. Наясно ли си с този въпрос? Каза ми, че възнамерява да те попита.

— Да. — Тя седна. — Всъщност, снощи говорихме за това.

— Той те обича. Знаеш, нали?

— И аз го обичам. Той е всичко за мен.

— Не е нужно да ми казваш. Виждам го всеки път, когато те погледна. — Той замълча. — Докато растяхме, никога не сме имали нещо, което да ни принадлежи. Разказвал ли ти е? Не смеехме да се привържем към нищо наоколо. Персоналът и лекарите винаги ни го отнемаха или използваха всяка наша слабост срещу нас като наказание. Бракът за него означава сигурност, той ще те задържи до края на дните си. Това означава, че ти принадлежиш към него и никога не ще можеш да си отидеш. Искях само да си наясно. Ако се омъжиш за него, той ще очаква да е завинаги. Не се съгласявай, ако не си сигурна.

— Сигурна съм.

Очите му се присвиха.

— Няма да ти позволи да се разведеш с него. Ето за какво говоря. Това ще го убие. За Фюри бракът е постоянен. Обещай ми, че никога няма да допуснеш да се страхува, че ще те загуби. Той ще умре или ще убие, за да те защити, и ще те обича с цената на всичко, от което трябва да се откаже. Чувал съм за човешките бракове. Ние не се

отнасяме като хората към този въпрос. Фюри ще бъде лоялен и би убил всеки мъж, на когото позволиш да се докосне до теб. Нашето чувство за собственост е адски силно. То е предадено с гените, поставени в клетките ни. Те са ни променили не само физически, повлияли са и на характерите ни. Ние сме агресивни и защитаваме нашето. Не знам дали Фюри ти е обяснил нещо за нас, но аз искам да го знаеш. Ние го наричаме обвързване и то е за цял живот. Той вече се е обвързал с теб, но част от него се въздържа, защото приема, че може да го изоставиш. Той вече е привързан към теб.

— Благодаря ти, но ако се опитваш да ме уплашиш, няма да успееш. Аз го обичам. Нямам намерение да се развеждам и със сигурност няма да му изневерявам. — Ели не беше обидена. Знаеше, че Джъстис иска само да се увери, че тя разбира пред какво се изправя, като жена на Фюри. — Очаквам с нетърпение да прекарам живота си с него. Всяка една секунда.

— Той понякога ще те плаши. Ние обичаме да се зъбим, ръмжим и доминираме. Опитваме да се ограничаваме, но откакто открихме свободата, стана по-лошо. Водим борба едновременно с човека и животното вътре в нас, Ели. Знаем, че си независима жена. И нашите жени са същите като теб, но те ни разбират. В състояние са да работят около нас по-добре. Искам да си наясно с всичко това. Той няма да оскърби теб или твоята гордост. Природата ни е такава — да сме агресивни и да държим под контрол всяка ситуация.

— Например, когато отказа моята работа, без да ме пита? — Ели се усмихна при спомена.

— Така ли е направил? Но ти все пак пое поста.

— Попита ме, най-накрая, дали я искам. Това ме подразни много. Усмивка пробяга по устните на Джъстис.

— Сигурен съм, че го е направил. Той иска да се грижи за теб.

— Знаем.

— Значи вече си наясно с различията.

— Да.

Джъстис се поколеба.

— Може ли да ти задам един много личен въпрос?

— Разбира се. Давай.

— Защо те беше завързал?

Завързал? За секунда умът ѝ изключи, после разбра какво има предвид той. *О!* Ели се изчерви.

— Искаш да кажеш с кърпата и тиксотото?

— Да.

— Той бе малко превъзбуден и искаше да се успокои. Върза ръцете ми, за да не мога да го докосвам.

— Беше ядосан ли?

Ели поклати глава и се изчерви още повече.

— Беше прекалено възбуден — сексуално. Искаше да ни бъде хубаво и на двамата, започна да ме гали, докато се възбудя, колкото него. Аз обичам да го докосвам и затова завърза ръцете ми.

Очите на Джъстис блеснаха от удоволствие.

— Сега разбирам. Нали нямаш нищо против да бъдеш връзвана? Нашите хора мразят да бъдат ограничавани. Страхуват се от това.

— Никой никога не ме е наранявал така жестоко, както са били наранявани вашите хора. Аз нямам кошмари, не съм тествана и малтретирана. Сигурна съм, че някои биха се уплашили да бъдат вързани, но аз — не. Вярвам на Фюри и знам, че няма да ме нарани, нито пък имам проблеми, че е доминиращ. Харесва ми, когато го прави. Е, добре ли се изразих?

— Перфектно. Благодаря ти, Ели. Съжалявам за реакцията си и последствията от нея за теб. Мислех, че си е изгубил ума и те е наранил. Още от деня, в който те грабна на онази конференция, не беше нормален. Предполагах, че наистина иска да ти навреди.

— Всъщност, тогава той искаше да ме убие — засмя се Ели. — Радвам се, че промени решението си.

— Имам добри новини.

— Какви? — Ели се отпусна и облегна гръб на стола. — Наистина имам нужда от тях.

— Все пак, от всичко това излезе нещо добро — и той кимна към Фюри. — Току-що е приключила среща на нашия директор за връзки с обществеността. Тя ме информира, че пресата ни подкрепя на сто процента. Непрекъснато се получават телефонни обаждания и имейли в наша подкрепа. Хората са ужасени от това, което се случува. Камерите са били все още включени и много новинарски станции са предавали на живо. Знаеше ли го?

Ужас обхвана Ели.

— Излъчвали са на живо по новините, когато Фюри беше прострелян?

— Всичко е наред — каза Джъстис, за да я успокои. — Всъщност, изглежда, е било за добро. Положителното мнение за Новите видове е скочило феноменално. Колко си спомняш от станалото? Знаем, че не си обучена като нас да забелязваш детайлите и да реагираш спокойно при екстремални условия.

— Не много. Изведнъж адът се стовари върху нас и след това Фюри ме понесе към портата на безопасно място, където да не могат да стрелят по нас. Тогава той се строполи на земята.

— Когато мъжете откриха огън — започна да разказва Джъстис спокойно, — Фюри реагира мигновено. Той ритна масата, за да могат всички, които седят там да се скрият зад нея от свистящите куршуми. След това се хвърли върху теб, за да те покрие с тялото си и да е сигурен, че изстрелите ще засегнат него, не теб. Първия път е бил прострелян зад масата. Тогава е осъзнал, че тя не е достатъчно дебела, за да спре куршумите. Затова те вдигна и хукна към безопасно място. Другият куршум го е улучил, докато се е движел. — Джъстис направи пауза. — Целта им си била ти. Искали са да убият теб. Фюри успя да те предпази, преди да го постигнат.

Сълзи заслепиха очите на Ели и тя бе принудена да ги избърше. Фюри я бе спасил. Знаеше, че го е направил, но като чу подробностите, сърцето ѝ щеше да се пръсне. Беше получил двата куршума заради нея.

— Не успяха да ми направят нищо, но простреляха Фюри.

— Знаем. Добрата новина, която ми каза нашият директор за връзки с обществеността, е, че точно сега всеки баща желае порасналата му дъщеря да се омъжи за мъж от Новите видове, след като са видели как Фюри рискува живота си, за да те спаси. Жените го възприемат като истински герой. — Той сви рамене и я погледна объркано. — Убеден съм, че е за добро, щом бащите възприемат нещата по този начин.

Ели не можа да се сдържи. Разсмя се.

— Би трябвало да ги разбирам тези неща. Но истината е, че все още се уча по отношение на хората. Радвам се, че всичко завърши благополучно за Новите видове.

Джъстис кимна с глава.

— В крайна сметка това се оказа положително за нас. Фюри рискува живота си, да те спаси, и случаят бе приет много добре от широката общественост. Дори научихме, че много от хората оказват натиск върху правителството и местните власти да се вземат мерки срещу екстремистките групи, които са против нас. Те настояват техните поддръжници да спрат да ги подкрепят. Това наистина беше най-доброто, което можеше да се случи, макар че звучи ужасно. Инцидентът показва на света истинската картина на нашата ситуация и ни направи да изглеждаме малко по-човечни пред хората.

Ели погледна през стъклената стена към лицето на спящия Фюри.

— Радвам се, че излезе нещо добро от цялата ситуация.

— Аз също. Той ще се оправи, Ели.

Тя кимна.

— Знам.

Болката разкъса Фюри, когато се събуди. Но първата му мисъл бе за Ели. Опита да се изправи, за да я открие. Силни ръце го задържаха.

— Фюри — сладкият, нежен глас на Ели го повика.

Той отвори очи. Тя стоеше там, бледа, уморена и надвесена само на сантиметри от лицето му. Вдъхна аромата ѝ, за да се убеди, че не е видение. Миризмата на болница, антисептици и нещо чуждо, почти победиха нейната.

— Не мърдай, Фюри — нареди му тя. — Ти беше прострелян. — Големите ѝ красиви сини очи се напълниха със сълзи. — Ти ме спаси. Сега започваш да се оправяш. Трябва да лежиш спокойно, за да можеш да се възстановиш.

Той изучаваше лицето ѝ внимателно.

— Ти си невредима? — Разтърси го страх при мисълта какво можеше да се случи на неговата Ели. — Искях да те измъкна от зоната на стрелбата. Не мога да позволя да ти се случи нещо.

— Ти ме занесе на безопасно място.

Той се успокои и силните ръце, които го натискаха надолу, го освободиха от хватката си.

— Къде е Джъстис?

— Тук съм.

Фюри извърна глава да види най-добрия си приятел.

— Защищавай моята Ели, докато аз не съм в състояние да го сторя. Искам да я охранява пълен екип. Само от Новите видове. Разчитам само на нашите хора, за да съм сигурен, че никой няма да ѝ навреди. Тя е с приоритет, Джъстис. Закълни се.

— Знаеш, че го правим, без да се налага да ни казваш. Лекувай се и не мисли за нищо друго, освен за хубави неща. Денонощно ще я охраняват служители от Новите видове, никой няма да се добере до нея. Давам ти моята дума.

Погледът на Фюри се върна обратно към Ели. Той протегна ръка и погали бузата ѝ. С палец изтри сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

— Обичам те.

— И аз те обичам, Фюри. Толкова се страхувах, че ще умреш заради мен.

— Няма да се отървеш от присъствието ми толкова лесно. Ще останем заедно завинаги.

Обичаше да вижда нейната усмивка, въпреки сълзите. Той бе поел куршумите вместо нея и тя беше в безопасност, само това имаше значение за него.

— Добре. Дадох ти някакви силни лекарства, за да можеш да спиш. Но аз съм тук, разбра ли?

— Обичам те. Казах ли ти го вече? — Говорът му бе завален и Фюри се бореше да държи очите си отворени.

— Аз също те обичам. И да, каза ми го вече. Възстановявай се бързо. Аз съм добре.

Фюри се отпусна, остави болката да го погълне и мракът дойде бързо.

ГЛАВА 17

Ели наблюдаваше как Тайни, дребна брюнетка, търка пода в коридора, докато тя не ѝ се усмихна. Ели трябваше да прикрие собствената си усмивка. Погледна към Брийз.

— Като я гледам как го прави, си мисля, че е много готино да миеш пода.

Брийз се засмя.

— Трябва да видиш радостта на някоя от тях, докато почиства тоалетната. Сякаш са луди. Аз мразя да ги чистя. Препаратите миришат лошо.

— Вие момичета, по принцип имате свръхчувствителни носове.

— Не се шегувам. Как е Фюри?

— Чудесно. Бесен е, че го държат упоен. Но се налага. Продължава с опитите си да се измъкне от леглото и все си иска дрехите. Трябваше да видиш горката медицинска сестра, която влезе веднъж. Представи си Фюри чисто гол и ръмжащ за дрехите си. Тя изпищя, щом го видя. Мисля, че спря да бяга, чак когато стигна на паркинга.

— Какво е накарало жената да крещи? — Брийз изглеждаше объркана.

Ели се засмя.

— Той е едър мъж, Брийз. Беше ядосан и всичката тази кръв бе съсредоточена в определени части на тялото му. Искам да кажа, на точно определени места. Сега си представи как някоя плаха жена влиза в една стая при едър, мускулест, гол мъж с голяма ерекция, който ръмжи.

Усмивка разцъфна на лицето на Брийз.

— Нашите мъже са доста впечатляващи в това отношение.

— Да, така е — съгласи се Ели със същата широка усмивка.

— И тя не се възбуди?

— Беше уплашена за живота си.

— Каква глупачка!

Ели се разсмя.

— Откъде си чула тази дума?

— Гледам много телевизия през последните дни. Каква глупачка. Идиотка. Безмозъчна проститутка.

Смеейки се още по-силно, Ели поклати глава.

— Трябва още да се потрудиш. Справяше се добре, докато не я нарече безмозъчна проститутка. Проститутката е жена, която спи с много мъже. Тази жена го видя гол и подскочи от ужас.

— Имам напредък — намигна ѝ Брийз. — Ще гледам повече телевизия.

— О, боже. Имам един въпрос.

— Удряй. — Брийз се усмихна. — Това е жаргон. — Усмивката ѝ помръкна. — В действителност не означава да ме удариш. Макар че не можеш да ми причиниш болка, но ако аз те ударя, ще те нараня.

— Разбрах. — Ели опита да прикрие своето веселие. — Сигурна съм, че ако го направиш, можеш да ме нараниш. Въпросът ми е, откъде идват вашите имена. Те са страхотни, но какво имате против обикновените като Мери или Тина?

— Много просто. Ние не сме обикновени хора. Някои от нас са наречени на това, което умеят да правят най-добре, а други — на любимите си неща. Трети пък, са си избрали имена, които смятат, че ги характеризират най-точно. Например, аз съм Брийз, защото се наслаждавах на полъха на вятъра върху лицето ми, когато разбрах що е свобода.

— А моето име ми го избраха — каза Халфпринт, приближи и седна на дивана до Ели. — Когато ме взеха в болницата, където лекуваха Новите видове, един от лекарите ме погледна и каза, че от всяка друга жена могат да направят две като мен. Докато се възстановявах, те започнаха да ме наричат Халфпринт и така си остана.

Ели се бореше със смеха, но успя само да се усмихне.

— Дотогава докторите, които ни лекуваха, бяха виждали само нас — експерименталните жени-прототипове. Халфпринт беше първата от нейния вид, приета за лечение — поясни Брийз.

— Тайни е по-древна от мен, затова когато я доведоха, лекарите ѝ дадоха това име — засия Халфпринт.

— Джъстис избра името си, защото искаше справедливост за нашия народ — информира Брийз Ели. — Той е от една лаборатория на север и пожела това да бъде фамилията му.

— Мисля, че повечето от вас нямат фамилни имена. — Ели погледна Брийз за отговор.

— Не. Нямаме. Но ще трябва да се заемем с това, в края на краищата. Когато се наложи, ще измислим нещо. Джъстис предложи да сподели фамилията си с всеки, който пожелае. Как ти звучи Брийз Норт?

— Струва ми се хубаво — призна Ели.

— И на мен ми харесва. Има смисъл, защото и аз съм от същата лаборатория за тестване като Джъстис.

— Не знаех.

— Да. Те ме използваша често в опитите за размножаване с Джъстис. Той е добър човек.

— Знам, че е добър — съгласи се Ели. Картината на Джъстис заедно с Брийз я шокира. Не беше в състояние да си представи тяхната интимност.

— Когато в лабораторията имаха мъже и жени от един и същи вид, те ги принуждаваха да бъдат заедно. Учените искаха да видят дали можем да създадем потомство. Мислеха, че ако жената не може да забременее от един мъж, би могла да бъде заплодена от друг, като ни разменят.

— Нас никога не ни дадоха на някой от нашите мъже — прошепна Халфпринт с мек, тъжен глас. — А ми се иска да бяха.

Брийз посегна към нея и я погали по ръката.

— Съжалявам. Те винаги бяха мили и нежни към нас. Споделяхме уважение и достойнство. Искане ми се да си имала тази възможност, но ако някой ден си готова, ще разбереш какво е.

Ели понечи да попита нещо, но премълча. Халфпринт погледна към нея.

— Аз съм една от късметлиейките. Дадоха ме на по-възрастен мъж, който не ме споделяше с други. Тайни... — Халфпринт преглътна сълзите си. — Мъжът, на когото са я дали, се случил млад, силен и й причинявал много болка. Също така я предоставял на разположение на някои от приятелите си. Този, който ме имаше беше немошен, неговите удари не бяха много болезнени. Последните няколко години не бе в

състояние да използва своята мъжественост. Не му ставаше от възрастта. Когато опитваше, се ядосваше и ме удряше, но не ме болеше много. Той крещеше, когато приближаваше края.

— Толкова съжалявам. — Ели устоя на порива си да прегърне тази жена, да ѝ даде утеха. — Знаеш ли как са те открили?

— Проследили са финансовите документи — отговори Брийз. — Осъзнали, че на всеки, който е внесъл голяма сума пари по сметките на Мерикъл Индъстрис, в знак на благодарност, е била дадена жена-подарък. Така открили Халфпринт. По този начин са намерени и болшинството от останалите жени-подаръци.

— Беше ужасно — прошепна Халфпринт, сякаш се страхуваше някой да не подслушва. — Чух силен шум и мъже с пушки разбиха вратата. Мислех, че идват да ме убият. Тогава видях зад тях една жена, каза им да ни оставят двете насаме. Тя ми говори през цялото време, докато сваляше оковите и ме изведе от там, където ме държаха. Обеща да ме заведе някъде, където няма да ми причиняват повече болка.

— Тази жена от Новите видове ли беше? — любопитство изпълни Ели.

— Не — поклати глава Брийз. — Тя е човек. Забравих името ѝ, но жената присъства на всички атаки, когато бъде издадена нова съдебна заповед. Тя е тази, която поема нашите жени, когато ги намерят, и ги препраща към нас за лечение и грижи.

— Името ѝ е Джеси — усмихна се Халфпринт. — Тя е с огненочервена коса и наситено сини очи. Дребна е също като нас и има най-нежния глас.

— Ели? — Една от другите жени привлече вниманието ѝ.

— Да? — Ели се изправи.

— Може би ще искаш да се прибереш вкъщи. Току-що се обадиха по телефона. Казаха, че Фюри е напуснал болницата. Запътил се е към дома ви.

— Но той трябваше да остане там и утре.

Брийз изсумтя зад нея.

— Нашите мъже невинаги правят това, което се очаква от тях.

— О, по дяволите — въздъхна Ели. — Ще се видим утре. Надявам се, да не нарани никого — промърмори тя под нос.

Ели буташе и дърпаше Фюри към леглото, въпреки нежеланието му да отиде там. Тя хвърли злобен поглед към Тайгър, офицер от НСО, който се усмихваше, силно развеселен от ситуацията. Скръстил ръце пред гърдите си, той отказваше да ѝ помогне да вкара Фюри в леглото.

— Не искам да лягам. Това правя от седмица — изръмжа младият мъж.

Ели поклати глава.

— Ще почиваш или кълна се ще стрелям с електрошоковия пистолет по задника ти и ще те завържа за леглото.

Той присви тъмните си очи и ѝ изръмжа злобно. Ели също му отвърна с ръмжене и го дръпна по-силно.

— Не ми ръмжи, защото ще ти отвърна със същото. Сега, нека те съблека. — Тя погледна към него. — Би трябвало да си в болницата. Не прави глупости, Фюри. Обичам те до смърт, но ако не легнеш, наистина ще взема този пистолет. Казвам ти го съвсем искрено.

Изведнъж мъжът престана да се бори и оголи зъби в усмивка.

— Ако си легна гол в леглото, ти ще се съблечеш ли също?

Ели ахна.

— Нищо такова няма да направя. Оперираха те само преди седмица, беше на прага на смъртта. И все още не си се възстановил. Дръж се прилично.

— Отивам в съседната стая — засмя се Тайгър.

Ели се обърна да изгледа напускащия офицер. После вниманието ѝ се върна обратно към Фюри.

— Каза го нарочно, защото знаеше, че той няма да остане.

Фюри се засмя.

— Нали излезе. Свали си дрехите и аз ще се съблека. Ще си легнем и двамата. Поне ще мога да те гледам и докосвам. — Той се обърна и обви ръката си около нея. — Искам да те усещам до кожата си. Това ще ми помогне да се излекувам по-бързо.

— Не съм сигурна, че докосването на моята кожа до твоята ще ускори лечебния процес.

— Може би не, но ще се почувствам по-добре.

Ели се разсмя.

— Ще направя с теб сделка. Ти ще се съблечеш доброволно и ще си легнеш, а аз ще ти приготвя обяд. След като се нахраниш, ще дойда да легна при теб.

— Гола?

— Не. Ти трябва да си почиваш. Но мога да почеша гърба ти и да си поиграя с косата ти. Това ще ти достави удоволствие.

Той изръмжа тихо:

— Захарче, бих лежал на легло от пирони, само за да ме докосваш и да си играеш с мен, но не върху гърба и косата ми искам да поставиш ръцете си.

Ели облиза устни, помисли и реши, че няма да му навреди, да го масажира с лосион, ако той успееше да остане тих. Фюри изръмжа притискайки тяло до нейното. Тя кимна.

— Ще донеса обяда. А ти — в леглото. Ще се върна след няколко минути.

Той я пусна. Ели тръгна към вратата. Чу разкъсване на плат и извърна глава да погледне през рамо. Фюри я наблюдаваше. Беше съдрал ризата си, вместо да губи време да я издърпа през главата и превръзката. Младата жена се разсмя.

— Да бързам ли?

— Тичай до кухнята и обратно.

Смеейки се, Ели излезе от спалнята и почти се сблъска с Тайгър. Мъжът отстъпи назад с усмивка. Изглеждаше много весел.

— Не ми казвай. Страхотно обоняние и остър слух?

— Ще пазя от дневната. Така ще има достатъчно стаи между нас, за да не чувам това, на което той иска да си поиграете.

Ели направи сандвич с пуешко месо и грабна една сода. Взе пакет чипс и се отправи към спалнята. Въпреки че се беше прибрал няколко дни по-рано, Ели беше развълнувана да го има до себе си. Тя искаше да седи през цялото време в болницата, но персоналът не й разрешаваше. Медиите бяха превърнали случилото се в цирк и ставаше още по-лошо, когато стоеше при него.

Тя затвори плътно вратата на спалнята. На бравата липсваше ключалка, но не се притесняваше, тъй като Тайгър нямаше да влезе. Фюри беше в леглото, очевидно гол под чаршафа. Бе отпуснал гръб върху една възглавница и чакаше спокойно, усмивка грееше на красивото му лице. Завивката над скута му бе образувала „палатка“. Ели видя това и се засмя.

— Май си малко възбуден, че ме виждаш с обяда? — подразни го тя. — Знам, че обичаш пуйка, но... за бога, Фюри.

Тъмните му очи блестяха.

— Наистина ли ще ме караш най-напред да ям?

Младата жена седна на ръба на матрака и му подаде чинията. Вниманието ѝ отново се насочи към внушителната издуптина, образувана на мястото, където се събираха краката му.

— Бих поставила яденето на скута ти, но там няма място — пошегува се. — Яж, скъпи.

Със стон, Фюри грабна сандвича и отхапа голям залък. Едва успяваше да дъвче. Ели се засмя, отвори содата и му я подаде, за да може да преглътне. Той отпи, без да сваля поглед от нея. Тя стана и тръгна към банята.

— Къде отиваш? — изръмжа Фюри и усмивката му изчезна.

— Ще се върна. Имай търпение.

— Нямам.

Ели отвори шкафа в банята и взе лосиона. Грабна и една кърпа. Върна се в спалнята, като я размахваше, за да може той да я види.

— Как ти звучи един масаж?

— Не ме дразни. Седмицата беше дълга и самотна.

Тя седна на ръба на леглото и отвори шишето. Изсипа малко лосион в шепите си и с лакът бутна чаршафа от скута му. Фюри изстена и се изви към дланите ѝ в секундата, в която докосна възбудения му пенис. Ели се наведе напред и започна да ближе гърдите му. Трябваше само да внимава за бинта, който държеше превръзката на място. Той бе получил два куршума в гърба — един отстрани, до плешката, и един близо до рамото. Бе извадил късмет, че плешката му не бе раздробена.

— Обичам те — простена тя.

Галеше го бавно, любувайки се на всяка секунда от допира до кадифената кожа, обвила стоманено твърдия му ствол. Докато с ръце масажираше члена му — от главата до основата — устните ѝ дразнеха зърното му. Фюри изръмжа, беше набъбнал до значителен размер. Тя погледна надолу. Този път искаше да види как стига до края.

Фюри изръмжа името ѝ и се напрегна срещу нея. Цялото му тяло трепереше, когато започна да свършва. Едновременно с това от долната страна на члена му, точно над тестисите в основата на ствола, се образува подутина. Тя беше тази, която предизвикваше силния натиск и която Ели чувстваше, когато той бе заровен дълбоко в тялото

й, в края на половия акт. Гледката я очарова, тъй като подутината продължаваше да нараства.

Ели си спомни неговото изказване, че е силен стрелец. Тя захлупи с едната си ръка главата на пениса му, а с другата, като го стисна здраво, продължи да масажира ствола му по-бързо. Горещи струи бяла сперма избухнаха силно срещу дланта й и младата жена осъзна, че не се бе шегувал, когато й каза, че тя ще се задуши, ако е много възбуден. Вдигна поглед да види лицето му. Той отметна глава назад и извика името й, докато тя продължаваше да го стимулира, изстисквайки всяка капка сперма.

Ели не престана да докосва свръхчувствителната му плът, докато мъжът не хвана ръката й, за да я спре. Тя го целуна по устата. С език подразни долната му устна. Фюри простена името й, ръцете му посегнаха към гърдите й.

— Добре ли се чувстваш? По-спокоен ли си?

Той изръмжа в отговор.

Ели се отдръпна от проучващите му ръце, за да го почисти с кърпата. После я хвърли към банята. Остави между тях малко разстояние. Погледите им се преплетоха.

— Искам те — изръмжа Фюри.

Тя изписка от изненада, когато той скочи изведнъж, хвана я за ръката, дръпна я силно и я просна на леглото. Ели се взря в него.

— Фюри, раните ти ще се отворят!

— Няма. — Наведе се, сграбчи полата й и я стисна в юмрук. Дръпна силно тъканта и я вдигна на кръста й.

— Фюри, спри!

Тъмният му поглед се прикова в нейния.

— Аз все още обядвам. Ти влизаш в менюто.

Заля я желание, просмука се чак до костите й.

— Ами шевовете ти?

— Ще внимавам да не ги опъвам. — Той се усмихна. — Ще те държа на високо, така че да не се движа много. Как се наричаше? Твоята разцъфнала пъпка? Имам желание да оближа разцъфналата ти пъпка, Ели.

— Би трябвало да кажа „не“, но не мога — изхриптя тя. Цялото й тяло оживя от обещанието за онова, което искаше да й направи. Притисна ръката на Фюри, чийто пръсти се движеха по ръба на

бикините ѝ. Той закачи с показалеца предната част и дръпна силно. Хвърли разкъсаната материя далеч от леглото.

— Знаеш, че трябва да престанеш да носиш тези неща — изръмжа той. — Дразнят ме.

— Добре.

Младият мъж се засмя.

— Без аргументи?

Тя поклати глава. Пръстите му започнаха да масажират клитора ѝ, дразнеха я и разпалваха все повече страстта ѝ. Той смъкна тялото си надолу, тя разтвори по-широко бедра, за да може Фюри да се настани между тях.

— Ще ги изгоря всичките, ако това те прави щастлив, стига да не спиращ да ме докосваш.

— Изгори ги — призова я тихо и се плъзна още по-ниско. Използва свободната си ръка и рязко дръпна нагоре ризата, за да оголи гърдите ѝ. Устата му докосна долната част на корема ѝ, езикът му обиколи около пъпа ѝ. — Сутиените също.

— Всичко. — Ели стенеше пламнала от страст. Толкова много ѝ бе липсвало неговото докосване, че вече изпитваше болката на приближаващия край, въпреки че той едва бе започнал. Простена. — Обичам палеца ти и начина, по който ме измъчваш.

Фюри се спусна още по-ниско, с устни помете плата, набран на бедрата ѝ, за да намери отново голата ѝ кожа. Бутна краката ѝ да се разтворят още по-широко. Изръмжа и сниши глава. Ели заби нокти в матрака и извика името му, извивайки се срещу устата му, когато той облиза горещата ѝ влага.

— Липсваше ми твоят вкус — изхриптя мъжът. — Пристрастен съм към теб.

Езикът му се раздвижи, намери точното място, което я караше да полудява, и тя простена, за да му покаже колко невероятно се чувства. Той усили натиска, остави плоския си език там, за да четка напред-назад над клитора ѝ.

— Фюри — простена тя.

— Казах спри, дявол да го вземе! — извика Тайгър.

Вратата на спалнята се отвори. Главата на Фюри рязко се вдигна нагоре и с ръка дръпна набраната на кръста пола на Ели, за да покрие пространството между брадичката си и тялото ѝ, скривайки гледката

на разголените ѝ слабини. Объркана и замаяна, Ели изви глава. Една жена и Тайгър рязко бяха спрели точно на вратата. Непознатата стоеше с отворена от изненада уста. Тайгър се засмя, преди да се обърне и да заслони гледката ѝ с гърба си.

— Опитвах се да я спра — изрече засмян той. — Съжалявам, Фюри. Съжалявам, Ели. Това е домашната ви медицинска сестра.

Фюри изръмжа. Ели трескаво забута полата, за да покрие по-голямата част от краката си, но тялото на Фюри ѝ пречеше. Измъкна се от раменете му, докато успя напълно да седне. Погледът ѝ се спусна по тялото му, проснато по корем върху леглото. Повечето от чаршафа се бе събрал на кръста, почти откривайки задните му части. После погледна към двадесет и няколко годишната тъмнокоса медицинска сестра, която се бе вторачила в двамата. Жената затвори уста, но много бързо я отвори отново.

— Вие не трябва да правите това — порица ги тя. — Господин Фюри, раните ви могат да се отворят. Госпожо Брауер, как не ви е срам!

— Махай се! — изръмжа Фюри. Той сграбчи глезена на Ели, когато тя опита да стане от леглото. — Сега!

Сестрата имаше хубаво лице, но в момента изражението ѝ бе строго.

— Няма. Радвам се, че дойдох тук, точно навреме.

— Не мисля, че те са съгласни с вас — изсумтя през смях Тайгър. — Мисля, че сте уцелели наистина лош момент. Нали така, Фюри, Ели?

— Махни я оттук — разпореди се Фюри.

— Не мога. — Тайгър се обърна отново и сви рамене. — Тя е медицинската сестра, която ще живее тук следващата седмица. Това беше едно от условията на Джъстис, тъй като Ели ходи всеки ден на работа и отсъства от къщи. Ти се согласи с това, само за да можеш да се върнеш по-рано у дома и да се възстановяваш край Ели. Съжалявам, Фюри. Не мога да направя нищо.

Медицинската сестра поклати глава.

— Знаете, че беше прострелян два пъти, за да ви защити. Това не беше ли достатъчно за вас, госпожо Брауер? Той трябва да спи, а не да се движи. — Жената се наведе към пода. Изправи се със скъсаните

бикини на Ели между палеца и показалеца си. Погледна я строго. — Подобен род неща не са приемливи.

Тайгър се облегна на стената, хвана се за корема и отново започна да се смее.

Ели знаеше, че лицето ѝ би трябвало да е яркочервено, защото Фюри изглеждаше готов да убие някого. Сестрата хвърли скъсаните гащички на Ели в кошчето до вратата.

— Всички, освен господин Фюри, трябва да напуснат стаята, веднага. Искам да се убедя, че шевовете му не са се скъсали и той се нуждае от обезболяващи хапчета.

Ели дръпна глезена си, който бе все още в хватката на Фюри. Веднага след като я пусна, тя слезе от другата страна на леглото. Отиде до гардероба и отвори чекмеджето с бельото. Знаеше, че лицето ѝ продължава да е огненочервено, когато нахлу в банята и затвори вратата след себе си. Бързаше да се оправи, но чуваше всичко, което се случва в съседната стая.

— А аз си мислех, че работата ми тук ще бъде скучна — каза Тайгър и се засмя високо.

— Млъкни! — изръмжа Фюри. — Никога не влизай в нашата спалня отново, когато вратата е затворена. Никога!

Ели obu бикините и излезе от банята. Отиде обратно при гардероба, отвори друго чекмедже и извади комплект анцуг за Фюри. Срецна погледа на медицинската сестра.

— Трябва да излезеш или да се обърнеш с гръб, докато помогна на Фюри да се облече.

Сестрата изсумтя към нея.

— Няма нужда. Точно се канех да го обтрия с мокра гъба.

— Аз ще направя това, ти можеш да му дадеш хапчетата и да излезеш, докато се облича.

Медицинската сестра се изправи срещу Ели.

— Моя работа е да се грижа за господин Фюри.

Ели стисна устни.

— Грижата за Фюри е моя работа. Съвсем случайно и аз съм медицинска сестра.

— Опа — Тайгър изстена тихо. — Борба за територия.

Фюри бе намръщен и разгневен, че бяха развалили удоволствието му да се наслаждава на Ели — отново! Мислеше, че ще

е най-добре да се прибере при нея, за да бъдат сами, без зорките погледи на охраната и болничния персонал. Липсваше му да я държи в ръцете си, да слуша смеха ѝ и да си говорят до късно през нощта, докато лежат прегърнати. Липсваха му вкуса ѝ и ръцете ѝ по тялото му. Беше се възстановил достатъчно, за да прави любов с нея.

Медицинската сестра трябваше да дойде много по-късно и той не беше във възторг от тази, която му бяха изпратили. Тя гледаше Ели по начин, който го караше да се бори срещу нея с ръмжене. Никой нямаше право да гледа жена му с гняв и ако не бе обещал, че ще позволи на медицинско лице да пребивава в дома му, начаса щеше да заповяда на Тайгър да я придружи до главната порта.

Жените от Новите видове защитаваха своите владения. Докато наблюдаваше Ели, видя как раменете ѝ се напрегнаха, а устните присвиха и разбра, че Тайгър не е много далеч от истината — двете жени се бореха за надмощие. Но той нямаше да позволи на никой да се бори с жена му. Ели можеше да бъде наранена. Застави себе си да се отпусне, с надеждата неговото спокойствие да успокои и нея. Да ѝ покаже, че трябва да се чувства в безопасност, като негова бъдеща съпруга и че никоя друга не представлява заплаха. Той никога нямаше да позволи на която и да е жена, с изключение на Ели, да се докосне до него. Трябваше да даде ясно да се разбере, кой ще го къпе, кой ще го облича, ако се нуждаеше от помощ, и че медицинската сестра трябва да се подчинява на командите на Ели. Пое си дълбоко въздух.

— Ели ще ме къпе — заяви ясно Фюри. — Само Ели!

Сестрата втренчи поглед в него.

— Тя не е медицинска сестра. Аз съм.

— Не ми пука — изръмжа младият мъж, тази груба жена му опъваше нервите. — Ели е единствената, която искам да ме докосва. Ели? — Тя обърна глава и погледите им се срещнаха. — Успокой се. Аз ти принадлежа. — Той продължи контакта с очите ѝ, за да бъде сигурен, че тя ще разбере какво означават думите му. — Нямам колебания по въпроса. Ти си единствената жена, която искам. — *Единствената жена, която ще желая през останалата част от живота си*, поправи се тихо той. Беше убеден, че обвързването е завинаги. Всеки миг с Ели само заздравяваше връзката, която имаше с нея.

— Знам това — напрегнатото ѝ изражение се смекчи.

— Не ѝ прекършвай врата. — Реши да използва хумор, за да привлече вниманието на Ели, дори и това да уплашеше медицинската сестра. Потисна смеха си. — Независимо от това, че го заслужава. Никой няма право да те тъпче.

Сестрата ахна и отскочи назад от Ели.

— Казаха ми, че сте човек. Вие от Новите видове ли сте? — паника прозвуча в гласа ѝ.

Веселието от страха на досадната жена, отпусна вътрешно Фюри.

— Ели е от Новите видове, всичко е наред. Тя е с мен.

Ели въздъхна.

— Аз съм човек също като теб. Въпреки че не се чувствам такава, точно в момента. — Тя се приближи към Фюри. — Нямах намерение да ѝ чупя врата. Боже! Просто не ми харесва идеята да те докосва навсякъде.

Фюри се усмихна.

— Ревнуваш ли?

Тя кимна леко. Гневът си личеше напълно от изражението ѝ.

— Хайде да те измия.

Той протегна ръка и сграбчи китката ѝ.

— Само с теб. Сега може ли да ми направиш друг сандвич? Все още съм гладен. — Фюри се бореше с чувството си на неудовлетвореност. — Обядът ми беше прекъснат.

Усмивка докосна устните на Ели. Тя пусна сгънатия анцуг върху чаршафа, покрил скута му.

— Тъй като не сме сами, сложи си това. — После се изправи пред сестрата. — Ти ме следвай. Ще ти покажа стаята за гости, докато Фюри се облече. — Стрелна Тайгър със злобен поглед. — Ти... спри да се хилиш. Не е смешно. Може ли да останеш при него за минута, за да си сигурен, че няма да падне, докато си облича анцуга?

— Разбира се. — Тайгър се засмя. — Това определено не е скучна задача.

— Ухапи ме — промърмори Ели, минавайки покрай него.

— Това ми е работата — смеейки се извика Фюри.

Тайгър се засмя с него.

Ели искаше да убие Белинда Томас. Отпусна ръце и опита да си поеме дълбоко въздух, но и това не помогна. Преброи бавно до десет. *Не, все още съм ядосана.* Отпусна стиснатите си челюсти. Последното, от което се нуждаеше, бе да ходи на зъболекар заради счупени зъби. Кипеше отвътре. Сестрата отново беше с Фюри. Тя бе облечена в чифт високо изрязани, къси дънкови панталонки, заради които трябваше да я арестуват за неприлично излагане на плът, и като връх на модата — нагоре бе сложила бюстие. Със своя тен и разголен плосък корем, тя се навеждаше пред Фюри, като се преструваше, че обира с прахосмукачката вече чистия под. Погледът му сякаш бе прикован в сантиметрите гола кожа на задните ѝ части.

— Фюри?

Вниманието му веднага се прехвърли към Ели и той ѝ се усмихна.

— Здравей.

Белинда подскочи от изненада, изгледа Ели враждебно намръщена, изправи се и изключи прахосмукачката.

— Днес се прибрахте по-рано от работа. — Думите ѝ прозвучаха като обвинение.

Ели кимна.

— Това новата униформа на медицинските сестри ли е? Някой трябва да говори с шефа ти.

Гняв блесна в очите на сестрата.

— Горещо е. Не съм длъжна да нося задължителната униформа, докато се грижа за пациент в дома му.

— Е, трябва да я носиш. Този под го чистих вчера. Не е необходимо да го почистваш отново.

Тъмните вежди на Белинда се извиха.

— Може би трябва да се научиш как да чистиш по-хубаво — отговори жената арогантно. — Аз правя много неща наистина добре. Предполагам, че просто съм по-добра от вас. — Тя намигна на Фюри.

Ели пристъпи към нея.

— Ти, малката!

— Ели! — Фюри повиши глас. — Ела тук. Липсваше ми.

Тя приближи към него, вместо да настъпи злобната медицинска сестра така, както искаше. Гневът ѝ стихна, когато седна на леглото. Фюри имаше наглостта да изглежда развеселен и това я нервира. Той

като че ли се наслаждаваше на ревността ѝ и тя се почувства неопитна. Белинда Томас флиртуваше възмутително с него, в продължение на дни.

— Отивам да стопля малко масло — извика медицинската сестра. — Трябва да разтрия рамото ви. То ще се схване, ако не го направя. — Тя излезе с прахосмукачката от спалнята.

— Не ѝ позволявай да те предизвиква — посъветва я тихо Фюри.

— Току-що влязох в спалнята и те хванах да гледаш задника ѝ — защити се Ели. — И ако тя те докосне с топлото масло, кълна се в Бога, ще те напусна, Фюри.

Веселието му изчезна незабавно.

— Не съм привлечен от нея, Ели. Гледах я в задника, но то е, защото кожата ѝ е странна. Твоето дупе не изглежда по този начин.

— Странна? — Ели се стараяше да не избухне.

— Тя има гънки по кожата, опасващи долния край на задните ѝ части. Има и вдлъбнатини. А при теб, те са пълни и гладки. Обичам дупето ти.

— Ти се беше вторачил в задника ѝ, защото има целулит?

— Нямам какво друго да правя. Тя ми взе дистанционното и заяви, че телевизията действала лошо на моето възстановяване. Искан да я накарам да го върне, но Тайгър каза, че не ми е разрешено да я измъчвам, за да разбера мястото където го е скрила.

Ели се вторачи в него.

— Не мога да живея по този начин. Тя флиртува с теб. Може би не го разбираш, но е така. Тя ме влудява. Аз съм медицинска сестра. Мога да се грижа за теб и не ме интересува, дали си обещал на Джъстис да изпрати някой тук при теб.

— Ти ревнуваш.

— Да, по дяволите. Така е.

Фюри се ухили.

— И аз те обичам. Не се чувствай по този начин. Ти си единствената, която искам. Не ѝ позволявай да те разстройва. Знам, че флиртува. Може да прави всичко, което поиска, за мен няма значение. Не чувствам нищо към нея. — Той взе Ели в скута си. — Ти си тази, която ме прави твърд. Усещаш ли го? Всичко е за теб. Само за теб.

— Време е за масажа на рамото — извика Белинда.

Ели затвори очи. Фюри я дръпна силно в прегръдката си, докато главата ѝ легна на здравето му рамо.

— Махай се — изръмжа той на медицинската сестра. — Ели ще ми направи масажа.

— Сега, Фюри. — Белинда си пое въздух. — Аз съм професионалист. Трябва да кажете на малката си приятелка да отиде да свърши нещо друго, докато аз се занимавам с рамото ви.

Ели се напрегна. Фюри изръмжа, очевидно вбесен.

— Ели не е моята малка приятелка. Тя ще стане моя съпруга. Никога не говори за нея, сякаш е незначителна, след като тя е всичко за мен. Освен това ти казах да не ме наричаш по име. За теб съм господин Фюри. Заповядах ти да се махнеш, дявол да те вземе — изрева той. — Махай се!

Ушите на Ели изкънтяха. Чу как Белинда въздъхна и след това вратата се затръшна зад нея. Ръцете на Фюри потъркаха гърба ѝ.

— Отиде си.

Ели вдигна глава.

— Благодаря. Имам ти доверие. Вярвам ти. Само че това... — Тя поклати глава. — Знам, че ще бъдем много по-добре, когато се излекуваш напълно и тази кучка си отиде.

— Ние сме под голям стрес с толкова чужди хора в дома ни и нямаме много време да останем насаме. — Той замълча и хвана лицето ѝ в ръцете си. — Не мога да чакам да бъда отново с теб. Няма нещо, което да искам повече от това да бъдем заедно.

— Знам. Тя просто много ме нервира, Фюри. Честно казано, не мога да разсъждавам, когато тя непрекъснато се нахвърля на човека, когото обичам най-много. Можеш ли да си представиш как би се чувствал, ако аз имах мъжка медицинска сестра и той ми се натискаше толкова напористо, както прави тя с теб?

— Не мога да си представя. — Той се ухили. — Никой мъж не би посмял. Ще му бъде трудно да те докосва със счупени ръце и да ти говори с разбита челюст.

Ели се разсмя.

— О, ти ми даде идея какво да направя с тази жена. Нямам търпение да си тръгне. Благодаря на Бога, че ще бъде скоро.

Той се засмя.

— Да. Благодаря на вашия Бог за това. — Очите му искряха. — Обещал съм ти топло масажно масло. Искаш ли да ме масажираш?

— С удоволствие.

— Не рамото ми — каза тихо той. — Събуй тези дънки. Надявам се, да си удържала на думата си и отдолу да си без бикини.

— Хей, аз обещах да ги изгоря, ако не преставаш да ме докосваш, но онзи ден ти спря, когато сестрата вещица влезе в спалнята. — Ели стана от скута му и се отдалечи на няколко крачки от леглото. Тя разкопча дънките и ги разтвори. — Но аз така или иначе не съм си обула.

Погледът на Фюри залепна върху разголената ѝ кожа. Той изръмжа, сграбчи леглото и го блъсна. Изправи се бързо. Ели облиза устни и погледна нервно към вратата.

— Трябва да поставим ключалка.

Фюри се засмя.

— Тя няма да посмее.

Ели постави пръст на устните си.

— Задръж тази мисъл — след което се обърна и изтича до малкото бюро. Грабна стол, премести го до вратата и го заклини под бравата. Извърна се, сграбчи ризата си, издърпа я през главата и я захвърли на пода.

— Не си изгорила сутиените. — Фюри подхвана ластика на анцуга си, небрежно го смъкна и изрита далеч.

— Бях на работа. Не исках гърдите ми да подскачат пред другите мъже, нали така?

— Ще трябва да убия онзи, който се загледа в моите гърди.

Ели се разсмя, излизайки от дънките.

— Твоите гърди ли?

Фюри се пресегна.

— Мои — дланите му ги обгърнаха.

Тя обви ръце около врата му.

— Масаж първо?

— Не. Последния път аз бях пръв. Легни за мен, Ели. Дължиш ми едно хранене. — Ели се измъкна от ръцете му и се качи на леглото. Легна по гръб и се усмихна на Фюри, който я последва. — Ако някой ни прекъсне този път, ще го убия — той изръмжа, докато галещите му ръце хванаха бедрата ѝ. — Имам пистолет в нощното шкафче.

Ели се разсмя.

— Не трябваше да ми го казваш. Мога да го използвам срещу тази медицинска сестра.

Фюри й намигна.

— По-късно ще те науча как да стреляш.

ГЛАВА 18

— Не — изръмжа Фюри, очите му искряха от ярост.

Ели го погледна намръщено.

— Джъстис каза, че е важно. Обществото иска да ме види, за да се убеди, че с нас всичко е наред. Аз мога да ги информирам, че си добре и оздравяваш.

— Не — младият мъж скръсти ръце на гърдите си.

Ели махна длан от микрофона на слушалката.

— Съжалявам, Джъстис. Но той не е съгласен — заслуша се и след това затвори. Седна на ръба на леглото. — Джъстис каза, че разбира и ще подготви изявление пред пресата. Добави, че по-късно някой ще го донесе, за да го одобрим, преди да бъде оповестено довечера.

— Не ме интересува какво ще пише. Обади му се и му предай, че може да каже всичко, което смята за необходимо. Вярвам в преценката му.

— Добре. — Тя се поколеба. — Защо не искаш да говоря с репортерите?

— Няма да излизаш никъде. Стреляха по теб. Няма да позволя да станеш отново мишена.

Яростта ѝ поутихна.

— Притесняваш ли се за мен?

— Винаги го правя. Моя работа е да те защитавам и няма да допусна отново да стрелят по теб.

— Добре.

— Добре? Съгласна си? Без да протестираш? — попита той със съмнение. — Няма да говориш с репортерите, без мое знание, нали?

— Отказах вече на Джъстис. Никога не бих постъпила по този начин — намръщи се тя.

— Не ти харесва, когато ти казвам какво да правиш.

Ели сви рамене.

— Знам, че се притесняваш за мен. Имаш причина да се безпокоиш. Последния път, когато се изправихме пред репортери, теб те улучиха два пъти.

Фюри се отпусна на леглото.

— Благодаря ти — отвърна с дрезгав глас.

— Време е да сменим превръзката и да ти дам лекарствата — каза Белинда, докато влизаше през вратата, носейки аптечката.

Ели се ядоса. Направи физиономия на Фюри, за да му покаже какво мисли и стана.

— Смятам да се изкъпя.

— Побързай.

Младата жена хвърли презрителен поглед към сестрата и влезе в банята.

Белинда пренебрегваше присъствието на Ели, откакто Фюри ѝ се беше развикал. Никой не смееше да влиза в спалнята им, след като затвореха вратата.

Ели съблече дрехите си и нагласи водата. Чувстваше се изморена от дългия работен ден. Въздъхна от удоволствие, щом застана под горещия душ. Затвори очи и опита да се отпусне, за да се наслади на момента.

Внезапно умът ѝ се насочи към работата. Един от пазачите бе влязъл в общежитието и бе изплашил една от новодошлите жени. Тя бе изпищяла, щом го бе зърнала в кухнята.

На Ели ѝ бе нужен повече от час, за да успокои жената. След това, се наложи да докладва в офиса на охраната и да говори с Дарън Антонио и Джъстис. Необходимо бе да отправи искане пазачите да не влизат в общежитието, освен при спешни случаи, докато новопристигналите не свикнеха с тяхното присъствие. За нея бе истинско изпитание да накара охраната да се съгласи, но с помощта на Джъстис, успя да спечели битката. И за да бъде денят ѝ пълен, когато се прибра вкъщи, се изправи пред злобната медицинска сестра и целият стрес, който идваше с нея.

Внезапно вратата на банята се отвори с трясък. Ели подскочи. Фюри нахлу в помещението, а върху лицето му бе изписана ярост. Ели грабна хавлията, но се намръщи — болка прониза ръката ѝ и тя погледна надолу. Беше се одраскала на вратата. От раната бликна кръв, но тя не обърна внимание. Концентрира се върху Фюри.

— Какво има? Станало ли е нещо?

Младият мъж затвори с трясък вратата зад себе си.

— Тази жена трябва да си иде!

Ели обви кърпата около тялото си и излезе от душ кабината. Вода се стичаше навсякъде около нея, но това сега не бе важно.

— Злобарката? Нали ти казах.

— Същата! — отвърна Фюри, треперейки. Погледна я с пребледняло лице. — Аз не съм я целунал. Тя ме сграбчи и сложи устата си върху моята, като набута езика си вътре — изръмжа той. — Опитах се да я отстраня, но тя започна да се съблича — продължи вбесено. — Затова дойдох при теб. Искам я във от моята къща.

Сега Ели се ядоса повече и от Фюри.

— Тя те е целунала?

— Първо ми би инжекцията и смени превръзката. После внезапно се нахвърли върху мен и се опита да ме целуне. Махни я веднага или ще я нараня, Ели.

— Стой тук.

Младата жена пусна хавлията и взе нощницата си от закачалката до вратата. Нямаше време да отиде в другата стая за чисти дрехи, а не искаше да облича мръсните. Вгледа се във Фюри и забеляза напрегнатото му изражение. Гледаше я мълчаливо.

— Аз ще се погрижа за това.

— Не съм флиртувал с нея, за да я провокирам.

— Вярвам ти — кимна Ели.

Внезапно младият мъж я сграбчи, когато тя опита да мине покрай него. Придърпа я в обятията си и обхвана лицето ѝ.

— Целуни ме!

— Нека първо се погрижа за нея.

— Целуни ме — изръмжа той, — още усещам миризмата ѝ. Не мога да я понасям.

Тя го разбираше. Знаеше колко чувствително е обонянието му. Фюри обожаваше аромата ѝ и винаги се потриваше в нея, само за да може дрехите му да се напият с уханието ѝ. Това беше доста странно, но бе хубаво да знае, че той искаше да я усеща навсякъде, където отиде.

Завъртя се в ръцете му и го целуна. Потри тялото си в неговото. Той изглежда не забелязваше, че дрехите му започнаха да се мокрят. Тя

прокара ръце по лицето и врата му, навсякъде, където мислеше, че Белинда го бе докоснала.

Вдигна я и я притисна в стената. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ, разтвори ги и ги обви около кръста си. Изведнъж Ели осъзна къде се намират, освободи лицето му и спусна крака. Устата ѝ се откъсна от неговата. Очите ѝ се спряха на кръвта от раната на ръката ѝ, размазана по брадичката му.

— Пусни ме. Изцапах те с кръв.

— Кървиш? — разтревожено попита той. — Да не си ранена? Бях прекалено разсеян да забележа и се опитвах да не дишам дълбоко, за да не долавям миризмата на онази жена по мен.

Тя се изчерви.

— Просто одрасках ръката си на вратата, когато посегнах да взема хавлията. Ще я превържа и ще се справя с Белинда. И без това съм изнервена заради цикъла ми, така че тази жена горчиво ще съжалява за постъпката си.

Внезапно очите на Фюри се промениха. Вдиша дълбоко.

— Не подушвам да си неразположена.

— Това е толкова странно. Брийз ме предупреди, че вие, момчета, можете да подушите от седемстотин метра, кога на една жена ѝ е дошъл периода. Каза ми и какво да направя, когато това се случи.

Фюри изръмжа.

— Добре е направила.

— Обясни ми, че в противен случай няма да мога да се прибера без да се обръщат и дадушат след мен — усмихна се леко. — Пошегувала се е, нали?

— Възбуждащо е — изръмжа Фюри с блестящи от страст очи.

— Защо?

— Докосвал ли те е някога мъж, когато си в това състояние?

Ели поклати отрицателно глава. Бившият ѝ съпруг се отвращаваше от тази идея, а и тя не настояваше много. По това време от месеца, между подуването и спазмите, не се чувстваше чак толкова секси.

— По-топла и по-влажна си по време на цикъл — отвърна той и се приближи към Ели, притискайки я към стената. — Споменах ли ти, че това е страшно възбуждащо? — изръмжа той.

— Фюри, стига — засмя се тя, като нежно го побутна по раменете, за да го отстрани от себе си, — менструацията ми още не е започнала. Пръстът ми все още кърви, а и трябва да говоря с онази сестра в другата стая. Остани тук. Бързо ще свърша и ще продължим откъдето спряхме.

Той изръмжа дълбоко, отказвайки да се отдръпне. Обхвана я безпокойство. Бутна го по-силно.

— Фюри? Моля те. Мачкаш ме. Трябва да ме пуснеш.

Той се отдръпна насила. Младата жена пристъпи встрани и поклати глава.

— Назад, голямо момче. Първо трябва да изгоня сестрата и след това може да се мушнем в леглото. — Погали го. — После ще се погрижа за теб. Все още не си излекуван напълно. Чу Триша. Ако се опиташ да ме носиш, може да разкъсаш конците. Още няколко дни и ще можем да правим секс както пожелаем, но дотогава трябва да сме внимателни.

Кръв нахлу в главата на Фюри. Опита се да запази самообладание. Намръщи се, борейки се с нуждата да изреве като животно. Дишаше тежко, докато наблюдаваше Ели да се движи из банята. Завладя го ярост, въпреки че гневът му не бе насочен директно към нея.

Желаеше я толкова много, че го болеше. Тялото му изгаряше от нуждата да я сграбчи, притисне в стената отново и да проникне в нея. Стисна ръце в юмруци, докато се бореше с инстинкта си. Тя бе казала „не“. Никога нямаше да нарани Ели, да я принуди да го приеме, затова се бореше срещу желанието си да я сграбчи.

Какво по дяволите става с мен? Търсеше отговора, като продължаваше да диша дълбоко. Топлината, която го изгаряше, се засили. Пенисът му се втвърди почти болезнено.

Сигурно е ответна реакция от докосването на онази жена? Знаеше, че се бе пристрастил към аромата на Ели, имаше нужда да го усеща около себе си, копнееше за него. Досега не бе осъзнал колко силен е поривът му, докато друга жена не го докосна.

Сигурно е от животинската ДНК в кръвта ми. Трябваше да се овладее заради Ели, но колкото повече стоеше там, толкова по-трудно му ставаше да устои на желанието да ѝ се нахвърли. Искаше да проникне в нея.

Копнежът да опита кръвта ѝ, изпълни устата му със слюнка, ароматът ѝ дразнеше носа му. Това го шокира, бе ужасен, дори изплашен. Отстъпи назад, дишането му се накъса. Опита се да възвърне самоконтрола над съзнанието си.

Нуждата му нарасна, докато не можеше да се сдържа повече. Завъртя се и удари с юмрук стената. Болката, която усети, му помогна малко да прочисти мозъка си.

Ели замръзна, бе изненадана от яростната реакция на Фюри, но разбираше колко вбесяваща можеше да бъде Белинда.

— Още ли си ядосан за това, което ти направи? Ударът в стената, помогна ли?

Той се обърна, разтърсвайки леко ръката, с която беше замахнал.

— Не. Бесен съм, защото не мога да те докосна по начина, по който желая.

— Знам, но не искам да се озовеш отново в болницата, Фюри. Сега иди в леглото, а аз ще разкарам Белинда. После ще правим секс, но бавно и внимателно, за да не се отворят раните — каза тя, докато превързваше пръста си. — Ще се отърва от нея веднъж завинаги.

Младият мъж изсумтя и отвори вратата на банята. Ели го последва в спалнята, остави го там и отиде да търси сестрата. Не си бе сложила бельо, след като дрехата, с която спеше, стигаше до коленете ѝ. Нямахше да ѝ отнеме много време да каже на Белинда Томас да си събере нещата и да напусне. Никога не беше виждала Фюри толкова ядосан.

Намери медицинската сестра седнала на дивана. Изглеждаше раздражена и държеше дистанционното на телевизора. Тайгър седеше на стола до вратата и прелистваше списание. Веждите му се повдигнаха, когато Ели влезе в стаята по нощница.

— Не е ли малко рано за лягане? — попита той и погледна към часовника на ръката си. — Четири следобед е.

— Ти — Ели посочи Белинда. — Уволнена си! Повече нямаме нужда от теб. Приключи! Наречи го както искаш, но отивай да си събираш нещата и изчезвай. — Обърна се към Тайгър: — Махни я от Хоумленд, разбра ли, или ще се наложи да я придружиш до болницата на носилка. Не искам да я виждам повече!

— Не можеш да ми казваш какво да правя. — Белинда погледна към Ели. — Наета съм от Джъстис Норт да се грижа за Фюри. Той е

този, който може да ме уволни.

— Добре — отвърна Ели и отиде до телефона. Знаеше номера на Джъстис наизуст, бързо го набра.

— Джъстис Норт — чу се спокойният му глас отсреща.

— Преди малко Белинда Томас се е нахвърлила на Фюри. Той е бесен, аз също. Току-що ѝ казах да си събира багажа и да се маха, но тя ми отвърна, че само ти можеш да ѝ наредиш.

Настъпи тишина.

— Тя какво?

— Нахвърлила се е на Фюри. Докато се къпех, тя се е опитала да го целуне в леглото. Той дойде в банята, бесен. Щастлива съм, че не ме смачка, докато се опитваше да се отърве от миризмата ѝ. Той е много повече от ядосан. Никога не съм го виждала толкова гневен. И двамата искаме тя да се махне и никога повече да не идва. Ще си взема няколко дни отпуск и сама ще се грижа за него. Само я разкарай оттук.

— Добре ли си? Той нарани ли те? — попита Джъстис с дълбок глас.

— Добре съм. Фюри просто е ядосан, че тя му се нахвърли и стана малко агресивен, в опит да се отърве от миризмата ѝ.

— Нарани ли те? Правихте ли секс? Беше ли груб? Трябва ли да извикам лекар?

— Не сме правили секс. Само се триеше в мен и ме притискаше силно до стената. Но това сега не е най-важното. Искам тази жена да си иде, Джъстис. Фюри също го иска. Ще я уволниш ли, или трябва да ѝ счупя ръцете, за да съм сигурна, че повече няма да работи тук? Повярвай ми, ще го направя.

— Идвам. Искам да чуя Тайгър.

Ели подаде телефона на Тайгър. Той изглеждаше разтревожен, когато пое слушалката. Младата жена погледна към Белинда. Искри от гняв излизаха от очите ѝ.

— Събирай си нещата! Джъстис идва да те уволни.

Белинда стана.

— Ти?

— Какво? — вбесена извика Ели.

Зелените очи на Белинда блестяха от ярост.

— Ще си го получиш — каза тя и излезе от стаята.

Ели опита да овладее гнева си. Погледна към Тайгър. Той се бе облегнал на вратата. Напрегнатото изражение на лицето му я накара да се намръщи. Продължи да го наблюдава, докато приключи разговора по телефона.

— Всичко наред ли е? — загрижено попита тя.

Тайгър беше пребледнял.

— Ели, трябва да дойдеш с мен — отвърна той и отвори входната врата.

Младата жена погледна надолу.

— Няма да изляза навън само по нощница. Защо искаш да дойда с теб? Онази жена си събира багажа, не може да ни чуе от другата стая.

Тайгър се приближи бързо към Ели.

— По дяволите, жено! Недей да спориш! Трябва да се махнеш от къщата веднага!

Ели се отдръпна назад. Тайгър спря и подуши въздуха.

— Подушвам, че кървиш. Каза на Джъстис, че Фюри не те е наранил.

— Така е — протегна ръка, за да му покаже превързания си пръст, — порязах се, докато излизах от душа. Фюри никога не би ми причинил болка.

Той вдиша дълбоко.

— Не долавям много от нея.

— Защото е само дракотина. Не кърви много.

— Трябва да излезем от къщата веднага.

Тя отстъпи още назад.

— Никъде няма да ходя. Не съм облечена и ако си мислиш, че ще оставя Белинда сама с Фюри, жестоко се лъжеш.

— Ели — изсъска Тайгър, — Фюри е натъпкан с лекарства, каквито ни даваха в лабораториите, за да се излекуваме по-бързо. Той беше под наблюдение за някакви признаци на отклонение от нормалното поведение и сега реагира агресивно. Тук си в опасност. — Погледна към часовника си. — Той си взе лекарствата преди петнадесет минути, нали?

Ели погледна към него.

— Белинда трябваше да му ги даде, когато влязох в банята. Фюри каза, че му е била инжекция. Но защо да съм в опасност?

Тайгър се придвижи бързо, сграбчи Ели през кръста, завъртя я и сложи ръка на устата ѝ. Повдигна я от пода и се запъти към входната врата. Тя започна да се бори с него. За секунди излязоха навън.

— Тихо — изръмжа той в ухото ѝ, — не се страхувай. Фюри ще го подуши. Нали каза, че е пристрастен към аромата ти. Просто дишай дълбоко, всичко ще ти обясня. Трябва да говориш тихо. Обещавах ли?

Ели беше бясна, а не изплашена. Кимна срещу ръката му. Той охлаби хватката, пусна младата жена да стъпи на земята и я освободи. Ръката му се дръпна от устата ѝ. Тя се обърна и го погледна.

— За какво беше всичко това? — изсъска.

— Не си ли спомняш колко зле беше ранен Фюри? — намръщи се Тайгър. — Ако беше човек, щеше да е мъртъв. Минала е само една седмица и той вече може да се разхожда наоколо. Раната му зараства изключително бързо. Не те ли притеснява това?

— При вас, момчета, този процес е ускорен. Фюри ми каза, че това е напълно нормално за Новите видове.

— До някаква степен е вярно, но не и толкова бързо както при Фюри. Това е поверително, но като половинка на Фюри, ние те смятаме за една от нас. Някой трябваше да ти обясни. Част от документите бяха оцелели, когато ни откриха. Някои от лекарите не са записвали докладите си само в компютрите, които бяха унищожени при нахлуването в лабораториите. Успяхме да възстановим формулите и точния химичен състав на някои от лекарствата, които бяха тествани.

Тази новина я изненада.

— Но защо го пазите в тайна?

Той се поколеба.

— Питала ли си се някога, защо президентът и правителството бяха склонни да ни отстъпят тази военна база за наш дом? Защо се съгласяват с всички наши искания? За щастие, имахме приятели между хората, които ни симпатизират и бяха изключително добронамерени да дадат на Джъстис няколко съвета. Те му обясниха за суверенитета. Искахме равни права с хората и ги получихме. Новите видове започнаха да се самоуправляват на американска земя, на тази, която те ни дадоха. В много отношения постигнахме обширен дипломатически имунитет. Считат ни за американски граждани, на които е дадена специална концесия.

— Вие сте американци. Родени сте тук. Разбира се, че ще ви дадат безопасно място, където да живеете. Отвън има толкова много протестиращи, които ви мразят, и няма да е много безопасно, ако опитате да се слееете с човешкото общество точно сега.

— В продължение на десетилетия, Мерикъл Индъстрис е получавала милиони долари за извършване на проучвания и изследвания. Чекът, даден на компанията за последните шест години, е бил подписан лично от президента. Парите идват от военните фондове.

Ели го погледна объркано.

— Какво общо има това с Фюри?

— Мерикъл беше дала обещание да създаде лекарства, които да направят войниците по-силни, по-добри, да се възстановяват по-бързо след битка и да повишат инстинктите им за оцеляване — напредък във въоръжените сили, които другите страни не биха имали. Те ваксинираха бойците, за да предотвратят заразяването им с различни болести, когато ги изпращаха извън страната. Представи си, че могат да им дадат лекарства, които да ги направят по-силни, по-бързи и по-трудни за убиване. Така войните ще се печелят по-лесно и с далеч по-малки загуби. Никой не знаеше, че Мерикъл бе прекрачила моралните и правните граници, за да постигне тези успехи. Всеки долар, който получаваха, им помагаше в това начинание. Плащаха им, за да ни нараняват и измъчват. Хората щяха да се ядосат, ако откриеха, че данъците, които плащат, се използват за нещо толкова непристойно. Всяка организация, защитаваща човешките права, щеше да се надигне да протестира, а някои страни щяха да обвинят правителството в извършване на жестоки престъпления.

— Това е ужасно — прошепна Ели, — толкова съжалявам. Но какво общо има това с Фюри и защо вярваш, че той може да бъде опасен? Искам да се върна обратно вкъщи, Тайгър, така че говори направо.

— Компанията създаде много лекарства. В някои от спасените доклади пише, че хора, които доброволно са приемали тези медикаменти, не са оцелели. Една специална партида лекарства ускорява процеса на възстановяване при Новите видове почти феноменално. — Спря и прочисти гърло. — Доказано е, че малък процент от Новите видове, които са приемали тези медикаменти, временно са полудявали. Докторите не са изоставили изследването.

Въз основа на няколко записки, те вярват, че този страничен ефект си заслужава жертвата. Новите видове, върху които са експериментирали лекарството, са успели да се възстановят напълно. Но хората, които доброволно са го приемали, не са имали това щастие. Те или умирали, или полудявали напълно.

Умът на младата жена заработи трескаво.

— Притесняваш се, че Фюри временно ще полудее?

— Да. Записките не бяха пълни. Не знаем времето, в което лудостта може да настъпи или колко дълго може да продължи, ако той е приел тези лекарства. Страничните ефекти са агресия и убийствена ярост.

— Мислиш ли, че Фюри има същите симптоми?

— Каза, че е бесен и агресивен, че те е притиснал до стената, за да усети аромата ти. Ели, кажи ми истината. Това нормално ли е за него? Ти го познаваш добре.

Тя се поколеба, спомняйки си сцената в банята.

— Той не ме нарани. Не вярвам, че би го направил. Може би е бил просто ядосан, тази сестра може да вбеси всеки. Аз не взимам експериментални лекарства, но все пак искам да я удуша.

— По-добре да си в безопасност, отколкото по-късно да съжаляваш. Трябва да се отдалечиш от него, докато се уверим, че не представлява заплаха за теб. Изглежда, че по време на действието на медикамента, човешката страна в нас отстъпва място на животинската. По природа, ние сме хищници, Ели, а той те приема като плячка.

— Не ставай смешен — измърмори Ели. — Фюри ме обича. Той е ядосан, че Белинда му се е нахвърлила. Не ме е наранил, нито пък ще го направи.

Тайгър се загледа в нея.

— Не можем да рискуваме.

Тя се поколеба.

— Разбирам, но няма да го изоставя. Нека да отидем да поговорим с него и ще видиш, че той е добре.

Пред къщата спря кола. Ели се обърна. Тайгър заобиколи и отвори вратата откъм шофьора. Джъстис, Слейд, Триша и още един непознат излязоха от автомобила.

— Добре ли си? — облекчено започна Джъстис. — Трябва да се махнеш. Тайгър ще те закара до къщата на доктор Норбит.

Триша подаде ключове на Тайгър.

— Тези са за вкъщи. Имам стая за гости. — Обърна се към Ели и я огледа от горе до долу. — Може да вземеш някои от моите дрехи и да ползваш всичко, от което се нуждаеш. Чувствай се като у дома си.

— Къде е медицинската сестра? — Слейд се огледа наоколо.

— Все още е вътре — сви рамене Тайгър. — Събира си багажа.

— По дяволите — изръмжа Джъстис. — Той може да я нападне. Тя започна всичко. Махни Ели оттук.

Слейд отвори входната врата и влезе в къщата, Джъстис бе след него. Триша и непознатият останаха отвън. Ели погледна мъжа любопитно.

— Това е доктор Тед Трейдмонд. Той е главният учен на Новите видове — представи го Триша. — Трябва да тръгваш, Ели. Ще се върнеш, когато стане по-безопасно.

— Колко пъти трябва да казвам, че Фюри не би ме наранил. Някой ще ме чуе ли най-сетне? Никъде не отивам.

Тайгър прокле.

— Фюри ще ме убие заради това. — Хвърли се напред, сграбчи Ели за кръста и покри устата ѝ с ръка. Обърна глава към Триша. — Не стойте така, доктор Норбит. Ще отворите ли багажника на колата? Трябва да я махна оттук, в случай че Фюри полудее.

Триша изтича до автомобила. Ели започна да се бори, да забива нокти в ръцете на Тайгър, но не можа да се освободи — единствено успяваше да издава тихи звуци изпод дланта му, притиснала устата ѝ. Ритна краката му, но независимо колко пъти замахваше с босите си пети, не успя да го забави. Багажникът на колата се отвори и той я бутна вътре.

— Не — изкрещя Ели. Капакът се затвори, оставяйки я на тъмно. Ели го ритна и извика. — Пуснете ме!

Двигателят запали. Тя удари с крак отново, но не успя да отвори капака. Извика ужасена, не можеше да повярва, че Тайгър я бе затворил в багажника. А му беше вярвала. Спря да крещи. Автомобилът потегли.

Ели мразеше ограничени тесни пространства. Бореше се с паниката, която се надигаше в нея. Колата зави внезапно, тя се претърколи и се удари силно в нещо твърдо. Болка прониза коляното ѝ.

Изпищя. След още един завой се удари в задната част на багажника, болка прободе рамото ѝ.

Младата жена се сви на кълбо и се опита да диша дълбоко. Автомобилът спря. Знаеше, че в багажника има достатъчно въздух, но тази мисъл не ѝ помогна да диша по-леко. Клаустрофобията ѝ никога не се бе проявявала толкова остро. Капакът се отвори и обезумяла, Ели се опита да излезе навън. Панически си пое въздух. Тайгър посегна към нея.

Тя удари ръцете му. Той отстъпи назад, когато Ели почти падна, в опита си да излезе от багажника. Погледна с диви очи към него. Мъжът се намръщи.

— Какво ти става? Пристигнахме пред къщата на доктор Норбит.

— Никога повече не ме затваряй в толкова тясно пространство! — извика тя и отстъпи няколко крачки назад. Сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ. — Мразя, когато съм затворена на тясно и тъмно!

— Спри да крещиш — нареди ѝ Тайгър. — Съжалявам. Успокой се, Ели. Просто дишай дълбоко. Така е по-добре. Вдишай, издишай. Това е. Не знаех, че имаш страх от дупки.

— Не се страхувам от дупки — отвърна тя. — Какво означава това?

— Изпадаш в паника, когато си затворен в тъмни и ограничени пространства. Така го наричаме ние. Съжалявам. Как си? По-добре да влезем вътре. Нощницата ти е тънка и се притеснявам да не привлечеш нечие внимание. В тази част на Хоумленд живеят хора.

Чак сега думите му достигнаха до нея. Осъзна, че на практика е почти гола. Трябваше веднага да облече някакви дрехи. *След това, ще се прибера въкъщи.* Кимна и последва Тайгър. Той отключи вратата. Ели влезе вътре и се обърна. Замахна с крак и силно го ритна в пищяла. Младият мъж прокле и изръмжа срещу нея.

— За какво беше това?

— За всичко. Нямам страх от дупки. Имам клаустрофобия.

Той се намръщи.

— Не е ли едно и също?

— Върви по дяволите — каза тя и се запъти към спалнята на Триша. Знаеше къде е, от първата ѝ визита в къщата. Тресна вратата зад себе си и тръгна към гардероба.

Взе клин, бюстие и широка тениска с надпис от някакъв рок концерт, на който Триша сигурно бе ходила. Пробва да обуе чифт от обувките на лекарката, но за съжаление, носеха различни номера. Щеше да остане боса. Грабна телефона от шкафчето до леглото, за да се обади вкъщи и да говори с Фюри. Погледна нервно към вратата, страхуваше се Тайгър да не влезе в спалнята и да я спре.

— Ели? — ядосано попита Фюри.

— Здравей, скъпи. Те ме отведоха принудително. Ти добре ли си?

— Къде си? — изръмжа той.

Тайгър изтръгна телефона от ръцете ѝ и тресна слушалката. Погледна към Ели.

— Май нищо не си разбрала от целия разговор за миризмата и плячката, който проведохме?

— Просто исках да му кажа, че съм добре и да разбера как е той. Вие, момчета прекалявате, ако си мислите, че Фюри представлява някаква опасност за мен.

Тайгър повдигна вежди.

— Така ли? — Взе телефона. — Нека да видим дали сме прави?

— На кого се обаждаш?

— Джъстис.

Ели седна на ръба на леглото и се намръщи. Тайгър чакаше на телефона, загрижено присвил вежди. След малко затвори.

— Нещо не е наред. Джъстис не отговаря. След шестото позвъняване се включва гласовата му поща.

— Значи има ангажименти.

— Той винаги се обажда. — Тайгър набра друг номер. Изчака малко, лицето му пребледня, преди да затвори.

— Слейд също не вдига, а той винаги отговаря след третото позвъняване. Те и двамата влязоха вътре при Фюри. По дяволите. — Набра друг номер. След минута прокле и затвори. Подаде телефона на Ели. — Доктор Норбит също не вдига.

— Може би точно сега разговарят с Фюри и не могат да се обадят.

— Звънни у вас, поговори с него, за да разбереш как е, но не му казвай къде си. Можеш ли да го направиш?

Ели взе телефона.

— Това е глупаво.

— Просто говори с него. Познаваш Фюри. Разбери дали е добре. Попитай го къде са Джъстис и Слейд.

— После ще се чувстваш като пълен глупак, затова че ме караш да го направя.

— Ще поема риска. Обещавах ли да не му казваш къде си?

— Добре — измърмори тя. Радваше се, че ще чуе Фюри. Тайгър малко преиграваше.

Фюри вдигна след първото позвъняване, ръмжейки името й. Беше толкова бесен, че Ели едва различи думата.

— Аз съм. Добре ли си?

— Къде си?

— Те се страхуват, че едно от лекарствата, които са ти предписани, ти действа зле и можеш да ме нападнеш. Добре съм. Джъстис и Слейд още ли са там?

— Къде си? — грубо изсъска той. — Кажи ми веднага, Ели.

Тя срещна загрижения поглед на Тайгър, трябваше да признае, че Фюри се държи странно.

— Скоро ще се прибера. Там ли са Джъстис и Слейд?

— Те са навън — изръмжа Фюри. — Ако не се върнеш при мен скоро, ще дойда и ще те намеря. Идвай си веднага! Не ме карай да те търся!

— Трябва да се успокоиш. Лекарите просто искат да видят как си. Ще си дойда веднага, след като се убедят, че всичко е наред.

— Идвам за теб — изсъска той и тресна слушалката.

— Фюри? — Тя шокирано поклати глава. — Той наистина е бесен. Каза, че идва за мен и затвори. Прозвуча ми, като... заплаха.

— По дяволите — простена Тайгър. — Започнал е да ловува, точно както се опасявах. Трябва да те измъкна веднага оттук. — Остави телефона и извади мобилния от джоба си. Отвори го и набра един номер. — Тайгър е. Джъстис и Слейд не отговарят. Те са при Фюри. Той е подивял от лекарствата и започва да преследва половинката си. Аз съм в къщата на доктор Триша Норбит с Ели. Искам да изпратите един екип в къщата на Фюри и още един — тук, за да я измъкнем от зоната на опасност — и затвори.

— Зоната на опасност? — ахна Ели. — Да не си полудял? Фюри е бесен, защото ме измъкнахте насила от къщи.

Тайгър посегна и хвана здраво ръката на Ели.

— Той е не само бесен. Той е полудял. Размърдай си задника. Твоята половинка е един от най-добрите преследвачи, които познавам. Трябва да те скрием някъде, където няма да те намери. — Изправи я на крака.

— Престани — извика тя и дръпна ръката си.

— Нека да ти припомня какво казах преди малко, ако не си успяла да ме разбереш. Лекарството, което е поел, потиска човешкото в него и животинското излиза наяве. Точно сега той е подивяло животно и ако съм прав, когато надуши аромата ти, ще те преследва, сякаш си плячка. А това означава, че ако те намери, ще те нападне.

— Фюри ме обича. Просто е бесен, че...

— Той може да те убие. Представи си как ще се чувства, когато действието на лекарството отmine и е принуден да живее с нещо, което е направил без да иска. Трябва да живее с истината, че е убил единственото същество, което някога е обичал. Сега, ако изпитваш нещо към него, си размърдай задника, Ели. Нека те заведе на безопасно място, за да съм сигурен, че няма да направи нещо, с което да навреди и на двама ви.

Тя се вгледа в Тайгър, имаше толкова много неща, които не бяха известни за Новите видове. *Дали е прав? Фюри наистина се държеше като луд, когато влезе в банята.* Но ако той имаше нужда от нея, тя не би могла да го изостави.

— Трябва да взема още някоя дреха и да отида до тоалетната. Къде ще ходим?

— Налага се да те изведем извън Хоумленд. За по-сигурно. Територията тук не е достатъчно голяма, за да те скрием, а и няма нужда да предизвикваме сцена пред хората.

Ели влезе в банята и започна да рови из шкафчетата за аспирин, мъчеше я главоболие. Изглежда Триша не държеше лекарства в къщата. Обърна се и се стресна, когато видя Тайгър да наднича през вратата.

— Искам да използвам тоалетната, а това няма да стане, ако ме наблюдаваш — предупреди го тя. — Чувал ли си за уединение?

— Побързай — настоя той. — Ако Фюри се е досетил, че сме те докарали тук, с преследването е приключено.

— Идвам — извика Ели и погледна към Тайгър, който ѝ махна от вратата на банята. — Само да си сложа някакви чорапи. Не искам да

вървя боса.

— Побързай. Екипът ще бъде тук всеки момент, ще тръгнем веднага, щом пристигнат — каза той и се запъти към входната врата. — Надявам се, че Брийз ще успее да спре Фюри, преди той да тръгне да те търси.

Щом чу думите му, Ели направи крачка към него.

— Брийз? Защо ще ходи Брийз у дома?

Тайгър се обърна да ѝ обясни.

— Ще се опита да го накара да следва нейната миризма. Тя знае, че той ще те убие, ако е подивял, и иска да спаси живота ти. От всички наши жени тя е най-силната. Искахме да отиде някоя от жените, които са чифтосвани с Фюри в лабораторията, но те бяха прекалено изплашени, защото са били свидетели на това и преди, когато са давали свръхдоза на някой от нашите мъже. Само Брийз бе достатъчно смела, доброволно да рискува живота си заради теб. Сега, ако обичаш, побързай, Ели. Ако Фюри не приеме Брийз, ще дойде да те търси.

— Тя ще му позволи да я подуши? Но защо това би застрашило живота ѝ?

Тайгър прокле ядосано.

— Когато сме подивели и ловуваме, яростта ни се превръща в сексуално желание. — Замълча за момент. — Не е нещо, на което една жена би се наслаждавала, Ели. Ако той приеме Брийз да те замести, за нея ще бъде ад. Може да я убие.

Ели усети как сърцето я стяга.

— Имаш предвид, че тя ще... той ще... те ще...

— Ще бъде животински секс и то насилствен, Ели. Сега прави каквото трябва да направиш и да се махаме оттук. Никой не може да каже дали той ще я приеме, или не. Може просто да я убие или тя да успее да го забави малко. Докторите смятат, че ако се опитат да го упоят след лекарството, което е приел, наркотикът може веднага да го убие. Опитваме се да ви спасим и двамата — Тайгър се обърна и погледна през прозореца, за да види дали екипът му вече не пристига.

Сърцето на младата жена препускаше. Затвори очи и се опита да осъзнае всичко, което ѝ беше казал. *По дяволите!*

— Мисля, че ми става лошо.

Изтича в банята, тресна вратата и я заключи. Пусна чешмата, за да заглуши шума от движенията ѝ, и отвори прозореца на

помещението.

Брийз слезе от колата и приближи мрачно към двамата мъже. Джъстис и Слейд чакаха пред къщата на Фюри. Тя очакваше да види най-лошото, когато получи обаждането, но Фюри не беше наранил нито един от двамата. Беше запозната с положението и с единствения план, който имаха за спасяването му, и го одобряваше. Приближи се ужасена към тях. Джъстис започна пръв:

— Брийз, съжалявам, че се налага да те моля за подобно нещо. — Погледна надолу в краката ѝ. — Той наистина може да нарани Ели. Тя е по-крехка от нашите жени. Ако я прегърне в това състояние, може да ѝ счупи костите. Страхуваме се, че ще прояви агресия и ще я убие.

Брийз незабележимо потрепери.

— Разбирам. Ели може да ме намрази за това, което ще направя, но няма да позволя да умре. Влизам вътре и ще се справя със ситуацията.

Джъстис повдигна погледа си към нея.

— Съжалявам.

Брийз кимна.

— Много съм загрижена за Ели. Не правя това само защото ти ме молиш, а и заради нея самата.

— Тя ще разбере, след като ѝ се обясни.

— Мъже, нищо не схващате — изсумтя Брийз.

Джъстис се намръщи.

— Ако ние влезем, за да го укротим, той ще се опита да ни убие или ние ще трябва да го направим — обясни ѝ тихо. — Докато не определим какво е състоянието му, е прекалено опасно да го упояваме. Наркотичното средство може да предизвика свръхдоза или сърдечна атака. Единственото, което можем да направим, е да те изпратим да го успокоиш. Извикай за помощ, ако не ти разреши да го приближиш. Няма да му позволим да те убие. Ако те нападне, ще го приспим, независимо от последствията.

Брийз отвори входната врата и влезе в къщата. Затвори след себе си и спря. Бореше се срещу страха си. Само веднъж бе ставала свидетел на такава ситуация и едва бе оцеляла. Изпъна рамене. Ели бе нейна приятелка, а случващото се бе проблем на Новите видове.

Надяваше се Фюри да не я убие, като усети, че не е неговата половинка. Тръгна към всекидневната, но спря внезапно. Вдиша дълбоко и отстъпи назад. Отвори входната врата, за да говори с Джъстис.

— Кой друг е бил в къщата?

— Защо?

— Кажи ми — изръмжа Брийз.

— Аз, Тайгър, Слейд, Фюри и Ели. Медицинската сестра също. Защо?

Брийз го погледна.

— Тази жена да не би да е ниска със зелени очи?

— Така изглежда Белинда Томас. Защо? Какво има? — кимна Джъстис.

— Познавам тази миризма. Тя работеше в изследователската лаборатория — в сектора, където бях затворена. Никога ли не си я виждал? Нейното име не е Белинда Томас. Казва се Беатрис Тортън.

— Сигурна ли си? — смъртоносна искра проблесна в яростните очи на Джъстис.

Брийз оголи ядосано зъби.

— Никога няма да забравя вонята на някой толкова зъл като нея. Тя ли се грижеше за Фюри?

— Отговаряше за лекарствата му — пребледня Джъстис.

Младата жена изръмжа дълбоко.

— Беше една от най-жестоките в лабораторията. Това не е съвпадение. Тя разпределяше медикаментите, които ни даваха.

От къщата се чу шум на счупено. Брийз стисна ръце в юмруци.

— Къде е тази сестра сега?

— При охраната, за да бъде изведена от Хоумленд. Не успя да си събере багажа, чака там, за да ѝ го занесем. — Джъстис посегна за мобилния си, но осъзна, че го е оставил в банята, докато опитваха да укротят Фюри. Изпаднал бе от задния му джоб, когато Фюри го запрати в стената. — Ще се погрижа да бъде затворена — обърна се и изтича до колата, за да използва радиостанцията.

Брийз затвори вратата, притеснена от шумовете, които идваха от вътрешността на къщата. Ако враговете им бяха дали грешните лекарства на Фюри, можеха да се изправят пред нещо наистина лошо. Потрепери леко и изправи рамене. Може би нещата не бяха излезли от

контрол и щеше да успее да поговори с него. Чу шум от чупене на още предмети. Звучеше така, сякаш Фюри бе започнал да руши къщата.

ГЛАВА 19

Ели имаше късмет. Тайгър бе оставил ключовете на колата на таблото, когато я бе спрял пред къщата на Триша. Той трябваше да си мисли, че е останала в банята, но за нещастие я забеляза, докато прекосяваше двора. Извика, когато Ели отваряше вратата откъм шофьорското място, но докато излезе навън, тя бе запалила двигателя и бе потеглила с пълна газ в опита си да му избяга.

Паркира колата зад дома на Фюри, огледа се и се убеди, че никой не я чака, за да я спре. Изключи двигателя и изскочи от автомобила. Проучи оградата и сметна, че не е твърде висока, за да се покатери. Изруга и се вкопчи в горната част на стената. Откакто бе тийнейджър, не се бе прехвърляла през огради.

Оказа се по-трудно, отколкото си спомняше, но се справи. Закуцука към задната спалня. Беше си ударила крака, когато скочи от върха на стената долу на двора. Пак изруга, задето бе без обувки. Дланите ѝ горяха — погледна ги и видя няколко драскотини, получени от грубата повърхност на оградата. Звукът от яростно ръмжене и чупене на стъкло я накара да закуцука по-бързо към задната част на къщата и плъзгащата се стъклена врата на спалнята им.

— Не — изръмжа Фюри.

Ели не се замисли и не спря, грабна дръжката на плъзгащата се врата и дръпна да я отвори. Мина през завесите и шокирана се взря в сцената, разкрила се пред нея.

Спалнята бе разхвърляна. Тоалетката лежеше на една страна, нощното шкафче бе счупено, огледалото бе разбито на парчета, повечето от които се бяха посипали в единия ъгъл на стаята. Брийз се бе сгушила в същия ъгъл, между килера и вратата на банята, като притисната в капан. От едната страна на лицето си имаше червен отпечатък. По устата ѝ бе размазана кръв, която се стичаше по брадичката и капеше върху предната част на ризата ѝ.

Тя изглеждаше уплашена, Фюри стоеше на крачка от нея, а тялото му я поставяше в клопка. Той изръмжа злобно. Разкъса ризата

си и приклезна, сякаш се готвеше да нападне Брийз. Ръцете му бяха стиснати в юмруци.

— Фюри? — гласът на Ели трепереше от шок и страх.

Той извърна главата си към нея. Студеният поглед в очите му я накара да отстъпи назад. Изръмжа ѝ с дълбок злобен звук и оголи остриите си зъби.

— У дома съм — прошепна младата жена.

— Бягай! — изсъска Брийз. — Изчезвай веднага!

Ели я погледна и отново огледа нараняванията ѝ. Значи Фюри ѝ бе причинил това? Остана изумена, той наистина бе ударил жена. Страхът ѝ нарасна, когато разбра, че действително бе изгубил контрол. Мъжът, когото познаваше и обичаше, никога не би ударил Брийз. Погледът ѝ се върна обратно към Фюри, не бе сигурна дали я позна в състоянието, в което се намираше. Той изръмжа отново, изправи се и пристъпи към нея.

— Бягай! — изръмжа Брийз. — Махай се оттук!

Ели се напрегна, но не прекъсна зрителния контакт с очите му.

— Фюри? Чуваш ли ме?

Той се спусна към нея. Тя се препъна, ужасена от страховитото изражение на лицето му. Брийз скочи върху гърба му и двамата се строполиха на пода, почти в краката на Ели.

— Махай се оттук! — Брийз се задъхваше в опита си да задържи Фюри. — Той ще ни убие и двете. Бягай!

Мъжът отхвърли Брийз надалеч и тя се блъсна в близката стена. Ели чу тъп удар, когато жената се удари в мазилката. Счупените парчета от огледалото изхрущяха под тялото ѝ, когато се приземи на пода. Фюри се изправи на колене, дивият му поглед бе прикован в Ели. Той изръмжа отново, злобният звук излезе дълбоко от гърлото му. Ели видя в него един непознат, който се взираше в лицето ѝ, някой, който сякаш не присъстваше там и беше напълно луд. Тя отстъпи крачка назад, после още една, когато Фюри се изправи в цял ръст.

— Падни на колене — простена Брийз, разбутвайки парчетата огледало, застлали пода. — Не гледай в очите му. Наведи глава.

Ели бе толкова ужасена, че без колебание последва съветите на Брийз. Падна на колене и се сви на топка. Стисна здраво очи, боейки се да погледне към дрогираната си половинка. Знаеше, че Фюри стои

много близо и се е надвесил над нея, защото чуваше тежкото му дишане.

— Фюри? — проговори Брийз, ръмжейки. — Слушай ме. Ти не искаш да нараниш Ели. Ти я обичаш. Помниш ли? — Чу се шум от разкъсване на плат. — Погледни ме, Фюри. Тук.

Ели вдигна глава и отвори очи. Брийз бе разкъсала и широко разтворила ризата си, за да му покаже гърдите си. Тя прокара длан по раните на ръката си от счупеното огледало, върху което бе паднала, и размаза кръвта по гърдите си. Протегна бавно ръце към Фюри, за да се убеди, че кръвта е привлякла вниманието му. Той изсумтя, изръмжа и отвърна поглед от Ели към лицето на Брийз.

— Точно така — напяваше Брийз тихо. — Ела при мен.

Фюри направи няколко колебливи крачки към нея. Отново започна да ръмжи. Брийз трепереше от страх, пребледня още повече, но не се отдръпна. Тя остави протегнатата си ръка бавно да падне отстрани и стисна дланта си в юмрук.

— Махай се оттук сега! — нареди тихо Брийз.

Ели знаеше, че говори на нея, докато се опитваше да стане.

— Какво се е случило с него?

— Тази медицинска сестра работи за Мерикъл. Мисля, че му е дала нещо, което го кара да действа брутално — прошепна Брийз. Бавно се отпусна в ъгъла, докато опря гръб на стената и обърна главата си внимателно, за да погледне към Ели. — Махай се оттук, докато цялото му внимание е съсредоточено върху мен и кръвта. Не знам дали ще се чифтоса с мен или ще ме убие — и тя погледна притеснено към Фюри.

Да се чифтоса с Брийз? Ели поклати глава.

— Аз ще го разсея. Махай се оттук, Брийз. Кажи на всички да стоят настрана. Той няма да ме убие.

Брийз я изгледа шокирано.

Фюри стоеше само на сантиметри от нея. Той подуши кръвта по гърдите ѝ и изръмжа. Внезапно хвана едната ѝ ръка и я дръпна към устата си. Ужасена, Ели наблюдаваше как Фюри помирисва кръвта, размазана по дланта на приятелката ѝ. Тя предположи, че така е по-добре, отколкото да захапне ръката ѝ.

— Махай се оттук, Ели — прошепна Брийз.

— Ти се махни! — Ели бързо свали дрехите си. Ако Фюри искаше жена, то той щеше да получи само една — нея. — Остави, Брийз. Той няма да ме убие. Кажи им да стоят далеч от къщата. Фюри? — Ели тръгна бавно към него. Повиши глас. — Фюри! Остави тази жена да си върви, по дяволите!

Главата на Фюри моментално се извърна в посока на Ели. За миг тя изпита паника, когато тъмният му поглед жадно се впи в голото ѝ тяло. Все още не виждаше истинския Фюри в очите му.

— Хей, голямо момче! Помниш ли ме? Аз съм Ели. Аз те обичам и ти ме обичаш. Остави я да си иде и ела при мен, ако искаш да се докоснеш до жена.

Той пусна ръката на Брийз и се обърна. Погледът му отново се плъзна по тялото на Ели, ноздрите му се разшириха, когато я подуши. Сърцето ѝ заблъска нестабилно. Брийз сграбчи Фюри, мъчейки се да привлече вниманието му обратно към себе си.

Мъжът рязко протегна ръката си и удари Брийз отстрани по главата. Отхвърли я към вратата, където тя се просна на килима. Фюри направи крачка към Ели, после още една. Тя кимна и се придвижи назад по посока на банята. Молеше се той да я последва. Щеше да заключи вратата и се надяваше, че няма да бъде в състояние да я хвърли към стената в малкото пространство.

— Точно така, Фюри. Хайде, голямо момче. Аз съм Ели. Да отидем в банята, където ще имаме повече лично пространство. — Ели погледна към приятелката си и видя, че е застанала на ръце и колене, опитвайки да се изправи.

— Брийз — повика я тихо Ели. — Тръгвай. Кажи им да не предприемат нищо, без значение какво се случва. — Ели отстъпваше все повече назад. Фюри я дебнеше бавно, ръмжейки към нея. Почти стигнаха банята. — Хайде, бечко — започна да му напява тя. — Ела при Ели. Хайде, хубаво да си поиграем двамата.

— Фюри! — другата жена изръмжа името му.

— Стига, Брийз! Стой настрана — настоя Ели. — Не гледай към нея, Фюри. Съсредоточи се върху мен. Аз съм тук.

Този аромат го зовеше. Фюри подуши, борейки се със замаяността, която приковаваше съзнанието му и не му позволяваше да мисли. Познаваше яростта, болката и мъчителната агония. Зрението му

се проясни, тъй като непрекъснато се съпротивляваше на мрака, погълнал съзнанието му.

Човешката жена, която стоеше гола на сантиметри от него, му се стори позната. Сините ѝ очи бяха широко отворени от ужас и той я помириса отново, напрягайки се да мисли. Спомените му го върнаха обратно в килията, където му бяха направили нещо, и тази човешка жена бе длъжна да отговаря за това, но изведнъж и други образи изникнаха в съзнанието му.

Жената, насреща му, се усмихваше, звукът на нейния смях и ръката ѝ, галеща бузата му, нахлуха в обърканите му спомени. Познаваше я добре, въпреки че не можеше да мисли ясно. Изсумтя отново. Нейният аромат изпълваше ноздрите му и все повече спомени се възпроизвеждаха в главата му.

Погледът му се спусна надолу и го обзе първична похот. Искаше да я сграбчи, да я събори на пода и да я обладае. Поколеба се. Знаеше, че ще я нарани, но поради някаква причина не трябваше да го прави, не трябваше да го желае. Някак си тя беше важна за него. Бореше се да отхвърли мъглата, която потискаше способността му да мисли. Опита да си спомни коя беше тя и защо човек би означавал толкова много за него, след като всички те му бяха врагове.

Още образи се появиха в объркания му мозък. Тя се усмихва, докато яде на масата срещу него, седи в скута му, прегърнала с ръце врата му. Споделяха заедно душа, тя миеше гърдите му с нежните си малки длани и той се навеждаше да я целуне. Името ѝ бе на върха на езика му и докато се бореше с изгарящата сила на болката, в мозъка му избухнаха всички спомени.

Ели се беше превърнала в целия му свят, жената, която го правеше щастлив. Той препъна крак близо до нея, борейки се с гнева, който се заканваше да го погълне и болезнените удари на агонията, която заплашваше да го повали на колене. Имаше нужда да я прегърне, да я докосне и знаеше името ѝ. Той я обичаше. Нейният аромат му помогна и той трябваше да се доближи до нея.

— Ели — изръмжа думата.

Най-накрая нещо трепна в очите на Фюри — намек за разпознаване и истинска емоция. Ели се усмихна.

— Това съм аз, Фюри. Ела при мен. Ти не искаш да ме нараниш.

Той направи няколко големи несигурни крачки напред и спря пред нея. Тя посегна бавно, искаше да го утеши, а той я грабна в прегръдките си. Ръцете му, обвити около талията и гърба ѝ, се удариха в стената толкова силно, че въздухът излезе от дробовете му. Зарови лицето си в люлката между шията и рамото ѝ, за да вдишва аромата на кожата ѝ. Ели си пое дъх. Брийз стоеше в средата на стаята и ги наблюдаваше с разтревожен поглед.

— Добре съм — прошепна Ели. — Можеш да ни оставиш.

Брийз се поколеба.

— Ели — изръмжа Фюри.

Тя плътно обви ръце около врата му и го прегърна.

— Да, бебчо. Това съм аз.

Фюри изръмжа отново, но после облиза врата ѝ. Той се задъхваше. Ръката му, която обгръщаше кръста ѝ, се спусна и покри задните ѝ части, една голяма длан стисна меката ѝ плът в близост до натъртените ѝ места. Младата жена кимна уверено на Брийз, над рамото му. Тя също ѝ кимна в знак на подкрепа. Ели видя как приятелката ѝ излезе от спалнята и затвори вратата.

— Ели — изръмжа Фюри.

— Тук съм.

Той промени позицията на тялото си. Притисна се към гърдите ѝ и постави едната си ръка на бедрото ѝ. Чу се звук от разкъсване на плат. Ели затвори очи. Опита да успокои дишането си.

— Фюри? Чуваш ли ме? Говори с мен.

Той изръмжа. Ръката му се уви почти болезнено около кръста ѝ. Другата я стисна за крака. Притисна бедрата си между нейните, принуждавайки я да ги отвори. Тя изпъшка от болка. Фюри изръмжа злобно, но спря да се притиска в нея толкова силно.

— Фюри?

Той незабавно я пусна и залитна. Ели трепереше, докато се бореше да запази равновесие от внезапното му отдръпване. Фюри падна на ръце и колене, издавайки ужасен звук, изпълнен с болка и страдание, който я накара да изтръпне. Застана зад него, също на колене, без да се поколебае прилепи тялото си върху гърба му и обви с ръце кръста му.

— Тук съм, Фюри. Ще се оправяш. Чуваш ли ме? Обичам те.

Изведнъж той се обърна, голямото му силно тяло я отхвърли от гърба му и тя падна на килима. Той се присламчи към нея и се притисна в тялото ѝ с огромно удоволствие. Легна свит на една страна, като използва бедрата ѝ за възглавница, и изви краката си зад гърба ѝ. Прегърна я плътно през кръста и се вкопчи в нея. Завря лице в корема ѝ и от гърлото му излезе меко скимтене.

Ели погледна надолу. Когато го видя в тази поза, сякаш нещо я разкъса и очите ѝ се напълниха със сълзи. Преглътна. Объркването и страха, изписани на лицето му, разбиха сърцето ѝ. Потрепери леко. Прокара пръстите на едната си ръка през косата му, а с другата започна да гали гърба му.

— Всичко е наред, Фюри. Аз съм тук. И двамата ще се оправим.

— Какво не ми е наред? — Той простена и я притисна по-силно.

— Докторите мислят, че едно от лекарствата, което са ти дали, те прави малко луд. Всичко ще се оправи.

Той поклати глава.

— Не. Грешат. Бил съм на тези медикаменти и преди. Но сега е различно, неочаквано. — Потръпна силно, едрото му тяло трепереше около нейното. — Не мога да мисля и чувствам в себе си толкова много гняв.

— Всичко ще бъде наред — обеща Ели тихо. — Ние сме заедно и аз ще стоя тук с теб, толкова дълго, колкото е необходимо, за да се почувстваш по-добре. Няма да ме нараниш. Знам, защото ти ме обичаш толкова много, колкото и аз теб.

Лицето му се отърка в корема ѝ. Езикът му се показва и той облиза долната страна на гърдите ѝ. Това я погъделичка. Ели се дръпна, за да не може той да го направи отново.

— Гъдел ме е.

— Ти си гола.

— Е, да. Нали трябваше да привлече вниманието ти.

— Ти винаги имаш нужда да правиш нещо.

Погледът ѝ се плъзна надолу по тялото му и забеляза, че бе разкъсал дънките си отпред, на отвора — източникът на потресаващия звук от раздиране, който бе чула, когато я притисна до стената. Потрепери. Ако не го бе успокоила и не го бе достигнала емоционално, той щеше да я обладае агресивно, без да го е грижа за нейната болка и

неговите рани. Ели продължаваше да го гали по гърба и да прокарва пръсти през косата му.

— Говори с мен. Боря се да остана с теб, но тъмнината е толкова близо.

Ели погледна надолу към главата му, която почиваше в скута ѝ и откри, че я наблюдава. Когато погледите им се срещнаха, неговият беше изпълнен с объркване.

— Тук съм, Фюри. — Усмихна му се насила, опитвайки да скрие тревогата и притеснението си. — Ще те държа, докато се почувстваш отново на себе си.

— Успях ли да нараня някого? Много ми е трудно да мисля и да си спомня.

— Всички са добре. — Надяваше се Брийз да не е много ранена, но сега нямаше да го споменава.

Той стисна очите си здраво.

— Искам те.

Ели се напрегна.

— Фюри? Позволи ми да облека някаква дреха.

Той поклати глава.

— Голотата ти ме отвлича от яростта и не ме притеснява. Ще усещам аромата ти, независимо с какво си облечена. Ти кървиш. Нараних ли те?

— Не. Имам няколко порязвания и драскотини от катеренето по задната стена, докато се опитвах да стигна до теб. — Обърна крака си, за да го разгледа по-добре. Разрезът изглеждаше по-голям, отколкото си мислеше, и тя видя размазаната кръв по килима. — Кракът ми кърви. Ако се мръднеш малко, мога да поставя нещо под него. В противен случай ще изцапам целия килим.

— Не ми пука.

Ели се засмя.

— Казваш го сега, защото не си на себе си, но почакай до утре, когато ще се чудиш каква мебел да сложиш върху петното, за да го скриеш.

Фюри изстена.

— Обичам те, Ели.

— И аз те обичам. Как се чувстваш?

— Бесен — изръмжа той. — Толкова много гняв и болка. Чувствам се така, сякаш кожата ми гори.

— Просто ме прегърни.

— Не мисля, че мога да те пусна. Сигурна ли си, че не съм ти причинил болка?

— Сигурна съм. Не си ме наранил. Само ме изплаши...

Вратата на спалнята се откряна. Ели погледна натам. Фюри се напрегна и изръмжа. Появи се главата на Триша, която надникна вътре.

— Добре ли си?

Ели погали Фюри по гърба, за да го успокои.

— Ние сме добре — отговори високо Ели, за да я чуят всички, надявайки се да е вярно. Гласът ѝ стана нежен: — Спокойно, Фюри. Това е доктор Триша.

— Ще ми позволите ли да вляза — прошепна тя. — Трябва да го прегледам, ако е възможно.

Ели се вгледа във Фюри, не беше сигурна дали е безопасно да допусне до него други хора.

— Дръж се за мен, Фюри. Триша наистина трябва да те прегледа, за да опита да ти помогне.

— Не — изръмжа той. Ръцете му се свиха болезнено около нея, обърна глава, за да я погледне. — Ти си моя. Не могат да те вземат от мен.

— Няма да ходя никъде. Няма да се движа, става ли? Моля те, позволи ѝ да те прегледа. Докато тя го прави, ние ще останем така прегърнати.

Фюри си пое накъсано дъх и примигна към Ели. Той рязко кимна с глава и свря лицето си в корема ѝ. Ели погледна Триша. Лекарката се измъкна иззад вратата и внимателно влезе в стаята.

— Имам нужда от Тед, Ели. Той може според симптомите да определи какви медикаменти са били дадени на Фюри.

Голото тяло на Ели потрепери.

— Може ли най-напред да ми дадеш да облека нещо?

Триша прекрачи отломките, за да стигне до леглото. Издърпа завивката от матрака и колебливо се приближи към тях. Опита се внимателно да я увие около младата жена, като гледаше да не докосва Фюри. Ели се поколеба, разбрала, че за да се покрие, по-голяма част от

завивката трябва да обхване и Фюри, тъй като се бе притиснал плътно около нея.

— Така няма да стане. Защо не ми дадеш една риза от гардероба? — Внезапно си спомни, че гардеробът бе паднал с лицевата страна надолу. Въздъхна. — Какво ще кажеш за тази, която той съблече? Виждаш ли я някъде?

Триша захвърли завивката и тръгна към ъгъла, внимателно стъпвайки върху счупените парчета огледало, които хрущяха под обувките ѝ. Вдигна скъсаната риза на Фюри и я подаде на Ели. Тя трябваше да го пусне, за да може да се облече. За секунда, ръцете ѝ се махнаха от гърба и косата му, той се напрегна, стисна я още по-силно и зарови лице дълбоко в корема ѝ. Ели бързо пъкна ризата отпред, за да покрие гърдите си, и погали Фюри отново. Треперенето му незабавно намаля от успокояващото ѝ докосване и той се отпусна достатъчно, че да не забива лицето си болезнено в корема ѝ.

— Тук съм — прошепна му Ели, за да го увери. — Просто ме дръж. Те ще разберат какво ти има, за да ти помогнат и да ти стане по-добре. — Ели погледна към Триша. — Мисля, че сега можеш да го повикаш. Гърдите ми са покрити, а останалата част не се вижда от Фюри, увит така около мен, нали?

Триша поклати глава.

— В края на краищата, ние сме лекари. Той не ти ли причини болка?

— Добре съм. Казах ти, че Фюри никога няма да ме нарани. — Той изръмжа в отговор. Ели го държеше здраво, с едната си ръка масажираше гърба му, а пръстите на другата прокарваше през косата му. — Шшт, Фюри. Всичко е наред. Просто се залепи за мен.

Доктор Тед Трейдмонд влезе в стаята и Джъстис спря зад него на вратата. Джъстис подуши, напрегна се и хвърли намръщен поглед към Ели.

— Той не ме е наранил. Сkochих през задната ограда и имам няколко драскотини, ако си усетил мириса на кръв.

— Знам за това. Бяхме до вратата и чухме всичко, което каза. Опитвам се да подуша неговата миризма.

Джъстис остана до вратата, като внимателно оглеждаше Фюри.

— Това не е добре, Тед. Миризмата му не е същата, както когато вземаше лекарствата преди няколко дни.

Докторът кимна.

— Знам. Тези симптоми не са от медикаментите, които му предписахме.

— Какво става? — Ели погледна към двамата мъже.

— Лекарствата, които ние дадохме, не трябваше да му действат така. — Тед коленичи до Фюри и Ели. Отвори чантата и погледна към нея. — Необходимо е да му взема кръв. Предполагаме, че медицинската сестра му е дала нещо друго, което го е накарало да реагира по този начин. Трябва да изтегля малко кръв, за да я изследваме.

Фюри се напрегна и изръмжа, но Ели го стискаше здраво.

— Фюри? Чуй ме. Аз имам теб и ти имаш мен. Те ще ти помогнат, разбра ли? Отпусни се заради мен.

Той кимна срещу корема ѝ.

Джъстис се обърна и заговори тихо на някого, който не се виждаше, в коридора.

— Иди провери нещата на медицинската сестра и къщата. Донеси ни всички медикаменти, които намериш. — Обърна се към Ели. — Как се справя той?

— Справя се добре. Как е Брийз?

— Тревожи се за теб.

— Добре съм.

Ели наблюдаваше как Тед и Триша преглеждат Фюри. Галеше го по гърба, често издаваше нежни, успокояващи звуци, убеждавайки го да остане все така кротък, докато Триша вземаше кръв от ръката му. Той се напрегна и изръмжа няколко пъти, но продължи да се притиска към Ели, заслушан в думите ѝ. През цялото време лицето му остана свряно в корема ѝ.

— Фюри? — заговори тихо Тед. — Как се чувстваш, синко?

— Бесен — прошепна Фюри. — Възбуден. Трудно ми е да мисля. Кожата ми гори. Объркан съм. Толкова много болка. Искам да чукам Ели и ако не го направя, мисля, че ще умра.

Ели се изчерви, но не беше шокирана. Знаеше, че той е сексуално възбуден. Дънките му бяха скъсани и отворени отпред, а скута му се притискаше в бедрото ѝ. Носеше боксерки и тя не можеше да пропусне подутината срещу крака си.

— Възможно ли е да изпитваш кръвожадност? — Тед бръкна в чантата си и измъкна шишенце с бистра течност. След това извади спринцовка и я отдели от стерилната опаковка.

Фюри кимна.

— Отчаяно искам да отхапя нещо.

— Синко, ако не си съгласен, няма да го направя, но мога да ти бия една инжекция? Тя ще те накара да заспиш. Ще пропаднеш за няколко часа и ние се надяваме, че това, което е било вкарано в организма ти, през това време ще престане да действа и ти ще дойдеш на себе си. Ако нещо се обърка, Триша и аз сме тук и ще дойдем веднага.

Страхът сграбчи Ели.

— Не! Тайгър спомена нещо за това как поемането на повече лекарства може да го убие.

Лекарят я погледна мрачно.

— Бяхме загрижени във връзка с друго лекарство, но то не е същото, за което си мислихме, че е бил упоен с него. Напълно съм сигурен, че може да приеме успокоително. Ние ще бъдем тук, ако нещо се случи. — Той вдигна втора инжекция. — Това е медикамент, ако сърцето му спре. Подготвени сме. Но той страда. Трябва да бъде упоен.

Фюри се напрегна силно, след това се отпусна.

— Направи го — изръмжа той. — Не ме оставяй, Ели. — Стисна я здраво.

— Няма да те пусна — обеща тихо младата жена.

Тед му би инжекцията и се обърна към Ели.

— Ще отнеме няколко минути. Той ще се отпусне и ще заспи.

— При теб съм, Фюри — прошепна му тя. — Няма да си тръгна. Когато се събудиш ще бъдеш по-добре, нали? Аз ще бъда първото нещо, което ще видиш.

Той кимна, притиснат в корема ѝ.

Минаха минути и Ели усети, че тялото му върху нея, става по-тежко, почти смазваше краката ѝ. Трябваше да държи главата му до гърдите си, за да не се изплъзне настрана. Хватката на ръцете му около талията ѝ постепенно отслабна, докато не паднаха на пода зад дупето ѝ. Тя кимна на Триша и Тед.

— Готов е.

— Да го дръпнем от теб. — Джъстис влезе в спалнята.

— Не — спря го Ели. — Аз съм почти гола.

— Ще го направим така, че момчетата да не видят нищо. — Триша се изправи на крака. — Тед, ти и Джъстис му хванете ръцете. Затворете очи и го повдигнете. Ще дам на Ели кърпа да се увие. След това ще я измъкнем изпод него и тя ще отиде в банята да се облече, докато вие го вдигнете на леглото. Това тук е единственото място, което не е унищожено.

Двамата мъже внимателно повдигнаха Фюри, със затворени очи, и Ели уви голото си тяло с кърпата, която Триша ѝ подаде. Изправи се на крака с нейна помощ и избяга в банята. Затвори вратата и побърза да облече мръсните си дрехи, разпръснати по пода, където ги бе хвърлила. Когато се върна обратно в спалнята, в стаята имаше още няколко души. Фюри лежеше в леглото, проснат по гръб, в безсъзнание. Ели отиде до него и седна на ръба на матрака. Хвана отпуснатата му ръка.

— Той ще се оправи — увери я Тед.

— Виж това — посочи Триша. Тя взе тъмнокафяво шишенце от медицинската чанта на Белинда, която бе донесена в спалнята. — Това е Фрелтридонтомец.

Тед изпсува.

— По дяволите. Добре, че не сме го упоили, когато е бил още на крака. Би могъл да получи мозъчен удар от ярост, ако му бяхме били инжекцията, преди да го напуснат силите.

— Какво значи това? — Ели погледна към двамата лекари в очакване на отговор.

— Това е химическо вещество, което атакува мозъка. То изпраща фалшиви сигнали, че той изпитва заслепяваща болка, без действително физическо неразположение. Обикновено довежда пациентите до ярост, объркване и разрушава рационалното мислене. Това обяснява всички симптоми на Фюри. В течение на един час, състоянието му щеше постепенно да се влоши.

— Защо го е направила. — Триша продължаваше да рови из чантата на медицинската сестра. — Знаела е, че е адски опасно. От това, което съм чела в докладите, този медикамент е използван от време на време върху малко Видове, когато са искали да предизвикат физическа битка между индивидите, подложени на тестване.

— И с мен го направиха — изръмжа Тайгър от вратата. — Дадох ми тая гадост преди. Не можех да си спомня дори името си. Просто исках да убия някого и всичко, което се движеше ме провокираше. Когато дойдох на себе си, едва успях да си спомня какво се беше случило, а някои неща така й не можах.

Ели се загледа в Тайгър, когато той влезе в спалнята, и се зачуди, дали е бил ядосан, че го заряза в къщата на Триша.

Той също я стрелна с поглед.

— Много неприятности ще си имаш с мен. Никога повече не ми бягай и не ми кради колата.

— Ти си достатъчно глупав, щом си оставил ключовете на стартера. Казах ти, че той няма да ме нарани — изстреля Ели обратно, ядосана от отношението му към нея.

— Аз взех това решение. — Джъстис въздъхна. — Страхувах се, че животът ти е в опасност, Ели.

— Е, аз ви казах, че няма да ми причини болка.

— Имаш късмет — намеси се Триша. — Чела съм докладите за няколко субекта на Мерикъл, подложени на същото лекарство. — Тя поклати глава. — Бруталност, безумие, убийствена ярост, обикновено такъв е резултатът. След всичко това, дълбоко се съмнявам, че са се опитвали да тестват този медикамент при двойки.

Брийз колебливо пристъпи в спалнята. Беше си почистила лицето и облякла нова риза. Ели я погледна загрижено.

— Добре ли си?

Брийз приближи и седна на края на леглото. Намръщи се на приятелката си.

— Добре съм. От друга страна, ти или си много глупава, или си много влюбена.

— По малко и от двете — призна Ели.

Усмивка светна на лицето на Брийз, преди да потръпне и внимателно да докосне устните си. Изглеждаха подути и започваха да посиняват. Ели огледа нараненото място.

— Съжалявам, че те удари. Знам, че по принцип не би трябвало.

— Той те търсеше и много се ядоса, когато вместо теб, намери мен. Мисля си, че всичко стана прекалено бързо. Той би могъл да ме нарани много по-зле, но не го направи. — Брийз погледна към Фюри.

— Направила си добър избор, Ели. Той е невероятен мъж с изключително силен самоконтрол.

— Как можеш да говориш така, след като те е ударил? Трябва да си доста уплашена от него. — Ели не разбираше реакцията ѝ.

— Виждала съм нашите мъже да се побъркват, те могат да причинят огромна болка, но той се бори до край. Когато го докоснах или когато се опитах да го спра, само ме удари. Не се опита да ме ликвидира, вместо това ме повали с шамар. — Тя се поколеба. — Той не те нарани. Не знаеш колко много трябва да те обича, за да се пребори с всичко, което ставаше вътре в него, и да се успокои. — Брийз кимна. — Той е добър мъж, много силен и голям твой защитник. Добър избор си направила, Ели Брауер.

Ели кимна.

— Благодаря ти, че рискува заради мен.

— Това е празник на любовта — простена Тайгър. — Моля ви, спрете!

Слейд се засмя.

— Не смятах да го казвам, но няма ли да има групова прегръдка?

— Спрете — нареди тихо Джъстис. Изглеждаше леко раздразнен, докато погледът му се стрелкаше между неговите хора. — Това е саботаж. Слейд, отивай да разпиташ медицинската сестра. — Гневът напрегна чертите на лицето му. — Не ме интересува какво ще предприемеш, но искам да разбереш, защо го е направила и кой ѝ е помагал.

Усмивката на Тайгър избледня.

— Може ли да отида с него?

Джъстис го погледна с подозрение.

— Ти прекара доста време с тази жена. Имаш ли чувства към нея?

— Не. Ядосан съм. Направи го под носа ми. Ако Слейд изпита проблеми с получаването на отговори на някои въпроси, не знам. Няма да я убивам, но е възможно тя да пожелае да съм го сторил.

— Чудесно. — Джъстис направи пауза. — Бъдете наясно, че има охранителни камери и знайте, че хората ще наблюдават. Те няма да одобряват вашите методи.

— Няма проблем. — Слейд се усмихна студено, обърна се и се отдалечи.

Ели видя как Тайгър го последва, докато не се скриха от погледа ѝ. Вниманието ѝ се насочи към Джъстис.

— Защо някой би искал да причини това на Фюри?

— Заради теб — отговори Тед вместо него. — Отношенията ви с Фюри бяха на постоянен показ в средствата за масова информация, а враждебно настроените групировки не желаят приказна романтика.

— Мисля, че е повече от това — заяви Триша. — Мерикъл Индъстрис не искат нищо по-добро от това, Фюри да полудее и да убие Ели. Нека си го кажем. Те изглеждат като пълни боклуци, затова че са държали хора, затворени в научноизследователските си лаборатории и са правили незаконни експерименти с тях. Много държат на теорията си, че Новите видове са повече животни, отколкото хора, опитвайки се да намалят съпричастността на медиите и широката общественост, които ги подкрепят. Ако мъж от Новите видове, се окаже смъртоносен и убие живеещата с него човешка приятелка, това ще изглежда много лошо. Ели и Фюри се явяват отлична мишена, тъй като напоследък светът ги наблюдава отблизо.

— Беатрис Тортън работи за Мерикъл Индъстрис — изръмжа Брийз.

— Коя е Беатрис Тортън? — намръщи се Ели.

— Тя е бивш служител на Мерикъл Индъстрис. Познаваш я под името, което носи сега, Белинда Томас — каза Джъстис, отиде до преобърнатата тоалетка и седна на ръба ѝ.

— Тази кучка работи за Мерикъл? — шокирана, Ели се вторачи в Брийз за потвърждение.

— Познах я по вонята, когато влязох в къщата — гневът задълбочи гласа на Брийз до ръмжене. — Никога няма да забравя врага. Тя беше най-лошата. Измъчваше нашите хора и винаги забиваше иглите в нас с широка усмивка. Наслаждаваше се на болката ни. — Тя се обърна към Джъстис. — Сигурен ли си, че никога не си я срещал?

— Не. Би трябвало да е работила само в женското отделение на лабораторията.

— Човек би си помислил, че тя трябва да се страхува някой от вас да не я познае — предположи Тед.

— Може би си е мислила, че ще бъде в безопасност, след като е работила само с жените от Новите видове. — Ели огледа стаята. —

Имах предвид, че единствената жена в живота на Фюри съм аз. Те знаят, че няма да я разпозная. Аз работех в лабораторията, където държаха Фюри в плен, а тя не е била там. Общеизвестен факт е, че всички жени от Новите видове живеят в общезитие и не би трябвало да има много от тях тук. Според новините, не са повече от една шепа.

— Работила си за Мерикъл Индъстрис? — Тед изгледа Ели.

— Не е това, което си мислиш — Джъстис стрелна доктора намръщен. — Работила е за Виктор Хелио. Срещал си се с него. Той се е обърнал към Ели, когато работила в корпоративния офис на Мерикъл, без тя да знае какви ги вършат. Казал ѝ какви подозрения има и я попитал дали ще помогне да бъде разкрита истината. Тя изнесла тайно доказателствата, рискувайки живота си, и е осигурила достатъчно улики за издаване на заповедта за обиск. Някои от медицинските и изследователските доклади, които сте прочели, са тези, които тя е откраднала.

— О — Тед се отпусна. — Ти си била смела. Какво те накара да го направиш? Знаеш ли, винаги съм искал да бъда таен агент, или да работя за правителствена агенция?

Ели изсумтя.

— Не. Аз не съм толкова авантюристична натура. Стана просто от само себе си, когато Виктор Хелио дойде при мен и ми каза какви слухове се носят. Трябваше да направя всичко възможно, за да разбера дали експериментират върху хора. Бях ужасена от тази идея.

— Ти си добър човек — след това Тед се обърна към Триша. — Ако използват медикаменти да атакуват Новите видове, трябва да бъдем наясно с това. Необходимо е да ограничим достъпа на всички входящи продукти, които могат да бъдат засегнати.

— Започвайки с храната — съгласи се Триша.

— Мислиш ли, че е възможно? — Джъстис изглеждаше предпазлив.

— Разсъждавам какво бих направил, ако аз реша да саботирам твоите хора, Джъстис. Замърсяването на храната ще е първото, което ще предприеме всеки луд — заяви Тед мрачно.

— Няма ли да се отрази на хората? — Джъстис не изглеждаше убеден.

Тед повдигна рамене.

— Разбира се. Но се обзалагам, че тях не ги интересува. Те ще бъдат преследвани за това, което са направили с вас и единствената им защита ще бъде, че вие не сте хора. Какво би навредило на Новите видове повече от това да накарат голяма част от вас да полудеят достатъчно, за да превърнат всичко в кървава баня и пресата да подеме историята?

— Ние дори не знаем, колко голям е заговорът — изръмжа Джъстис. — Не искам да всявам паника.

— Точно така — заключи Тед. — Отивам да се огледам за нещо, което да противодейства на Фрелтридонтомеца. По този начин, ако го използват отново, ще имаме готови стрелички с противоотрова за всеки пострадал, преди да е наранил някой. Това е най-сигурният метод. Както казах и преди, ако ги упоим, когато са в пълната си сила, лекарството ще индуцира ярост, която ще ги убие. Биха могли да получат инсулт или инфаркт.

Триша се изправи.

— Мислиш ли, че можем да намерим нещо? Необходимо е да работим бързо, Тед. Също така трябва да разпоредим произволно тестване на храната и водата изпратени отвън.

— Имаше някои изследователски бележки, включени във файла, който имаме за медикамента. Те могат да ни насочат към намирането на лекарство, което да го неутрализира. — Тед прибра всичко в чантата си. — Само защото нямаме крайния резултат на хартия, не означава, че то не е точно там.

— Да вървим — Триша грабна своята чанта. Внезапно спря и се усмихна на Ели. — Когато Фюри се събуди, може да има главоболие и да е сърдит, но ще бъде наред. Ако не, обадете ни се. Ще сме в медицинския център.

— Леле — промърмори Ели, когато двойката напусна. Повдигна вежди към Джъстис. — Мисля, че главата ми се завъртя.

Той кимна.

— Тед си пада малко параноик, но е най-добрият в своята област. Не мисля, че заговорът срещу нас е в такъв голям мащаб. Яж, без да се страхуваш, Ели. Ако бяха замърсили нашата храна и вода, нямаше да изпратят тази жена да дрогира Фюри с инжекции. Вече трябваше да са ни нападнали по този начин.

— Кой мислиш, че стои в дъното на нещата — враждебно настроените групировки или Мерикъл?

— Според мен, по-правдоподобно звучи Мерикъл. С един куршум, два заека.

— Два заека?

Той повдигна вежди.

— Ти ги провали, Ели. Какво по-добро отмъщение от това да превърнат мъжа, който рискува живота си да те спаси, в убиеца причинил смъртта ти? Фюри можеше да те убие. Медиите щяха да ни смачкат с лошата публичност. Тед е прав. Единствената защита, която те имат за престъпленията си, е да убедят хората, че Новите видове са животни и следователно не са злоупотребили с нас. Беше им предявено обвинение в углавно престъпление, но ние ги осъдихме за пари.

Ели въздъхна.

— И аз мисля, че е Мерикъл. — Тя погледна към Фюри. Той спеше кротко.

— Трябва да се обадя на няколко места, Ели. Искам да проверя казаното за Беатрис Тортън. Ще бъда в хола, ако имаш нужда от нещо.

— Не си длъжен да оставаш. Между другото, благодаря ти за всичко, което направи днес. Е, с изключение на това, дето Тайгър ме хвърли в багажника на колата и ме отвлече.

Той трепна.

— Ще бъда в другата стая. Аз и хората ми трябва да сме наблизко, за да се убедим, че Фюри действително е добре, когато се събуди.

Джъстис кимна на служителите си, да го последват.

Брийз също се изправи.

— Прибирам се вкъщи.

Ели я погледна искрено и ѝ изрази своята благодарност.

— Ти наистина си добра приятелка, след като ми помогна днес. Никога няма да го забравя. Благодаря ти от цялото си сърце.

— Ще се видим, когато се върнеш на работа. Остани си вкъщи няколко дни. Ние сме добре в общежитието. Не се притеснявай за нас.

— Благодаря.

Ели видя как всички напуснаха спалнята. Отново остана сама с Фюри. Легна на една страна и се сви до топлото му тяло.

— Обичам те — прошепна тя. Прегърна го, знаейки, че единият от тях можеше да умре. Бе адски изплашена от това.

ГЛАВА 20

Ели искаше да отиде в ареста и да удари с юмрук Беатрис Тортън, или известна още като злобната медицинска сестра Белинда Томас. Тайгър и Слейд я бяха разпитвали, докато я пречупят, и тя си бе признала всичко. Някой от Мерикъл Индъстрис я бе наел да саботира Новите видове, за да си спечелят лоша публичност. Смятали да привлекат общественото мнение в тяхна полза, като накарат Фюри да заприлича на подивяло животно.

Фюри се възстанови напълно, но беше разстроен, че е загубил контрол над себе си. Вината падна единствено върху раменете на медицинската сестра, защото Мерикъл нямаха морал. НСО представи на властите дълъг списък от престъпления, извършени от жената, но това почти не донесе утеха на Ели и Фюри.

Тази кучка едва не бе разрушила живота им. Тя бе избрала Фюри, защото той бе леснодостъпен след стрелбата. Искала непременно да бъде наета, за да има достъп до жилището му, и затова бе подкупила няколко кандидати от списъка, за да се откажат от работата си за Новите видове.

Беатрис Тортън бе признала, че е била любопитна какво би било да прави секс с Фюри. Така щяла да се доближи до него и да направи Ели нещастна. Когато най-накрая разбрала, че Фюри няма да има нищо общо с нея, решила да осъществи своя план в същото време, когато Ели взимала душ, като се надявала, че той ще полудее и ще убие жената, която обичал. Това бе ужасна схема и би могла да проработи в полза на Беатрис, но тя не се беше съобразила с факта, колко дълбоко Фюри обича Ели.

Джъстис се вгледа мрачно в двамата им.

— Кълна се, че Тортън ще получи доста голяма присъда. Обещаха ми, че тя ще бъде пример за назидание. А ние трябва напълно да променим мерките ни за сигурност. Решихме да започнем обучение на някои от нашите хора за медицински сестри. Така няма да сме

напълно зависими, по отношение на медицинските грижи, ако в бъдеще имаме нужда от помощ.

Фюри се размърда в креслото и огледа офиса на Джъстис.

— Дали е казала, че знае за други изпратени от Мерикъл?

Раменете на Джъстис се отпуснаха.

— Сигурни сме, че те ще се опитат да проникнат отново. Добре е поне, че атаката им не беше обширна, както се бояха лекарите. Доставките на храна и вода не бяха замърсени. Просто трябва да бъдем много внимателни с човешките същества — погледна извинително Ели. — Не се обиждай. Бих ти поверил живота си. С непознатите трябва да бъдем много внимателни. Отсега нататък ще правим пълна проверка на досиетата на всички хора, на които се разрешава да минават през портата.

— Трябва да разчитаме повече на себе си — заключи Фюри. — Има много човешки същества, които работят тук. Ако Мерикъл иска да направи мръсно, ще се опита да подкупи точно тези, които са минали през проверката на сигурността, за да ни навредят.

— Ще оставя ти да отговаряш за това. — Джъстис изглеждаше уморен. — Животът винаги ще бъде битка за нас, приятелю. Винаги ще имаме врагове и ще трябва да се справяме с тях. Надявам се Мерикъл да бъде напълно унищожена от съдебни дела и лоша реклама. Дано след време не съществува вече. Тогава всички ние ще трябва да се справяме с останалите, които мислят, че сме мерзост за човечеството.

Фюри въздъхна.

— Не забравяй, че арестуваните служители на Мерикъл са осъдени на много години затвор. Уверен съм, че техните семейства и приятели изпитват гняв към нас. Има все още такива, които са навън, избегнали ареста. Трябва да се притесняваме от тях. Нашите хора могат да ги идентифицират и този инцидент ме накара да осъзная опасността, която представляват за тях. Тази медицинска сестра би могла да отиде при нашите жени, които знаят как изглежда, и да ги изкара от строя. Имаме късмет, че не нападна и тях.

— Това е още една опасност, с която трябва да се борим — Джъстис прокара пръсти през косата си.

Ели погледна часовника си.

— Хей, съжалявам, че трябва да ви оставя, но е време да се захващам за работа. Жените ме очакват. Организирали сме рожден ден и не мога да закъснявам.

Фюри бавно се ухили.

— Рожден ден?

Ели се изправи, приведе се над него и взе лицето му в ръце.

— Да. Имаме подаръци, торта, украса и всичко останало. Ще бъде много забавно. — Фюри я целуна. Ели се усмихна, отстъпи назад и махна с ръка към двамата мъже. — Приятно ми беше да те видя, Джъстис. Фюри, ще се видим по-късно у дома.

— Да — изръмжа той. — Ти и аз имаме планове, след като вече съм напълно излекуван.

Топлина плъзна по бузите на Ели, когато Джъстис се засмя. *Има ли някой, който да не знае, че тази сутрин разрешиха секса на Фюри? Вероятно, не.* Тя излезе от сградата и се качи в количката за голф. Беше ѝ липсвал. Мушна ключа в контакта и се отправи към женското общежитие.

Вътре всички тръпнеха от вълнение. Бяха подготвили рождения ден на една от жените, докато тя бе на урок в училището на Новите видове. Ели организира тържеството. Жените се бяха уверили, че всички ще бъдат в общежитието, за да изненадат рожденичката, когато влезе в библиотеката.

Бедната, слисана жена подскочи от учудване, изглеждаше много объркана, но когато осъзна, какво са направили за нея, се усмихна. Тя беше най-щастливият човек, когото някога бе виждала Ели, и това осмисли всяка секунда от неприятностите при планирането на партито изненада.

В шест часа Ели отключи входната врата на къщата, в която живееха двамата с Фюри. Беше се прибрала преди него и хукна към кухнята. По-рано тази сутрин, беше скрила сандвичи в долната част на хладилника, след което с Фюри отидоха на среща по сигурността. Извади ги, грабна няколко соди, пакет чипс от шкафа в килера и забърза към спалнята.

Десет минути по-късно входната врата се затръшна. Ели скочи от леглото и се втурна към гардероба. Скрита вътре, се засмя и зачака. Фюри винаги я търсеше на секундата, щом влезеше вкъщи. Тя знаеше,

че ще я надуши доста бързо, затова щеше да бъде забавно, че се е опитала да се скрие. Чу го да идва.

Когато вратата на гардероба рязко се отвори, Ели се постара да не се разсмее. Фюри се намръщи, докато погледът му бавно обходи голото ѝ тяло. Тя се ухили.

— Много време ти бе необходимо да ме намериш.

— Защо се криеш?

Ели пристъпи към него.

— Мислих си, че все пак няма да е лошо да се потрудиш малко за това.

— Да се потрудя за какво? — Погледът му остана съсредоточен върху голите ѝ гърди.

— За мен. — Тя стисна предната част на униформата му. — Мислех да те чакам в леглото, но ми се видя прекалено лесно.

Фюри ѝ помогна да му съблече жилетката и ризата и изрита обувките си.

— Харесва ми лесното.

Ели се засмя.

— Видя ли пикника, който подредих? Мислех си, че бихме могли да се съблечем голи, да вечеряме и после евентуално да погледаме телевизия. Звучи ми като чудесен начин да прекараме вечерта — подразни го тя.

Устните на Фюри потрепнаха.

— Добре. — Той отстъпи извън нейния обхват, за да не може да го докосва. Разкопча панталоните си и ги смъкна заедно с боксерките. Най-накрая изу чорапите. Чисто гол и възбуден, той ѝ се ухили.

— Хайде да ядем — и тръгна към леглото.

Ели го последва. Седна в другия край на матрака, с лице към него, с кръстосани крака и с прекрасна гледка към влажната ѝ сърцевина. Тъмният му поглед се впи в скута ѝ. Той си пое няколко пъти дълбоко въздух и от гърлото му излезе ниско ръмжене.

— Какво беше това, Фюри? Не разбрах какво каза? — Ели се постара в очите ѝ да блести забавление, когато мъжът погледна нагоре.

— Нищо — ухили се той. — Това изглежда наистина добре. Обичам печено говеждо месо.

— Опитах се да сложа на леглото всичко, което обичаш. — Ели облиза устни, като прокара езика си бавно най-напред по долната, а

после по горната устна.

Фюри се бе втренчил в устата ѝ. Той отхапа от сандвича, сдъвка залька и го преглътна.

— Майната му — изръмжа, метна настрани сандвича и се нахвърли върху Ели. Смеейки се, тя падна по гръб на леглото, когато той я събори и прикова под себе си. — Единственото, което искам да ям, си ти.

— Какво ще кажеш за играта?

Фюри зарови нос в шията ѝ и докосна с устни рамото ѝ.

— Единственото, което ми е интересно да гледам, си ти. — Той обхвана гърдите ѝ и потърка с палци зърната. — Аз съм напълно излекуван и планирам да правя с теб всичко, което поискам.

— Заклучи ли входната врата?

— Залостена е с резе. Все още държа пистолета си в чекмеджето на нощното шкафче. Ще застрелям всеки, който влезе в тази спалня. — Ели прокара нокти по гръба му. Той изви тялото си и изръмжа. — Спокойно. Не ме възбуждай твърде силно. Няма да ми отнеме много време да изгубя контрол. Искам на теб също да ти е хубаво.

— Вярваш ли ми?

Фюри не се поколеба.

— С живота си.

— Може ли да бъда отгоре?

Изненада премина през лицето му. Бръчици се появиха в ъгълчетата на очите му, когато се загледа в нея.

— Искаш да бъдеш отгоре? Да не би да те притискам с тежестта си? — Той повдигна гърдите си и остави няколко сантиметра разстояние между тях.

Тя го придърпа обратно.

— Никога не си прекалено тежък. Обичам кожата ти да ме докосва и обичам да съм под теб. Просто искам да те възседна. — Погледът ѝ го изучаваше напрегнато. — Брийз спомена, че мъжете от Новите видове не позволявали на жените да бъдат отгоре, но аз искам. Ще можеш ли да го направиш поне за мен?

Фюри стисна челюсти.

— Искаш да ти се подчинявам?

Тя се усмихна.

— Не. Искам да ми се довериш и да бъда отгоре. Мисля, че ще ти хареса.

Той внезапно преобърна и двамата, докато тя се озова върху него, но не изглеждаше щастлив от позицията, в която се намираше.

— Обичам те. Щом е важно за теб, аз ти се подчинявам. Искам да ти докажа, че съм готов да направя всичко за теб, дори и това.

Усмивката на Ели изчезна. Той не изглеждаше щастлив и възбуден. Напротив, изглеждаше нещастен. *По дяволите*. Не искаше да го разстройва или да реагира зле. Изправи се и възседна корема му. Прехапа устни, изкушена да се превърти под него, но вместо това внимателно огледа опънато под нея тяло. Надигна се над напрегнатата му ерекция, доволна да види, че тук всичко беше наред, и се придвижи надолу, за да седне върху бедрата му. Наведе се напред, облиза едно от зърната на гърдите му, подръпна втвърдената пъпка с устни и изви тялото си достатъчно, за да остави малко разстояние между тях, когато пенисът му се заби в корема ѝ.

Фюри се напрегна под нея и изръмжа. Ели използва зъбите си, да си поиграе със зърното, после го засмука. Ръцете му здраво я стиснаха за бедрата, но той не помръдна. Не пропусна факта, че членът му се втвърди още повече срещу корема ѝ.

— Ели — изръмжа той. — Твърде дълго не съм бил вътре в теб. Не мога да чакам повече. Опитвам да се оставя напълно в ръцете ти, но не съм като човешките мъже. Нямам търпението, което се очаква от мен.

Тя се засмя, освобождавайки зърното му и седна. Усмивката ѝ изчезна.

— Отпусни се.

Той повдигна вежда, след това сведе поглед към изпъкналата плът, опряна в предната част на корема ѝ. Очите му срещнаха нейните.

— Изглеждам ли ти отпуснат?

Ели повдигна бедра и хвана пениса му. Сви ръка около твърдия ствол, с върха на пръстите си докосна долната му страна и прокара нокти по цялото му протежение. Той изръмжа гърлено и пусна бедрата ѝ. Протегна ръце и сграбчи таблата на леглото. Дървото изскърца в знак на протест, когато дланите му го стиснаха силно. Погледът ѝ се премести върху тях, забелязвайки побелелите кокалчета на пръстите и

изпъкналите мускули на тялото му. Загледа се в лицето му, като си помисли колко красиво я гледаше той.

Ели се повдигна, разположи меката си сърцевина над члена му и бавно се отпусна, приспособявайки се към него, докато телата им се изравниха идеално. Младата жена преживя интензивно удоволствие. Изпитваше болка от нуждата да го поеме дълбоко в себе си и да почувства това, което телата им правеха заедно.

Беше мокра и повече от готова да го язди, да му покаже колко прекрасно е усещането в това положение. Простена, докато го поемаше дълбоко вътре в себе си. Всеки сантиметър от неговия член се плъзна плътно през входа на тялото ѝ, като се спускаше по него, докато влезе докрай, точно там, където принадлежеше.

Фюри отметна глава назад и изръмжа дълбоко, когато дървото се счупи. Очите му се насочиха натам, за да се убеди, че беше строшил една от пръчките на таблата. Хвърли я настрана и се хвана за друга. Погледите им се срещнаха и заключиха. Това явно бе важно за Ели и той трябваше да признае, че изглеждаше много съблазнителна, увита около бедрата му. Усещането за нейната стегната, топла, уютна сърцевина около члена му, го отказа да се бори с желанието си да я има под себе си.

— Ще ме убиеш.

Тя започна да се движи върху него.

— Ако от това се умираше, аз съм почти готова. — Ели изстена, преди да се спусне надолу, после се вдигна, изви ханш и се плъзна бавно отново надолу.

Фюри пусна таблата и посегна към нея. Едната му ръка обхвана гърдите ѝ, докато другата се промуши между движещите им се тела. Ели отметна глава назад, стенойки силно, когато той потърка с палец клитора ѝ. Тя се напрегна и започна да се движи по-бързо, ездата стана груба. Фюри изръмжа, изви бедрата си към нея и заби пети в леглото, за да може да тласка по-дълбоко.

Той изруга злобно, penisът му започна да набъбва, тестисите му се напрегнаха здраво и разбра, че не може да издържа повече. Удоволствието се усилваше всеки път, когато тя движеше тялото си по него, съчетано с мускулите, стиснали плътно члена му, в очакване на кулминацията, докато масажираше с пръста си клитора ѝ — това беше

истински рай. Той изръмжа, опитвайки да се бори с края, и съумя да задържи, докато тя не изкрещя името му, стигайки кулминацията.

Фюри се разтърси под нея и едва не я изхвърли от себе си, извивайки се в дъга. Изстена силно, щом наближи края. Хълбоците му подскочиха, изпъшка дълбоко и полетя към небето. Ели се срина на гърдите му и двамата дишаха тежко.

Ръцете му се обвиха около нея и чиста радост го накара да се засмее. Ели беше с него в небесата. Бе се появила в живота му, когато той се намираще в ада, ангел на слънчевата светлина и надежда, дори и по това време да не разбираше защо влечението му към нея е толкова силно. Някъде дълбоко вътре в себе си, вероятно бе знаел, че тя е неговата половинка на душата му.

Почти я беше загубил, докато бе упоен, ужаси се колко близо е бил до това да причини болка на единственото същество, което обичаше най-много на света. Дори полудял, някак си знаеше, че тя е специална, че има значение за него и той никога не би оцелял, ако тя умреше. Неговата скъпоценна Ели бе направила живота му да си струва да се изживее. Макар че да бъде с него я излагаше на опасност, то живот без нея, не беше живот изобщо. Не можеше да живее без своята Ели.

— И така — рече тя задъхано до гърдите му, — как беше?

Всички мрачни мисли изчезнаха. Фюри се засмя.

— Ще ти се подчинявам и ще го правим по всяко време.

Ели го помилва.

— Мислех, че може да ти хареса.

— Обожавам всичко свързано с теб. — Той внезапно се завъртя и я постави под себе си.

Ели се взря в него, краката ѝ бяха увити около кръста му, а ръцете ѝ около врата му.

— Не можеш да изтърпиш повече, а?

— Искам да бъда сигурен, че няма да се опиташ да станеш.

— Ние сме заклещени. Не бих посмяла да те оставя, докато не спадне натискът. Казах ти, че искам да направя от теб любящ мъж.

— Можеш да го направиш, но не заради това не желая да ставаш все още.

— Искаш просто да ме подържиш? Това е толкова сладко. — Тя го целуна по брадичката. — Обичам, когато го правиш.

Той се засмя.

— Това не е единствената причина, приятно ми е да сме свързани, а да те държа в ръцете си е второто ми любимо нещо. Имам време да се реванширам. — Той се раздвижи в нея с леки тласъци. — А първото нещо в списъка ми, е да съм в теб.

Ели изстена в момент на удоволствие, желаше го, но остана учудена.

— Отново? Толкова скоро?

Той кимна. Сниши глава, докато устните му докоснаха гърлото ѝ.

— Отново.

— Толкова те обичам — прошепна тя.

ГЛАВА 21

— Успокой се — засмя се Ели. Фюри крачеше, а от разтворените му устни се чуваше леко ръмжене. Тя се приближи към него, поеръката му и го дръпна да застане пред нея. Пресегна се и погали бузата му. — Нищо лошо няма да се случи.

— Винаги се случва нещо ужасно. — Той въздъхна и обви ръце около кръста ѝ, докато напрегнатият му поглед изучаваше лицето ѝ. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против да го направим по този начин? Брийз и някои от жените ме предупредиха, че правя грешка. Те смятат, че по-късно ще съжаляваш. Предполагам, че са гледали твърде много филми. Брийз ми напомни за човешките семейства и мисли, че трябва да има повече от твоите хора тук.

— Гледат прекалено много филми. Вярно е и вината е моя. Гледаме ги почти всеки ден, те им помагат да научат повече за нормалния живот... до определен момент. Това е, което искам. Ти си моето семейство, Фюри. Обичам родителите си, но те не проявиха обективно разбиране, когато говорих с тях. Веднъж завинаги трябва да приема, че те никога няма да бъдат доволни, независимо какво правя и с кого съм. Просто ще трябва да се справят с действителността. Ако не го сторят, жалко за тях. Сега това е моят живот — тук, с теб. Ти си всичко за мен.

Фюри задъвка долната си устна.

— А какво ще кажеш за деца? Искан ми се да бих могъл да ти дам, но не съм в състояние. — Тъга изпълни очите му. — Много съжалявам.

— Недей. Ти искаш ли да имаме?

Сърцето на Ели пропусна един удар при мисълта малко копие на Фюри да тича из къщата. Обзалагаше се, че ще бъде едно очарователно бебе, но знаеше, че никога няма да се случи.

— Бих искал. — Фюри я притисна силно до гърдите си. — Но преди всичко желая теб. Всичко, което има значение за мен, е, че сме

заедно, за което съм ти благодарен, Ели. Винаги ще бъдеш повече от достатъчна, за да ме правиш щастлив.

— И аз бих искала няколко малки дребосъчета. — Тя му се усмихна. — Все ще го постигнем по някакъв начин. Триша и Тед са страхотни лекари, които са в състояние да намерят метод, за да поправят щетите, които са ти били нанесени. Ако не, винаги можем да си осиновим. Съществуват много варианти. Но съм съгласна и никога да нямаме деца.

Той кимна с глава.

— Поне можем да говорим с докторите. За първи път в живота ми няма да имам нищо против да ме изследват и дупчат. Никога не съм вярвал, че ще кажа тези думи, след всичко, което изтърпях в килията.

Сърцето на Ели почти замря при спомена за тяхното минало и срещата им.

— Ще можеш ли някога да ми простиш за това, което ти причиних?

Той срещна погледа ѝ и го задържа.

— Дори не трябва да ме питаш. Отдавна съм ти простил. Ти направи това, което трябваше, за да спасиш всички нас.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти.

Усмивката му бе колеблива.

— Уверена ли си, че няма да съжаляваш за постъпката си днес? Сигурна ли си, че го желаеш? Искам да бъде перфектно за теб.

— Хей — прошепна Ели. — Недей да изглеждаш тъжен. Да бъда с теб ме прави толкова щастлива, колкото никога не съм била през живота си. Колко пъти трябва да ти повтарям, преди да ми повярваш? Обичам те. Ако имаш понятие, колко щастлива ме правиш, дори не би помислил да ме питаш. Уверена съм, че точно това искам и точно по този начин, защото го правя с теб.

Вратата на конференнтната зала се отвори и Ели обърна глава, за да погледне назад. Джъстис влезе, следван от група хора. Ели се усмихна на познатите лица.

— Сигурна ли си, Ели? Бихме могли да изчакаме и да планираме нещо по-хубаво, по-традиционно.

Тя срещна погледа му.

— Казах ти. Не ме интересува къде ще го направим и как, Фюри.

— Не искам нещо да се обърка — изръмжа Фюри. — Без стрелци и без луди медицински сестри.

Ели прехапа здраво устни, за да не се засмее. Той изглеждаше толкова сигурен, че нещо ще се обърка.

— Именно затова решихме да го направим днес и само няколко от поканените са осведомени. Никой не може да обърка нещо, което не очаква.

— Харесва ми логиката ти.

Ели приближи до него, надигна се на пръсти и допря устни до ухото му.

— Обичам задника ти и ми харесва, че си напълно оздравял. Не мога да чакам повече да те имам, без никой да ни притеснява.

— Ели? — обади се Слейд.

Тя обърна глава.

— Говоря в момента.

— И всички ние те слушаме. — Слейд се засмя, потупвайки ухото си. — Остър слух. Радвам се да разбера, че Фюри се е завърнал на сто процента.

Ели го изгледа засрамена.

— Какво ви става, момчета? Не може ли поне да се преструвате, че нищо не сте чули?

Слейд ѝ намигна.

— Че къде му е забавното тогава? Ти така мило се изчервяваш.

Фюри изръмжа, стрелна приятеля си с предупредителен поглед и Слейд предпочете да си намери място да седне. Ели поклати глава, а Фюри сви рамене.

Последен през вратата влезе белокос мъж. Бе облечен в черна роба, в ръката си държеше библия. Той зае мястото пред Ели и Фюри. Огледа залата със сериозен поглед.

— Моля, всички да седнат.

В помещението стана тихо. Ели забеляза, че много от присъстващите гледат объркано двойката пред тях и непознатия мъж. Повечето нямаха представа, защо са поканени на тая сбирка, но имаше няколко души, които прикриваха знаещи усмивки. Брийз, седнала на един стол в предните редици, ѝ махна. Ели ѝ отвърна, после се обърна към Фюри. Погледите им се срещнаха и задържаха.

— Събрали сме се тук днес — заяви високо белокосият мъж, — за да свържем Фюри Норт и Ели Брауер в брачен съюз. — Той си пое дъх.

— Не го казвайте. — Фюри погледна свещеника със заплашителен поглед. — Не смейте да питате има ли някой някакви възражения. Вече говорихме за това.

Мъжът пребледня и прочисти гърлото си.

— Фюри, взимате ли Ели за ваша законна съпруга?

— Да.

Отчето отвори уста, но Фюри изръмжа отново. Белите вежди на възрастния мъж отскочиха нагоре и той понижи глас:

— Колко от следващите думи искаш да съкратя?

Фюри присви тъмните си очи и изръмжа отново. Ели тихо се засмя.

Свещеникът отново се прокашля.

— Ели, взимате ли Фюри за ваш законен съпруг?

— Да.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга. — Белокосият се наведе предпазливо към Фюри. — Е, беше ли достатъчно бързо за вас? Можете да целунете булката. Вие сте в законен брак.

Широка усмивка се разля по лицето на Фюри.

— Никой не можа да ни попречи.

— Ако някой искаше да каже и дума, трябваше да притежава скоростта на състезател. — Ели се наведе към него и се засмя. — Сега ме целуни.

Фюри наклони глава, Ели затвори очи, сърцето ѝ биеше лудо. Животът ѝ никога повече нямаше да бъде скучен със съпруг като нейния. Устата му завладя нейната и тя се изгуби в човека, когото обичаше, пред зала, пълна със свидетели.

— Не трябваше ли да си разменят пръстени — шепнешком попита Халфпринт.

— О, те ще си разменят много повече — засмя се Слейд. — Мисля, че да сложи нещо на нея, е последното, което в този момент иска Фюри.

Брийз се разсмя.

— Хм, може би трябва да ги разделим или да излезем от помещението, защото той изглежда е на път да свали всичко и от

дватамата. Те наистина са много възбудени от това, че са женени.

Джъстис се изправи.

— Хайде да изчезваме оттук — прошепна той, знаейки, че хората му го чуват. — Веднага. — Той погледна към двойката, целуваща се в предната част на залата, преплетени заедно, и го завладяха смесени емоции. Беше благодарен, че откриха своето голямо щастие заедно, но в същото време, изпитваше болка, че той не го бе намерил. Една ръка докосна рамото му и той отмести поглед от Фюри и Ели, за да срещне очите на Тайгър.

— Хората започнаха да си тръгват — прошепна той. — Ще наредя на един от нашите мъже да пази отвън, за да не ги безпокои никой. Слейд придружава свещеника навън. — Направи пауза. — Те са толкова отдадени един на друг, че ако в помещението избухне пожар, няма да разберат.

Джъстис погледна към предната част на залата и се усмихна.

— Да вървим. — Щом излязоха в коридора, той затвори вратите след себе си. — И аз искам същото един ден — призна им тихо.

Тайгър спря, наклони глава и за един дълъг момент изгледа Джъстис.

— Аз бих се страхувал, че ако намеря такава любов, ще я изгубя.

Джъстис кимна.

— Ние сме свободни. Сега всичко е възможно, просто трябва да го постигнем.

Слейд приближи до тях.

— Дали са голи и вече правят секс върху една по масите?

— Вероятно — ухили се Тайгър. — Джъстис е станал сантиментален и иска да има своя собствена жена. Аз, не. Наслаждавам се на живота си такъв, какъвто е. Ами ти?

В мислите на Слейд веднага изникна образът на доктор Триша, с нейната усмивка.

— Колебая се. Но кой знае какво ще донесе бъдещето.

Издание:

Автор: Лорън Донър

Заглавие: Фюри

Преводач: Illusion

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6406>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.